

Giới thiệu Yêu Anh Là Ước Nguyên Cả Đời Không Hối Tiếc

Truyện Yêu Anh Là Ước Nguyên Cả Đời Không Hối Tiếc, câu chuyện kể về hai con người thời còn trẻ có một tình yêu rất mãnh liệt và sâu sắc, cứ nghĩ tình yêu rất đơn giản chỉ cần hai người hạnh phúc là mãn nguyện rồi.

Nhưng tất cả chỉ là ý nghĩ ngây thơ, khi một chân đã bước vào thế giới giải trí rồi thì khó có thể không buông tay, chỉ vì những tranh chấp những tin đồn cũng khiến tình cảm của họ lung lay và rồi cũng chia tay nhau vì miếng lưỡi người đời.

Sau nhiều năm chia tay, liệu có thể bắt đầu lại từ đầu? Quyết tâm giữ lời ước nguyện cho đến chết nhưng lại từ chối tình yêu, câu chuyện mười năm trước như thế nào, ai đúng ai sai, rốt cuộc hai người phải làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Là Ước Nguyên Cả Đời Không Hối Tiếc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Trùng phùng

... Anh là ánh mặt trời vạn đạo, chiếu sáng khuôn mặt tái xanh của em, sự trùng phùng khiến em đau đớn và hoảng sợ.

Mười năm trôi qua tưởng như chỉ trong thoáng chốc, không ngờ cô đã sống ở thành phố này mười năm.

Tay cầm một tách trà hoa quế tỏa hương thơm ngát, Lâm Mặc đứng trước cửa sổ văn phòng thờ dài. Mười năm, tất cả mọi thứ đã thay đổi, e rằng chỉ có tách trà hoa quế đang cầm trong tay là điều duy nhất không đổi thay.

Bên ngoài trời, tuyết lất phất bay, nhuộm trắng cả thành phố. Thực sự Thượng Hải không thường xuyên có tuyết, đặc biệt là tuyết trắng như lông ngỗng trong ngày tết nguyên đán đặc biệt này.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa, Lâm Mặc định thần, quay người bình thần nói một câu: “Mời vào.”

“Chị Lâm, tổng giám sát Văn nói nếu chị mệt quá thì không cần đến hội trường nữa.”

Lâm Mặc không nói gì, đưa tay ra hiệu mình đã biết điều đó.

Không đi sao được, nếu không cần vội vàng đi gấp đồng nghiệp mới, cô cũng phải đi an ủi bạn thân của mình là Á Nam. Lúc vừa xuống máy bay, cô nói với Á Nam quyết định của mình, cô ấy tức giận đến nỗi không đợi xe công ty tới đón, tự mình bắt một chiếc taxi. Trương Như vừa gọi điện thoại tới thông báo, cô ấy đã đến hội trường, đang làm âm ỉ lên với cấp trên.

Lâm Mặc vội vàng thu dọn đồ đạc, mặc chiếc áo khoác đen vào rồi rời khỏi công ty.

Công ty cách khách sạn Shangri-la không xa lắm, đi bộ mất khoảng hai mươi phút, vì thế cô không lái xe mà quyết định đi dạo trong tuyết.

Lúc đó là gần sáu giờ tối, mặc dù đang trong kỳ nghỉ lễ nhưng người đi lại trên đường vẫn nườm nượp như ngày thường, tuy nhiên họ không còn có vẻ vội vàng thường thấy. Mọi người hoặc là tụ tập thành nhóm dăm ba người, hoặc là một gia đình hay hai vợ chồng già yêu thương gắn bó bên nhau... Họ cười nói đón tuyết rơi, bọn trẻ con nghịch ngợm vo tròn những cục tuyết ném vào nhau.

Không khí chào đón năm mới bao trùm khắp nơi, Lâm Mặc có vẻ lạc lõng trong không khí vui vẻ đó.

Bước đến khách sạn Shangri-la, đầu tóc và người Lâm Mặc bám đầy tuyết. Cô đứng ngoài cửa, cởi áo khoác ngoài, rũ bỏ cảm giác lạnh lẽo rồi từ từ bước vào hội trường.

Hội trường là một phòng sang trọng ở phía tây tầng hai, lúc này mọi người đã đến rất đông vui nhộn nhịp.

Vị trí trong cùng được đặt một chiếc bục rất sang trọng, giữa bức tường lớn có treo một bức tranh được che bằng vải nhưng có thể nhìn thấy đó là hình ảnh của ba người. Bên trái bục là một quả cầu thủy tinh lớn đặt trên bệ đỡ cũng bằng thủy tinh trong suốt. Bên phải bày một đạo cụ hình cuốn sách đặt dựng đứng như đang chờ có người đến mở để khám phá bí mật bên trong.

Đối diện sân khấu có rất nhiều nhạc cụ và nhân viên nam ghi hình đang cầm các thiết bị quay chụp, tranh nhau chiếm các vị trí có lợi cho mình; các phóng viên nữ chỉnh micro trong tay, tranh thủ chuẩn bị máy ghi âm và các câu hỏi. Tất cả mọi người đều háo hức chờ đợi đến thời khắc đón chào năm mới và một điều mới mẻ trong chương trình này.

Lâm Mặc đứng ở ngoài cửa và không rời khỏi vị trí đó.

Nhìn đồng hồ thấy sắp đến giờ bắt đầu rồi, cô xem một lát rồi quay về hậu trường cũng không muộn. Nói ra thật buồn cười, công ty giới thiệu nhóm mới

lập có ba thành viên, nghe nói đó là ba anh chàng rất đẹp trai và sẽ hợp tác làm việc với cô trong tương lai. Tuy nhiên, cô không biết gì về họ, thông tin hồ sơ cơ bản như họ tên cô cũng chưa hề xem qua.

Không phải là công ty không cung cấp, chủ yếu là do cô không có thời gian. Sự nghiệp của Á Nam đang phát triển rất tốt, cô cần đi rất nhiều nơi, cô không hề quan tâm đến những điều không có liên quan đến Á Nam.

Sự thật là nhiều năm qua, trong lòng cô, ngoài Á Nam không có sự tồn tại của người khác.

Ánh đèn màu vàng chanh trong phòng tối dần, chỉ có ánh đèn trên bục sân khấu vẫn sáng. Những âm thanh hỗn độn dần dần lắng xuống, chỉ còn nghe thấy tiếng sột soạt của quần áo cọ vào nhau. Tất cả pháo giấy đều hướng về phía sân khấu, yên lặng chờ tới giây phút nghi lễ ký kết chính thức bắt đầu.

“Xin đón chào các quý công ty truyền thông đến tham dự lễ ký kết. Tôi rất vinh hạnh được giới thiệu với mọi người nhóm “Secret”. Tất cả mọi người đều biết, “Secret” có nghĩa là “bí mật”. Điều này cũng có nghĩa là ba thành viên của công ty chúng tôi đều có những bí mật riêng.”

Người dẫn chương trình cười có vẻ hơi bí mật, ánh đèn tối dần, chỉ còn một tia sáng trắng rọi đi rọi lại rất nhanh trên sân khấu, người dẫn chương trình vừa dứt lời, tia sáng cũng dừng lại bên trái bục.

“Tiếp theo, tôi xin hân hạnh tiết lộ bí mật với mọi người. Xin mời thành viên đầu tiên của “Secret”, Liễu Văn Dật, một người rất có đầu óc, nụ cười rạng rỡ hơn bất kỳ ai, anh có kinh nghiệm bảy năm đi du học và vừa mới về nước.”

Dưới ánh sáng trắng xuất hiện một thanh niên trẻ, ung dung bước ra giữa sân khấu.

Thực hiện nghi lễ chào hỏi giống như một thân sỹ, người đó mỉm cười trong ánh đèn và nói: “Xin chào tất cả mọi người, tôi là Liễu Văn Dật.”

Lâm Mặc đứng trong bóng tối, mặt không hề bộc lộ cảm xúc gì. Cô thầm đưa ra đánh giá.

Có thể thấy ngoại hình không tồi nhưng hành vi và lời nói quá khách sáo, thiếu mất một chút chân thật, là một người khá biết cách giả tạo.

“Xin mời vị thứ hai, Bách Vũ Trạch, là một nhân tài của viện âm nhạc, có vẻ hơi lạnh lùng và rất đẹp trai.

Một chàng trai rất trẻ, điềm nhiên bước lên bục, đôi mắt đẹp hơi lạnh lùng nhìn xuống phía dưới, nhận lấy micro từ người dẫn chương trình, cậu bình thản tự giới thiệu: “Xin chào tất cả mọi người, tôi là Bách Vũ Trạch.”

Học ở viện âm nhạc ra là người có tài, nhưng người có tài khó tránh được sự tự mãn, rất lý tưởng hóa, e rằng muốn dạy bảo cũng tốn khá nhiều công phu.

Lâm Mặc hơi mỉm cười, cảm thấy có một điều gì đó khá thú vị.

“Người cuối cùng rất đẹp trai anh tuấn, có khí chất nho nhã làm rung động lòng người, một quý công tử đến từ Singapore, anh tên là Giang Hạo Vũ.”

Singapore? Giang Hạo Vũ?

Toàn thân Lâm Mặc cứng đờ như hóa đá, cô đứng thẳng người, mắt không chớp nhìn về hướng đó.

Một người mặc áo sơ mi trắng thắt cà vạt đen, bên ngoài mặc một bộ comple màu sáng bạc xuất hiện dưới ánh sáng, anh có vẻ hơi do dự chần chẫn bước lên sân khấu và đứng bên cạnh Bạc Vũ Tắc.

Sự xuất hiện của anh tạo ra một sự thay đổi lớn. Mọi tiếng động trong phòng biến mất, ánh đèn đang nhấp nháy cũng như ngừng lại trong giây lát. Ánh mắt của mọi người dồn lên sân khấu, dưới ánh sáng lóa mắt là một người có thân hình cường tráng, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú đẹp tuyệt vời như một nhân vật bước ra từ trong truyện tranh.

Anh đứng ở đó với vẻ vô cùng căng thẳng, hai tay ngược nghịt chắp vào nhau rồi lập tức bỏ ra, ánh mắt vô cùng trong sáng hơi mất tự nhiên. Chính vẻ đẹp dễ nham nhở nhưng bối rối như không biết phải làm gì đó đã thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

“Xin chào mọi người, tôi là Giang Hạo Vũ, tôi đến từ Singapore.”

Anh cầm chiếc micro trong tay, nhìn về phía các phương tiện truyền thông cất tiếng chào mọi người với một giọng rất cuốn hút.

Sắc mặt Lâm Mặc trắng bệch như giấy. Bất giác cô cúi người đưa tay phải lên ôm lấy ngực, dường như có một bàn tay đang bóp mạnh trái tim cô khiến cho cô đau đớn không sao thở được. Cô đấu tranh với chính mình, cố gắng ngẩng đầu lên nhìn với vẻ không dám tin, đèn thủy tinh trên đầu đã bật sáng giúp cô nhìn rõ ràng hơn người đang đứng trên sân khấu.

Đúng là anh ấy.

Cả người cô lạnh cóng như đang ngâm mình trong nước đá, sự lạnh lẽo xuyên thấu da khiến cô không còn cảm giác gì nữa.

Tôi là Giang Hạo Vũ, tôi đến từ Singapore.

Tôi là Giang Hạo Vũ, tôi đến từ Singapore.

...

Trong đầu cô không ngừng vang lên giọng nói đó, nó đeo bám lấy cô như ma quỷ, cho dù cô không muốn nghe như thế nào, thậm chí dùng cả hai tay để bịt lấy tai cũng không có tác dụng gì, đó là những âm thanh phát ra từ tận đáy lòng khiến cô không sao thoát ra được.

Buổi lễ vẫn tiếp tục diễn ra, người dẫn chương trình lần lượt nói chuyện với cả ba thành viên và giới thiệu về họ. Trong khi Liễu Vân Dật nói rất hùng hồn thì Giang Hạo Vũ yên lặng đứng bên cạnh, đầu hơi cúi xuống có vẻ ngại ngùng, anh đột nhiên ngẩng đầu nhìn khắp các phóng viên rồi quay về phía Lâm Mặc đang đứng.

Đúng lúc ánh mắt anh nhìn về phía Lâm Mặc, cô đã quay người bước ra khỏi cửa, chỉ để lại cho anh một hình ảnh vừa quen thuộc vừa mơ hồ.

Người đó là ai? Vì sao anh lại có một cảm giác kỳ lạ như vậy?

Nhưng không để cho anh có thời gian suy nghĩ, người dẫn chương trình đã chuyển chủ đề về anh, anh chuẩn bị tinh thần để trả lời một cách thận trọng.

Lâm Mặc hoang mang chạy đến phòng vệ sinh, hai tay bám chặt lấy thành bồn rửa mặt và thở gấp gấp. Không khí dường như càng lúc càng loãng ra, nỗi đau đớn trong lòng cô không sao giải tỏa được, máu trong huyết quản chảy rần rật, cô cảm thấy vô cùng khó chịu.

Vội vàng mở ba lô lấy ra một lọ thuốc rồi đưa hai viên thuốc màu trắng lên miệng, cô uống nước từ vòi để nuốt thuốc trôi xuống cuống họng.

Chương Vận đã dạy cô phương pháp rồi, phải làm gì nhỉ? Rốt cuộc là phải làm gì? Đúng rồi, thở thật sâu, hít từ từ một hơi dài rồi chậm chậm thở ra, làm liên tục như vậy. Còn nữa, đếm nhịp đập của tim mình, đếm từ từ, chậm một chút, rồi lại chậm một chút... Làm như vậy sẽ không còn cảm thấy khó chịu nữa.

Một giọt nước mắt rơi xuống mặt bồn rửa mặt bằng sứ trắng tinh rồi tan vào dòng nước, không để lại dấu tích gì nữa. Lâm Mặc vịn cho vòi nước chảy ở mức to nhất và vỗ nước lên mặt.

Nhìn nhầm rồi, nhất định là nhìn nhầm rồi. Đó chỉ là ảo giác của cô mà thôi, bởi hôm nay là một ngày quan trọng nên cô mới có ảo giác như vậy.

Cô không ngừng cố gắng thuyết phục bản thân mình, nhưng lý do như vậy...

Tại sao lại như vậy?

Cánh tay không đỡ nổi cơ thể cô nữa, cô trượt ra khỏi bồn rửa mặt, khuỵu xuống sàn.

Tại sao lại như vậy?

...

Một lát sau có người mở cửa phòng vệ sinh, cô cũng không để ý.

“Lâm Mặc, sao em lại ở đây? Sao thế? Có chuyện gì xảy ra à?”

Lâm Mặc hoảng hốt khi thấy có người gọi tên mình, một đôi tay đặt lên vai cô khiến cô giật mình. Giống như một con nai nhỏ co ro vì lạnh, cô ngẩng đầu lên và thấy Trương Như đang lo lắng nhìn cô.

“Không, không có gì, chỉ là hơi đau đầu thôi.”

Cô ép mình phải lấy lại bình tĩnh như không hề có gì xảy ra và quên đi những ảnh hưởng do Giang Hạo Vũ đem lại. Nhưng mặt cô vẫn tái nhợt, không thể trở lại bình thường ngay được.

Trương Như đỡ cô đứng dậy, nhặt túi và áo khoác lên giúp cô.

“Có thật là không sao không? Đúng là em mệt mỏi quá, dù sao cũng đã hoàn thành công tác tuyên truyền cho Á Nam trong giai đoạn này rồi, tốt nhất là em xin nghỉ phép một thời gian, không cần phải đến hướng dẫn người mới nữa. Thật là không biết phải nói với em thế nào, em không được nghĩ là mình còn trẻ mà không chú ý giữ gìn sức khỏe, phụ nữ sau hai mươi lăm tuổi là cần phải biết chăm sóc sức khỏe và sắc đẹp nhiều hơn rồi.”

Lâm Mặc không thể không thấy buồn cười.

Cô năm nay hai mươi tám tuổi, như Trương Như nói thì đã đến tuổi phải biết giữ gìn chăm sóc sắc đẹp rồi. Vì sao chứ? ... Cuộc đời cô e rằng không thể có ngày đó, vì vậy, kệ thôi! Trương Như đúng là buồn cười, nhiều hơn cô hai tuổi và mới tổ chức sinh nhật lần thứ ba mươi mà giống như là đang hỏi xuân, cả ngày chỉ nói liên tục không ngừng.

Trước đây cô nghĩ, rời xa Á Nam để hướng dẫn người mới đến là có thể bắt đầu một sự mới mẻ và bận rộn mới, nhưng đột nhiên cô lại không muốn làm việc này nữa, thậm chí muốn rời bỏ hẳn Tranh Tinh. Bởi một sự việc bất ngờ xảy ra, cô gặp lại Giang Hạo Vũ, tất cả đang dần dần thoát ra khỏi tầm kiểm soát của cô.

Cô phải tiếp tục như thế nào đây?

Hít một hơi thật sâu, cô cảm lấy túi đồ trang điểm, chậm rãi chỉnh sửa lại dung nhan của mình. Sau khi trang điểm kỹ lưỡng, nét mặt cô không còn để lộ một chút cảm xúc nào nữa, bình thản, giống như đã thoát ra khỏi thế giới trần tục, lạnh lùng nhìn tất cả mọi điều diễn ra bên cạnh mình.

Trương Như đứng bên cạnh hơi ngạc nhiên.

Làm việc cùng Lâm Mặc đã tám năm, cùng là những nhân viên đầu tiên của công ty, qua lại với nhau khá hòa hợp nhưng cô chưa bao giờ hiểu rõ về Lâm Mặc, không bao giờ biết trong lòng cô ấy đang nghĩ gì. Cô ấy chỉ đi một mình, ngoài bạn thanh mai trúc mã là Tô Á Nam, cô không hề có quan hệ thân thiết với bất kỳ người nào khác.

Cô luôn cảm thấy, trong lòng Lâm Mặc có một sự tổn thương nào đó và được cô ấy che giấu bằng một lớp mặt nạ lạnh lùng.

“Đi thôi.”

“Ồ.”

Trương Như cùng Lâm Mặc quay trở lại phòng tiếp khách, lúc này đang tiến hành lễ ký kết, sau đó lãnh đạo Tranh Tinh khởi động quả cầu thủy tinh. Lâm Mặc không nhìn lên sân khấu nữa, cô đi thẳng đến phòng nghỉ phía sau hậu trường.

Chưa kịp mở cửa, cô đã nghe thấy âm thanh âm ỉ bên trong qua cánh cửa dày và nặng vọng ra.

Trương Như không nhịn được cười, nói với Lâm Mặc: “Em gây ra vấn đề nghiêm trọng đấy, vừa nãy mới thông báo cho Á Nam chuyện này, cô ấy không dám làm gì em, nhưng Văn Bác thì thâm rồi, âm ỉ suốt từ lúc Á Nam bước vào cửa, ngay cả cấp trên cũng không chịu nổi nên đi trước rồi, bây giờ e rằng chỉ có một mình Văn Bác đang phải chịu đựng.”

“Nếu nói trước cho cô ấy biết thì sự việc sẽ càng rắc rối thêm thôi.” Lâm Mặc nói rồi đẩy cửa bước vào.”

Nếu nói cho Á Nam biết vào lúc cô đưa ra quyết định thì cô ấy nhất định sẽ lấy công việc ra để phản đối, tất cả mọi kế hoạch làm việc sẽ bị gián đoạn. Lịch trình làm việc của cô ấy đã được sắp xếp xong từ nửa năm trước, thay đổi vào lúc này sẽ rất bất lợi, dù sao cô ấy cũng đã trở thành một nghệ sỹ nữ rất nổi tiếng rồi nên không thể mạo hiểm như vậy.

Tất cả mọi người trong công ty đều hiểu điều này nên những người biết chuyện đều không để lộ ra bất kỳ thông tin nào.

Khi hai người bước vào, không có ai chú ý đến họ.

Tô Á Nam đang đứng quay lưng lại phía họ, hai tay chống nạnh, trút một loạt những lời tức giận lên người người đối diện cô, nét mặt Văn Bác đầy vẻ cam chịu.

“Rốt cuộc là công ty muốn gì? Sao dám động vào người của tôi? Cô ấy mới đi tuyên truyền được hai tháng ở bên ngoài, khi quay về mọi thứ đều thay đổi là sao? Quan hệ giữa tôi và Tiểu Mặc như thế nào mọi người đều biết? Từ thời học sinh, chúng tôi đã không bao giờ rời xa nhau. Bây giờ tính sao? Người mới quan trọng thế nào mà điều người của tôi đi? Nói cho mọi người biết, tôi tuyệt đối không đồng ý.”

Văn Bác giải thích một cách yếu ớt: “Đây là quyết định của Lâm Mặc, tôi nói thế nào chị cũng không tin...”

“Tôi đương nhiên không tin. Cậu nghĩ là tôi dễ bị lừa sao? Nếu không phải là các người ép thì sao cô ấy lại đồng ý như thế? Các người nghĩ là cô ấy không phản đối gì sao? Hừ, tôi tuyệt đối sẽ không để cho các người được toại nguyện, chỉ cần tôi vẫn còn ở Tranh Tinh, đừng hòng có ai hy vọng bắt nạt được cô ấy.”

“Bốp, bốp, bốp”, có tiếng vỗ tay vang lên, Tô Á Nam quay đầu lại, nhìn thấy Lâm Mặc đang mỉm cười đứng ở cửa, phía sau là Trương Như, một người nói luôn miệng.

“Vừa mới lên trang nhất, vì sao lại muốn lên nữa? Nhưng lần này có vẻ không hay cho lắm.”

Tô Á Nam nghe thấy lời đã kích của cô, tức giận trừng mắt nhìn, nét mặt đầy căm phẫn.

“Đây là quyết định của mình, không liên quan đến công ty.”

Lâm Mặc tìm một chiếc ghế ngồi xuống, sự dằn vò tâm trạng lúc trước khiến cho cô tiêu hao quá nhiều sức lực. Cô không còn cách nào để an ủi tinh thần của bạn thân mình nên đành nói rõ ràng với cô ấy.

“Nói như vậy là cậu muốn bỏ rơi mình?” Tô Á Nam có vẻ giận dỗi kiểu trẻ con, hét lên với Lâm Mặc.

“Á Nam, sao có thể nói như vậy được? Người mới đến lần này đặc biệt quan trọng, chị và Lâm Mặc đều là nhân viên cũ của công ty, phân tích ra, để hai chúng tôi hỗ trợ là một sự sắp xếp hợp lý.” Trương Như nghĩ một lát, không nhịn được ghé sát tai Tô Á Nam nói nhỏ chuyện vừa xảy ra ở trong phòng vệ sinh.

Biết bạn mình không khỏe, tâm trạng của Tô Á Nam bình tĩnh trở lại. Cô bước đến bên Lâm Mặc, quỳ xuống cầm lấy tay cô, dịu dàng nói: “Có phải là cấp trên nhờ cậu, cậu không muốn từ chối không? Không sao, mình sẽ nói với ông ấy để cậu không phải hướng dẫn người mới. Làm với mình đã mệt như thế, lại còn hướng dẫn người mới, cậu... làm sao mà chịu nổi?”

Trong lòng Trương Như và Văn Bắc cũng cảm thấy hơi lo lắng.

Sức khỏe Lâm Mặc rõ ràng là không phù hợp với công việc vất vả như thế này, nhưng với sự cố gắng, cô đã trụ vững trong tám năm qua. Mặc dù thoát nhin cô có vẻ yếu đuối nhưng sự kiên cường hiếm có của cô giúp cho cô luôn sống rất tốt.

Cô có thể tiếp tục kiên trì sống như vậy được không? Điều đó lúc này ngay cả bản thân cô cũng không chắc chắn.

Đột nhiên, trong lòng cô hiện lên một câu hỏi: Rốt cuộc vì điều gì mà giờ này cô vẫn còn sống?

Cô cười, nụ cười rất đẹp nhưng hơi lạ lùng. Tô Á Nam nhìn thấy nụ cười của cô, đột nhiên cảm thấy run rẩy và sợ hãi. Cô chưa nhìn thấy Lâm Mặc cười như vậy bao giờ, nó đem đến một cảm giác giống như sự tuyệt vọng.

“Không sao, mình có thể.” Cô nói, không biết là đang nói với Á Nam hay nói với chính bản thân mình.

Nghe thấy câu trả lời kiên định của Lâm Mặc, Tô Á Nam yên lặng. Là bạn thân với nhau nhiều năm, làm sao cô lại không biết tính cách của Lâm Mặc được. Việc mà Lâm Mặc đã quyết định thì hiếm ai có thể thay đổi được, cô cũng vậy mà thôi. Vì sao? Vì sao lại cần một công việc bận rộn để giầy vò bản thân? Đây là điều cô không sao có thể hiểu được. Lần đầu tiên cô cảm thấy, có lẽ Lâm Mặc có rất nhiều điều bí mật mà cô không hề hay biết.

Trong phòng, lễ ký kết được tiến hành theo đúng kế hoạch và kết thúc một cách thuận lợi.

Lâm Mặc ngồi thẳng dậy, nhanh chóng lấy lại sắc mặt tươi tỉnh, đón chờ giây phút gặp mặt chính thức với Secret.

Cô là Lâm Mặc, ngay từ đầu đã như vậy rồi, cô sẽ không bao giờ bị ảnh hưởng bởi bất kỳ ai và bất kỳ việc gì, kể cả Giang Hạo Vũ cũng không. Khi nhìn thấy Giang Hạo Vũ, tim cô giật thót lại rồi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Trương Như kéo cô tới trước mặt ba người Secret rồi giới thiệu: “Đây là trợ lý của các anh, Lâm Mặc. Cô ấy là trợ lý cho đàn chị của mọi người là Tô Á Nam, kinh nghiệm rất phong phú, cô ấy sẽ giúp mọi người nhanh chóng bước vào thế giới của người nghệ sỹ.”

“Chào mọi người, tôi là Lâm Mặc.”

Lâm Mặc hơi nhếch miệng nở một nụ cười giống như làm theo một công thức, mặt nhìn thẳng vào Giang Hạo Vũ, không hề ngạc nhiên khi thấy vẻ kinh ngạc đến mức toàn thân như hóa đá của anh. Ánh mắt của cô lướt qua anh nhìn sang phía Liễu Vân Dật.

“Xin chào, tôi là Liễu Vân Dật, rất mong cô dạy bảo.”

“Em là Bách Vũ Trạch, chào chị.”

Cô rất gầy, bàn tay dường như chị có xương mà thôi. Bách Văn Trạch ngẩng đầu nhìn cô nhận xét thẳm trong bụng.

Giang Hạo Vũ là người cuối cùng bắt tay với Lâm Mặc.

Khi hai tay nắm lấy nhau, đột nhiên, Giang Hạo Vũ nắm chặt tay hơn.

“Tuệ Nhi? Chung Nhã Tuệ?”

Lâm Mặc nhìn anh, tỏ thái độ hoang mang bối rối.

“Em là Chung Nhã Tuệ?” Không ngờ, Giang Hạo Vũ bị kích động đến mức ôm chặt lấy cô.

Hơi thở quen thuộc khiến cho Lâm Mặc đột nhiên bối rối và run rẩy.

Mọi người xung quanh đều ngạc nhiên, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Một giây, hai giây, ba giây, tim lại bắt đầu đau. Lâm Mặc cố gắng chống cự, dùng lực đẩy anh ra, không ngờ do đẩy quá mạnh, cô lùi lại phía sau mấy bước, tay phải đập vào cạnh bàn.

Tay cô tê dại, nhưng cô không còn cảm giác gì nữa, so với nỗi đau trong lòng, đó chỉ là cảm giác rất nhẹ nhàng mà thôi.

Tô Á Nam chạy tới đỡ cô, tức giận trừng mắt nhìn Giang Hạo Vũ lúc đó cũng đang muốn đến giúp.

“Cái gì mà Tuệ Nhi, Tuệ Nhi, anh nghe cho rõ, cô ấy là Lâm Mặc, không phải là Nhã Tuệ nào cả.”

Giang Hạo Vũ dừng chân lại, đứng đó nhìn Lâm Mặc không nói lời nào, tâm trạng có vẻ gì đó cô đơn lạc lõng.

Liều Vân Dật không nén được tò mò hỏi anh: “Chung Nhã Tuệ là ai? Không phải là bạn gái trước đây của anh chứ?”

“Đúng.”

“Thế, cô ấy và cô Lâm rất giống nhau sao?”

“Giống hệt nhau.” Thật sự là giống hệt nhau, mặt mày cũng thanh tú như thế, mái tóc cũng mềm mượt như thế, khác nhau chỉ là thái độ trên khuôn mặt và tóc dài ngắn khác nhau mà thôi. Anh nhớ Tuệ Nhi, cả cuộc đời này không bao giờ quên được.

Ánh mắt cháy bỏng của anh dần dần trở nên âm trầm, anh đứng nhìn Lâm Mặc rồi lui về góc phòng nghỉ, cầm chai nước khoáng uống cạn bằng một hơi rồi cúi đầu ngồi đó, không biết đang nghĩ gì.

Lâm Mặc ôm lấy tay, tuy không nhìn anh nhưng vẫn cảm thấy về cô độc và đau thương của anh. Thật không ngờ, hóa ra anh vẫn nhớ Chung Nhã Tuệ, vẫn đau đớn vì Chung Nhã Tuệ? Nhưng vì sao? Vì sao phải nhớ? Mười năm rồi, không phải là đã quên rồi sao? Vì sao vẫn nhớ rõ ràng như vậy?

Cô thấy ánh mắt mọi người đang tập trung vào cô bèn cắn răng nói: “Tôi không có chị em sinh đôi, nhà tôi ở Hàng Châu, cách nhà Tô Á Nam không xa.” Cô quay đầu lại nhìn Văn Bác, nói nhỏ: “Hay là nói với cấp trên đổi người khác hướng dẫn cho họ, tôi vẫn làm cùng Á Nam, tình hình có vẻ không tốt lắm, có thể ảnh hưởng đến tâm lý của anh ấy.”

Trong phòng yên tĩnh nên mọi người đều nghe rõ câu nói của cô.

Tô Á Nam rất vui, lập tức ôm chầm lấy Lâm Mặc, nụ cười hiện rõ trên nét mặt. Nhưng cô không vui được bao lâu, người ngồi ở góc phòng là Giang Hạo Vũ đột nhiên nói: “Không sao, nghe theo sự sắp xếp của công ty, tôi có thể kiềm chế được.”

Lâm Mặc chỉ cảm thấy từng sợi dây thần kinh trong đầu mình bị vỡ vụn ra kể từ khi nhìn thấy Giang Hạo Vũ. Cô không nói gì và mỉm cười, không ai nhìn thấy tay cô đang run rẩy vì cố gắng kìm nén cảm xúc của mình.

Cô nói: “Vậy thì tốt, sau này hy vọng mọi người sẽ hợp tác vui vẻ.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Là Ước Nguyện Cả Đời Không Hối Tiếc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Số mệnh

... Anh và cô, số phận đã sắp đặt cho họ không bao giờ rời xa nhau.

Đêm đã khuya, tuyết vẫn không ngừng rơi.

Lâm Mặc đứng bên cửa sổ phòng ngủ ngắm nhìn những bông tuyết bay lượn trong bóng tối, cô không hề có cảm giác buồn ngủ. Trong đầu cô tràn ngập hình ảnh cô đơn lạc lõng của Giang Hạo Vũ, giữa thời tiết này càng khiến cho người ta cảm thấy lạnh lẽo hơn.

Nghĩ lại bữa tiệc chúc mừng sau lễ ký kết, ánh mắt cô trở nên xa xăm, mơ màng.

Tiếng dương cầm du dương, dưới ánh đèn thủy tinh màu vàng nhẹ nhàng, khách mời có mặt với trang phục đẹp đẽ và lịch sự.

Vì từ chối các đơn vị truyền thông đến tham gia nên không khí trong hội trường rất thoải mái. Ngoài toàn bộ nhân viên của Tranh Tinh còn có rất nhiều khách mời góp mặt, có lẽ không nên gọi đây là bữa tiệc chào đón sự xuất hiện của Secret mà nên hiểu đây là bữa tiệc đón chào năm mới của Tranh Tinh.

Tô Á Nam đương nhiên là trung tâm của toàn hội trường, thu hút sự chú ý của những người mới đến. Cô có tính cách vui vẻ hoạt bát và rất có duyên, có thể thoải mái nói chuyện với bất kỳ ai. Xung quanh chỗ cô đứng tụ tập nhiều người, là nơi náo nhiệt nhất hội trường.

Lâm Mặc hoàn toàn ngược lại với cô.

Lâm Mặc không thích hội họp như thế này, có thể trốn được là cô trốn ngay, nếu có tham gia cô cũng cố giấu mình ở một góc khuất nào đó, hờ hững nhìn sự xa hoa xung quanh mình. Tối nay cũng vậy, cô cầm một ly rượu vang đứng dựa vào ban công, bề ngoài như đang thưởng thức hương vị của rượu, thực ra trong lòng cô nghĩ đến những điều rất xa xôi.

Giang Hạo Vũ đứng ở rất gần đó, tình cờ đối diện với cô, ánh mắt nhìn cô không rời.

Đứng bên cạnh đang nói chuyện với anh là tổng giám đốc Tạ, nhà biên kịch Bản của hãng phim Trí Thần, ngoài ra còn có Trương Như là người quản lý

được công ty cử đến tiếp chuyện. Anh vừa nói chuyện với họ vừa để ý đến cô.

Lâm Mặc không hề nhìn anh, nhưng hoàn toàn có thể cảm nhận được ánh mắt nồng cháy đủ để thiêu đốt cô của anh. Trong giây phút đó, cô vô cùng muốn biết vì sao đột nhiên anh lại đến Trung Quốc tham gia vào làng giải trí và muốn trở thành một nghệ sĩ. Trước đây anh là một người hay xấu hổ, e thẹn, thường bị cô...không, bị Chung Nhã Tuệ trêu cho đỏ mặt tía tai. Đó là quãng thời gian Chung Nhã Tuệ vui vẻ nhất, bởi vì cô có thể nhìn thấy vẻ bối rối trong ánh mắt và nụ cười đầy yêu thương của anh...

Dừng lại được không? Xin hãy dừng lại, không được nghĩ đến nữa. Cô đã đưa ra quyết định. Mười năm trước cô đã quyết định từ bỏ tất cả, cô là Lâm Mặc, không còn bất kỳ quan hệ nào với Chung Nhã Tuệ nữa.

Nhìn thấy Trương Như bước lại gần, ra hiệu cho cô tham gia nói chuyện với họ nên cô chủ động bước tới. Giây phút chào hỏi đã đến rồi, trong lòng cô không muốn nhưng không còn cách nào khác, thế giới này vốn dĩ không để cho người ta muốn làm thế nào thì làm, con người trong trần thế chỉ biết thuận theo mà thôi.

“Xin chào giám đốc Tạ, bắt đầu từ ngày hôm nay, tôi là trợ lý của Secret, có vấn đề gì ông có thể dặn dò tôi.” Nở một nụ cười xinh đẹp nho nhã, cô không dám nhìn Giang Hạo Vũ nên đành chọn cách tăng lơ.

Tổng giám đốc Tạ rất vui vẻ chào hỏi cô: “Tranh Tinh đột nhiên cử cô đến đây, Á Nam không tức giận đến mức nhảy dựng lên sao?”

Lâm Mặc liếc nhìn Tô Á Nam đang nói chuyện vui vẻ với vài đạo diễn nổi tiếng, ánh mắt trở nên dịu dàng. Cuối cùng Á Nam cũng hiểu rồi, cho dù trong lòng cảm thấy không hài lòng cô ấy cũng không thể để lộ ra trong hoàn cảnh như thế này.”

“Á Nam đã rất thành công rồi, Tranh Tinh lại bồi dưỡng được thêm một nhóm thiên tài. Huống hồ, Secret là sự hợp tác điện ảnh với Trí Thần, đối với sự phát triển của họ mà nói, giống như hồ mọc thêm cánh, không muốn nổi tiếng cũng không được.”

Cô không hề giấu những cống hiến của mình đối với công ty, đây là vấn đề tất cả mọi người đều quan tâm, sự khiêm tốn có thể trở thành giả tạo. Khi cô đề nghị cấp trên cho cô hướng dẫn người mới, cô đã tuyên bố nhất định sẽ cố gắng giúp họ nhanh chóng trở nên nổi tiếng và thành công. Làng giải trí giờ đây không còn giống như tám năm trước nữa, nổi tiếng là một việc rất dễ dàng còn ổn định là một điều càng ngày càng khó.

Nhưng điều đó không cần cô phải suy nghĩ, chỉ cần họ thành công là cô có thể lui về phía sau, quay về bên cạnh Tô Á Nam, có lẽ, nên lui về một nơi nào đó xa hơn nữa, về một nơi mà Giang Hạo Vũ không thể xuất hiện.

Tổng giám đốc Tạ thấy sự tự tin của cô, ông cảm thấy vô cùng vui mừng, nâng ly rượu chạm cốc với cô.

“Được, đợi đến khi nào Secret thành công, chúng ta lại cạn ly.”

Không khí rất ấm cúng, hương rượu vang vương vấn khắp người, Lâm Mặc đột nhiên nhớ đến trà hoa quế cô vẫn thường xuyên uống. Giả vờ như không để ý nhìn sang Giang Hạo Vũ, anh có biết ý nghĩa của hoa quế không? Anh không biết bởi ở Singapore có rất ít hoa quế. Nhưng ở Hàng Châu, hoa quế là loài hoa biểu tượng cho thành phố, vào mùa hè, dạo bước trên các con phố của Hàng Châu đều có thể ngửi thấy mùi hương hoa quế ngọt ngào, tự nhiên trong lòng cũng có một cảm giác ấm áp dịu dàng. Vì thế, hoa quế là nhân chứng cho tình yêu của bố mẹ cô, từ khi đến Hàng Châu, cô không thể rời xa hoa quế.

Ngôn ngữ của hoa quế cuốn hút mọi người. Hơi thở của anh luôn phảng phất trên người cô. Có lẽ anh không thể biết được điều đó. Quên lãng, không hẳn như vậy, đặc biệt là khi cô cầm một tách trà hoa quế, cô thường nhớ đến anh và cảm thấy vô cùng đau khổ, cảm giác ngày ngày giày vò cô, có lẽ cho đến khi cô rời bỏ thế giới này.

Cảm thấy có người chạm vào tay mình, cô giật mình quay về thực tại, nghe thấy Trương Như nói: “...Với năng lực của Lâm Mặc, hoàn toàn có thể đảm nhận vai trò người quản lý cho Secret, nhất định tôi sẽ đề nghị công ty, dù sao mọi việc cụ thể đều do cô ấy giải quyết, tôi chẳng qua chỉ là người đứng tên mà thôi.”

Lâm Mặc bắt tay Trương Như, tay cô lạnh như băng.

“Chị Trương, chị hiểu em mà, em không làm người quản lý được.” Giọng nói của cô rất hay, dịu dàng nhưng kiên quyết.

Đây là nguyên tắc của cô, cô đã nói rõ ràng với cấp trên rồi. Trợ lý là công việc vất vả nhất nhưng cô luôn kiên trì suốt tám năm qua. Từ trước đến giờ cô không tính toán nhiều, chỉ chuyên tâm làm công việc bận rộn của mình mà không biết mệt mỏi. Dần dần, người quản lý của Tô Á Nam mất đi giá trị của mình, đành chuyển sang làm cho nghệ sĩ khác, chỉ còn mang danh nghĩa là người bên cạnh Á Nam mà thôi. Bây giờ, cô chuyển sang làm trợ lý cho Secret, tình hình vẫn như trước không có gì thay đổi.

Sắc mặt Trương Như có vẻ khó coi vì tự nhiên rơi vào hoàn cảnh khó xử. May mà anh Bản khéo léo chuyển chủ đề mới giúp mọi người thoát ra khỏi tình huống đó.

“Lâm Mặc, tôi có một kịch bản rất hay, là trọng điểm của Trí Thần năm nay, cô giúp tôi xem có diễn viên nào phù hợp, nhân vật nam chính có thể là Giang Hạo Vũ.”

“Đây là trách nhiệm của anh và đạo diễn, tôi chẳng qua chỉ là trợ lý mà thôi.”

“Tôi tuyệt đối tin vào con mắt của cô, sau này cô chuyển sang làm phim tôi cũng không ngạc nhiên. Ai cũng biết các kịch bản phim của Á Nam đều có

sự giúp đỡ của cô, số lượng người xem rất lớn. Đặc biệt là bộ phim năm trước được xếp hạng nhất trong cả năm”

“Vậy được rồi, tôi sẽ cố gắng đưa ra ý kiến, đồng ý hay không là tùy vào đạo diễn.” Lâm Mặc cảm thấy hơi nhạt nhẽo, lần nào gặp gỡ cũng lặp đi lặp lại những câu như vậy.

Nói chuyện một hồi, tổng giám đốc Tạ và anh Bàn gặp mấy người bạn cũ nên rời đi.

Trương Như đi vào nhà vệ sinh.

Lâm Mặc cũng muốn đi cùng Trương Như nhưng bị Giang Hạo Vũ gọi một tiếng ngăn bước chân của cô.

“Cô Lâm...”

Lâm Mặc quay đầu nhìn, thấy Giang Hạo Vũ đang không biết phải nói gì tiếp theo, kiên quyết quay lại chỗ anh.

Cô nâng ly rượu trong tay cùng anh rồi uống cạn, sau đó mới nói: “Sau này gọi tôi là Lâm Mặc được rồi. Làm diễn viên không phải dễ dàng, xin chúc anh thành công. Nhưng tôi hy vọng khi làm việc, anh nhất định phải thật chuyên nghiệp, không được có quá nhiều những tình cảm cá nhân.”

Cô không hề bất ngờ khi thấy ánh mắt lưu luyến của anh trở nên lạnh lẽo rồi chuyển thành tức giận.

“Cô đang cảnh cáo tôi sao? Bởi vì chuyện xảy ra lúc này?”

Đúng, cô đang cảnh cáo anh. Làm cho anh tức giận cũng tốt, còn hơn để anh ấy băn khoăn trong lòng. Cô đã quyết định sẽ kiên trì đến cùng, chỉ cần một mình cô khổ tâm là được, anh không cần phải biết.

Lâm Mặc không nói gì, cười lạnh lùng rồi quay người bước đi. Cô chào Trương Như một tiếng, mượn có một nên về nhà trước, sau đó đứng bên cạnh cửa sổ phòng ngủ, muốn nhờ gió lạnh làm lắng dịu những kích động xuất hiện trong lòng cô suốt cả buổi tối nay.

Đáng tiếc rằng, hậu quả trực tiếp nhất là cô bị mất ngủ, trở mình liên tục trên giường. Cô thường xuyên ngủ không ngon, một ngày ngủ ba bốn tiếng là nhiều rồi. Nhưng cô vừa mới thoát ra khỏi một công việc bận rộn, ngày mai lại lao vào một công việc bận rộn mới, nếu không ngủ được, e rằng cô sẽ không trụ nổi. Không còn cách nào khác, cô đành ngồi dậy, mặc quần áo và lái xe đi trong gió tuyết.

Cô đến một nơi đặc biệt, một khu dân cư yên tĩnh ở Phố Đông, trong đó có nhà của Chương Vận.

Sau khi gõ cửa, cô thấy Chương Vận đang ngáp nên cảm thấy hơi xấu hổ.

“Xin lỗi, em lại đến làm phiền rồi.”

Chương Vận không hề ngạc nhiên, nghiêng người để cô bước vào rồi khóa cửa lại.

“Em về rồi à? Không phải đã đồng ý với chị sẽ nghỉ ngơi một thời gian rồi sao? Vì sao lại nhận công việc mới?” Chương Vận xem tin tức trên ti vi buổi tối nên biết chuyện, trong lòng cảm thấy không hài lòng.

Từ trước đến giờ cô chưa gặp bệnh nhân nào kỳ quặc như vậy, không cần trị liệu cũng được, là một bác sỹ tâm lý, cô cũng không quan tâm. Cô nhớ là trước khi Lâm Mặc chuẩn bị cùng Tô Á Nam đi tuyên truyền khắp cả nước, cô đã đề nghị với cô ấy là sau giai đoạn đó cần phải nghỉ ngơi thật tốt, nếu không bệnh tình của cô ấy sẽ trở nên nghiêm trọng. Nhưng cô ấy không hề coi đó là vấn đề, đang bận rộn vẫn lên kế hoạch để bận rộn không ngừng.

“Nếu ngừng lại bệnh tình của em mới càng ngày càng nghiêm trọng.”

Lâm Mặc ngồi lên chiếc ghế sofa của Chương Vận, thở dài.

Nghe nói những bệnh nhân mắc chứng trầm cảm, điều họ không thích nhất là phòng khám của bác sỹ tâm lý, họ luôn cảm thấy sợ hãi giống như là sẽ bị lấy mất một điều gì đó rất quan trọng. Nhưng cô là một ngoại lệ. Cô rất thích cảm giác khi ở nhà Chương Vận cho dù để thuận tiện, Chương Vận bố trí nhà của mình thành một phòng chữa bệnh để tiến hành trị bệnh tại nhà.

Vẫn còn nhớ lần đầu tiên đến chỗ Chương Vận, sức khỏe của cô đang rất nghiêm trọng. Cô không hiểu mình bị làm sao, không kiểm soát được hành vi và suy nghĩ của mình, hàng ngày luôn cảm thấy máu chảy rần rạt trong huyết quản. Những biện pháp cô tự nghĩ ra để khống chế bản thân dần dần không còn hiệu quả nữa, cô rất sợ lúc nào đó không cẩn thận cô có thể tự giết mình.

Sự xuất hiện của Chương Vận giống như một cơn mưa tưới tắm đâm sinh mệnh khô cằn của cô.

Chương Vận gặp cô khi cô phát bệnh và có thể chẩn đoán rõ ràng cô mắc bệnh gì. Cô cho cô uống hai viên thuốc nhỏ thần kỳ, sau đó dạy cách thở và cách thư giãn giúp cô dần dần bình tĩnh trở lại. Sau đó, Chương Vận trở thành bác sỹ của cô.

Nhưng cô không hề phối hợp với bác sỹ để trị liệu, cô đến đây chỉ có hai việc, lấy thuốc và ngủ.

“Là bạn của em, chị chỉ có thể nói không biết phải làm gì cho em mới được, là bác sỹ của em, chị cảm thấy em đã không còn thuốc chữa.” Chương Vận đặt một cốc nước trên bàn, ôm lấy gối ngồi đối diện với cô.

“Em đã sớm không còn thuốc chữa rồi, bây giờ chẳng qua là sống cho qua ngày mà thôi.”

Cô ngẩng đầu nhìn Chương Vận, nửa như mỉm cười nửa như không, lời nói thốt ra không biết là thật hay là dối.

Chương Vận lườm cô, tay ôm lấy đầu tỏ thái độ không thể chịu nổi cô nữa, trong lòng thầm thở dài.

Chứng trầm cảm của Lâm Mặc rất nghiêm trọng, những người ở trong tình trạng như vậy, không chỉ bị tinh thần phân liệt mà còn có thể tự sát. Điều làm cho cô ngạc nhiên là, ý chí của Lâm Mặc rất mạnh mẽ, có thể kiềm chế mọi cảm xúc của mình, những lúc thực sự không kiểm soát được, cô chỉ cần hai viên thuốc là có thể chống chọi.

Cô không biết vì sao cô ấy có thể làm được như vậy, không biết đã có điều gì không hay xảy ra với cô ấy trong quá khứ, không biết trong lòng cô ấy đang nghĩ gì. Quan hệ giữa họ là bác sỹ và bệnh nhân, cũng có thể coi là quan hệ bạn bè, cô ấy có những đặc quyền ở chỗ cô mà những bệnh nhân khác không thể nào có được, chỉ cần cô ấy đến, tất cả mọi thứ ở đây đều mở rộng cửa chào đón, ngay cả trong thời tiết như thế này, ngay cả trong thời gian đêm hôm khuya khoắt như thế này.

Có thể nói cô hơi nuông chiều Lâm Mặc. Trong thời gian tám năm quen biết nhau, kể từ khi cô ấy học xong đại học đến Thượng Hải tham gia làng giải trí cùng Tô Á Nam, cô nhìn thấy cô ấy dần dần trưởng thành, nhìn thấy bệnh của cô ấy càng ngày càng nặng mà không thể có bất kỳ cách nào. Tất cả các biện pháp đã áp dụng, thậm chí cô còn ngầm áp dụng biện pháp thôi miên nhưng đều không có tác dụng, trái tim của Lâm Mặc giống như một bức tường đồng vững chắc, không chịu hé lộ bất kỳ thông tin gì. Ngay cả lần cô thôi miên, cô ấy chỉ khóc mà không nói gì.

Bây giờ cô đã quen rồi, quen với việc Lâm Mặc như một cô em gái thỉnh thoảng đến quấy rầy cô.

Chương Vận đưa Lâm Mặc đến phòng làm việc, mang chăn ấm đến giường bệnh. Lâm Mặc thích chiếc giường này, nằm trên đó cô ngủ rất ngon.

Trước khi ra khỏi phòng, cô không đành lòng hỏi một câu: “Muốn nói chuyện không?” Ý nghĩa của từ nói chuyện này đương nhiên không chỉ có nghĩa nói chuyện tầm phào đơn giản.

Khi cô chuẩn bị nhận được một câu trả lời phủ định để quay về phòng đi ngủ thì nghe thấy Lâm Mặc nói: “Có.”

Cô hơi ngạc nhiên, không còn chút cảm giác buồn ngủ nào nữa, vội vàng quay lại phòng làm việc, không bật đèn mà chỉ thắp một cây nến thơm.

Nhưng khi ngồi xuống chiếc ghế làm việc của mình rồi đợi một hồi lâu vẫn không thấy Lâm Mặc nói gì, cô thầm nghĩ không biết Lâm Mặc đã ngủ chưa? Vừa rồi có phải là mình nghe thấy một câu nói mơ không?

Đúng lúc đó, cô nghe thấy một tiếng thở dài nhẹ nhẽu sau đó là giọng nói dịu dàng của Lâm Mặc. Cô nói: “Anh ấy đến rồi, anh ấy đến Thượng Hải rồi.”

Ai? Ai đến? Chương Vận rất tò mò nhưng không dám hỏi, cô sợ nếu cô nói gì đó, Lâm Mặc sẽ không bộc bạch tâm sự gì nữa.

Sau đó là một khoảng thời gian yên lặng kéo dài, Lâm Mặc đột nhiên hỏi: “Chương Vận, chị có tin vào số mệnh không?”

Chương Vận thở dài đáp: “Theo tâm lý học mà nói, số mệnh là một loại bệnh thái, đem tất cả mọi thất bại và bất hạnh của một người đổ lỗi cho số mệnh, hậu quả trực tiếp là sẽ làm cho người ta u uất, buồn bã, lo lắng bất an và làm tổn thương đến tinh thần.”

Lâm Mặc cười, nụ cười của cô trong ánh sáng nến rất mơ hồ, ngay cả giọng nói của cô cũng vậy.

“Vốn dĩ em không tin, nhưng anh ấy đến rồi nên em tin.”

“Em và anh ấy, đó là số mệnh.”

Một cảm giác thương xót xuất hiện trong lòng, Chương Vận phát hiện ra mình đang khóc. Khi còn trẻ cô đã là thạc sỹ tâm lý học, có kiến thức rất vững về tâm lý, cô cũng đã gặp rất nhiều bệnh nhân.

Nhưng không có một người nào khiến cho cô rơi nước mắt, cô khóc vì cô gái yếu ớt mà luôn cố gắng tỏ ra kiên cường đang nằm bên cạnh cô, .

Cô rất muốn đứng lên đến bên hỏi Lâm Mặc, hy vọng rằng sẽ giúp cô ấy khỏi bệnh.

Nói cho cô biết người đó là ai, nói cho cô biết vì sao cô ấy mắc bệnh tâm lý như vậy. Nhưng cô vừa đứng lên thì phát hiện ra, Lâm Mặc đang nhắm mắt và thở đều đều.

Cô ấy đã ngủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Là Ước Nguyện Cả Đời Không Hối Tiếc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Bí mật

, nếu đã gục ngã sẽ không bao giờ đứng dậy được nữa,

Nhìn thấy bạn thân như vậy, trong lòng Á Nam cảm thấy rất buồn.

“Tiểu Mặc, có phải mình cảm tính quá không? Mỗi lần cậu quyết định điều gì đều có lý do chính đáng của cậu, luôn luôn muốn tốt cho mình. Nhưng lần này, mình không hiểu vì sao cậu lại bỏ rơi mình? Nếu mình có làm điều gì không tốt, cậu có thể trực tiếp nói với mình, điều gì mình cũng sẽ tình nguyện sửa sai, điều gì mình cũng có thể nghe theo cậu. Tiểu Mặc, chúng ta quen nhau đã mười năm rồi! Từ trước đến giờ chưa bao giờ xa nhau, nên mình nghĩ chúng ta cũng sẽ mãi mãi như vậy, ngay cả khi đã kết hôn, lập gia đình cũng không bao giờ rời xa nhau...”

“Chúng ta không hề rời xa nhau, cùng ở một công ty, nếu có việc gì mình vẫn có thể giúp đỡ cậu.”

“Không phải, không phải vậy. Không biết vì sao, khi nghe thấy cậu sẽ đi hướng dẫn người khác, trong lòng mình luôn có cảm giác cậu sẽ không trở về bên mình nữa, mình sắp mất cậu rồi. Mình cũng không biết vì sao mình lại nghĩ như vậy, nhưng đó là một cảm giác bất an. Mình tình nguyện không cần nghỉ ngơi gì cả, mình tình nguyện làm việc liên tục, chỉ cần cậu ở bên cạnh mình, mình sẽ thấy yên lòng và không sợ gì cả. Tiểu Mặc, mình biết mình không thể thay đổi quyết định của cậu, trong lòng cậu, có lẽ mình cũng giống như các đồng nghiệp khác, mình luôn cho rằng trong lòng cậu mình là một người rất đặc biệt, luôn nghĩ như vậy, nhưng mình sợ, sợ không giống như điều mình nghĩ, sợ cậu chưa bao giờ coi mình là bạn thân...” Tô Á Nam nói không có đầu có cuối, lòng cô rối tung, tim cô có cảm giác đau đớn như bị thương. Mặc dù cô có rất nhiều bạn, nhưng người duy nhất cô trân trọng là Lâm Mặc. Quan hệ giữa người với người trong làng giải trí hư thật thật, thật giả lẫn lộn, cô chỉ toàn tâm toàn ý tin tưởng Lâm Mặc, yên tâm giao mọi việc của mình cho cô. Nhưng bây giờ, cô không thể xác định được Lâm Mặc có nghĩ về cô như vậy không.

Lần đầu tiên thấy Tô Á Nam sợ hãi như vậy, Lâm Mặc có vẻ không hiểu.

“Vì sao cậu lại nghĩ như vậy?”

Tô Á Nam cười đau khổ, bước đến trước cửa sổ, nhìn lên bầu trời xa xăm, cô quyết định nhân cơ hội này nói hết những điều từ lâu luôn được giấu kín trong lòng.

“Tiểu Mặc, cái gì cậu cũng tốt cả, cậu giỏi giang ưu tú như thế, tài năng như thế. Từ trước đến giờ luôn luôn là mình cần đến cậu, cậu chưa bao giờ cần đến mình, cậu chưa bao giờ cần đến bất kỳ ai. Từ khi mình biết cậu, chưa bao giờ thấy cậu tức giận đến phát khùng hay vui mừng đến mức phải reo lên, cậu luôn điềm tĩnh, dường như không điều gì có thể làm ảnh hưởng đến tâm trạng của cậu. Lúc mình thất bại, cậu không an ủi mình, lúc mình thành công, cậu không chúc mừng mình, cậu chỉ biết vui đầu vào công việc, dọn tất cả mọi viên đá, san phẳng đường đi của mình. Có lúc mình nghĩ, liệu mình có phải là cái cớ để cậu chạy trốn điều gì đó, nếu đổi thành người khác, cậu cũng tốn công sức giúp đỡ như vậy, cũng vui đầu vào công việc như vậy. Tiểu Mặc, chưa bao giờ cậu kể chuyện của cậu, chúng ta làm bạn của nhau đã mười năm nhưng mình không hiểu gì về cậu cả. Cậu đang trốn chạy điều gì? Rốt cuộc là cậu đang trốn chạy điều gì?”

Hóa ra, một người sống thẳng thắn vui vẻ như Tô Á Nam cũng có những cảm nhận tinh tế như thế, nhiều năm như vậy cô ấy không nói không có nghĩa là cô ấy không nghĩ gì, chỉ là Lâm Mặc không cho cô ấy cơ hội, tuy họ là bạn thân thiết nhưng chưa bao giờ cùng nhau ngồi tâm sự, cũng chưa bao giờ kể về người bạn trai mà mình thích, thấy cô giáo mà mình ghét, những ước mơ, chuyện tâm phào, quần áo, đồ trang sức hay mỹ phẩm. Có lẽ, họ chỉ là bạn học tốt, đồng nghiệp tốt hay bạn bè bình thường mà thôi.

Lâm Mặc nhếch miệng cười lạnh lẽo.

Cô đang trốn chạy điều gì ư? Cô còn có thể trốn chạy điều gì? Cô không có gì hết kể cả chính bản thân cô, cô có gì để trốn chạy?

Rốt cuộc vẫn là lỗi sai của cô, cô đã quên mất làm thế nào để duy trì tình bạn, nghĩ rằng toàn tâm toàn ý giúp đỡ bạn là cách thể hiện thành ý của mình. Cô quên mất rằng, giữa con người với con người, quan trọng nhất là sự giao lưu, nhưng cô lại không có mong muốn được giao lưu. Tất cả mọi điều về cô đã sớm được giấu kín trong lòng và bị kín lại, dán một chiếc tem có tên là bí mật. Điều được coi là bí mật, nếu nói ra thì không còn là bí mật nữa. Quan trọng hơn, nếu mọi người biết được bí mật này, cô sẽ không cần tiếp tục duy trì sinh mệnh của mình nữa.

“Xin lỗi.” Không còn từ nào khác được thốt lên, chỉ có một câu xin lỗi. Xin lỗi, cô có quá nhiều điều không thể nói. Xin lỗi, cô không phải là một người bạn tốt, những gì cô có thể cho cô đã cho hết rồi, những điều cô không thể cho chỉ có sinh mệnh của chính cô mà thôi.

Tô Á Nam không khóc nữa, cô lấy tay lau sạch nước mắt, quay đầu nhìn Lâm Mặc, cười rất rạng rỡ.

“Không sao, tùy cậu thôi, nhưng mình sẽ không bỏ cuộc, mình mãi mãi sẽ là bạn tốt của cậu, cậu đã cho mình tất cả, mình luôn nhớ trong tim, mình quyết định sẽ từ bỏ kỳ nghỉ đến đóng phim chẳng qua vì không muốn cậu khổ như lúc đầu nữa. Tám năm mới có được một Tô Á Nam thành công, nhưng Secret không cần, một năm là đủ rồi.”

“Vốn dĩ anh Bản có ý định mời cậu vào vai diễn chính, vì kỳ nghỉ của cậu nên mình đã từ chối, bây giờ có vẻ như người vui nhất sẽ là anh ấy.” Lâm Mặc điềm tĩnh nói một câu tỏ vẻ đồng ý với quyết định này rồi tiếp tục dồn sự tập trung của mình vào máy tính để hoàn thành nốt kế hoạch làm việc.

Không thể phủ nhận, nghe những lời Tô Á Nam nói, trong lòng cô rất cảm động. Nhiều năm nay, bên cạnh cô chỉ có Tô Á Nam, tiếng cười và sự hoạt

bát, cá tính thẳng thắn bất chấp tất cả của cô ấy... khiến cho Lâm Mặc rất ngưỡng mộ, ngưỡng mộ cuộc sống thuận buồm xuôi gió, không hề gặp trắc trở của cô ấy. Vì thế, người vốn có ý định sống ẩn mình như cô vì sự nghiệp thuận lợi của người bạn thân mà tiếp tục bước tiếp, chọn cách dần sâu vào môi trường làm việc đầy hào quang này để giúp đỡ Tô Á Nam.

Có lẽ, khi quyết định để cô ấy học cách sống độc lập, cô đã nghĩ đến việc tình bạn giữa họ đã không còn như trước nữa. Nhưng cô không có sự lựa chọn nào khác bởi người có quyền lựa chọn luôn luôn là vận mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Là Ước Nguyện Cả Đời Không Hối Tiếc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Quên lãng

... Điều cô cần quên lãng, ngoài anh còn có trái tim nhớ anh và yêu anh.

Công việc lên kế hoạch được Lâm Mặc tiến hành trong một tuần, Secret cũng ngồi chơi không trong phòng đúng một tuần, trong thời gian này, họ phải chịu đựng ánh mắt theo dõi đánh giá của mọi người trong công ty và những lời chào hỏi khách sáo giả tạo.

Sự xuất hiện của Secret giống như giáng vào làng giải trí vốn yên bình bấy lâu nay một quả bom với uy lực to lớn, không chỉ các nghệ sỹ trong công ty mà các nghệ sỹ ở công ty khác cũng đổ kị, hiếu kỳ và soi xét họ rất tỉ mỉ.

Trên mạng, tin tức giải trí, tạp chí đồng thời xuất hiện cái tên “Secret” trên trang nhất với nội dung đúng như ý nghĩa của tên nhóm, ngoài lễ ký kết và các giấy tờ tiết lộ cho các đơn vị truyền thông ngày hôm đó không còn bất kỳ thông tin nào được lộ ra. Bí mật về ba thành viên của nhóm, sự trân trọng lớn của Tranh Tinh dành cho họ xuất hiện cùng tên người trợ lý nổi tiếng Lâm Mặc và tin đồn họ sẽ đóng phim cùng diễn viên nổi tiếng Tô Á Nam khiến cho mọi người xôn xao bàn tán.

Secret chưa chính thức làm việc nhưng đã trở nên khá nổi tiếng.

Tuy nhiên họ không hề hiểu điều đó, ngược lại luôn trách móc Lâm Mặc, chắc chắn rằng cô ấy đang mượn việc công trả thù riêng, nhân cơ hội này để trừng trị họ. Kỳ thực, Lâm Mặc cũng có đôi điều phải suy nghĩ. Ba người này, một người là ngôi sao âm nhạc trong tương lai, vừa tốt nghiệp đại học, sự kiêu ngạo và tài năng ngang bằng nhau; một người xuất thân từ giới trí thức, là thạc sỹ luật có học vị cao nhất trong ba người, đương nhiên có cảm giác mình ưu việt hơn những người khác; người cuối cùng, sau khi bước ra khỏi vòng tay của bố mẹ, mặc dù không phải con nhà quyền quý, nhưng từ nhỏ mọi việc luôn được chiều theo đúng ý nguyện, e rằng khả năng chịu đựng áp lực và khó khăn không cao.

Làng giải trí không phải là chốn thiên đường, đó là một nơi kỳ lạ, kẻ hèn mọn như ăn mày cũng có thể trở thành thiên vương thiên hậu, ngược lại, sau khi thành công giàu có, nếu muốn làm cho thân bại danh liệt cũng là một điều hết sức đơn giản. Nó có nguyên tắc riêng mà không ai có thể kiểm soát được. Cô lạnh lùng với họ chẳng qua là vì muốn họ hiểu những điều mà họ sẽ gặp phải, từ bỏ suy nghĩ là mình ưu tú, để bước vào thế giới này họ cần giống như một trang giấy trắng, tất cả đều phải bắt đầu lại từ đầu.

Đúng ra cô không cần dạy họ những điều này, con đường của họ như thế nào không phải là điều cô cần phải suy nghĩ, việc cô làm là nhanh chóng giúp họ có được vị thế đó. Nhưng trong nhóm có Giang Hạo Vũ là người mà cô luôn cảm thấy thiếu vắng, vì thế tự nhiên cô tận tâm hơn, toàn bộ công việc đều được chuẩn bị rất kỹ lưỡng, tôn trọng ít tinh lực và thời gian.

Lâm Mặc ngồi trên chiếc ghế sofa trong phòng làm việc, bình tĩnh đối diện với sự hoài nghi và phẫn nộ của ba người đàn ông.

“Tuần này, các anh đã làm gì vậy?”

“Còn có thể làm gì, chỉ là xem tạp chí, đọc sách, rất nhàn rỗi, rất vui.” Liễu Văn Dật cười nói, giọng điệu như có guồng có súng, rất khiêu khích và châm chọc.

Lâm Mặc nheo mắt lại nhìn anh ta một lát, nhếch miệng cười nhạt rồi cầm một cuốn tạp chí trên bàn lên tiếp tục hỏi: “Cuốn tạp chí này ra tuần trước, luôn được đặt ở đây, anh xem được gì rồi?”

“Vi sao lại phải trả lời? Có gì liên quan đến chúng tôi sao?” Sắc mặt của Bách Vũ Trạch không tốt, buồn bã trả lời rồi lấy tai nghe nhét vào tai, cậu muốn dùng hành động để thể hiện sự chống đối.

Rất tốt, có vẻ như họ không làm gì suốt cả tuần, không suy nghĩ về tương lai, rất tức giận và thấy không hài lòng với cô. Cô vút cuốn tạp chí lên bàn, đứng dậy nhìn khắp cả phòng, những tờ báo và tạp chí cô đã cố tình đặt trên bàn vẫn ở nguyên chỗ cũ không được động đến, còn ba người bọn họ, hoặc nghe nhạc, đọc sách chuyên ngành, hoặc làm việc riêng của mình, những công việc không liên quan đến vị trí của họ bây giờ.

“Tờ báo đặt ở trên bàn uống nước, trang ba mươi lăm, tựa đề là sự xuất hiện của Secret có khiến cho trào lưu phim Hàn Quốc dừng bước? Tạp chí thời trang, chủ đề trên trang bìa, Secret cuối cùng có bao nhiêu điều bí mật. Tờ báo ở trên bàn làm việc, dòng chữ đầu tiên mục giải trí, vũ khí bí mật, Tranh

Tĩnh dùng Secret. Tờ giải trí, trang bốn, Secret xuất hiện, chính thức bước vào thời đại vẻ đẹp của nam giới. Còn nữa, trên mạng...”

Cô khiến cho ba người vô cùng ngạc nhiên, đồng thời lật tờ báo trong tay mình.

“Xinlang, wangyi, tengxun, baidutieba, tianyashequ... tất cả các trang web đều đưa tin về Secret. Các anh đã có một tuần đặc biệt, rất nhàn rỗi và vui vẻ, nhưng lại không phát hiện ra những việc khiến các anh vui hơn. Đúng rồi, hôm nay có bên quảng cáo đến liên hệ và một nhà biên kịch muốn mời đóng phim...”

Cô không nói tiếp vì nhận ra sự vui vẻ dần dần quay trở lại với họ, thậm chí dài trong lòng. Cô nhớ lại hồi đầu, Tô Á Nam không giống như vậy, tiền bạc danh lợi trước mắt dường như không có ai không quan tâm, nếu không họ sẽ không lao đầu vào làng giải trí này. Có thể đầu tiên là vì thực hiện mơ ước nhưng cũng cần có cơm ăn để sinh tồn, chỉ có số ít người là không tính được mất mà liều lĩnh vì những điều mình mơ ước.

“Thật vậy sao? Nhưng...” Liễu Văn Dật muốn nói là họ chưa hề làm gì.

“Nhưng các anh không hề quan tâm đến điều gì, cho dù đã chính thức bước vào làng giải trí nhưng không hề đặt những điều này lên vị trí cao nhất, các anh như vậy thì không có cách nào để thành công được.”

Cô bước đến bên cạnh bức tường bằng kính trong suốt, đưa tay kéo rèm lại, sự bận rộn đang diễn ra bên ngoài phòng biến mất.

“Không phải tất cả các nghệ sĩ đều có phòng làm việc riêng, đến năm thứ ba Á Nam mới có một căn phòng nhỏ của mình, tất cả các nghệ sĩ khác đều tập trung trong một căn phòng lớn giống như phòng làm việc bên ngoài kia.” Cô quay đầu lại, ánh mắt đầy lạnh lùng.

“Tuần này, các nghệ sĩ khác trong công ty đều đến chào các anh đúng không? Trong ánh mắt của họ, các anh đọc được điều gì? Không cam chịu? Đổ ky? Không quan tâm? Khởi đầu của các anh là những thứ mà họ không có mặc dù các anh đều không hiểu họ đã gian khổ như thế nào, xin hỏi các anh, dựa vào điều gì mà các anh có phòng làm việc rộng rãi như thế này?”

Bách Vũ Trạch bỏ tai nghe ra, không nói gì giống hai người kia.

Vì sao lại có phòng làm việc này? Họ nhớ lại trước khi ký kết, tổng giám sát các nghệ sĩ là Văn Bác của Tranh Tinh đã miêu tả cho họ một tương lai vô cùng rạng ngời. Từ trước đến nay, trong mắt họ, nghệ sĩ và công ty giải trí chỉ có quan hệ lợi dụng nhau mà thôi, họ có vẻ ngoài đẹp đẽ và giọng hát hay, công ty đãi ngộ tốt với họ là điều đương nhiên. Nhưng nhớ lại những điều công ty làm cho họ trong một tuần qua, họ phát hiện ra mình đã nhầm.

Trong một tuần qua, họ đã nhận ra rất nhiều điều ngược lại với suy nghĩ trước đây, các bậc tiền bối trên màn ảnh vô cùng tự tin nhưng khi quay trở lại công ty, họ đều là những người bình thường, có thành tích được khen ngợi, làm sai sẽ bị mắng, hát không hay bị phê bình. Họ rất cẩn thận giống như đó là một lớp băng mỏng manh, trân trọng từng giây phút thành công, không bỏ phí bất kỳ một cơ hội nào. Còn công ty, vì sự phát triển của họ nên sử dụng tất cả mọi cơ hội tranh thủ sức ảnh hưởng của mình để hỗ trợ.

Trong thời gian ngắn ngủi tám năm, từ một văn phòng nhỏ, Tranh Tinh có thể phát triển thành một công ty thu âm lớn nhất nhì trong làng giải trí là nhờ vòng tuần hoàn tốt đẹp này. Các nghệ sĩ ở Tranh Tinh cảm ơn công ty vì tất cả những gì mà công ty đã làm cho họ, luôn luôn khiêm tốn với người ngoài, đoàn kết như người một nhà trong nội bộ. Trong sự biến hóa khôn lường của làng giải trí, các nghệ sĩ dưới trướng của Tranh Tinh vẫn luôn giữ được vị trí vững chắc của mình, không dễ dàng gì khiến họ lung lay.

Đây là điều Lâm Mặc muốn họ hiểu được sao?

Trong lễ ký kết trang trọng, họ có sự phối hợp của những nhân viên tốt nhất, công ty có sách lược giúp những người chưa làm một việc gì trở nên nổi tiếng... Công ty đã giữ lời hứa, dành cho họ những điều tốt nhất, vấn đề là họ không thấy được mà thôi.

Nét mặt có vẻ ăn năn xấu hổ, đột nhiên họ cảm thấy như đang ngồi trên đồng lửa trong phòng làm việc to rộng. Đúng rồi, họ dựa vào đâu mà chiếm một phòng làm việc như thế này? Chưa bỏ ra công lao gì đã muốn được hưởng lợi, họ giống như bong bóng xà phòng yếu ớt, trong nháy mắt sẽ bị tan biến dưới ánh nắng gay gắt của mặt trời.

Yên lặng lạ lùng, trong phòng chỉ có thể nghe thấy tiếng thở nhẹ của mọi người. Lâm Mặc nhìn các đồng nghiệp đang bận rộn đi lại bên ngoài phòng, Giang Hạo Vũ nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của cô, bắt đầu cảm thấy sự tức giận của mình đối với cô thực sự rất ấu trĩ. Có lẽ, vẻ lạnh lùng bên ngoài chỉ là giả tạo mà thôi, trái tim của cô ấy rất ấm áp, cô không nói gì nhưng có thể nhìn thấy rõ ràng mọi điều mà họ đang suy tính trong đầu.

Cô là một phụ nữ thông minh và rất đáng tin cậy. Không biết vì sao từ giây phút đó, anh nghĩ anh sẽ tin tưởng cô một cách vô điều kiện. Điều này có liên quan đến Chung Nhã Tuệ không? Hình như không phải, Chung Nhã Tuệ đã phản bội anh, Lâm Mặc không thể, đây là trực giác của anh, anh cũng không hiểu rõ cảm giác này của mình.

Lâm Mặc đột nhiên quay lại khiến anh không kịp thu lại cái nhìn của mình, mắt hai người gặp nhau. Trong giây phút đó, tim anh đập nhanh một cách kỳ lạ. Đợi anh kịp nén được cảm giác khó chịu đó, Lâm Mặc đã nhìn sang hướng khác, giả vờ như không hề nhìn thấy anh.

“Thời gian một tuần đủ để cho các anh thích ứng với môi trường của công ty rồi, tiếp theo sẽ không còn thời gian để nghỉ ngơi và vui vẻ như thế nữa, tốt nhất các anh nên tập trung hết tinh thần để đối mặt với nó, tôi không hy vọng những người mà công ty đã đầu tư một số tiền lớn lại tắt nhanh như một ánh sao băng.” Lâm Mặc mở tập tài liệu đã đóng thành quyển phát cho mọi người, không hề quan tâm đến phản ứng của họ, bắt đầu hướng dẫn từng vấn đề.

Lúc nào cần quay quảng cáo, tiếp đón cơ quan truyền thông, họ cần tham gia các chương trình gì, làm thế nào để sắp xếp các đĩa nhạc mới thu, khi làm việc với Tô Á Nam cần chú ý những vấn đề gì... một loạt các công việc chồng chất như núi đổ lên đầu họ. Những vấn đề này cần có sự hướng dẫn của

công ty, Lâm Mặc lên kế hoạch cho họ tham gia quá trình đào tạo vũ đạo, thanh nhạc, kỹ năng giao tiếp bởi giáo viên chuyên môn.

Ba người vừa hiểu ra vấn đề đã lịch làm việc dày đặc làm cho hoảng hốt, may mắn là lịch làm việc rất chi tiết, chỉ cần họ tuân thủ thì chắc chắn sẽ không gặp phải vấn đề gì. Tròn mắt vì ngạc nhiên, họ bắt đầu tin vào những lời đồn đại về Lâm Mặc, cô thật sự rất giỏi.

Nhưng cho dù cô có tài giỏi đến mấy cũng có những vấn đề phát sinh cô không có cách nào tránh được.

Lúc bắt đầu thu âm, tổng giám sát phần âm nhạc của Tranh Tinh là Ngô Trí Viễn trực tiếp làm, lúc luyện tập ba người đều rất tự tin, ai ngờ khi thu âm chính thức, giọng của họ không khớp với nhau. Khi hát đồng ca, mặc dù cũng cần nhấn mạnh chất giọng của từng người nhưng phải có sự kết hợp hài hòa, đây là điều tuyệt đối không được xem thường.

Lại một lần nữa phải tạm dừng, Ngô Trí Viễn đập quyền nhạc xuống bàn quát to.

“Rốt cuộc là có biết hát không? Bách Vũ Trạch, cậu cho rằng cậu đang hát một mình à?”

Cậu có biết giọng của cậu phô quá không? Phí công cậu học nhạc, lẽ nào không biết thu kiểm lại sao?”

“Giang Hạo Vũ, mong cậu nhấn chữ rõ một chút, mặc dù tiếng Trung không phải tiếng mẹ đẻ của cậu, nhưng hy vọng cậu cố gắng khắc phục, một bài hát chỉ có vài câu, lẽ nào không có cách khắc phục?”

“Còn Liễu Vân Dật, cậu có thể không đem lời bài hát biến thành những chữ khắc trên bảng được không? Làm như thế cậu sao có thể cảm nhận được tình cảm thể hiện trong ca từ, làm sao cậu có thể hát lên những tình cảm đó. Người ta cần các cậu là cần âm nhạc, không phải là để đọc kinh.”

Các nhân viên trong phòng thu âm che miệng cười, ba người Secret xấu hổ không biết phải làm gì, tình trạng này diễn ra trong phòng giống hệt một quả cầu tuyết đang lăn, càng ngày càng to khiến cho mọi người mất tự tin.

Lâm Mặc không thích đến phòng thu âm, trước đây khi làm cùng Tô Á Nam cũng vậy. Nhưng vì Secret cô vẫn phải đến, không khí trong phòng thu ngày càng nặng nề hơn.

“Tổng giám sát Ngô, hay là hôm nay dừng lại ở đây thôi!” Có tiếp tục cũng không giải quyết được gì, thậm chí sự việc có thể phát triển tồi tệ hơn.

Ngô Trí Viễn quay lại, nhìn thấy cô nên có vẻ hơi ngạc nhiên. Đột nhiên ông nghĩ ra điều gì đó, bước đến bên cô ra mệnh lệnh: “Cô vào hát một lượt.”

Không chỉ có Lâm Mặc, tất cả mọi người trong phòng đều lạng người vì ngạc nhiên, không hiểu ông có ý gì.

“Mau lên.” Suy nghĩ của Ngô Trí Viễn rất đơn giản, ông biết vấn đề là ở đâu, chỉ giảng giải không thôi thì ba người họ sẽ không thể hiểu được, hát mẫu một lượt sẽ giải quyết được vấn đề. Chọn người nào hát mẫu? Rõ ràng Lâm Mặc là người thích hợp nhất.

“Không.” Đáng tiếc là Lâm Mặc không hề phối hợp với ông.

Ông hơi bị kích động nên không còn quan tâm đến điều gì nữa, hét lên với Lâm Mặc: “Đây là bài hát của cô, cô có trách nhiệm.”

“Bài hát của tôi?”

“Đúng, chính là bài “Quên lãng”, năm đó tôi viết bài hát này dành riêng cho cô.” Ngô Trí Viễn được tất cả các ca sỹ muốn ông viết lời bài hát cho riêng mình vì một bài hát ông viết đáng giá ngàn vàng.

Bài hát “Quên lãng” này ông vô tình có được ca từ, cảm thấy rất hay nên viết thành một bài dành riêng cho Lâm Mặc. Nhưng ai biết được rằng, mặc dù Lâm Mặc vào phòng thu âm nhưng chỉ tham gia cho vui mà thôi, không hề có ý định ký hợp đồng với Tranh Tinh, hơn nữa cô còn giới thiệu bạn thân, năm đó giành được vị trí thứ hai là Tô Á Nam vào công ty, cô cam tâm tình nguyện là trợ lý của bạn thân. Ngô Trí Viễn không ngờ Tô Á Nam không hề làm ông thất vọng, cô giành được nhiều thành tích rất tốt trong âm nhạc, nhưng ông vẫn cảm thấy tiếc tiếc thâm trong bụng vì Lâm Mặc bỏ phí tài năng của mình, giống như một viên ngọc dạ minh châu giấu mình trong cát sỏi giấu đi ánh hào quang của nó, điều này thực sự vô cùng đáng tiếc.

“Quên lãng?” Là bài hát tám năm về trước?”

Một giọng nói trong veo phá tan không khí kỳ lạ trong phòng, mọi người quay lại thấy Tô Á Nam đang đứng ở cửa, cô mặc quần bò, đội một chiếc mũ lưỡi trai màu trắng, trang điểm đơn giản nhưng không hề làm mất đi vẻ quý phái. Nét mặt cô rất lạ giống như đang hỏi tường đến điều gì đó.

“Hóa ra cô vẫn nhớ. Đúng rồi, khi đó cô và Lâm Mặc cùng hát bài hát đó.” Ngô Trí Viễn bắt đầu nhớ lại, trong phòng này ngoài ông, Tô Á Nam và Lâm Mặc, tất cả mọi người đều mới đến vài năm gần đây đều không hiểu gì về xuất xứ của bài hát đó.

Tô Á Nam cười nhặt bước vào, cầm tai nghe nghe lại phần thu âm của Secret, không hề nhìn ba người bọn họ rồi quay sang nói với Lâm Mặc: “Hay là hát một lần nữa?”

Lần này Lâm Mặc không nói gì, không đồng ý cũng không từ chối, rõ ràng là đang hỏi tường về quá khứ.

Tô Á Nam là mẫu người hành động, nói là làm, cô không đợi trả lời mà kéo Lâm Mặc vào trong phòng thu, không thấy cô phản ứng gì nên dứt khoát giúp cô đeo tai nghe rồi đứng trong bức tường bằng kính trong suốt ra hiệu cho Ngô Trí Viễn chuẩn bị bắt đầu.

Nhạc du dương vang lên, thời gian như quay về quá khứ, họ về thời điểm tám năm về trước lúc họ bắt đầu những giây phút huy hoàng...

“Gió nhẹ nhẹ, thổi bay những đám mây lưu lạc

Nước chảy lững lờ, tiễn đưa những chiếc lá không nở rời xa

Anh đứng ở nơi xa, ánh mắt mơ hồ, rất xa rất xa

...

Nếu em không thể lãng quên thì sẽ thế nào?”

Tháng chín của tám năm về trước, thời tiết rất mát mẻ. Cuộc thi kết thúc, Tô Á Nam thất vọng trốn trong ký túc khóc thầm, dìm tắt cả nước mắt của mười chín năm đã qua, ngược lại, Lâm Mặc rất bình thản. Cô nói không muốn làm nghệ sỹ, không có lưu luyến gì với sân khấu, tham gia cuộc thi chỉ là vì muốn đi cùng Á Nam mà thôi.

Á Nam có chút tức giận, lần đầu tiên nói to với Lâm Mặc: “Cậu còn già bộ gì nữa? Người đứng đầu là cậu, người lấy được cái hợp đồng đó là cậu, căn cứ vào đâu mà cậu nói muốn nhường là có thể nhường? Vì sao cậu tài năng như thế mà không quan tâm gì đến điều đó? Mình không cần cậu phải bỏ thi, cho dù Tô Á Nam không được làm ca sỹ cả đời này thì cũng không cần cậu phải bỏ thi.”

Lâm Mặc viết tên cô ấy vào hợp đồng rồi vứt lên bàn, yên lặng thu dọn đồ đạc chuẩn bị về Hàng Châu. Cô không giải thích với Á Nam, cũng không an ủi, tự làm mọi việc. Cô luôn luôn như vậy, lặng lẽ giống như một linh hồn không có thực, có thể bị người khác lãng quên bất cứ lúc nào.

Tranh Tinh gọi điện đến, nói với Tô Á Nam lý do sửa tên cô. Cô biết, đó là chủ ý của Lâm Mặc, trong lòng cô ấy không hề có ánh đèn sân khấu, trái tim cô ấy ở đâu không ai có thể biết được.

Tô Á Nam vẫn khóc, khóc vì thấy có lỗi, khóc để mong Lâm Mặc ở lại. Lâm Mặc không thể từ chối nguyện vọng đó, hứa sẽ luôn ở bên cô không rời xa. Cô tin rằng, vì Lâm Mặc là người đã nói là làm, cô ấy hứa như vậy nên chắc chắn sẽ làm được như vậy.

Nhưng hôm nay, sau tám năm, có phải cô ấy đang phản bội lời hứa của mình? Tô Á Nam nghĩ đến điều đó và cảm thấy buồn trong lòng.

Nhạc vẫn tiếp tục vang lên, mọi người đều đắm chìm trong giọng hát mê hồn của Tô Á Nam. Đã đến đoạn Lâm Mặc cần phải hát, nhưng cô vẫn nhìn ra bên ngoài phòng, ánh mắt như xuyên qua bức tường đôi về một nơi nào đó rất xa xăm.

Đột nhiên cô cất tiếng hát.

“...

Nếu em không thể lãng quên thì sẽ thế nào?”

Cô không biết vì sao lúc đó cô lại đồng ý hát cùng Tô Á Nam, có lẽ là vì ca từ và xuất xứ của bài hát. Cô chưa từng nói với ai, ca từ của bài hát này là do bố cô viết, cả nhà cô đều rất thích, lời bài hát tất nhiên không hoàn toàn giống như vậy nhưng cô không cảm thấy tức giận, ngược lại cô thấy sự phối hợp từ ngữ như bây giờ là tuyệt vời nhất. Cảm xúc trong lòng đã thay đổi, tất cả đều đã đổi thay, cô có thể hiểu điều này một cách vô cùng sâu sắc.

Rốt cuộc vì sao cô hát? Cô muốn lãng quên sao? Lãng quên quá khứ, lãng quên hiện tại, lãng quên tương lai, mặc dù đây là điều không thể nhưng cô vẫn muốn biểu đạt vì đó là tiếng nói của trái tim cô, là lý do vì sao cô luôn liêu lỉnh. Nhưng đã tám năm rồi, cô vẫn không thể lãng quên, người mà cô muốn quên cuối cùng lại xuất hiện vào lúc bất ngờ nhất.

Ánh mắt của cô bất giác hướng về phía Giang Hạo Vũ, đau đớn và xa xăm. Cô phát hiện ra, anh cũng giống cô, hoàn toàn chìm đắm trong nội dung bài hát không sao thoát ra được.

Trong đầu cô đột nhiên có một sợi dây vô hình nào đó bị đứt nên bùng tình, thấy mình đang đứng trong phòng thu và đang hát, cô dừng lại.

Cô bỏ tai nghe ra, không để ý đến lời trách móc của Tô Á Nam, thậm chí không bộc lộ một cảm xúc gì bước ra khỏi phòng thu.

Rốt cuộc cô đang làm gì? Vì sao cô lại sa vào tình huống này? Không phải cô đã quyết tâm rồi sao? Không phải cô luôn cố gắng quên sao? Đã cố gắng được lâu như vậy rồi, lẽ nào lại từ bỏ tất cả?

Vì sao? Vì sao? Vì sao?

Không ai cho cô câu trả lời, ngay cả chính bản thân cô cũng không thể.

Đột nhiên cô phát hiện ra, lãng quên là một điều rất khó. Trên đường ray của cuộc sống, cho dù có bị bánh xe nghiền nát, thời gian có lâu như thế nào, cát bụi phủ lên thì vẫn để lại dấu tích không sao có thể xóa nhòa được.

Tô Á Nam nở một nụ cười buồn rồi tiếp tục hát, đây là lần thứ hai cô và Lâm Mặc hát cùng nhau, cho dù người hát cùng cô đã bỏ đi, cô nghĩ mình vẫn phải tiếp tục hát.

Khi bài hát kết thúc, cô bước ra khỏi phòng thu âm, nói với ba người Secret: “Đã có cảm xúc chưa? Có lẽ, có điều cần phải lãng quên mới có thể cảm nhận sâu sắc!”

“Chị muốn quên điều gì?” Bách Vũ Trạch hỏi.

Không thể không nói rằng, vừa rồi cậu thấy tâm hồn mình rung động bởi giọng hát đầy cá tính của Tô Á Nam và Lâm Mặc, hơn nữa hai người họ còn kết hợp rất nhuần nhuyễn. Giọng hát của Lâm Mặc rất đặc biệt, có tâm trạng, có sức cuốn hút, có cảm giác như đã từng trải qua điều gì đó rất đau thương. Còn Tô Á Nam có âm vực rộng, giọng hát cao vút vẫn là phong cách của cô, khi hát một bài hát buồn như thế này cũng rất có hồn. Hai giọng hát với hai phong cách khác nhau nhưng lại phối hợp vô cùng hài hòa như hòa quyện vào nhau.

Nhưng cho dù kỹ thuật hát có cao siêu đến như thế nào cũng không thể khiến cho cậu có tâm trạng buồn bã như thế này. Lẽ nào thật sự có tình cảm trong đó? Vậy, họ muốn lãng quên điều gì?

Tô Á Nam yên lặng một lát rồi quay đầu nói với Ngô Trí Viễn, giả bộ như trách móc: “Đương nhiên là muốn quên đi những hành hạ của tổng giám sát Ngô của chúng ta. Các anh mới bắt đầu, có lẽ đề bài hát này sang Album sau sẽ rất có cảm xúc đấy. Ha ha!”

Ngô Trí Viễn trừng mắt nhìn, lắc đầu. Ông đã đạt được mục đích của mình nhưng dường như lại đắc tội với hai người. Có thật sự là họ nhớ lại những khó khăn trong tám năm vừa qua? E rằng không chỉ đơn giản như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Là Ước Nguyện Cả Đời Không Hối Tiếc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Bất ngờ

... Một bất ngờ đột ngột đến với cô như một cơn bão, phá tan sự bình lặng vốn có.

Sau khi album cùng tên đầu tiên của Secret được hoàn thành một cách miễn cưỡng và vất vả, họ lại gấp rút và căng thẳng bước vào giai đoạn lên hình với MV. Đầu tháng ba, thời tiết vẫn còn lạnh, bộ phim do Giang Hạo Vũ và Tô Á Nam diễn vai chính cũng được mở máy.

Mặc dù Liễu Văn Dật và Bách Vũ Trạch cũng có vai diễn trong bộ phim này nhưng chỉ là vai phụ nên có nhiều thời gian nhàn rỗi hơn Giang Hạo Vũ. Nhưng họ không được nghỉ ngơi, ngủ cho thoải mái như mong muốn, ngược lại hàng ngày sáng dậy sớm tối phải muộn có mặt công ty để học vũ đạo. Giang Hạo Vũ còn mệt hơn, sau khi quay phim xong phải mau chóng về công ty để luyện tập cùng mọi người.

Lâm Mặc luôn ở bên cạnh Giang Hạo Vũ từ đầu đến cuối vì anh đóng phim cùng Tô Á Nam nên Tranh Tinh cũng tiết kiệm được người đến giúp các nghệ sỹ khác.

Buổi chiều hôm đó, trời hơi âm u, Giang Hạo Vũ quay xong cảnh của mình ngồi xuống bên cạnh trường quay.

Chợt cảm thấy hơi đói, anh định rời trường quay đến chiếc xe đỗ cách đó không xa để lấy đồ ăn. Vừa đứng dậy anh đã thấy Lâm Mặc bước lại, tay cô cầm một túi bóng trong suốt, bên trong có vài hộp bánh ga tô mới ra lò.

“Muốn ăn cái nào?”

Anh nhìn vào trong túi bóng Lâm Mặc đưa cho, tiện tay lấy một cái. Họ đóng phim nên không ăn đúng bữa, Lâm Mặc luôn chuẩn bị đồ ăn trên xe để phòng khi cần đến. Nhưng bánh ga tô là lần đầu tiên cô chuẩn bị.

Không giao lưu với nhau nhiều nên giữa họ luôn luôn giữ một khoảng cách nhất định như vậy. Ngoài nội dung công việc, Lâm Mặc không chủ động nói chuyện với mọi người, anh cũng có sự e ngại của mình nên khi có hai người với nhau, họ yên lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng gió thổi.

Giang Hạo Vũ bóc vỏ giấy của bánh ga tô rồi cắn một miếng, anh vô cùng ngạc nhiên.

Hôm nay nhóm phim đến Tô Châu để lấy cảnh, vị bánh này chỉ có ở cửa hàng gần nhà anh tại Thượng Hải, vì thích ăn bánh ga tô nên anh yêu cầu riêng

với cấp trên cho anh ở gần đó, vì sao cô ấy biết sở thích này của anh?

Như biết trước câu hỏi của anh, Lâm Mặc quay đầu nhìn về hướng Tô Á Nam đang quay phim, thờ ơ nói: “Một người trợ lý tốt cần phải biết những tiểu tiết nhỏ như vậy.”

“Vì sao cô chỉ muốn làm một trợ lý?” Giang Hạo Vũ đột nhiên rất muốn biết rốt cuộc cô và Chung Nhã Tuệ có gì giống nhau. Vì không quên được Chung Nhã Tuệ, vì những lời đồn đại về cô ở Tranh Tinh nên anh không thể không quan tâm đến cô.

“...”

Lâm Mặc không trả lời nhưng Giang Hạo Vũ không chịu bỏ cuộc.

“Đã từng có cơ hội trở thành nghệ sỹ và người quản lý, thậm chí vào ban lãnh đạo của Tranh Tinh, vì sao cô chỉ muốn làm công việc trợ lý không có tiếng tăm và vất vả?”

“Còn anh thì sao? Là con của gia đình thế gia giàu có của Singapore, vì sao không tiếp quản sự nghiệp của gia đình mà lại đến Trung Quốc làm nghệ sỹ?” Để thoát khỏi tình thế khó xử, Lâm Mặc hỏi ngược lại anh.

Cô đã suy nghĩ nhiều về vấn đề này nhưng không sao hiểu được, một người giỏi giang và có khả năng quản lý như anh vì sao lại từ bỏ việc kế nghiệp gia đình để làm một công việc vốn không phù hợp với mình. Sau khi quan sát một thời gian, cô ấy anh không biết phải làm gì khi đối diện với ống kính máy quay, trước khi diễn anh căng thẳng đến mức không nói nên lời, anh thường xuyên đổ mặt đến mức nhân viên hóa trang nói đùa rằng anh không cần trang điểm cũng đã rất đẹp rồi.

Giang Hạo Vũ nhìn cô, có cảm giác giống như đang bị Chung Nhã Tuệ chất vấn. Vì sao anh bước vào nghề này, được bạn bè khích lệ chỉ là lý do thứ yếu, nguyên nhân chính là có liên quan đến Chung Nhã Tuệ.

Anh cúi đầu cắn một miếng bánh, cảm thấy vị ngọt mát của bơ tan ra trong miệng rồi nói khổ sở: “Bởi vì đây là một nhiệm vụ tôi không thể hoàn thành, vì thế tôi muốn nghênh chiến với nó.”

Anh vừa dứt lời, một hồi ức đã xa bao trùm lấy họ.

Vào một ngày hè nóng nực, Giang Hạo Vũ đứng bên cạnh bể bơi nhìn xuống nước bể trong xanh, toàn thân anh nổi da gà. Chung Nhã Tuệ ngẩng đầu lên từ dưới nước, khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, cười hỏi anh: “Evan, việc này đối với anh là nhiệm vụ không thể hoàn thành sao?”

Anh gạt đầu. Bởi vì khi còn nhỏ anh bị rơi xuống nước suýt chết nên từ đó anh rất sợ khi nhìn thấy nhiều nước.

Chung Nhã Tuệ đưa tay ra hiệu nhờ anh kéo cô lên rồi đột ngột mạnh tay kéo anh xuống nước. Chưa chìm xuống nước nhưng tinh thần anh đã rất hoảng loạn, anh vùng vẫy làm nước bắn tung tóe.

Đúng lúc tuyệt vọng nhất, một bàn tay dịu dàng cầm lấy cánh tay anh, kéo anh lên khỏi mặt nước rồi ôm lấy anh đầy ấm áp. Không khí trong lành tràn vào trong phổi anh, một cảm giác mát mẻ ngọt ngào bay lượn trong không trung. Dần dần anh lấy lại bình tĩnh, cơ thể cũng thả lỏng hơn, sóng nước hiền hòa vỗ lên người anh, mát lạnh và dễ chịu.

Anh hơi xấu hổ ngẩng đầu nhìn Chung Nhã Tuệ, e rằng sẽ nhìn thấy vẻ mặt khinh thường giễu cợt của cô. Nhưng Chung Nhã Tuệ không như vậy, cô chỉ nhẹ nhàng vuốt nước trên mặt họ anh, ánh mắt nhìn anh về phía ngưỡng mộ rồi nói: “Evan, anh thông minh và học hành rất giỏi, thể thao cũng rất cừ, không dám xuống nước chỉ là do yếu tố tâm lý mà thôi. Em tin trên thế giới này, không có điều gì anh muốn làm mà không làm được, vì thế anh nghênh chiến một chút được không? Em sẽ làm cùng anh. Không phải chúng ta đã hẹn nhau sau này sẽ đi du lịch nước ngoài, đi khắp mọi nơi trên thế giới, em rất thích biển nên anh không được sợ, được không?”

Vì cô nói có tin tưởng vào anh, cô sẽ làm cùng anh nên anh thật sự hạ quyết tâm khắc phục cảm giác sợ nước của mình. Cả mùa hè, họ tranh thủ thời gian để hoàn thành nhiệm vụ ngỡ rằng không thể thực hiện đầu tiên đó của anh. Việc này có ý nghĩa rất to lớn, sau đó cho dù có gặp việc khó khăn như thế nào, anh cũng nhớ đến sự khích lệ động viên dịu dàng của Chung Nhã Tuệ. Anh không muốn tiếp quản sự nghiệp của gia đình, bước tiếp cuộc đời giống như cha anh, khi có người đến tìm gặp, anh được bạn bè khích lệ, đặc biệt anh nhớ rằng Chung Nhã Tuệ rất yêu âm nhạc và thích nghe hát, nhiều lý do đã đưa đẩy anh đến Trung Quốc, gia nhập vào Tranh Tinh, chính thức bắt đầu nghênh chiến với một nhiệm vụ mới anh không thể hoàn thành.

Lâm Mặc không hiểu được những cảm nhận sâu sắc ấy của anh, ngược lại cô bối rối không biết phải làm gì. Cô không nghĩ rằng một câu nói của cô có thể trở thành duyên cớ khiến cho họ gặp lại nhau. Điều này có ý nghĩa gì? Không phải anh nên oán hận cô, từ bỏ tất cả mọi điều liên quan đến cô rồi bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới ư sao?

Điều này có ý nghĩa gì?

Không thể lý giải được, cô quay người muốn trốn chạy nhưng vừa bước được vài bước đã nghe thấy Giang Hạo Vũ nói.

“Cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi.”

Bỗng nhiên trong lòng cô cảm thấy hơi bức bối, cô quay đầu lại lạnh lùng nhìn anh, “Không phải bất kỳ việc nào cũng cần có lý do, cho dù có đi chăng nữa, tôi cũng có quyền chọn lựa tâm sự cùng ai.” Ý của cô là cô không muốn nói với anh.

Giang Hạo Vũ rất ít khi muốn hỏi chuyện của người khác đến cùng, nhưng lúc này anh đột nhiên cảm thấy không công bằng với Tô Á Nam.

“Ngay cả Tô Á Nam cũng không phải là lựa chọn của cô sao?” Giọng của anh có chút giễu cợt.

Giống như bị dội lên đầu một gáo nước lạnh, Lâm Mặc yên lặng ngẩng đầu nhìn về phía nhóm phim đang quay hình. Đúng lúc Tô Á Nam vừa quay xong một cảnh, nhìn thấy cô liền cười giờ tay vẫy. Nụ cười rạng rỡ đó khiến cho trái tim Lâm Mặc như bị rơi xuống vực thẳm.

Có phải trong mắt của tất cả mọi người, cô là một con người như vậy? Giống như Giang Hạo Vũ nghĩ, cho dù quan hệ của cô và Tô Á Nam tốt đến đâu cô cũng không thể nói tất cả mọi điều với cô ấy mà luôn luôn có một chút đề phòng.

Cô bước đến gần, đưa nước khoáng cho Á Nam một cách máy móc rồi dùng khăn giấy cẩn thận lau mồ hôi cho Á Nam và giúp cô trang điểm lại.

Rõ ràng cô đang nhìn Tô Á Nam mà đường nét khuôn mặt của cô ấy đột nhiên trở nên mơ hồ.

Đột nhiên, chuông điện thoại vang lên.

Cô nghe máy, trong điện thoại vang lên giọng của Trương Như đang vô cùng hoảng loạn.

Cô cầm hộp trang điểm đặt vào tay Tô Á Nam, quay người chạy về phía xe ô tô.

Giang Hạo Vũ đứng dậy, Tô Á Nam cũng bất an nhìn theo hướng Lâm Mặc chạy đi.

Tô Á Nam hỏi lớn: “Sao thế?”

“Bách Vũ Trạch tập vũ đạo bị thương rồi.”

Chiếc xe để lại một làn khói, vượt ra khỏi tầm mắt của mọi người.

Bức tường trắng tinh trong hành lang dài không có sinh khí, dưới ánh đèn màu đỏ trong phòng chẩn đoán bệnh, Trương Như và bố mẹ của Bách Vũ Trạch đang ở trong trạng thái hoang mang không biết phải làm gì... Những hình ảnh đó hiện lên trước mắt Lâm Mặc, đột nhiên cô cảm thấy mình sắp bị ngạt thở.

Cô vừa đứng vững, đang định hỏi Trương Như tình hình cụ thể thì đèn trong phòng chẩn đoán tắt, bác sỹ bước ra bị mọi người xúm lại xung quanh.

“Bác sỹ, con trai tôi bị thương có nặng không?” Mẹ của Bách Vũ Trạch khóc thành tiếng, nắm chặt lấy cánh tay của bác sỹ giống như đó là ngọn cỏ cứu mệnh.

Bác sỹ điềm nhiên nhìn bà, bình tĩnh và trả lời rất công thức về kết quả kiểm tra: “Dây chằng đầu gối phải bị đứt, cần tiến hành làm phẫu thuật ngay lập tức.”

Dây chằng bị đứt? Vì sao lại như vậy?

Lâm Mặc ngạc nhiên nhìn Trương Như, Trương Như cũng không hiểu hoang mang kể lại tình hình lúc đó: “Thời gian này cần phải vận động nhiều hơn vì vấn đề vũ đạo của MV, nhưng thầy giáo vũ đạo và Liễu Văn Dật đều không sao! Buổi tập hôm nay vừa bắt đầu chưa được bao lâu, cậu ấy vừa nhảy lên thì bị ngã.”

“Có thể là do ảnh hưởng của vết thương cũ.” Bác sỹ nói xen vào.

Sắc mặt của mẹ Bách Vũ Trạch đột nhiên trắng bệch, “Hồi học cấp ba, Vũ Trạch có bị thương ở đầu gối, lẽ nào...”

“Vết thương cũ nếu không được điều trị tốt, có thể tạo thành gánh nặng cho đầu gối, khi chịu áp lực ở mức độ nhất định sẽ gây ra tình trạng này.”

“Bác sỹ, sau khi phẫu thuật xong có thể lành bệnh không? Cần bao nhiêu thời gian?”

Lâm Mặc yên lặng chờ đợi. Đây là điều cô cần biết vì có liên quan đến việc điều chỉnh các công việc tiếp theo của Secret.

“Phẫu thuật có thể phục hồi dây chằng bị đứt, nhưng có thể lành bệnh hay không phải dựa vào quá trình hồi phục của bệnh nhân, chịu khó tập luyện thì cần nửa năm để đi lại bình thường, trong thời gian đó không được vận động mạnh.”

“Vâng, xin bác sỹ tiến hành phẫu thuật, chúng tôi sẽ toàn tâm toàn lực để phối hợp trị liệu.” Câu nói khiến cho bố mẹ Bách Vũ Trạch cảm thấy yên tâm nhưng trong lòng cô lại vô cùng lo lắng.

Đối với người mới vào nghề, nửa năm là khoảng thời gian vô cùng quan trọng. Sự việc xảy ra khiến cho kịch bản của MV cần phải sửa đổi, nhân vật phụ trong bộ phim không được tiếp tục xuất hiện nữa, việc quảng cáo cũng bị ảnh hưởng... Điều đó có nghĩa là Secret sẽ bị giải tán một cách gián tiếp.

“Lâm Mặc, giờ phải làm thế nào? Cấp trên...”

Bố mẹ của Bách Vũ Trạch đã theo bác sỹ để làm thủ tục nhập viện, trong hành lang chỉ có Trương Như và Lâm Mặc. Lâm Mặc cầm lấy bàn tay hơi run

run của Trương Như, nhìn cô ấy với ánh mắt dịu dàng giúp cô ấy yên tâm.

“Em sẽ báo cáo với cấp trên, bây giờ việc chính phải làm là phát hành album đúng kế hoạch. Vấn đề của Bách Vũ Trạch chắc chắn sẽ có biện pháp nào đó, thời gian này, phiền chị thường xuyên đến thăm cậu ấy. Secret đã được thành lập, cho dù như thế nào vẫn phải tiếp tục thực hiện hợp đồng, các việc khác em sẽ lo giải quyết, chị sẽ phụ trách liên lạc với các cơ quan truyền thông.”

“Được...Được.”

Thấy thái độ bình tĩnh của Lâm Mặc, Trương Như không còn hoang mang như trước, hai người đi tìm bố mẹ của Bách Vũ Trạch và đến gặp cậu lúc đó đã tỉnh lại, hỏi thăm vài câu rồi rời khỏi bệnh viện, ai đi làm việc của người đấy.

Lâm Mặc dùng hai ngày để giải quyết rõ ràng mọi vấn đề.

Đầu tiên là gặp đạo diễn của MV, đưa ra lý do Bách Vũ Trạch là ca sỹ chính trong kịch bản bị thương nên cần viết lại từ đầu. Sau đó thông qua Trí Thần tìm nhà biên kịch của bộ phim sửa lại kịch bản. Ngoài ra cô còn liên lạc với công ty quảng cáo tạm hoãn thời gian quảng cáo một thời gian. Ngày thứ hai Bách Vũ Trạch nhập viện, Trương Như thông báo với các cơ quan truyền thông tin cậu ấy bị thương nhưng giấu kín tình hình cụ thể. Trong thời gian đó, các tin về Secret lại nóng hổi giống như mấy ngày đầu mới ký kết, mọi người trong làng giải trí đều vô cùng quan tâm.

Hai ngày đó, Lâm Mặc hầu như không chớp mắt. Trong lúc căng thẳng xử lý công việc, cô thường tự hỏi, đây là số phận của Secret sao? Chỉ mới bắt đầu vài tháng đã gặp phải một vấn đề rất hiếm gặp trong làng giải trí. Nhưng sự cố bất ngờ là những điều mà không ai có thể dự liệu được, chỉ có thể nói Secret không gặp may mắn mà thôi. Nếu Secret bị buộc phải giải tán, liệu Giang Hạo Vũ có thể một mình tiếp tục kiên trì tham gia vào làng giải trí này không?

Không, anh ấy không thể, anh ấy là một người yếu đuối và trầm lặng, không có khả năng ăn nói của Liễu Văn Dật, không có tài năng âm nhạc của Bách Vũ Trạch, chỉ dựa vào ngoại hình xuất chúng, anh ấy sẽ không thể độc lập tồn tại. Bước vào làng giải trí, thời cơ rất quan trọng, nếu đợi anh ấy quen dần với mọi thứ thì sẽ có những người mới trẻ trung hơn, tuần tú hơn xuất hiện, đẩy anh ấy ra khỏi vòng quay của giới nghệ sỹ.

Anh muốn nghênh chiến nên cô không thể để anh vừa đứng dậy đã bị quật ngã.

Mọi vấn đề đã được giải quyết ổn thỏa, cuộc phẫu thuật nối dây chằng cho Bách Vũ Trạch rất thành công. Thở phào nhẹ nhõm, Lâm Mặc quyết định quay lại nhóm đóng phim để bàn tình hình công việc.

Hôm nay Giang Hạo Vũ và Tô Á Nam đóng một cảnh cưỡi ngựa ở nghĩa trang, đây là cảnh quan trọng nhất trong bộ phim.

Thấy Lâm Mặc đến, Tô Á Nam vội vàng ra đón.

“Bách Vũ Trạch khỏe không? Nghe nói cuộc phẫu thuật đã kết thúc?”

“Cuộc phẫu thuật rất thành công, tiếp theo cần theo dõi tình hình hồi phục như thế nào.” Lâm Mặc có vẻ hơi mệt mỏi, tóc bị gió thổi nên hơi rối.

“Việc này đúng là không may cho Secret, không biết tương lai sẽ như thế nào?” Tô Á Nam quay đầu nhìn Giang Hạo Vũ đang đứng trước mộ, thở dài một tiếng.

“Cậu không phải lo, mình có thể xử lý được.”

Sắc mặt Tô Á Nam không tự nhiên, dường như có tâm sự sợ người khác biết được, cô vội vàng giải thích: “Đương nhiên mình tin cậu, dù sao cũng là anh em một nhà rồi, họ gặp bất lợi cũng không tốt cho Tranh Tĩnh.”

Lâm Mặc cảm thấy như sắp bị ngạt thở, cúi đầu xuống nở một nụ cười miễn cưỡng rồi tự nói với mình: “Mình sẽ không để phát sinh những việc bất lợi.”

Lúc này, đạo diễn gọi Tô Á Nam lại bổ sung một cảnh quay, nhân cơ hội đó cô quay người chạy đi, hy vọng không khí trong lành ở ngoại ô sẽ giúp mình thoát khỏi tâm trạng u uất.

Dưới ánh nắng gay gắt, cảnh vật sơn thủy hữu tình giúp cô cảm thấy mát mẻ dễ chịu hơn, cô nhìn thấy một người.

Giang Hạo Vũ? Anh ấy quỳ ở đó làm gì?

Sự tò mò giống như một ma lực khiến cô bước về phía Giang Hạo Vũ.

“Anh đang làm gì đấy?” Cô nhìn bức ảnh của một người phụ nữ lạ trên bia mộ.

Giang Hạo Vũ không ngẩng đầu lên, anh vẫn nhìn chăm chăm vào tấm bia mộ và nói nhỏ: “Đạo diễn nói tôi diễn cảnh vừa rồi rất tốt, thực sự lúc đó tôi không biết mình đang làm gì, tôi luôn nhớ đến mẹ tôi.”

“Nhớ mẹ thì gọi điện thoại cho bà, bây giờ khoa học kỹ thuật phát triển như thế, không cần anh ở đây buồn rầu.” Đột nhiên tim Lâm Mặc giật thót, một cơn tức giận khiến cô thốt lên những lời không hay, có thể động chạm đến người khác.

Nhưng Giang Hạo Vũ không hề tức giận, anh nhếch miệng cười khổ sở: “Mẹ tôi mất rồi.”

Đường như có một tia sét đánh trúng vào tim Lâm Mặc trong khi bầu trời vẫn đang trong xanh.

Trước mắt cô xuất hiện một khuôn mặt hiền từ phúc hậu và nụ cười vô cùng dịu dàng. Không lâu, hình ảnh đó biến mất, thay vào đó là một khuôn mặt vui vẻ trẻ trung khác.

Đột nhiên cô ôm lấy đầu, nhìn lên tấm bia mộ rồi lùi lại, cô nghe thấy rất nhiều âm thanh, tiếng khóc, tiếng ai oán, tiếng la hét tuyệt vọng.

“Cô sao thế?” Giang Hạo Vũ thấy cô có gì đó là lạ, đứng dậy đỡ lấy cô, nhưng anh vừa giúp cô đứng vững đã bị cô đẩy mạnh ra rồi bỏ đi không quay đầu lại.

Cô thật là kỳ lạ. Giang Hạo Vũ đứng nguyên chỗ cũ về khó hiểu.

Lâm Mặc bước đến bên một cái hồ nhân tạo ở góc khuất để thoát khỏi tầm mắt của mọi người.

Cô run rẩy lấy từ trong túi ra một cái lọ nhỏ, đưa hai viên thuốc lên miệng nuốt vội.

Cô ngồi trên mặt đất và ôm lấy đầu, không hề nhận ra nước mắt đã chảy ướt mặt mình.

Người có phong cách nho nhã, nụ cười hiền dịu, thích ca ngợi các món ăn ngon giống mẹ đã qua đời rồi sao?

Sao lại thế? Vì sao lại thế? Có phải do ông trời đồ kỵ với những gì đẹp toàn thiện toàn mỹ nên cố tình bắt chập tất cả để phá hoại không?

Đôi mắt vô cùng đau thương của Giang Hạo Vũ khiến cô cảm thấy mình sắp chết chìm trong nỗi đau thương đó.

Lúc này, trong đầu cô hiện lên hình ảnh đầy khủng hoảng và đau khổ của Bách Vũ Trạch trong bệnh viện, cậu vốn dĩ là người thích săn khấu, luôn theo đuổi sự hoàn mỹ và lúc nào cũng vui vẻ, vậy mà bây giờ, cậu kéo tay bác sỹ không ngừng hỏi: “Sau này cháu có thể nhảy được không? Có thể tham gia quay phim được không? Có phải sau này cháu không đi được nữa không?”

Còn có ai, còn có ánh mắt của ai chất chứa đầy bi thương không thể giải tỏa?

Uống thuốc rồi nhưng cô vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu, mắt cô sưng đỏ, nét mặt bơ phờ mệt mỏi, không hề giống với hình ảnh một Lâm Mặc mạnh mẽ và lạnh lùng.

Cô nhếch miệng cười chua chát.

Cô ngạc nhiên khi nhận ra trong ánh mắt của mình cũng có sự bi thương đó.

Không, cô không được phép đau thương, cô mất đi quyền được đau thương từ lâu rồi. Cô đã thề với chính bản thân mình, bất kỳ ai cũng có lý do để đau thương, chỉ một mình cô là không, cô là Lâm Mặc, một cây đại thụ vô cùng cường tráng, là chỗ dựa cho những người đau thương khác. Đây là sứ mệnh duy nhất của cô.

Cô bắt đầu hít thở sâu và cố gắng lấy lại bình tĩnh, ánh mắt dần dần trở lại vẻ bình thản lạnh lùng như trước. Cô đứng dậy, chỉnh sửa quần áo và đầu tóc, trang điểm rồi chậm chậm bước về phía nhóm phim.

Cô là cây đại thụ, cây đại thụ không có linh hồn, giá trị để cô tồn tại là che mưa nắng cho những người cô yêu quý. Chỉ như vậy mới có thể giảm nhẹ mọi tội lỗi mà cô đã gây ra.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Là Ước Nguyện Cả Đời Không Hối Tiếc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Gió bão

... Thân thể và trái tim của cô mãi mãi thuộc về một người, những gì cô phải đối mặt là một cơn bão rất lớn.

Quá trình làm album đã đến thời điểm quan trọng nhất.

Lâm Mặc hỏi ý kiến của Bách Vũ Trạch, ngạc nhiên thấy một người từ bé đến lớn sống trong nhung lụa như cậu cũng có khả năng kiên nhẫn chịu đựng, cậu yêu cầu quay trở lại làm việc, ngồi trên xe lăn quay hết các cảnh của MV.

Trước đây Lâm Mặc không quan tâm nhiều đến cậu bé này vì cậu vừa mới tốt nghiệp đại học, nhưng lần này cô rất ủng hộ tinh thần trách nhiệm của cậu.

Nhưng vào chính đêm trước khi Secret phát hành album mới, Lâm Mặc nhận được một tờ báo sẽ xuất bản vào ngày hôm sau với nội dung khiến cho cô vô cùng sững sốt, tin này có thể khiến cho một nhóm mới chưa ổn định như Secret không thể tồn tại được, điều ngạc nhiên là người viết toàn bộ bài báo đó chính là Bách Vũ Trạch, cậu bé có tinh thần đang sa sút và buồn bã đó.

Đáng ghét.

Lâm Mặc tức giận vò nát tờ báo, nhìn tên tờ báo rồi cố gắng lấy lại bình tĩnh.

Đúng là một lần sóng lớn, nhưng bây giờ không phải là lúc đi tìm sự thật, càng không phải là lúc đi hỏi tội, việc cô cần làm là không để cho tờ báo này được phát hành ra ngoài.

Cô mở điện thoại gọi điện cho tổng biên tập của tờ báo này, đáng tiếc là mỗi lần gọi cô đều nhận được thông báo: Xin lỗi, số điện thoại quý khách đang gọi đã tắt máy. Sau đó truyền lại tiếng tí tí vô vọng.

Điều này nghĩa là sao? Ông ta đã thông báo cho cô rồi lại tắt điện thoại để cô không liên lạc được? Rốt cuộc ông ta muốn gì trò gì?

Người đàn ông có tên Lý Vân Thâm này là loại người mà cô rất ghét, bên ngoài luôn tỏ ra đàng hoàng đỉnh đặc, thực ra những việc ông ta làm không bằng loài cầm thú. Tờ báo của ông ta là một tờ báo rất nổi tiếng trong những tờ báo cùng thể loại bởi ông ta làm hài lòng tâm lý thích dò xét của mọi người, bất chấp đạo đức nghề nghiệp, thường xuyên tiết lộ những bí mật riêng tư của giới nghệ sỹ, thậm chí biến không thành có. Bởi vì đằng sau ông ta có thể lực đen tối nâng đỡ nên rất nhiều nghệ sỹ không dám làm gì, đành ngậm đắng nuốt cay cam chịu.

Cô đã từng xung đột với ông ta vì các vấn đề của Tô Á Nam, điều lạ lùng là ông ta không giờ trò xấu xa như mọi lần mà tỏ ra rất biết điều, thậm chí ngay lập tức chấp nhận bỏ bài báo không có thật về Tô Á Nam, hơn nữa còn hứa sẽ không bao giờ gây rắc rối cho Á Nam nữa.

Nhưng sau lần đó, Lý Vân Thâm bắt đầu theo đuổi cô, thiên hạ nói ông ta đã trúng tiếng sét ái tình, trên thực tế là ông ta muốn có quan hệ nam nữ với cô.

Lâm Mặc rất khó xử với ông ta, không muốn có bất kỳ điều gì dính dáng tới ông ta nhưng cũng không dám đắc tội, sợ rằng nếu làm ông ta tức giận sẽ ảnh hưởng đến Tô Á Nam.

Lâm Mặc càng ngạc nhiên hơn khi cách đây một năm Lý Vân Thâm không còn đến tìm cô nữa, cũng không làm điều gì bất lợi cho Á Nam, trên tờ báo mặc dù có đăng tin về Á Nam nhưng nội dung không có gì quan trọng, không hề ảnh hưởng đến hình ảnh của cô ấy.

Điều này khiến cho Lâm Mặc nhất thời nghĩ rằng ông ta thực sự thích cô, sau khi biết cô không có ý gì với mình, ông ta đã quyết định từ bỏ cô và Tô Á Nam, không ngờ im hơi lặng tiếng một năm trời, lần này con báo quay lại còn mãnh liệt hơn.

“Tít tít”, cô nhận được một tin nhắn.

Lâm Mặc mở điện thoại, sững sờ vì ngạc nhiên.

Trong tin nhắn viết: Cô tìm tôi? Vậy hãy đến nhà tôi, tôi vẫn ở chỗ cũ. Người gửi tin: Lý Vân Thâm.

Tay Lâm Mặc bắt đầu run lên, cô hiểu ngay ý nghĩa ẩn giấu trong tin nhắn đó. Là vì cô sao? Vì cô không đồng ý làm tình nhân của ông ta nên ông ta dùng cách này để ép buộc cô sao?

Ông ta biết cô rất có trách nhiệm trong công việc, ông ta biết cô luôn quan tâm đến những người xung quanh, điều gì ông ta cũng biết, ông ta hiểu cô còn hơn chính bản thân cô, ông ta giống như một con báo đi săn mồi, chỉ cần lọt vào tầm mắt của ông ta thì không có ai chạy thoát.

Cô đã sớm biết được điều này vậy mà lại luôn xem thường ông ta.

Rốt cuộc cô có nên đi không? Có nên đi không?

Ba người Secret đang đứng trong phòng thu để thu âm, cô đứng bên cạnh máy quay nhìn ba người lần lượt trả lời câu hỏi của người dẫn chương trình.

Người dẫn chương trình: “Có thể nói một chút vì sao các anh muốn bước chân vào giới nghệ sỹ không?”

Liễu Vân Dật: “Đây là một mơ ước của tôi, tôi về nước tham gia vào cuộc thi và thật may mắn có được cơ hội này để thực hiện mơ ước của mình.”

Bách Vũ Trạch: “Từ nhỏ tôi đã thích âm nhạc, thích ca hát. Tôi hy vọng có một ngày được đứng trên sân khấu để hát bài hát của mình cho tất cả mọi người nghe.”

Giang Hạo Vũ: “Tôi không có mơ ước mạnh mẽ như hai người kia, nhưng đối với tôi, đây là một loại cảm giác được thử thách và nghênh chiến, mẹ tôi mắc bệnh qua đời khiến cho tôi hiểu ra được rất nhiều điều, vì thế tôi muốn thử một lần, thử làm thật nhiều việc trước đây mình chưa từng làm để sau này không hối hận.”

Thái độ của họ rất nghiêm túc khi nói đến lý tưởng và tương lai của mình, trong ánh mắt họ chứa đựng rất nhiều hy vọng, hy vọng bản thân có thể không ngừng nỗ lực về ước mơ và biến ước mơ thành hiện thực.

Lâm Mặc nhét điện thoại vào túi, quay sang nhờ người viết chương trình nói với Secret tự đi xe về rồi bỏ đi không quay đầu nhìn lại.

Cô không nên đi, nhưng cô cần phải đi.

Tuy nhiên trước khi đi, cô có gọi một cuộc điện thoại.

Lý Vân Thâm sống trong một tòa biệt thự ở một khu đẹp nhất Thượng Hải, bước ra khỏi nhà là đi xe Porsche.

Ông ta được coi là một người nổi tiếng, một con người thành công muốn gì có đó, đáng tiếc tất cả những điều này đều do vợ ông ta đem đến vì cô ta là thiên kim tiểu thư của một công ty có xã hội đen bao bọc.

Ông ta không hề yêu vợ nhưng lại rất cần thế lực của vợ.

Lâm Mặc nhấn chuông cửa của tòa biệt thự, cửa được mở ra rất nhanh.

Lý Vân Thâm mặc một bộ quần áo ở nhà đắt tiền, trong tay cầm một ly rượu vang. Ông ta nghiêng người để Lâm Mặc bước vào rồi đóng cửa lại.

“Có muốn uống một ly không?” Ông ta giơ ly rượu trong tay, khuôn mặt tươi cười, đằng sau đôi kính gọng vàng là đôi mắt tinh nhanh, nhất cử nhất động đều rất thận trọng.

Lâm Mặc không thèm để ý đứng trước ghế sofa hỏi: “Rốt cuộc là ông muốn thế nào?”

Lý Vân Thâm nhún vai: “Cô đến đây rồi còn hỏi tôi muốn thế nào sao?”

“Tôi đến vì muốn ông không phát hành tờ báo tuần này.”

“Đương nhiên, tôi gọi cô đến cũng là vì chuyện này. Về việc tờ báo kỳ này có phát hành hay không thì phải xem biểu hiện của cô như thế nào?”

Ánh mắt của Tô Cẩm trở nên điềm nhiên. Cô ngồi xuống với một tư thế thoải mái nhất, đặt ba lô xuống bên cạnh. Cô không tiếp tục chủ đề vừa rồi nữa mà hỏi Lý Vân Thâm: “Cả năm nay không có tin tức gì của ông, ông đã đi đâu?”

Lý Vân Thâm thấy thái độ của cô, trong lòng vô cùng vui mừng nghĩ rằng cuối cùng cô cũng không còn tỏ vẻ thanh cao nữa. Ông đã nói rồi, trong làng giải trí không có ai trong sạch, không có ai không vì mục đích của mình mà bất chấp mọi thủ đoạn.

Ông ta lập tức ngồi xuống bên cạnh Lâm Mặc, tay ôm lấy vai cô và nói âu yếm: “Sao, xa cách một năm cuối cùng cô cũng nhận ra tôi tốt sao? Nhớ tôi phải không?”

Lâm Mặc cố nén cảm giác ghê tởm trong lòng, nét mặt vẫn điềm nhiên như cũ và hơi tránh người sang bên cạnh.

“Tôi nghĩ rằng ông chết hoặc đổi giới tính rồi, nếu không thì làng giải trí sao có thể bình yên suốt cả một năm qua.”

“Ha ha, thế giới này đúng là thú vị, tôi làm sao mà chết được? Huống hồ tôi còn chưa được thử đóa hoa hồng có gai là cô, sao có thể cam lòng chết được! Cả năm vừa rồi, tôi ở nước ngoài nghỉ ngơi cùng bà vợ thối của tôi, buồn chết được, không ngờ vừa về nước đã gặp ngay chuyện vui.” Trong cơn mắt của Lâm Mặc, nụ cười của ông ta đúng là vô cùng tiện.

“Ông có ý đây à?”

Lý Vân Thâm giơ hai tay lên làm tư thế đầu hàng.

“Ông trời có lòng tốt, tôi không có ý tạo ra những điều này. Cô cũng biết, tờ báo của chúng tôi rất ưu tú, kiểu case nhỏ như thế này không cần tôi phải ra tay, đó chẳng qua chỉ là một cái cớ để tôi hẹn cô mà thôi.”

Lâm Mặc tức giận đẩy Lý Vân Thâm ra, đứng dậy hỏi lớn: “Ý của ông là, hôm nay tôi đến đây và làm theo ý của ông thì ông vẫn phát hành tờ báo?”

“Đương nhiên, đây là cái tôi dùng để nuôi cả nhà, sao có thể bỏ qua được.”

Lâm Mặc không nói gì nữa bước nhanh ra khỏi cửa. Nhưng đã quá muộn rồi, Lý Vân Thâm biết trước nên nhanh tay giữ tay cô lại, kéo mạnh cô vào lòng và dùng hai cách tay chặn lấy cơ thể cô.

Ông ta cúi đầu nhìn cô và nở một nụ cười độc ác, hơi thở của ông ta phả vào mặt cô, nói nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Cô cho rằng đây là nơi cô muốn đến thì đến muốn đi thì đi sao?”

“Ông bỏ tay ra, ông không sợ vợ ông tìm đến đây sao?” Lâm Mặc vừa trốn môi ông ta, vừa điên cuồng đẩy ông ta ra.

Cô rất sợ, Lý Vân Thâm chạm vào mỗi phần trên da thịt cô đều khiến cô đau đớn. Không được, cô không thể mất thứ mà cô vẫn luôn luôn gìn giữ.

Lý Vân Thâm tức giận vì bị Lâm Mặc chống cự, giận giữ nói: “Mẹ vợ thối đó làm sao biết tôi ở đây được, chiều nay mẹ ta đã lên máy bay sang Mỹ

rồi.Tôi mong cho máy bay rơi từ trên trời xuống cho mẹ ta chết đi. Hừ, mẹ ta ngoài việc dương oai múa võ trước mặt tôi không được việc gì khác, luôn coi tôi như một con chó đi theo mẹ ta để làm mẹ ta vui.”

Lâm Mặc giãy giụa, tay phải cố gắng mở ba lô, không để cho Lý Vân Thâm đang có những hành động điên cuồng có thể làm tắt điện thoại.

Có lẽ cần phải kiên trì một lúc nữa, kiên trì một lúc nữa cô có thể được an toàn.

Nhưng vì sao? Vì sao họ vẫn chưa đến?

Con thú Lý Vân Thâm vẫn tiếp tục, vừa chửi vợ ông ta vừa động tay động chân với Lâm Mặc.

Rõ ràng cơ thể gầy yếu của Lâm Mặc không phải là đối thủ của ông ta, những cố gắng chống đỡ của cô không mang lại một chút hiệu quả nào. Trái tim cô tự nhiên trở nên trống rỗng, dần dần cô không chống cự nữa, mắt bắt đầu mờ đi.

Trong mắt cô đột nhiên xuất hiện một người. Anh nhìn cô với ánh mắt nồng cháy, cẩn thận chạm vào da thịt cô, hôn lên khắp người cô, dịu dàng và ấm áp, trong lòng cô như nổi sóng, cô nghe thấy anh nói: “Anh có thể...”

Câu nói đó vẫn chưa dứt, đột nhiên có một tiếng động lớn khiến cô bừng tỉnh.

Cô cảm thấy sức nặng đè trên người mình biến mất, cô vội vàng chỉnh sửa lại quần áo.

Quay lại, cô thấy một người phụ nữ xinh đẹp đi cùng một nhóm đàn ông mặc âu phục đứng ở cửa đang nhìn hai người.

“Bốp”, người phụ nữ xinh đẹp đó đưa tay tát Lý Vân Thâm, cô ta không nói gì, ra hiệu cho những người mặc đồ đen phía sau giữ chặt Lý Vân Thâm không để cho ông ta động đậy.

Cô ta bước đến trước mặt Lâm Mặc, không hề bộc lộ bất kỳ cảm xúc gì, “Chính cô là người gọi điện thoại cho tôi?”

Lâm Mặc thu người trong ghế sofa, kinh hoàng gật đầu.

“Vợ của anh, em phải tin anh, người phụ nữ này quyến rũ anh, cô ta nói đến gấp anh để bàn công việc, sau đó lại cho thuốc vào trong rượu vang, vợ của anh, anh không thể có lỗi với em, hãy tin anh.” Toàn thân Lý Vân Thâm không thể động đậy trừ cái mồm của ông ta.

“Anh ngậm miệng cho tôi.” Người phụ nữ vừa nói xong, ngay lập tức những người mặc đồ đen bịt miệng Lý Vân Thâm lại.

“Điều kiện gì?” Người phụ nữ hỏi Lâm Mặc.

“Tờ báo, đóng cửa tờ báo.” Cô thấy Lý Vân Thâm trừng mắt nhìn cô đầy phẫn uất.

“Được.” Người phụ nữ trả lời một cách dứt khoát, không để ý đến cô nữa, dẫn đầu những người mặc đồ đen áp giải chồng cô ta rời khỏi tòa biệt thự.

Lâm Mặc vẫn ngồi thu mình ở chỗ cũ, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi từ chiều đến tối, trời đang nắng đẹp bỗng nhiên mưa bão.

Cô bước vào trong làn mưa, muốn nhờ nước mưa gội sạch những dấu tích mà Lý Vân Thâm còn lưu lại trên cơ thể cô. Thân thể cô chỉ thuộc về một người, cô phải giữ gìn cho tới khi chết.

Album đầu tiên của Secret chính thức được phát hành một cách thuận lợi mà không chịu ảnh hưởng gì bởi vết thương trên đầu gối Bách Vũ Trạch, tất cả mọi nhân viên của Tranh Tinh đều thở phào nhẹ nhõm. Chỉ có một điều lạ lùng duy nhất, là trợ lý của Secret nhưng Lâm Mặc không tham gia, mọi người đều không biết cô ấy đi đâu, kể cả Tô Á Nam.

Sau lễ công bố, các nghệ sĩ của công ty đều quay về phòng họp để nghe tổng giám sát nghệ sĩ Văn Bác lên kế hoạch các công việc cần phải làm tiếp theo.

Tô Á Nam và Giang Hạo Vũ đều không để tâm, họ đang nghĩ đến cùng một người, Lâm Mặc.

Tô Á Nam nghĩ: Lâm Mặc đi đâu? Từ trước đến giờ chưa bao giờ cô ấy không bàn giao công việc mà tự nhiên mất tích.

Giang Hạo Vũ nghĩ: Tối qua lúc thực hiện chương trình anh có nhìn thấy cô ấy, dường như cô ấy đang lo lắng điều gì đó, lúc rời đi cô ấy có vẻ rất kiên nghị. Cô ấy định đi đâu làm gì?

Nghĩ mãi mà không sao hiểu được, cuộc họp tan từ lúc nào họ cũng không biết.

Đang ở trong trạng thái hưng phấn, Liễu Văn Dật đặt hai tay lên mặt bàn đứng dậy đề nghị: “Vất vả nhiều rồi, giờ cũng đã khai hoa kết quả, hay là tối nay chúng ta đi ăn mừng một bữa?” Anh nháy mắt với Giang Hạo Vũ rồi nhìn sang Bách Vũ Trạch. Cậu bé này nhỏ hơn họ sáu tuổi, gần đây cảm xúc không ổn định, trong buổi công bố, nụ cười cũng ít xuất hiện trên mặt cậu.

Trong lòng Bách Vũ Trạch hiểu rõ dụng ý của Liễu Văn Dật nhưng cậu không có tâm trạng để đi ăn mừng. Ăn mừng điều gì đây? Chân của cậu hình như đã hỏng rồi, cậu còn có thể ở trên sân khấu bao lâu? Cuộc đời cậu vẫn còn có gì đó để chúc mừng sao?

Đang muốn từ chối, có người đẩy mạnh cửa phòng họp, Lâm Mặc bước vào.

Cô không để ý đến câu hỏi của Tô Á Nam, bước thẳng đến bên cạnh Bách Vũ Trạch, cầm một tờ báo vút lên người cậu.

“Tôi không phản đối sự thành thật của một cá nhân, cũng không phản đối cậu bộc lộ những cảm xúc thực sự của mình, nhưng mong cậu sau này chú ý đến kỹ năng và cách thức biểu đạt, không được lấy mình làm trung tâm, tự cho mình là đúng. Đây là làng giải trí, không phải là trong vườn nhà cậu, chị Trương Như đã nói với mọi người, mọi người bây giờ là nghệ sỹ, nên nói điều gì, không nên nói điều gì, trong lòng phải xem xét và suy nghĩ kỹ. Không phải chỉ vì một mình cậu mà ảnh hưởng đến cả đoàn thể.” Cô không muốn tức giận, nhưng nếu không để cho cậu thiếu niên này hiểu rõ thì sự việc như thế này có thể xảy ra lần thứ hai, lần thứ ba.

Bách Vũ Trạch lúc đầu không hiểu, cậu cầm tờ báo lên xem. Động tác của cậu càng lúc càng nhanh, sắc mặt cậu xanh tái vì một cơn tức giận lên đến đỉnh điểm.

Tờ báo này có bìa in hình ba người Secret nhưng cố tình làm cho méo mó đi, tựa đề cũng không thể chấp nhận được, “Vừa bắt đầu đã kết thúc, Secret giống như sao băng sắp tàn.” Tờ báo dùng rất nhiều trang để đưa tin này, tập trung vào cậu, thậm chí trích dẫn rất nhiều câu trong Blog của cậu, sau đó thêm mắm thêm muối viết nhiều nội dung không đúng với sự thật.

Vì sao? Blog của cậu chưa bao giờ được công bố, vì sao paparazzi biết được?

Thời gian này, vì vết thương trên đầu gổ nên tinh thần của cậu rất sa sút, trong lòng cậu trước đây chỉ có âm nhạc nhưng bây giờ cậu dần dần để ý đến cái nhìn của mọi người xung quanh, thậm chí một dòng chữ nhỏ trên báo cũng có thể kích thích thần kinh nhạy cảm của cậu. Cậu bắt đầu thay đổi, sự tự tin vốn có biến mất, cậu bắt đầu hoài nghi về tài năng của mình. Cậu càng ngày càng trở nên trầm mặc, giấu kín những tình cảm trong lòng, không có cách nào giải tỏa nên đành chọn cách viết về những buồn bã và bất mãn trên Blog. Không ngờ, tự nhiên những tâm sự riêng này bị cơ quan truyền thông khai thác viết thành một bài báo.

Bài báo đưa tin cậu có bất hòa, tranh cãi với những người cùng nhóm, thậm chí còn dự đoán Secret sẽ giải tán.

Cậu bị những dòng chữ này làm cho nhức mắt, tức giận vút tờ báo xuống đất, ngẩng đầu giải thích với Lâm Mặc: “Đó không phải là lỗi sai của em.”

“Lẽ nào cậu không biết các cơ quan truyền thông luôn luôn tìm kiếm những thông tin như thế này sao? Nếu cậu muốn thể hiện những cảm xúc thật sự của mình xin mời đi mua một quyển nhật ký rồi khóa kỹ cất ở trong nhà.” Tay Lâm Mặc vịn vào bàn họp, mặt cô đỏ lên vì tức giận.

“Lẽ nào là một nghệ sỹ thì không có cả quyền nói sao? Còn nữa, chị Trương Như không nói gì em, chị căn cứ vào đâu mà nói em, chị chỉ là một trợ lý thôi.”

Không khí trong phòng họp như đông cứng lại, tất cả mọi người đều khó chịu nhìn Bách Vũ Trạch, ngay cả cậu ta sau khi thốt ra những lời không suy nghĩ cũng bắt đầu thấy hối hận. Đương nhiên Lâm Mặc không chỉ là một trợ lý, cô là một nhân vật đặc biệt của Tranh Tinh.

Lâm Mặc yên lặng vài giây rồi cười một cách vô cùng mệt mỏi: “Đúng, tôi chỉ là một trợ lý.” Nói xong, cô quay người bước ra khỏi phòng họp.

Tô Á Nam ngồi bên cạnh không có cơ hội nói một lời nào, cầm tập hồ sơ đập mạnh lên bàn, không nhận được bắt đầu phát khùng.

“Tại sao cậu lại không biết phải trái như thế, đây là thái độ của một người mới đến như cậu à?”

Hai tay cô khoanh trước ngực, ánh mắt lạnh lùng khiến cho Liễu Vân Dật sợ hãi, “Muốn sự thực sao? Xin lỗi, trong làng giải trí không có sự thực, tôi thấy cậu cần phải suy nghĩ xem có nên tiếp tục theo làng giải trí hay không?”

“Chị...”

Bên ngoài đột nhiên có tiếng ồn ào loạn, ngắt lời Bách Vũ Trạch đang muốn tiếp tục tranh luận.

Trương Như đẩy cửa, vẻ mặt căng thẳng nói với mọi người: “Lâm Mặc bị ngắt rồi.”

Tất cả mọi người sững sờ không kịp phản ứng gì, chỉ thấy Giang Hạo Vũ chạy nhanh ra khỏi phòng.

Vừa rồi anh thấy cô có vẻ không được khỏe, dường như cô đang cố gắng kiềm chế cảm giác khó chịu của mình. Vì sao anh không ngăn cô lại trong khi anh đứng rất gần cô và nhận ra cô không khỏe? Trong lòng anh không ngừng tự trách mình.

Có một đồng nghiệp đã đỡ Lâm Mặc ngồi lên ghế, Giang Hạo Vũ ôm lấy cô.

“Có xe công ty ở đó không? Đưa cô ấy đến bệnh viện.”

“Có, có, tôi đi lấy xe.”

Giang Hạo Vũ chạy theo người đó về phía thang máy nhưng thang máy không ngừng dừng lại ở các tầng trên, anh vô cùng lo lắng, không kịp đợi thang máy mà bế Lâm Mặc chạy xuống bằng cầu thang bộ.

Cô ấy rất nhẹ, thực sự rất nhẹ. Anh bế cô mà không cảm thấy tốn nhiều sức lực, thậm chí cảm thấy không nặng bằng Chung Nhã Tuệ hồi học trung học.

Anh không hiểu vì sao mình rất buồn khi nhìn thấy khuôn mặt tái xanh của cô, rất buồn, buồn đến mức muốn rơi lệ. Khi nghe thấy cô bị ngắt, anh không thể ngăn lại những mong muốn của mình như lần đầu tiên anh nhìn thấy cô.

Lúc anh ôm cô như thế này, trong lòng cảm thấy hơi yên lòng.

Rõ ràng cô ấy không phải là Chung Nhã Tuệ, vì sao mình lại luôn nghĩ cô ấy là Chung Nhã Tuệ?

Trong lòng Giang Hạo Vũ vô cùng hoang mang.

Đến bệnh viện, Lâm Mặc đã tỉnh lại, người nóng và bị sốt nhưng cô không muốn nằm ở viện, cô muốn về nhà nghỉ ngơi. Mọi người không chiều theo yêu cầu của cô, làm thủ tục giữ cô ở lại bệnh viện để điều trị. Cô không đủ sức để tự mình bỏ về nên đành thay đồng phục bệnh nhân rồi nằm trên giường bệnh ngủ thiếp đi.

Ngoài phòng bệnh, Trương Như cầm tờ báo Lâm Mặc vứt cho Bách Vũ Trạch, chau mày lại.

Ngày phát hành của tờ báo là ngày hôm nay, nhưng vừa rồi cô đến các cửa hàng bán báo gần đó đều không thấy có. Cô gọi điện cho bạn bè nhờ hỏi giúp thì được biết, tờ báo đã ngừng hoạt động từ ngày hôm nay và công ty đó giải tán chỉ qua một đêm.

Cô đau đầu suy nghĩ, không biết Lâm Mặc đã làm gì?

Cô cảm thấy vô cùng căng thẳng nghĩ đến việc ông chủ của tờ báo này luôn luôn có ý định xấu với Lâm Mặc, không phải là... Thực sự cô không dám nghĩ tiếp.

Cô kéo Tô Á Nam ra khỏi phòng bệnh, nói chuyện này với cô ấy, vô tình ba người Secret đứng bên cạnh nghe được câu chuyện.

“Chỉ nói là ông chủ của tờ báo này luôn muốn có Lâm Mặc? Tin lần này là có để ông ta yêu cầu Lâm Mặc đến tìm ông ta?” Liễu Văn Dật kinh ngạc hỏi.

“Tờ báo này không được phát hành như kế hoạch mà còn ngừng hoạt động, lẽ nào Lâm Mặc đã đồng ý yêu cầu đó?” Phán đoán của Giang Hạo Vũ khiến cho mọi người đều cảm thấy lạnh sống lưng.

Tô Á Nam tức giận trừng mắt nhìn người ngồi bên cạnh cô rồi quay người bước vào phòng bệnh. Bách Vũ Trạch không dám nói gì, sắc mặt đầy hối hận và lo lắng.

Cô không thể để cho Lâm Mặc làm gì tự tổn hại đến bản thân cô ấy cho dù là vì ai, kể cả vì bản thân cô cũng không được.

Tiếng động từ cửa phòng khiến cho Lâm Mặc tỉnh giấc.

Cô mở mắt nhìn thấy khuôn mặt đầy lo lắng của Tô Á Nam, miễn cưỡng nở một nụ cười rồi nói với cô ấy: “Mình không sao.”

Nhìn thấy vẻ yếu ớt của cô, Tô Á Nam thận trọng hỏi về vấn đề tế nhị không nên hỏi lúc này nhưng nếu để lâu trong lòng cô lại cảm thấy vô cùng bất an: “Tiểu Mặc, Lý Văn Thâm không làm gì cậu...?”

Lâm Mặc nhìn Tô Á Nam rồi nhớ lại những gì xảy ra ở nhà Lý Văn Thâm, cô cảm thấy nỗi khổ sở tác động lên từng đốt sống và huyết mạch của mình. Cô không muốn Tô Á Nam lo lắng nên cười đáp: “Đương nhiên không, đừng có nghĩ lung tung.”

“Vậy vì sao? Vì sao số báo kỳ này chưa phát hành thì tờ báo đã ngừng hoạt động rồi?” Chắc chắn Lâm Mặc có điều giấu cô, cô ấy không muốn nói mà chịu đựng một mình. Vì sao cô ấy luôn luôn như vậy, không muốn cô thay cô ấy chia sẻ gánh nặng dù chỉ là một chút thời cũng được.

Giang Hạo Vũ đi theo Tô Á Nam bước vào phòng rồi đứng bên cạnh cửa, lúc này bước lại gần kéo cánh tay cô, nhẹ nhàng nói: “Để cho Lâm Mặc nghỉ ngơi, những việc này đợi bao giờ cô ấy khỏe hãy nói tiếp.”

Anh cũng rất muốn biết Lâm Mặc đã làm gì, đồng ý điều kiện gì để có được tình thế như hiện nay. Nhưng cô ấy đang ốm, khuôn mặt trắng bệch như không hề có một giọt máu.

Nhìn thấy Giang Hạo Vũ, trong đầu Lâm Mặc đột nhiên hiện lên câu hỏi của anh: Ngay cả Tô Á Nam cũng không phải là lựa chọn của cô sao?

Không, Tô Á Nam là bạn tốt nhất của cô, là người giúp cô cảm thấy cuộc sống này vẫn còn có ý nghĩa, là người khiến cô cảm thấy yên tâm khi nhìn thấy nụ cười vui vẻ của cô ấy. Ngoài bí mật, cô có thể chia sẻ với cô ấy bất kỳ việc gì.

Cô cầm tay Tô Á Nam, nhắm mắt lại rồi nói: “Trước khi đến gặp ông ta, mình đã thông báo cho vợ ông ta. Cậu cũng biết, gia đình nhà vợ ông ta có người bảo hộ, làm sao có thể để cho chồng mình trắng hoa bên ngoài. Khi đến nhà, mình không tắt điện thoại để vợ ông ta biết được tình hình. Sau đó vợ ông ta tìm đến, đồng ý với mình sẽ đóng cửa tòa báo, vì vậy bây giờ không sao nữa.” Cô vẫn còn giấu, giấu rằng nếu vợ của Lý Văn Thâm không muốn đóng cửa tòa báo, cô sẽ lấy tất cả những bằng chứng mình thu thập được về tội ác của Lý Văn Thâm để chống lại.

Sau khi cô biết được bản tính của Lý Văn Thâm, cô đã có ý thu thập những tội ác này để đề phòng, không ngờ thực sự có lúc cần đến chúng.

“Thế vì sao cậu lại ốm? Ông ta bắt nạt cậu phải không?”

Lâm Mặc trừng mắt, “Không, ông ta không bắt nạt mình, mình biết cách tự bảo vệ mình.” Giọng của cô hơi bị kích động.

Giang Hạo Vũ đặt tay cô vào trong chăn, cẩn thận giúp cô chỉnh lại chăn rồi nói dịu dàng: “Được rồi, đừng nói gì nữa, mau nghỉ ngơi thôi.”

Lâm Mặc nhìn anh, cô cảm thấy như đang được quay về quá khứ. Cô hoang mang nhắm mắt lại, mệt mỏi thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Là Ước Nguyện Cả Đời Không Hối Tiếc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Quan tâm

... Anh quan tâm đến cô vì tình yêu đã qua, còn cô quan tâm đến anh vì muốn anh có được hạnh phúc.

Đêm đã khuya, phòng bệnh yên tĩnh đến mức dường như có thể nghe rõ được hơi thở của mình.

Lâm Mặc gặp ác mộng nên tỉnh giấc, cô vùng vẫy rồi ngồi dậy, không ngừng thờ gáp.

Cô lại mơ thấy cái ngày có mưa bão đó.

Ban ngày, ánh mắt anh đau thương đến mức tuyệt vọng, cô nghe thấy anh nói sẽ không yêu ai khác rồi quay người bước đi và ngã xuống đất. Cái bóng xiêu vẹo của anh biến mất trước mắt cô, cô nhận ra đó là lời vĩnh biệt.

Ban đêm, trời mưa to như trút nước át đi tiếng khóc của cô gào thét gọi anh. Ánh sáng của ngọn nến xóa tan bóng tối, chiếu vào cô khiến cô lâm tưởng đó là con đường đi tới thiên đường.

Một ngày một đêm, cô mất đi hai người cô yêu quý nhất trong cuộc đời, cô mất tất cả, cô từ thiên đường rơi xuống địa ngục.

Cô sống tạm bợ được chẳng hay chớ có lẽ là vì mong muốn sự thống khổ có thể xóa đi những tội ác của mình.

Miệng đắng ngắt, cơn sốt cao khiến cổ họng cô khô rát, cơ thể không còn một chút sức lực nào. Cô cố gắng lắc đầu để xóa tan đi cơn ác mộng rồi bước xuống khỏi giường rót nước uống, tiếp tục sống với hình ảnh một Lâm Mặc lạnh lùng và không quan tâm đến bất kể điều gì ngoài công việc.

Có thể làm lại được không? Cô bắt đầu hoài nghi, dường như ngày càng có nhiều điều giằng co trong cô khiến cô vô cùng mệt mỏi, cô không biết mình có thể chống chọi được bao lâu, tốt nhất là nên chống chọi đến khi cô hoàn thành lời hứa của mình với Trang Tĩnh.

Cốc và bình nước ở trên bàn đối diện với giường bệnh, Lâm Mặc cố gắng ra khỏi giường, khi chân vừa chạm xuống đất thì cô bị ngã. Cô không ngờ cơ thể mình trở nên yếu ớt như vậy, một cơn sốt mà có thể làm cô mất hết tất cả sinh lực.

Cô bò trên mặt đất, cố gắng quay trở lại giường bệnh. Cô không để ý có một bóng đen trên ghế sofa đứng dậy, chầm chậm bước đến gần cô.

“Chị không sao chứ? Xin lỗi, em không cẩn thận ngủ quên mất.”

Lâm Mặc ngạc nhiên ngẩng đầu lên, cô cảm thấy hoa mắt chóng mặt nên không nhìn rõ được đó là ai, nhưng giọng nói quen thuộc khiến cô xóa tan nghi ngờ.

Bách Vũ Trạch?

“Tại sao cậu lại ở đây?”

“Em... muốn chăm sóc chị.” Bách Vũ Trạch nói nhỏ, giọng điệu có vẻ đang rất hối lỗi. Sau khi đợi mọi người rời đi cậu đã ngấm ngấm quay lại, đầu tiên chỉ muốn hỏi bác sỹ tình hình cụ thể của Lâm Mặc nhưng phát hiện không có ai chăm sóc cô nên cậu ở lại.

Cậu ngồi trên ghế sofa, vừa nhìn cô vừa suy nghĩ tất cả mọi chuyện về cô rồi ngủ quên mất.

Cậu dựa vào ghế sofa ngủ rất say và thoải mái, đây là điều hiếm thấy kể từ khi cậu bị thương đến nay, thậm chí cậu còn mơ thấy mình đứng trên sân khấu, hăng say hát và nhảy vũ đạo trong tiếng dương cầm du dương và nhận được sự cổ vũ của mọi người.

Nếu không bị Lâm Mặc làm kinh động, cậu nghĩ cậu có thể ngủ cho đến khi trời sáng.

Lâm Mặc cố gắng chống tay ngồi dậy.

Cậu bé này sao vậy? Nửa đêm không ở nhà nghỉ ngơi lại đến phòng bệnh của cô làm gì? Lẽ nào cậu ta quên mình cũng là một bệnh nhân cần được chăm sóc sao?

Thật là người thích càn quấy.

Trong ánh sáng lạnh lạnh của trăng đêm, Bách Vũ Trạch thấy Lâm Mặc đang tức giận. Cậu nghĩ sự việc liên quan đến tờ báo khiến cho cô vẫn còn bức bối với mình, trong lòng cậu thấy vô cùng hối hận.

Công ty không hề biết chuyện này, Trương Như đưa ra ý kiến nên giấu kín, mọi người không được nói cho ai. Trương Như đã cẩn thận đến gặp cậu để nói chuyện, nói với cậu rất nhiều việc liên quan đến làng giải trí mà cậu không biết.

Lúc đó, cậu cảm thấy hơi thất vọng. Làng giải trí không hề giống như cậu tưởng tượng, chỉ cần có tài thì có thể biểu diễn trên sân khấu, chỉ cần có ước mơ và cố gắng thì có thể được tất cả mọi người yêu quý.

Trên thực tế, mọi người ở trong giới này chỉ giống như một lớp băng mỏng, không chú ý một chút là có thể phá hủy tất cả những thành tích mình đã chịu biết bao khổ sở mới có được. Với những người mới đến như họ, một thông tin bất lợi đủ để họ mất tất cả.

Chị Tô Á Nam nói không sai, làng giải trí không chấp nhận sự thật, càng không thể tự ý muốn làm gì thì làm, cậu cần phải tiếp tục ở đây để thực hiện ước mơ, điều đó đồng nghĩa với việc phải từ bỏ cái tôi của mình.

Cậu không thể quên được câu nói của Trương Như: “Cậu vẫn còn quá trẻ, cần tiếp tục rèn luyện nhiều. Nhưng cậu rất may mắn vì trợ lý của các cậu là Lâm Mặc, cô ấy rất biết cách bảo vệ các cậu.”

Đúng rồi, cô đã bảo vệ cậu, cô đã bảo vệ Secret. Nhưng vì thế cô bị ốm, ốm đến mức bị ngã mà không sao đứng dậy được.

Bách Vũ Trạch dựa vào gậy cúi người xuống, cố gắng kéo tay Lâm Mặc.

Nhưng chiếc chân bó bột không nghe lời cậu, bị mất trọng tâm, cả người cậu ngã về phía Lâm Mặc...

Lúc đó thời gian như ngừng lại.

Lâm Mặc nằm thẳng trên nền nhà, Bách Vũ Trạch ngã lên người cô.

Cô bức bối nhìn cậu, trong đầu không suy nghĩ được gì nữa, có một mùi hương khiến cho cô cảm thấy như bị sét đánh.

Mùi hương này...Mùi hương này...

“Xin lỗi, em...em chỉ muốn kéo chị dậy.” Bách Vũ Trạch lúc đó cũng không nghĩ được gì, vẻ mặt của Lâm Mặc khiến cậu nhanh chóng quay về với hiện thực. Cậu không biết phải làm gì, lồm cồm bò dậy rồi ngồi sang bên cạnh, cảm thấy máu dồn hết lên đầu, mặt cậu đỏ ửng.

Cậu biết mình không thể giúp được Lâm Mặc nên đành nhấn chuông gọi y tá.

Một người y tá khỏe mạnh bế Lâm Mặc đặt lên giường, đo nhiệt độ và huyết áp cho cô, sau khi kiểm tra thấy cô không sao mới yên tâm rời đi.

Còn Lâm Mặc vẫn chìm đắm trong mùi hương đó.

Vì sao trên người cậu ấy lại có mùi hương này?

Cô nhìn Bách Vũ Trạch, cậu vẫn đứng gần đó và không biết phải làm gì.

Bách Vũ Trạch lo lắng vì cậu không ngờ lại xảy ra việc khó xử như vậy. Trong lòng bối rối, cậu nói: “Chị...Chị nghỉ ngơi cho khỏe, em...em về trước, muốn mắng em thì đợi chị khỏe rồi nói.”

Cửa phòng bệnh được đóng lại rất nhẹ nhàng. Bách Vũ Trạch vừa quay người bước đi thì nghe thấy trong phòng bệnh có tiếng khóc.

Trong đêm yên tĩnh, tiếng khóc nghe rất rõ. Cậu dựa người vào cửa, yên lặng chịu đựng và cảm thấy như có kim đâm vào trái tim cậu.

Vì sao cậu lại cảm thấy như vậy?

Vài ngày sau, cơn sốt của Lâm Mặc vẫn không chịu lui nhưng cô không muốn ở trong bệnh viện nữa.

Quyết định về nhà nghỉ ngơi của cô bị mọi người phản đối, Tô Á Nam nói sẽ dành hai ngày nghỉ để chăm sóc cho cô, bao giờ hết sốt cô mới được về nhà.

“Tiểu Mặc, có muốn ăn hoa quả không? Minh gọt cho cậu ăn.” Tô Á Nam cầm một quả táo gọt qua gọt lại trước mặt cô.

“Có.”

Lâm Mặc cảm thấy hôm nay Tô Á Nam hơi lạ, cô ấy không nói nhiều mà yên lặng, thậm chí có lúc không biết mãi nghĩ về điều gì đó đến mức thất thần.

“Gần đây có chuyện gì không thuận lợi sao?” Là công việc hay tình cảm?

Tay đang cầm dao của Tô Á Nam dừng lại, cô vội vàng cười đáp: “Không có gì không thuận lợi, vì sao cậu lại hỏi như vậy?”

“Cậu có tâm sự.”

“Không có, mình có tâm sự gì đều nói với cậu.”

Lâm Mặc không hỏi nữa nhưng tự nói với mình: “Trong lòng mỗi người đều có bí mật, bí mật nói cho người khác thì không còn là bí mật nữa.”

Câu nói cảm khái đó lọt vào tai Tô Á Nam lại có ý nghĩa khác, cô cho rằng Lâm Mặc đang trách cô không coi cô ấy là bạn tốt, cô hoang mang đặt nửa quả táo đang gọt dở xuống.

“Không phải thế, thực sự là mình cũng không hiểu rõ được cảm giác của mình, là... là mình đang suy nghĩ, đang suy nghĩ.” Đột nhiên, Tô Á Nam kéo ghế đến gần giường bệnh, ghé sát người gần Lâm Mặc hỏi: “Tiểu Mặc, mình có thể thích một người không?”

Lâm Mặc ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên họ nói chuyện liên quan đến vấn đề tình cảm, trước đây khi Tô Á Nam có bạn trai, cô chỉ nhắc nhở một câu mang tính chất tượng trưng rồi không can thiệp gì nữa, càng không hề có chuyện ngồi với nhau nói những tâm sự của phụ nữ như bây giờ.

Cô nghĩ đến lời nói tận đáy lòng của Tô Á Nam, cười một cách không tự nhiên: “Có lúc nào mình phản đối cậu không được có bạn trai sao? Mặc dù công ty không tán thành cậu công khai tình cảm, nhưng cũng không thể phản đối được.”

“Mình không nói thế, mình muốn nói, mình có thể thích anh ấy không? Mình có nên thích anh ấy không?” Tô Á Nam có vẻ hơi xấu hổ, điều này rất hiếm khi nhìn thấy trên mặt cô bởi cô luôn luôn thẳng thắn và rõ ràng, thích là thích, thích rồi sẽ công khai, không úp úp mở mở như bây giờ.

Cô ấy thích ai rồi?

Lâm Mặc nghĩ một lát, chắc chắn không phải là người ngoài giới nghệ sỹ bởi vì cô ấy không thể có thời gian giao lưu kết bạn với người ngoài. Thời gian gần đây cô ấy chỉ đóng phim, bạn diễn là Giang Hạo Vũ.

Lẽ nào là Giang Hạo Vũ?

Tô Á Nam không để ý đến tâm trạng phức tạp của Lâm Mặc, cô cầm nửa quả táo lên mũi ngửi rồi tiếp tục nói về tình cảm của mình.

“Lần đầu nhìn thấy kịch bản phim mình tự hỏi, cảm giác thầm yêu một người như thế nào, có đau khổ không hay là ngọt ngọt chua chua. Nhưng khi mình thực sự có cảm giác đó, mình phát hiện ra cảm giác đó rất kỳ diệu, giống như nước có ga không ngừng dâng lên bọt khí, nhớ nhưng bất kể lúc nào, có khi gặp anh ấy rồi vẫn cảm thấy nhớ. Tiểu Mặc, mình cảm thấy mình đã thích anh ấy thật rồi.” Bộ phim cô và Giang Hạo Vũ đóng có nội dung là một câu chuyện liên quan đến tình yêu.

Nụ cười ngại ngùng của Tô Á Nam như chạm vào da thịt Lâm Mặc, tay cô ở dưới chăn bám chặt lấy ga trải giường.

“Vậy thì cứ thích đi, làm thế nào hợp lý là được.” Cô bình thản nói, mỗi từ thốt ra dường như đang giằng kéo trong lòng cô.

“Thật sao? Cậu đồng ý rồi?” Tô Á Nam hưng phấn đến mức muốn nhảy cẫng lên hô vạn tuế.

Lâm Mặc cười, bàn tay bám chặt lấy ga giường thả lỏng ra, tinh thần cũng thoải mái hơn.

Cô lẽ, anh ấy và Tô Á Nam thực sự rất đẹp đôi, tính cách nội tâm của anh ấy kết hợp với tính cách vui vẻ của Tô Á Nam có thể bổ sung cho nhau và họ sẽ hạnh phúc!

“Tô Á Nam, câu nói này phải hỏi người ấy của cậu mới thỏa đáng? Là bạn bè tốt của nhau, đương nhiên mình sẽ chúc phúc cho cậu.”

“Nhưng mình cũng không biết anh ấy có thích mình không, cho đến giờ chỉ là tình cảm đơn phương của mình thôi.”

“Vậy vì sao cậu lại nghĩ đến việc phải được mình đồng ý?”

“Bởi vì hình như anh ấy đối với cậu... Mình cũng không biết liệu cậu cũng...” Tận mắt chứng kiến sự căng thẳng của Giang Hạo Vũ khi gặp Lâm Mặc, dùng khí của Tô Á Nam lại biến mất.

“Cậu muốn nói Giang Hạo Vũ nghĩ mình là người yêu đầu của anh ấy, có lúc cảm xúc của anh ấy rất phức tạp, quan tâm nhiều đến mình nên cậu không biết mình có cảm giác như vậy với anh ấy không sao?”

Mắt Tô Á Nam mở to ngạc nhiên. “Vì sao cậu biết đó là Giang Hạo Vũ? Quả nhiên là không giấu được cậu.”

“Người phụ nữ khi yêu rất ngốc nghếch, người tinh táo có thể nhìn thấy rõ.” Lâm Mặc cố gắng cứu quả táo đáng thương trong tay Tô Á Nam, nếu không nó sẽ bị đập nát mất.

Đột nhiên cửa phòng bệnh mở ra, có tiếng cười của Liễu Vân Dật vọng vào: “Cái gì mà người tinh táo có thể nhìn thấy rõ? Hai người đang nói chuyện gì thế?”

Tô Á Nam giống như bị điện giật hoang mang nhảy bật ra khỏi ghế, căng thẳng nhìn ba người Secret dò hỏi: “Các anh đến từ lúc nào? Đứng bên ngoài bao lâu rồi?”

Liễu Vân Dật cảm thấy rất thú vị tiến lại gần trước cô: “Ồ, sự ti nhất định là có bí mật nên sợ chúng tôi nghe thấy. Lâm Mặc, tiết lộ một chút đi, sự ti đáng yêu của chúng tôi có bí mật nào không thể cho chúng tôi, hoặc người nào đó trong chúng tôi biết thế?”

Lâm Mặc không nhìn Giang Hạo Vũ, cũng không muốn nhìn anh, ánh mắt của cô luôn dõi theo Tô Á Nam, cô phát hiện ra lúc Liễu Vân Dật đang nói, cô ấy đã nhìn trộm Giang Hạo Vũ mấy lần rồi. Nếu không biết che giấu như thế này thì chẳng bao lâu nữa, mọi người trong công ty sẽ biết!

“Các anh tự đi hỏi cô ấy đi, tốt nhất là đưa cô ấy đến nhà hàng vừa ăn vừa tra khảo, tôi muốn ngủ một lát.” Cô ra quyết định, không muốn vấn đề này dây dưa thêm nữa.

Bách Vũ Trạch nhìn Lâm Mặc rồi nói: “Các anh đi đi, hôm nay đi nhiều quá, chân em hơi đau nên muốn ngồi ở đây nghỉ một lát.”

“Không được, ai mà biết được cậu có làm cho Tiểu Mặc tức giận không, nếu không vì cậu, Tiểu Mặc đã ...”

“Á Nam, chuyện này đã qua rồi.” Lâm Mặc ngắt lời Tô Á Nam lúc này vẫn đang tức giận với Bách Vũ Trạch, cô không muốn giữa họ nảy sinh thêm mâu thuẫn nữa.

Nhưng Bách Vũ Trạch cũng không giải thích gì nữa, cậu hòa giải với Tô Á Nam “Sự ti, là em sai rồi được chưa, lần sau sẽ không dám nữa, chị bỏ qua cho em lần này đi!”

“Hừ.”

“Được rồi, được rồi, chúng ta đi thôi, Lâm Mặc, cô nghỉ ngơi cho khỏe. Vũ Trạch, có việc gì thì báo cho chúng tôi.” Liễu Vân Dật đứng ra giảng hòa, giục mọi người ra cửa.

Căn phòng đang ồn ào trở lại yên tĩnh.

Lâm Mặc nhìn Bách Vũ Trạch không nói gì, ánh mắt lạnh lùng trở nên âm áp.

“Cậu ngồi xuống được không?” Cô chỉ vào chiếc ghế trước giường.

“Ồ, vâng.” Bách Vũ Trạch bước rất chậm.

Mùi hương ấy lại xuất hiện, Lâm Mặc biết cảm giác của mình buổi tối hôm đó không sai, hôm nay mùi hương ấy xuất hiện trên người Bách Vũ Trạch rõ hơn.

“Có phải cậu dùng nước hoa Cartier đã ngừng sản xuất rồi không?”

Lâm Mặc hỏi đường đột khiến cho Bách Vũ Trạch cảm thấy hơi kỳ lạ nhưng cậu không nghĩ nhiều, gật đầu. Loại nước hoa này là mẹ cậu sưu tập, bởi vì thích mùi hương đặc biệt này nên cậu thường xuyên dùng.

Cậu nhìn Lâm Mặc đợi cô nói tiếp nhưng thấy cô yên lặng nhìn lên trần nhà, không tỏ thái độ gì.

“À...” Cậu đang định lên tiếng để phá tan không khí yên lặng trong phòng khiến cậu cảm thấy bất an, Lâm Mặc bỗng nhiên nói: “Không cần nói xin lỗi, cậu không làm bất kỳ điều gì có lỗi với người khác. Nhưng tôi muốn hỏi cậu, bây giờ cậu là ai? Bách Vũ Trạch của Secret hay Vũ Trạch mới tốt nghiệp học viện âm nhạc?”

“Có gì khác nhau sao? Cả hai đều là em ạ!”

“Đương nhiên là có khác nhau, Vũ Trạch có thể làm gì tùy thích, Bách Vũ Trạch phải tuân theo rất nhiều quy định; Vũ Trạch có thể thoải mái thể hiện bản thân, Bách Vũ Trạch nói mỗi câu đều phải suy nghĩ chín chắn, thậm chí nói những lời không thật lòng; rất nhiều việc Vũ Trạch có thể làm nhưng Bách Vũ Trạch không được phép làm; Vũ Trạch chỉ là một sinh viên bình thường, còn Bách Vũ Trạch là một ngôi sao mới sáng trong làng giải trí.”

Lâm Mặc không biết vì sao lại nói những điều đó với cậu, nhưng trong lòng cô luôn muốn cậu ấy hiểu rõ. Cô biết Trương Như đã nói chuyện với cậu ấy nhưng không biết cậu có hiểu được gì trong cách nói trang trọng của cô ấy không.

“Ngôi sao mới sáng? Ha ha, chị đã nhìn thấy ngôi sao nào bị què chưa?”

Bách Vũ Trạch muốn cười nhưng không thể kiềm chế được sự đau khổ của mình. Từ ngày bị thương đến giờ, mọi người xung quanh cậu đều tự giác tránh nhắc đến tiền đồ của cậu, bố mẹ không nói, mọi người trong nhóm không nói, ngay cả công ty cũng khuyên cậu nên nghỉ ngơi, bồi dưỡng sức khỏe,

tất cả công việc đều trong trạng thái tạm dừng.

Trong buổi họp lúc sáng, Trương Như nói việc tuyên truyền cho đĩa nhạc cần đi đến nhiều tỉnh và thành phố khác, nhưng cậu phải đứng ngoài cuộc.

Họ là một nhóm mới, lần đầu đi tuyên truyền lại thiếu một người, chắc chắn chuyện này chưa bao giờ xảy ra trong làng giải trí, đúng lúc bắt đầu thực hiện ước mơ của mình thì cậu bị đào thải.

Sao cậu có thể cam lòng?

“Em không cam lòng, vì sao lại đối xử với em như vậy? Vì sao em vừa mới bước lên con đường của mình đã bị đá về điểm xuất phát? Vì sao?” Cậu khóc, nước mắt không ngừng chảy là chỗ trên mặt. Cậu giấu đầu vào cánh tay mình, đây là lần đầu tiên cậu khóc như thế. Không biết vì sao cậu có một cảm giác kỳ lạ với Lâm Mặc, dường như khóc trước mặt cô là một điều rất tự nhiên.

“Cậu cảm thấy cậu đã thất bại rồi sao?” Giọng Lâm Mặc vẫn lạnh lùng như thế nhưng đối với Bách Vũ Trạch, nó lại ảm áp vô cùng.

Cô rất đặc biệt, không giống người khác sẽ an ủi động viên cậu, mỗi câu nói của cô đều đi thẳng vào nội tâm khiến cậu không thể tránh né, chỉ có thể ngẩng đầu đối mặt mà thôi.

“Em thực sự thất bại rồi.” Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng mơ ước của cậu đã trở nên rất xa xôi.

“Tôi nhớ lần đầu tiên xem hồ sơ của cậu, cậu nói ước mơ lớn nhất của cậu là được đứng trên sân khấu để hát bài hát của mình. Giọng hát của cậu hùng hồn sao? Cậu không thể hát được nữa sao? Theo tôi biết, đầu gối của cậu chỉ bị thương cần nghỉ dưỡng một thời gian nhưng cậu đã làm hỏng trái tim mình. Không ngờ cậu lại yếu đuối như vậy.”

Bách Vũ Trạch ngừng khóc ngẩng đầu lên, ánh mắt lộ vẻ ngạc nhiên.

Ước mơ của cậu lẽ nào không phải là ca hát sao? Từ nhỏ cậu đã thích âm nhạc, thế sẽ không bao giờ từ bỏ mơ ước của mình, không ngờ chỉ một bất trắc nhỏ đã khiến cậu mất đi sự tự tin, thậm chí cho rằng mọi thứ đã kết thúc.

Có phải là cậu xuẩn ngốc quá không?

“Thế nào, đã phát hiện ra mình sai ở đâu chưa? Nhưng đừng vội mừng, mơ ước của cậu rất tuyệt, tuy nhiên trong làng giải trí cậu không phải là người giỏi nhất, Secret cũng không thể chỉ dựa vào âm nhạc để tồn tại, nói một câu hơi khó nghe, trong làng giải trí, ca hát là một điểm yếu của nhóm cậu.”

Chút hy vọng vừa lóe lên trong lòng Bách Vũ Trạch bị Lâm Mặc dội cho một gáo nước lạnh. Cậu vẫn tự hào vì giọng hát của mình, âm nhạc mà cậu yêu quý lẽ nào cũng không thể cứu cậu ra khỏi khó khăn sao?

Cậu ngẩng đầu, yên lặng nhìn Lâm Mặc đang nằm trên giường bệnh, đôi mắt đầy nước mắt mơ màng giống như của một đứa trẻ đang bị mất phương hướng.

Lòng Lâm Mặc dịu dàng trở lại.

“Có thể tôi không thể đi cùng họ, trong thời gian này, nếu cậu tin tôi, nếu cậu đồng ý, hãy để tôi giúp cậu.”

...

Chuyến bay của Secret xuất phát ở sân bay Hồng Kiều, đích đến là Bắc Kinh.

Lần đầu tiên rời Thượng Hải đến nơi khác để làm việc, mọi người đều rất hưng phấn. Nghe Trương Như dặn dò công việc xong, Liễu Vân Dật quay đầu hỏi Giang Hạo Vũ: “Thật đáng tiếc, Vũ Trạch không đi được. Cũng không biết cậu ấy có thể chạy đi đâu để giải sầu.”

“Sợ gì, có Lâm Mặc ở đó, cậu ấy sẽ không sao đâu.” Trương Như sửa tờ lịch trình công việc trong tay, thản nhiên trả lời một câu nhẹ như gió thoảng. Cô nghĩ thầm trong lòng, nơi nào có Lâm Mặc nơi đó là an toàn nhất trên thế giới này.

Nghe thấy cô nói thế, Giang Hạo Vũ ngừng đưa bánh ga tô lên miệng, thái độ có vẻ mất tự nhiên rồi rất nhanh chóng khôi phục lại tâm trạng bình thường.

Không tiếp tục chủ đề đó nữa, mọi người hoặc che mắt ngủ hoặc nghe nhạc xem phim, Trương Như ngồi phía trước Liễu Vân Dật đang làm việc riêng của mình.

Liễu Vân Dật nghiêng đầu hỏi nhỏ Giang Hạo Vũ: “Nói thật, tình cảm của anh với Lâm Mặc có phải là...” Anh ta không nói hết câu, tin chắc rằng Giang Hạo Vũ có thể hiểu được nội dung mà chưa nói hết câu.

Giang Hạo Vũ ăn nốt miếng bánh, giả vờ không hiểu hỏi: “Gi?”

“Này, anh không cần phải giả vờ với tôi? Tôi không tin là anh không hiểu ý của tôi.”

“Không hiểu.” Giọng Giang Hạo Vũ buồn buồn, có vẻ chán kiêu buồn chuyện của Liễu Vân Dật.

Nhưng Liễu Vân Dật thấy rõ cảm xúc của anh nên không chịu buông tha: “Không hiểu? Thế tôi hỏi anh, hôm Lâm Mặc bị ngã, vì sao anh chạy nhanh thế? Lâm Mặc ở viện mấy ngày, vì sao anh lại không để tâm đến chuyện gì? Mỗi lần chúng ta đến thăm Lâm Mặc, mọi người đều cười với cô ấy còn anh yên lặng. Lại còn sáng nay nữa...”

“Đừng nói nữa.” Giang Hạo Vũ chau mày lại.

Anh nhớ đến việc sáng nay đến tập trung ở công ty, trong lòng cảm thấy không thoải mái.

Lẽ ra Bách Vũ Trạch không đi, công ty cho cậu ấy nghỉ thì cậu ấy không cần đến. Nhưng cậu ấy vẫn đến, hơn nữa lại đến với Lâm Mặc.

Cậu ấy nói hôm nay Lâm Mặc xuất viện, họ cùng đến đây từ bệnh viện.

Từ lúc nào quan hệ giữa cậu ta và Lâm Mặc lại trở nên thân thiết như vậy? Giang Hạo Vũ đứng phía sau, thấy mọi người vây lấy Bách Vũ Trạch và Lâm Mặc hỏi thăm, tự nhiên anh cảm thấy vô cùng bức bối.

Thậm chí anh không biết mình đang tức giận điều gì.

“Bị hấp dẫn bởi một cô gái đặc biệt như thế là điều đương nhiên. Anh thấy Vũ Trạch hôm nay có gì khác thường không? Từ khi cậu ấy bị thương đến giờ, tôi không hề thấy cậu ấy cười nói vui vẻ như thế. Còn anh? Anh có cảm giác gì đối với Lâm Mặc? Người thay thế cho bạn gái cũ?”

“Đừng nói lung tung, tôi không thể coi cô ấy là người thay thế được.”

“Vậy, anh muốn bắt đầu lại với cô ấy sao?”

“Tôi không biết.”

Anh không biết, anh không biết cảm giác của mình với Lâm Mặc rốt cuộc là gì? Mỗi lần muốn đến gần cô ấy anh lại cảm thấy sợ hãi, mỗi lần muốn rời xa cô ấy anh lại không cam lòng. Anh biết rõ nguyên nhân là vì Chung Nhã Tuệ, nhưng có lúc lại cảm thấy không phải, rất nhiều cảm xúc không rõ ràng rối tung lên trong đầu anh khiến cho anh thường xuyên bị đau đầu.

Lần này trong các nhân viên cùng đi không có tên Lâm Mặc, anh thở phào nhẹ nhõm, nhưng trước khi đi, trong lòng anh lại hy vọng Lâm Mặc sẽ chủ động yêu cầu được đi cùng họ.

Anh phát hiện ra rằng, những điều liên quan đến Lâm Mặc khiến anh càng ngày càng không hiểu nổi chính mình.

Liễu Vân Dật nhìn sắc mặt của Giang Hạo Vũ thờ dài, không muốn động đến anh nhưng không nói những lời này, anh lại cảm thấy mình không có trách nhiệm với anh em.

Người sa vào chuyện tình cảm thường mù quáng, tầm nhìn trở nên hạn hẹp, Lâm Mặc nói đúng, người ngoài có thể nhìn thấy rất rõ!

“Nếu anh thích Lâm Mặc, hãy xóa bỏ hình ảnh người yêu cũ trong ký ức của anh, nếu không... Dù sao không có người phụ nữ nào muốn mình là người thay thế cho người khác, đừng nói đến chuyện trong lòng còn có một người khác tồn tại. Nhưng anh cũng cần chuẩn bị tâm lý, một người phụ nữ đặc biệt như cô ấy có lẽ sẽ không dễ dàng rơi vào tình trạng khó xử như thế. Vì thế, nếu anh thích cô ấy, anh sẽ đau khổ.”

Giang Hạo Vũ cúi đầu không nói gì, trầm tư suy nghĩ. Sau một hồi lâu, anh quay đầu nhìn thẳng vào mắt Liễu Vân Dật hỏi: “Cậu có cảm thấy Vũ Trạch cũng thích cô ấy không?”

Liễu Vân Dật tập trung vào chữ “cũng”, ngay lập tức hiểu rằng anh ấy đã thích Lâm Mặc rồi, trong lòng thầm thở dài.

“Về phía Vũ Trạch, nếu cậu ấy thích Lâm Mặc, cậu ấy cũng gặp khó khăn giống anh, không kể đến điều khác, khoảng cách sáu năm tuổi giữa họ là một điều khó vượt qua!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Là Ước Nguyện Cả Đời Không Hối Tiếc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Cứu giúp

... Cô cứu giúp linh hồn sắp vỡ vụn của một người nhưng ai có thể cứu giúp linh hồn của cô?

Lâm Mặc lái xe đưa Bách Vũ Trạch đến một viện phúc lợi ở ngoại ô.

Bách Vũ Trạch không rõ lý do hỏi: “Không phải chị nói muốn giúp em sao, vì sao lại đến đây?”

Cậu chưa nghe được câu trả lời đã nhìn thấy Lâm Mặc bước xuống xe trước cậu, một đám trẻ con khoảng năm sáu tuổi chạy ra vây cô.

“Chị, chị đã đến rồi, chị xem, đây là máy bay giấy em gấp đây!” Một cậu bé nhảy tung tung tiến đến gần Lâm Mặc, giơ cao chiếc máy bay giấy như cầm một bảo bối, cậu đứng không vững nên suýt chút nữa thì bị ngã.

Lâm Mặc đỡ lấy cậu bé, quỳ xuống, cô không cười nhưng Bách Vũ Trạch có thể thấy ánh mắt dịu dàng của cô.

“Các em có ngoan không?”

“Có ạ, có ạ, hôm qua em bị ngã nhưng không khóc.”

“Em cũng thế, em cũng thế, chị, em cũng là một đứa trẻ dũng cảm.”

Lũ trẻ đua nhau nói chuyện không hề để ý đến Bách Vũ Trạch đang chống gậy đứng phía sau.

“Hôm nay, chị đưa một người bạn đến đây, các em phải làm gì?”

Nghe thấy Lâm Mặc nói thế, bọn trẻ bắt đầu nhìn ngó khắp nơi để tìm người bạn đó, sau khi nhìn thấy Bách Vũ Trạch chúng hò hét chạy đến như một bầy ong.

“Là anh Vũ Trạch.”

“Em biết, em biết, anh Vũ Trạch là anh ít tuổi nhất trong Secret.”

Một cô bé cầm một bó hóa đại bước đến, giơ tay lên muốn tặng cho Bách Vũ Trạch, vui vẻ nói với cậu: “Anh Vũ Trạch, anh rất đẹp trai!”

Bách Vũ Trạch bật cười, để lộ hàm răng trắng đều tăm tắp, đôi mắt lúc cười cong lại thành một đường vòng cung rất đẹp. Cậu nhận bó hoa của bé gái tặng và nói lời cảm ơn.

Lâm Mặc nghĩ, đây là cảm xúc nên xuất hiện trên mặt cậu, không u buồn, không hoang mang và mất bình tĩnh, cậu nên có một nụ cười rạng rỡ như chưa hề trải qua bất kỳ đau khổ gì.

Cô bước đến, tiếp tục hỏi bọn trẻ: “Có khách đến, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Cô vừa dứt lời bọn trẻ đã làm ngay, đứng thẳng thành hai hàng trước cửa rồi vừa vỗ tay vừa hô đồng thanh: “Chào đón anh Vũ Trạch!”

Lúc đó, Bách Vũ Trạch cảm thấy hơi ngạc nhiên vì thái độ yêu quý đó. Cậu quay đầu lại nhìn Lâm Mặc, có vẻ như không biết phải làm gì.

Lâm Mặc nói với cậu: “Không phải cậu hỏi tôi là tôi đưa cậu đến đây làm gì sao? Việc đầu tiên tôi giúp cậu là lấy lại trái tim cho cậu.”

Lấy lại linh hồn sao? Cậu vẫn không hiểu lắm, nhưng trước mặt bọn trẻ cậu cũng không hỏi thêm, chỉ đi theo Lâm Mặc bước vào viện phúc lợi.

Viện phúc lợi hơi cổ, những căn phòng trát xi măng có trần rất thấp, một tòa nhà là ký túc, một tòa nhà là phòng tổng hợp tập trung nhiều chức năng như lớp học, phòng hoạt động đoàn thể, nhà ăn, do ở vùng ngoại ô nên không gian bên ngoài rất rộng, tuy nhiên thiết kế vô cùng đơn giản, không có thiết bị vui chơi, không thể so sánh với các viện phúc lợi công lập ở thành phố.

Viện trưởng đang bận rộn trong bếp cùng với nhân viên duy nhất của bà, nghe thấy tiếng reo hò của lũ trẻ nên bước ra xem.

“Hóa ra là Lâm Mặc tới.” Cô nhìn thấy Bách Vũ Trạch đang đứng giữa bọn trẻ, ngạc nhiên hỏi: “Đây là...”

“Mẹ viện trưởng, anh ấy là anh Vũ Trạch, anh ấy là ngôi sao! Con thích nhất Secret, thích nhất anh Vũ Trạch.” Cậu bé vừa cầm máy bay giấy vội vàng khua tay giải thích với viện trưởng.

Viện trưởng xoa đầu cậu bé, cười với Bách Vũ Trạch và chào cậu. Chẳng trách nhìn rất quen, hóa ra là ngôi sao mà bọn trẻ rất thích. Bà không cảm thấy ngạc nhiên vì biết công việc của Lâm Mặc luôn luôn tiếp xúc với các nhân vật thường xuyên xuất hiện trên ti vi.

“Nào nào, mau ngồi xuống, sắp đến giờ ăn cơm rồi. Ôi, không biết là hai người đến nên tôi không chuẩn bị nhiều thức ăn.”

“Viện trưởng, cháu có mang thức ăn đến, để cháu đi lấy.” Lâm Mặc nói với Bách Vũ Trạch: “Phiền cậu chơi với bọn trẻ, tôi bận một lát.”

Bách Vũ Trạch gật đầu, ngồi trên chiếc ghế sofa dựa vào cửa, đặt gậy sang bên cạnh. Một đứa trẻ ngoan ngoãn đi rót nước mời cậu.

“Anh Vũ Trạch, em là Tiểu Ngư.” Cậu bé cầm máy bay giấy tự giới thiệu, cậu rất hoạt bát, đáng yêu và biết cách bắt chuyện nhất trong bọn trẻ.

“Tiểu Ngư? Là cá bơi trong nước sao?”

“Vâng, anh Vũ Trạch thật thông minh. Chị nói, cá chép có thể vượt long môn, nhảy qua long môn có thể nhìn thấy một hồ nước rất lớn, vì thế em tự đổi tên thành Tiểu Ngư. Đợi sau này em lớn lên sẽ tên là Đại Ngư, về già sẽ tên là Lão Ngư.”

Bách Vũ Trạch rất buồn cười vì suy luận logic của cậu bé. “Thế em có biết làm thế nào để vượt long môn không?” Cậu hỏi.

“Đương nhiên là phải bơi mãi bơi mãi, bơi mệt rồi nghỉ ngơi một lát, nghỉ ngơi xong lại tiếp tục bơi.” Tiểu Ngư làm động tác bơi rất xấu khiến cho bọn trẻ được một trận cười thoải mái.

Bách Vũ Trạch cũng cười nhưng trong lòng cậu có một cảm giác rất lạ lùng.

Dường như cậu cũng giống như một con cá muốn vượt long môn! Từ trước đến giờ, cậu cảm thấy mình rất dũng cảm, lòng dũng cảm giúp cậu luôn tự tin để nhanh chóng tiến đến long môn. Nhưng cậu đã quên mất có rất nhiều vấn đề khó khăn ngăn cản cậu, khi cậu chưa tới được gần long môn đã bị một tảng đá to chặn giữa đường, rong rêu làm cho đuôi bị thương, thậm chí sa cả vào lưới.

Cậu hoài nghi ở giữa màn nước lạnh lẽo và tăm tối, không nhìn thấy một tia hy vọng nào.

Suy tư một lát, cậu tiếp tục hỏi Tiểu Ngư: “Nếu va phải đá thì làm thế nào? Nếu bị sa vào lưới thì phải làm sao?” Cậu không nhớ ra những vấn đề đó không phải là điều một đứa trẻ năm tuổi có thể hiểu được.

Tiểu Ngư chống cằm nghĩ ngơi một lát rồi bật cười.

“Anh Vũ Trạch, anh sợ đau không?” Tiểu Ngư chạm vào chân cậu.

“Đương nhiên... Không sợ.” Cậu không muốn nói thực sự cậu rất sợ đau bởi vì cậu không muốn bọn trẻ cười cậu.

“Anh Vũ Trạch dũng cảm như thế, không sợ đau, va vào đá thì có làm sao đâu, bơi sang bên cạnh là được mà! Lưới bắt cá...” Tiểu Ngư lắc đầu, có vẻ như không nghĩ ra biện pháp gì để đối phó với lưới bắt cá.

“Về vấn đề lưới bắt cá, nếu không ăn kẹo mà không đánh răng, chịu khó bảo vệ răng, đến khi gặp lưới, chúng ta sẽ dùng răng để cắn đứt, như vậy là có thể tiếp tục tiến lên.” Lâm Mặc bê thức ăn từ nhà bếp bước ra, giúp Tiểu Ngư trả lời câu hỏi đó.

Tiểu Ngư và các em bé khác đều đồng loạt hoan hô, thậm chí còn ghéch cằm giả vờ động tác cắn để khoe xem răng ai chắc hơn, có thể cắn đứt được lưới.

Bách Vũ Trạch nhìn Lâm Mặc giục bọn trẻ đi rửa tay ăn cơm, cậu có vẻ suy nghĩ rất mông lung.

Bữa cơm trôi qua rất nhanh. Hiếm khi có người đến thăm bọn trẻ, có thêm nhiều món ăn nên bọn trẻ rất vui mừng khiến cho người lớn cũng cảm thấy vui lây, thoải mái cười đùa nói chuyện.

Sau bữa ăn, bọn trẻ chơi đùa với Bách Vũ Trạch một lát rồi bị viện trưởng bắt đi ngủ trưa, viện phúc lợi yên tĩnh trở lại.

“Cậu đang nghĩ gì thế?” Lâm Mặc cầm hai tách trà hoa quế đến ngồi bên cạnh Bách Vũ Trạch.

Họ ngồi ở hành lang và nhìn ra phong cảnh phía xa, rừng cây xanh ngắt tầm mắt khiến cho lòng người cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Bách Vũ Trạch nhận tách trà rồi nói: “Em đang nghĩ về đá và lưới.”

“Lưới cá, nếu thay đổi âm điệu, có phải “dục vọng” không?” [Từ “lưới cá” và “dục vọng”, trong tiếng Hán đều có phiên âm là “Yuwang”, khác nhau về âm điệu.]

Dục vọng? Trong đầu cậu lóe lên một suy nghĩ rồi đột nhiên cảm thấy hoang mang.

“Tự bao bọc mình rồi giẫm chân tại chỗ, không muốn sống vì việc khác hoặc vì người khác là dục vọng của mình có đúng không?”

Lâm Mặc nhìn cậu, ánh mắt đầy vẻ khích lệ. Cậu là một người thông minh, cô tin, cậu không cần sự giúp đỡ của người khác cũng có thể tự bước ra khỏi tình trạng này.

“Tiểu Ngư là một đứa trẻ bị bỏ mẹ bỏ rơi, cậu bé vừa được sinh ra đã mắc bệnh tim bẩm sinh, chắc chắn cả cuộc đời sẽ không bao giờ được vận động mạnh, đừng nói đến là việc bơi trong nước giống như cá. Nhưng cậu bé rất thông minh, có lẽ vì sớm bị bỏ rơi nên già dặn hơn tuổi. Cậu bé nói muốn đổi tên thành Tiểu Ngư vì muốn nhìn thấy long môn có giống với tướng tượng của mình không, sau đó thử nhảy một lần, cậu bé không để tâm đến trong nước có đá và lưới không, cậu bé chỉ nghĩ một cách đơn giản về ước mơ vượt qua long môn để nhìn thấy một vùng nước rộng lớn hơn. Vì thế mặc dù sức khỏe không tốt nhưng Tiểu Ngư luôn cố gắng hơn bất kỳ đứa trẻ nào và vô cùng lạc quan.”

Rõ ràng Bách Vũ Trạch không dám tin vào tai mình, tiếp xúc hơn một giờ đồng hồ, cậu không hề thấy dấu hiệu nào chứng tỏ Tiểu Ngư có bệnh. Cậu bé cười rất vui vẻ, má ửng đỏ như trái táo, khỏe mạnh và tò mò, một đứa trẻ như vậy đang mắc bệnh nan y có thể bị giày vò bất kỳ lúc nào sao?

Không thể tin được.

“Lúc đầu tôi cũng không tin cho đến một lần tôi thấy cậu bé phát bệnh, lần đó chúng tôi nghĩ là sẽ mất cậu bé nhưng cuối cùng, cậu bé vẫn sống, cậu bé nói sẽ không lên thiên đường sớm như thế nếu chưa được nhìn thấy long môn.”

Lâm Mặc bình tĩnh kể lại câu chuyện, khóe mắt cô hơi ướt. Một lần nữa cô cảm thấy thế giới này thật không công bằng, cái được gọi là hạnh phúc chẳng qua chỉ là lừa dối con người mà thôi.

“Chỉ có thường xuyên đến đây không?” Bách Vũ Trạch tò mò hỏi.

“Không thường xuyên, nhưng mỗi lần đến đây tôi đều thu hoạch được rất nhiều điều. Thế giới của bọn trẻ đơn giản nhưng dũng cảm, phản ánh hết những phức tạp và yếu đuối của người lớn. Mỗi lần rời khỏi đây, tôi đều có thêm rất nhiều dũng khí, vì thế tôi đưa cậu đến đây, hy vọng cậu có đủ dũng khí để đối mặt với tương lai của cậu, bước tiếp con đường của cậu.”

Một lúc lâu, hai người cùng im lặng mơ hồ nhìn về cảnh vật đằng xa. Gió thổi làm rung chiếc chuông gió treo trên mái hiên. Âm thanh trong trẻo vang lên như một điệu nhạc tuyệt đẹp của thế gian.

Trong điệu nhạc ấy, Bách Vũ Trạch mơ màng ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh giấc, cậu thấy trên người mình đã được đắp một chiếc chăn lông, Lâm Mặc đã đi đâu đó. Cậu chằm chằm đứng dậy, không biết nên đi về hướng nào.

Bỗng nhiên từ xa có tiếng dương cầm vọng lại, âm điệu chính là bài *Lãng quên* trong album của nhóm cậu. Cậu bị tiếng nhạc làm cho mê hoặc, chông gậy bước từ từ về phía đó.

Bước qua một con đường đất nhỏ, cậu phát hiện ra phía sau viện phúc lợi có một nhà thờ nhỏ ẩn kín trong rừng cây, nếu không tìm kỹ sẽ không thể phát hiện ra nó.

Tiếng nhạc từ trong nhà thờ vọng ra ngày càng rõ, thậm chí cậu có thể nghe rõ âm sắc bị sai lệch của một chiếc dương cầm quá cũ kỹ.

Vì sao ở đây lại có một nhà thờ nhỏ như thế, người nào đang ở trong nhà thờ đàn bài hát của họ?

Bách Vũ Trạch ngó qua cửa sổ, cậu thấy Lâm Mặc đang ngồi cúi đầu trước dương cầm, ngón tay cô lướt đi trên phím đàn.

Cô ấy biết chơi dương cầm, hơn nữa trình độ không kém một nghệ sỹ chuyên nghiệp như cậu. Một lần nữa Bách Vũ Trạch kinh ngạc, không biết Lâm Mặc còn bao nhiêu điều mà cậu chưa biết, cậu luôn cảm thấy người phụ nữ này giống như một quyển sách, một hộp bảo bối không sao khám phá hết được.

Cậu bước đến rồi nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào làm ngắt quãng điệu nhạc tuyệt đẹp đó.

“Đừng dừng lại, chị chơi hết bài có được không?”

Lâm Mặc yên lặng một lát, biết rằng cố gắng giấu cũng không được, cô không để ý đến cậu nữa, hai tay tiếp tục lướt trên phím đàn. Từ khi nhận thấy mùi nước hoa trên người cậu, cô không thể lạnh lùng với cậu, mỗi lần tiếp xúc với cậu cô đều cảm thấy mình trở nên vô cùng dịu dàng.

Cô biết mình không nên như vậy nhưng cô không thể kháng cự lại.

Bản nhạc kết thúc, cô phát hiện ra Bách Vũ Trạch đã bước tới trước mặt cô. Cậu dựa người vào chiếc dương cầm say mê lắng nghe, hai tay bắt giắc vỗ vào nhau, khi tiếng đàn dừng lại cậu cũng chưa kịp định thần.

Cậu rất yêu âm nhạc, một tình yêu thuần khiết không vì danh lợi, không vì cơm áo gạo tiền, chỉ vì âm nhạc đem đến rung động trong tâm hồn cậu. Cô cũng đã từng như thế nên có thể hiểu được những cảm xúc trong lòng cậu.

Bách Vũ Trạch nở một nụ cười rạng rỡ.

“Lâm Mặc, chị chơi đàn rất hay, chị học bao lâu rồi?”

Lâm Mặc không nói gì, cô không muốn nói quá nhiều về mình. Nhưng Bách Vũ Trạch vẫn còn trẻ, cậu không hiểu được suy nghĩ của cô nên cố gắng hỏi cho đến cùng. Lâm Mặc thở dài, buồn buồn nói: “Là bố tôi dạy tôi, ông là một nhạc sỹ”.

“Chắc chắn ông ấy là một nhạc sỹ rất giỏi.” Không biết vì sao Lâm Mặc tự nhiên lại buồn như thế Bách Vũ Trạch chuyển chủ đề: “Chắc chị đã chơi bài *Lãng quên* này rất nhiều lần rồi phải không? Cảm giác như bài hát đã ăn sâu vào trong não, không cần nhìn bản nhạc cũng có thể chơi hoàn chỉnh và thể hiện rất nhiều cảm xúc. Em không làm được điều này.” Cậu tự cười chế giễu mình.

“Đúng là tôi đã chơi rất nhiều lần, hai mươi năm rồi, đã hai mươi năm trời rồi.”

Không thoát ra khỏi những cảm xúc của mình, Lâm Mặc tự nói với chính mình, cô chợt nghe thấy Bách Vũ Trạch hỏi với giọng ngạc nhiên.

“Hai mươi năm? Không phải tổng giám sát Ngô viết riêng cho chị tám năm trước sao? Vì sao lại là hai mươi năm? Lâm Mặc, chị đang đùa à?” Hôm nay

cô có vẻ không vui, giống như đang bị rơi vào một vùng bùn mà không thể thoát ra, cũng không muốn thoát ra. Cô đang nghĩ đến điều gì, vì sao cô lại thốt lên những lời kỳ lạ như vậy?

“Hai mươi năm rồi, từ hồi tám tuổi tôi đã bắt đầu học dương cầm với bố, chỉ chơi bài này thôi. Bài hát này là do ông viết trong lần đầu tiên gặp mẹ tôi, nói đúng hơn, tuổi của bài hát này cũng được ba mươi lăm năm rồi!”

“Gi? Bài hát này của chị sao? Là do bố chị viết lời ba mươi lăm năm trước?” Bách Vũ Trạch há to miệng vì ngạc nhiên.

Lâm Mặc đứng dậy đập nắp dương cầm lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn sự ngạc nhiên của Bách Vũ Trạch.

“Bài hát này là của bố tôi, năm đó tôi cố tình để ở công ty để muốn tất cả mọi người có thể nghe được giai điệu của nó. Không ngờ, bài hát này ba mươi lăm năm trước không hề được đánh giá cao mà bây giờ lại được khen ngợi. Tôi nghĩ, linh hồn bố tôi trên trời cũng được an ủi phần nào.”

“Nhưng vì sao tám năm trước chị không tự mình thể hiện bài hát đó?”

Vẫn là câu hỏi này, vì sao, vì sao, vì sao?

“Không vì sao cả. Cậu nhớ nhé, việc hôm nay tôi tin cậu nên nói với cậu. Nếu truyền ra ngoài, tôi sẽ không bao giờ để tâm đến cậu nữa.”

Bách Vũ Trạch ngạc nhiên, bỗng nhiên cảm thấy ấm áp trong lòng. Cô ấy nói tin cậu, chỉ điều đó thôi cũng đủ khiến cho cậu vui rồi, cậu muốn nhảy lên thề với cô tuyệt đối sẽ không nói chuyện này với ai.

Khi cảm giác hưng phấn đó qua đi, cậu cảm thấy Lâm Mặc chưa bao giờ vui vẻ, thậm chí cô chưa bao giờ cười thoải mái. Cô luôn có một thái độ lạnh lùng và không phản ứng mạnh trước bất kỳ việc gì. Do tuổi thơ của cô không vui sao? Hay vì một nguyên nhân nào khác?

Nghĩ đến đó, đột nhiên cậu nhớ đến thời thơ ấu của mình.

Cậu sinh ra và lớn lên trong một gia đình khá giả nên tuổi thơ của cậu rất hạnh phúc, cậu muốn gì được nấy, bố mẹ không hề phản đối cậu bất kỳ việc gì. Thành tích học tập tốt, quan hệ với mọi người tốt, chơi dương cầm hay, từ tiểu học đến đại học, cậu luôn là niềm tự hào của bố mẹ và thầy cô.

Cuộc đời quá thuận lợi khiến cậu luôn luôn tự cảm thấy vui mừng, nghĩ rằng những ngày tiếp theo cũng thuận lợi như vậy. Vì thế, khi gặp khó khăn trắc trở, cuộc sống của cậu bị đảo lộn, cậu không có cách nào đối diện với cảm giác mất mát nên bắt đầu oán trách số phận.

Cuộc đời ai có thể thuận buồm xuôi gió mãi được. Điều đáng buồn cười là, bây giờ cậu mới chính thức đối mặt với vấn đề này, cũng may không phải là quá muộn.

“Lâm Mặc, cảm ơn chị.”

Cậu nói với Lâm Mặc lời cảm ơn rất chân thành, đôi mày gần đây luôn chau lại đã giãn ra. Lâm Mặc mỉm cười với cậu.

Sau hôm đó, Bách Vũ Trạch dường như bắt đầu thay đổi.

Mẹ cậu là người đầu tiên phát hiện ra điều khác thường.

Sau hôm đó, cậu luôn luôn mở cửa phòng rồi ngồi trong trạng thái đang suy nghĩ điều gì. Bà Bách không yên tâm, trốn sau cánh cửa theo dõi cậu, phát hiện thấy cậu đang mỉm cười một cách ngớ ngẩn.

Bà Bách theo dõi suốt mấy ngày, bà thấy con trai mình không còn đau khổ buồn bã, tâm hồn dễ dàng thả lỏng như trước. Bây giờ cậu yêu cầu được đến công ty, trợ lý Lâm Mặc đến đón cậu mỗi buổi sáng, tối lại đưa cậu về nhà. Những lúc như vậy, bà Bạch có cảm giác cậu vui vẻ lạ thường.

Bà Bạch thậm chí cảm thấy sự hòa hợp giữa cậu và Lâm Mặc, trong lòng rất vui mừng.

Người thứ hai phát hiện ra sự thay đổi của Bách Vũ Trạch đương nhiên là đồng nghiệp, bao gồm sư ti Tô Á Nam. Cậu không những yêu cầu tiếp tục được học trong thời gian nghỉ ngơi, thậm chí mỗi lần Tô Á Nam và mọi người họp, cậu cũng ngồi bên cạnh lắng nghe. Nhiều lúc cậu đến luyện hát khi phòng thu âm không có người sử dụng, hoặc ngồi trong phòng ghi hình xem các tiết mục biểu diễn và giải trí, học kỹ năng nói chuyện và cư xử của các nghệ sỹ khác.

Người cuối cùng phát hiện ra là đồng nghiệp trở về Thượng Hải sau khi hoàn thành công việc.

Theo thông lệ của Tranh Tinh, sau khi xuống máy bay mọi người đều phải về công ty để họp tổng kết rồi mới về nhà nghỉ ngơi.

Giây phút Giang Hạo Vũ nhìn thấy Lâm Mặc, trái tim đang bị treo lơ lửng của anh mới về được vị trí vốn có của nó.

Anh chưa bao giờ nghĩ mình lại có thể nhớ một người nhiều như vậy, nhớ nhiều hơn cả hồi anh đi Anh nhớ Chung Nhã Tuệ năm đó. Anh cố gắng kiểm chế bản thân, hoàn thành công việc nhưng vẫn phạm phải rất nhiều sai lầm, thậm chí có lúc quên cả lời bài hát trên sân khấu.

Tim của anh bồi hồi rung động, tối tối ngủ không yên, trong đầu luôn hiện lên hình ảnh của Lâm Mặc. Anh biết chắc chắn đó là Lâm Mặc chứ không phải là Chung Nhã Tuệ, dường như sau khi nói chuyện với Liễu Vân Dật, hình ảnh của Lâm Mặc như ăn sâu vào trong đầu óc anh không sao xóa nhòa được.

Trong đầu anh luôn nghĩ đến vấn đề anh hỏi Liễu Vân Dật, có phải Bách Vũ Trạch đã thích Lâm Mặc rồi không? Tự nhiên anh cảm thấy lòng mình xót xa và không thoải mái.

Cuộc họp kết thúc, mọi người xúm lại nói chuyện vui vẻ.

Liễu Vân Dật lấy khuỷu tay huých vào Giang Hạo Vũ ngồi bên cạnh, ra hiệu cho anh nhìn về hướng đối diện, sau nói ghé sát vào tai anh nói nhỏ: “Anh có phát hiện thấy Bách Vũ Trạch dường như rất khác so với hồi chúng ta đi không?”.

Giang Hạo Vũ ngẩng đầu nhìn, anh thấy Lâm Mặc đang thu dọn lịch công tác trên bàn, Bách Vũ Trạch ngồi bên cạnh cô, nằm bò ra bàn nghiêng đầu nhìn cô. Giang Hạo Vũ không nhìn rõ được thái độ của cậu ấy, nhưng chắc chắn rằng cậu ấy đang cười, nụ cười đó không hề biến mất kể từ khi họ gặp lại cậu.

Tô Á Nam đề nghị mọi người cùng đi ăn, có vài ý kiến phản đối.

Vài người trợ lý biết họ không thể tham gia tụ họp nên về trước.

Liễu Vân Dật xua tay, khoác ba lô rồi nói: “Hôm nay người yêu của chị gái tôi đến nhà ăn cơm ra mắt, tôi không thể không về nhà”.

Trương Như vội vàng về nhà gặp chồng sau thời gian dài đi công tác, đương nhiên cũng không tham gia.

Trước khi về Liễu Vân Dật chỉ vào Giang Hạo Vũ và nói với Tô Á Nam: “Bảo anh ấy đi, dù sao anh ấy về cũng chỉ có một mình, tốt nhất là đi ăn rồi về nhà nghỉ ngơi, anh ấy vừa xuống máy bay chắc là cũng đói lắm rồi”.

“Được, không vấn đề gì.” Giang Hạo Vũ nghĩ, Lâm Mặc và Bách Vũ Trạch cũng sắp về rồi.

“Tiểu Mặc, đi cùng không?” Tô Á Nam hỏi.

Không đợi Lâm Mặc trả lời, Bách Vũ Trạch đã tranh quyền từ chối trước: “Không được, em đã hẹn với Lâm Mặc có việc rồi”. Họ đã hẹn nhau sẽ đến viện phúc lợi một lần nữa, lần này Bách Vũ Trạch đã chuẩn bị rất nhiều quà để tặng cho bọn trẻ ở đó.

Tô Á Nam nhìn Lâm Mặc vẻ dò hỏi và nhận được một cái gật đầu, vì thế không cần nói thêm nữa nhưng trong lòng cảm thấy hơi buồn. Những ngày này, cô cảm thấy rất rõ ràng tâm trạng của Bách Vũ Trạch tốt hơn, hiểu biết hơn, những điều này đều nhờ Lâm Mặc. Tuy nhiên, giữa họ dường như có một mối quan hệ nào đó không thể hiểu rõ được.

Lẽ nào họ đang... yêu? Hừ, Lâm Mặc lớn hơn cậu ta sáu tuổi, như vậy không phải là vấn đề sao?

Nhưng rất nhanh, cô không còn cảm thấy ngạc nhiên nữa. Đến thời đại này có chuyện gì không thể xảy ra, chỉ sáu tuổi mà thôi, người ta hơn kém nhau mười mấy tuổi hay mấy chục tuổi nhưng hai người ở bên nhau vui vẻ là hạnh phúc rồi.

Nghĩ như vậy, nỗi buồn trong lòng cô biến mất như chưa từng tồn tại.

Lâm Mặc đương nhiên không biết được liên tưởng phong phú của cô quay người bước ra phía cửa, lúc đi ngang qua nói nhỏ đủ để chỉ một mình cô nghe thấy: “Như thế này không phải là hợp ý cậu sao?”.

“Không phải!” Tô Á Nam phản đối. Cô nói to khiến cho Bách Vũ Trạch và Giang Hạo Vũ vô cùng tò mò, không biết Lâm Mặc nói gì với cô mà cô lại phản ứng mạnh như vậy.

Cô đột nhiên đỏ mặt, vội vàng quay người đi để lấy lại bình tĩnh. Khi cô quay lại, trong phòng họp chỉ còn lại một mình Giang Hạo Vũ.

Cô hơi bối rối hỏi: “Anh có đi ăn cơm không?”.

“Ồ, có! Đi thôi.” Giang Hạo Vũ ngạc nhiên, không nghĩ đến chuyện hẹn hò của Bách Vũ Trạch và Lâm Mặc nữa, đứng dậy bước về phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Là Ước Nguyện Cả Đời Không Hối Tiếc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Hồi ức

... Hồi ức là một bữa tiệc có nhiều món, món chính ngọt ngào còn đồ điểm tâm lại đắng ngắt.

Giang Hạo Vũ và Tô Á Nam đến một nhà hàng Nhật có không gian khá riêng tư.

Tô Á Nam nhìn Giang Hạo Vũ ngồi đối diện với mình đang xem thực đơn, trong lòng nghĩ, có nên nhân cơ hội này bày tỏ tình cảm của mình không? Ôi, trước đây cô chưa bao giờ như vậy, muốn làm gì là làm ngay, không hề do dự như bây giờ.

Lẽ nào Giang Hạo Vũ chính là chân mệnh thiên tử của cô nên cô mới thận trọng như thế vì sợ rằng có thể làm hỏng phút giây vui vẻ này giữa họ.

Được rồi, cứ từ từ rồi nói.

“Cô đang làm gì vậy? Vì sao không gọi món? Quyền thực đơn sắp bị cô làm hỏng rồi”

Giọng Giang Hạo Vũ đột nhiên vang lên làm cô giật mình, suýt chút nữa thì làm rơi quyền thực đơn.

Cô vội vàng cúi đầu nhìn vào trong thực đơn, căng thẳng nói: “Đang xem, đang xem”. Trời ơi, cô đang làm gì thế?

Giang Hạo Vũ không để ý, anh đang nghĩ về Lâm Mặc. Không biết cô và Bách Vũ Trạch đang làm gì? Bách Vũ Trạch vẫn đang ở trong kỳ nghỉ, công ty không bắt cậu ấy phải làm việc, vậy vì sao cậu ấy cần Lâm Mặc đi cùng để giải quyết?

“Gần đây Vũ Trạch thế nào rồi? Tâm trạng có tốt hơn không? Cậu ấy đi với Lâm Mặc có chuyện gì mà ngay cả thời gian cùng nhau ăn một bữa cơm cũng không có?” Anh không bộc lộ bất kỳ cảm xúc gì, giả vờ quan tâm đến Bách Vũ Trạch nhưng thực ra là muốn biết thông tin về hai người.

Tô Á Nam đang rất buồn vì không nghĩ ra chủ đề gì để nói chuyện, nghe thấy anh hỏi, ngay lập tức nói thao thao bất tuyệt: “Tôi không biết! Hai người đó gần đây rất bí mật, luôn luôn cùng đến cùng đi. Lúc Tiểu Mặc bận rộn ở công ty, Vũ Trạch cũng đến luyện hát, lúc không có việc gì không ai rõ hai người đó đi đâu”.

Đột nhiên giọng cô nhỏ đi, có vẻ rất bí mật nói với Giang Hạo Vũ: “Nói cho anh biết một bí mật, hình như Vũ Trạch rất thích cô ấy, hơn nữa không chỉ là thích kiểu của trẻ con, hình như là đang yêu rồi! về mặt tình cảm có vẻ như Tiểu Mặc không nhạy cảm lắm, nhiều năm qua, không ít đồng nghiệp có ý với cô ấy nhưng mỗi lần ngầm tỏ ý, cô ấy đều không hiểu, lúc họ nói thẳng ra cô ấy mới vô cùng ngạc nhiên rồi từ chối. Vậy mà trước đây tôi vẫn nghĩ, nhất định cô ấy sẽ kết hôn trước tôi”.

“Lâm Mặc luôn luôn như vậy sao?”

“Ừ? Như vậy là sao?”

“Là... là... là luôn lạnh lùng với tất cả mọi người.” Không biết vì sao, anh cảm thấy cô ấy rất lạnh lùng với mình.

Tô Á Nam đã chọn xong món mình muốn ăn, cô đưa quyền thực đơn cho nhân viên đang đứng đợi rồi mới trả lời anh: “Có lẽ các anh đều cảm thấy cô ấy lạnh lùng, vì các anh và cô ấy chưa quen biết nhau lâu. Thực ra đó chỉ là vẻ bề ngoài của cô ấy mà thôi, thực ra cô ấy là một người rất tốt. Cô ấy không dùng lời nói để tỏ vẻ quan tâm đến người khác mà dùng hành động để thể hiện. Anh cho rằng vì sao các anh có thể đối diện với những lời cáo buộc trắng trợn một cách nhẹ nhàng như thế? Mọi người có biết rằng trong đó là bao nhiêu tâm huyết của cô ấy không? Cô ấy luôn luôn như vậy, rất tận tình với bạn bè và công việc, tốt hơn rất nhiều so với những kẻ chỉ biết nói lời hay mà thôi”.

Vậy sao? Trong đầu Giang Hạo Vũ hiện lên thái độ lạnh lùng của Lâm Mặc.

Thức ăn lần lượt được mang lên, các món rất phong phú.

Nhân viên phục vụ bưng một khay tempura bước lại.

“Đây là món ăn mới của nhà hàng, mời hai quý khách dùng thử miễn phí.”

Tô Á Nam vừa nhìn thấy món tempura đẹp mắt, vui đến mức khóe mắt như cũng đang cười, cô luôn miệng cảm ơn. Nhân viên phục vụ mang đến một quyền sổ mời hai người ký tên rồi mới hài lòng rời đi.

“Tôi cứ nghĩ rằng tự nhiên có việc tốt như vậy, hóa ra vẫn vì để được ký tên. Nhưng ký tên mà đổi được món ăn ngon vẫn có thể coi là rất lời rồi.”

Cô vừa định gấp một miếng, Giang Hạo Vũ đã giơ tay ngăn lại ra hiệu cho cô đợi một lát. Cô thấy anh lấy từ trong túi ra một chiếc máy ảnh kỹ thuật số và một quyền sổ, chụp ảnh khay thức ăn rồi mới mời Tô Á Nam. Anh cẩn thận gấp một miếng đưa lên miệng thưởng thức món ăn, cảm nhận hương vị của nó và viết gì đó lên quyền sổ của mình.

Tô Á Nam vô cùng ngạc nhiên.

“Anh làm gì thế? Không phải anh đang định mở một nhà hàng chứ?”

Giang Hạo Vũ không ngần đầu lên, viết lên cuốn sổ rồi chuẩn bị cất vào trong ba lô mà không hề muốn chia sẻ với Tô Á Nam.

Tô Á Nam vô cùng tò mò trước hành động của anh, không dễ dàng bỏ qua cho anh như thế, cô đứng dậy cướp lấy cuốn sổ đúng lúc anh đang định nhét

vào trong ba lô.

Cô vừa giữ không cho anh lấy lại, vừa giờ xem, nội dung bên trong khiến cô giật mình.

Toàn bộ cuốn sổ có ghi rất nhiều thông tin về các món ăn ngon, không chỉ có ảnh, các nguyên liệu làm món ăn, hương vị mà có một số món anh còn ghi lại cách làm. Cô thấy sau mỗi món ngon anh đều viết một câu thể hiện tình cảm của anh với một người nào đó.

Điều làm cô ngạc nhiên nhất là cuốn sổ bắt đầu được ghi từ mười mấy năm về trước.

“Anh... viết những cái này làm gì?”

Giang Hạo Vũ có vẻ tức giận, anh lấy lại cuốn sổ cất đi như một bảo bối, không bộc lộ thái độ gì rồi bắt đầu thưởng thức các món ăn trước mặt.

Anh ăn rất nhanh giống như đang vội vã khiến Tô Á Nam cảm thấy đau lòng.

Do cô quá tùy tiện sao? Nhưng bình thường cô cướp đồ của anh, anh đều không tức giận, vì sao với cuốn sổ này lại khác? Lẽ nào đây là thứ quan trọng nhất đối với anh? Không phải chỉ có nhật ký mới quan trọng sao? Cuốn sổ này chỉ ghi các món ăn sao lại quý giá như vậy? Trừ khi có liên quan đến Chung Nhã Tuệ?

Tô Á Nam cảm thấy hơi khó xử đành đặt đĩa xuống, khoanh tay lại một cách đầy thành ý xin lỗi Giang Hạo Vũ: “Xin lỗi, tôi không biết vật đó quan trọng với anh, tôi hứa, sau này sẽ không cầm đồ của anh lung tung nữa, đừng giận nhé!”.

Giang Hạo Vũ ngẩng đầu nhìn cô không nói gì nhưng không ăn nhanh như trước nữa.

Hai người cùng yên lặng ngồi ăn.

Một lúc lâu, đột nhiên Tô Á Nam nghe thấy Giang Hạo Vũ cất lời: “Đã từng có một người yêu cầu tôi phải ghi lại tất cả các món ăn mà chúng tôi chưa ăn bao giờ bởi cô ấy rất giỏi, nấu ăn rất khéo chỉ cần nhìn ảnh, biết được nguyên liệu và mùi vị là có thể nấu được. Cô ấy làm bánh ga tô rất ngon, hương vị không hề kém bánh làm ngoài hàng, thậm chí còn ngon hơn. Mười mấy năm nay, tôi đều ăn bánh ga tô mỗi ngày, nhưng chưa bao giờ được ăn lại món bánh có hương vị mà cô ấy từng làm. Rất có khả năng tôi sẽ mãi mãi không bao giờ được thưởng thức nữa”.

Một cảm giác buồn thương bao trùm lấy hai người.

Tô Á Nam có thể khẳng định, người anh ấy nói chính là Chung Nhã Tuệ. Hóa ra anh không hề quên, tình cảm của anh càng ngày càng phức tạp, không ai khác có thể bước vào trong lòng anh. Nhưng Tô Á Nam vẫn muốn thử, cô hy vọng có thể kéo Giang Hạo Vũ bước ra khỏi hình bóng của Chung Nhã Tuệ và sống vui vẻ.

Cô hạ quyết tâm, cúi đầu nhìn món sushi trong đĩa, nét mặt bối rối. Chỉ nghe thấy một giọng nói nhỏ hơi run run của cô: “Giang Hạo Vũ, tôi cảm thấy tôi đã yêu anh rồi”.

Đợi một lát, cô không thấy có bất kỳ phản ứng gì, vì sao lại không có phản ứng gì?

Cô ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy vẻ ngạc nhiên trong ánh mắt của Giang Hạo Vũ.

Rõ ràng anh ấy nghe thấy, nhưng vì sao anh không phản ứng gì?

“Tôi nói thật đây, sao thế? Anh có muốn chúng ta thử hẹn hò không?” Cô cứng cỏi nói tiếp. Việc đã quyết định làm nhất định phải có kết quả, cô không thích điều gì không rõ ràng, hoặc là ở bên nhau, hoặc là chỉ làm bạn bè, chọn một trong hai, rất đơn giản.

“Xin lỗi.” Giang Hạo Vũ nói một câu khiến cho cô cảm thấy lòng mình hóa đá, “Tạm thời tôi không nghĩ đến chuyện yêu đương”.

Cô nhếch miệng cười tỏ vẻ không để ý: “Lúc nào anh muốn hãy nói với tôi, tôi sẽ đợi”.

Giọng nói nửa đùa nửa thật nên rất khó để người khác nhận ra sự tổn thương trong lòng cô, chỉ có cô biết mình đau đớn như thế nào. Cô không muốn hỏi vì sao, sự thật đã trả lời là anh không thể quên người yêu cũ nhưng trong lòng cô vẫn hoài nghi, một tình cảm đã qua mười mấy năm liệu có thể sâu đậm như vậy không?

Rõ ràng là cô không thể tưởng tượng được.

Ăn xong, không hề giống như mong muốn của Tô Á Nam, hai người ai về nhà người đó. Giang Hạo Vũ về chỗ ở của mình, không bật điện, anh nằm bất động trên sofa.

Trời tối dần, đèn đường bật sáng, cả thành phố chìm trong một biển đèn.

Anh lấy cuốn sổ ra khỏi ba lô đem đến ngồi xuống bên cửa sổ, đầu dựa vào tấm kính cửa nhìn ánh đèn phía xa.

Căn phòng này do công ty thuê theo yêu cầu của anh, mặc dù ở khu vực trung tâm của thành phố nhưng rất yên tĩnh, an toàn và có không gian riêng tư. Thêm vào đó, anh ở tầng rất cao nên mới được thiết kế một chiếc cửa sổ lớn như vậy.

Anh rất thích khu vực này, đặc biệt là vào buổi tối, anh vừa nhìn dòng xe nườm nượp đi lại vừa nghĩ đến những tâm sự của mình. Có lúc anh cảm thấy rất cô đơn, rõ ràng anh có thể tìm một người cùng anh ngồi ngắm cảnh này nhưng anh chọn cách từ chối suốt mười mấy năm qua.

Mấy trang đầu tiên của cuốn sổ đã ố vàng, các trang trắng còn rất ít, có lẽ không bao lâu nữa, cuốn sổ sẽ hoàn thành sứ mệnh của nó. Yên lặng nâng niu vật lưu giữ những ký ức đã qua của mình, tâm trạng của anh trở nên nặng nề.

Giang Hạo Vũ giờ cuốn sổ, trên trang bìa có viết một câu mà Tô Á Nam không nhìn thấy. Cuốn sổ này là Chung Nhã Tuệ tặng anh, trên đó có viết: *“Dear Evan, I love you forever”*.

Đáng tiếc, cô đã không giữ lời hứa đó đến cùng, họ hẹn hò được hơn một năm rồi chia tay.

Rốt cuộc là không biết tình cảm của họ bắt đầu thế nào, kết thúc ra sao? Những ngọt ngào, vui vẻ, đau thương lần lượt hiện lên trước mắt, anh chìm đắm vào hồi ức của mình.

Một ngày xuân tươi đẹp thời trung học, anh vừa lau bảng vừa để ý đến Chung Nhã Tuệ đang thu dọn sách vở.

Anh biết, thực sự cô cũng đang để ý đến nhất cử nhất động của anh, nếu không, vì sao cô cất hai, ba quyển sách mất nhiều thời gian như thế, hình như từ lúc tan học cho đến lúc bạn bè đã về hết mà vẫn chưa thu xong.

Anh rất hy vọng cô sẽ mãi mãi không bao giờ thu xong sách vở, đợi đến khi anh trực nhật xong, họ có thể có lý do chính đáng để cùng nhau rời khỏi trường học. Đáng tiếc, có vẻ như Chung Nhã Tuệ đang từ từ bước ra khỏi lớp học. Trái tim anh dường như cũng đang bay theo cô.

Anh cảm thấy hơi hối hận, vì sao vừa rồi không nắm lấy cơ hội bày tỏ tình cảm của mình với Chung Nhã Tuệ, anh bước đi trong khuôn viên trường, không ngừng tự mắng mình. Không lâu sau, anh phát hiện ra có một bóng người nhỏ bé đang bí mật đi theo anh.

Hai bên đường trồng rất nhiều hoa, mỗi hơi thở đều có thể cảm nhận thấy hương hoa thơm ngát. Anh cố ý bước chậm lại giống như đang đi dạo, không ngừng để ý đến người đang đi phía sau.

Cô ấy còn trốn bao lâu? Vì sao không nhanh chân bước lên phía trước?

Nghĩ đến đó anh đột nhiên dừng chân quay người nhìn Chung Nhã Tuệ, cô cũng dừng lại, nét mặt vô cùng ngạc nhiên,

“Muộn thế này vẫn chưa về nhà sao?” Anh nhin cười hỏi cô.

Chung Nhã Tuệ cúi đầu, hai tay bám lấy dây đeo cặp sách, chần chừ một lát rồi đột nhiên bước nhanh đến gần anh, nhìn vào mắt anh nói: “Evan, mình có chuyện muốn nói với cậu”.

“Việc gì?”

“Mình... mình...”

“Mình thích cậu.” Hóa ra, nói câu này không phải là quá khó như tưởng tượng.

Chung Nhã Tuệ tròn mắt ngạc nhiên, dường như không tin được rằng anh vừa nói ra câu đó, tâm trạng của cô thay đổi liên tục rồi buồn bã cúi đầu xuống.

“Evan, sao cậu có thể như vậy, người ta rất khó khăn mới có thể nói ra.”

Anh rất thích nhìn thấy dáng vẻ đáng yêu đó của Chung Nhã Tuệ, không muốn trêu cô lâu nên nhẹ nhàng nói: “Được rồi, mình sai, vậy làm lại nào. Chung Nhã Tuệ, tìm mình có việc gì thế?”.

Chung Nhã Tuệ thấy anh rất bình thản nên càng không nói nên lời, mặt đỏ như gấc, cô vẫn không ngừng lắp bắp: “Mình... mình... mình...”.

“Mình thích cậu.” Anh khẳng định lại một lần nữa câu nói mà anh và cô đều muốn nói với nhau.

Không ngờ Chung Nhã Tuệ lại hiểu nhầm ý của anh, cho rằng anh chỉ đang trêu đùa mà thôi, khóe mắt cô hơi đỏ rồi quay người như muốn bỏ chạy. Anh hoảng hốt, không muốn cô có cơ hội chạy thoát, đưa tay kéo cô lại ôm vào lòng.

Anh hít một hơi thật sâu lấy dũng khí nói với cô gái đang vùng vẫy ở trong lòng mình: “Cậu... Mình thích cậu thứ nhất là mình nói, câu Mình thích cậu thứ hai là giúp cậu nói. Đồ ngốc, bộc lộ tình cảm đương nhiên là việc của con trai, con gái không cần nói”.

Chung Nhã Tuệ ngẩng đầu nhìn anh đầy nghi ngờ: “Evan, cậu thích mình sao? Cậu cũng thích mình giống như mình thích cậu sao?”.

Anh cúi đầu nhìn cô, ánh mắt bộc lộ tình cảm đang trào dâng trong lòng: “Chung Nhã Tuệ, mình thích cậu, luôn luôn thích cậu”.

Chung Nhã Tuệ ở một ngôi nhà có hai tầng chật hẹp và một khu vườn nhỏ, đó là tài sản mà bố mẹ cô để lại cho hai anh em cô trước khi qua đời. Anh trai của Chung Nhã Tuệ thi đỗ vào một trường đại học của Mỹ, sau khi tốt nghiệp anh ở lại Mỹ làm việc nên chỉ có một mình Chung Nhã Tuệ ở đó. Sau

khi thổ lộ tình cảm, anh trở thành khách quen thường xuyên đến nhà Chung Nhã Tuệ.

“Evan, anh có đói không? Anh có muốn ăn bánh ga tô không?”

“Anh không thích ăn đồ ngọt, có món gì khác không?”

“Không có, chỉ có bánh ga tô thôi.” Chung Nhã Tuệ bung một khay đầy bánh ga tô ra vườn, đặt vào tay anh. “Anh ngày nào cũng chăm chỉ đọc sách, chơi bóng rổ, nên bổ sung thêm đường. Bánh này là do em tự tay làm! Anh nể mặt em ăn thử xem!”

Anh ngạc nhiên nhìn cô có vẻ như không dám tin vào tai mình. Trong nụ cười rạng rỡ của cô, anh cảm thấy xúc một miếng bánh đưa lên miệng.

Rất ngon. Không kịp nuốt hết miếng bánh, anh lại xúc một thìa nữa đưa lên miệng.

Bánh của Chung Nhã Tuệ làm không quá ngọt, có một vị thanh thanh rất đặc biệt, bơ rất mịn, bánh rất mềm, không hề giống với bánh ga tô mà anh đã từng ăn trước đây. Ăn từng miếng, anh đã vô cùng yêu thích hương vị này.

“Ăn từ từ thôi, trong nhà vẫn còn mà, em đi lấy cho anh.”

Anh đặt đĩa xuống ôm lấy Chung Nhã Tuệ. “Tuệ Nhi, sao em có thể làm bánh ngon thế?” Anh hỏi.

Chung Nhã Tuệ cúi đầu, nét mặt cô trở nên rất kỳ lạ và vô cùng buồn bã. Cô nghịch chiếc nhẫn của anh rồi đáp: “Do di truyền, mẹ em nấu ăn rất giỏi, cho dù nấu cơm ngày ba bữa hay các món ăn vặt đều rất ngon. Từ nhỏ em đã học mẹ cách làm nên biết làm!”.

“Không có bố mẹ, em có buồn không?” Từ khi anh biết bạn gái mình mồ côi cha mẹ, anh luôn cảm thấy rất đau lòng, đấu tranh trong lòng hồi lâu anh mới dám hỏi. Từ khi họ hẹn hò, chưa bao giờ họ nói đến chuyện gia đình của nhau. Gia đình của Chung Nhã Tuệ rất đơn giản, ngược lại, gia đình anh là một gia tộc lớn và phức tạp, không biết phải bắt đầu kể từ đâu. Cũng may Chung Nhã Tuệ chưa bao giờ hỏi, anh cũng không chủ động nói tới.

Chung Nhã Tuệ lắc đầu, cười vui vẻ nhìn anh: “Em không buồn vì em biết bố mẹ em đang ở thiên đường, trong tương lai em cũng sẽ được đoàn tụ với họ”.

Anh xoa đầu nói cô là đồ ngốc rồi nghĩ, nhất định anh sẽ đem hạnh phúc đến cho cô, nhất định anh sẽ dùng tình yêu của mình để bù đắp cho cô, nhất định như thế.

“Evan, anh đưa em đi đâu đây? Mau bỏ bịt mắt ra đi, như thế này em sẽ bị ngã mất.”

Trong ngày Lễ Tình nhân đầu tiên của họ, anh bí mật đưa Chung Nhã Tuệ đi chơi, còn dùng khăn bịt mắt cô. Họ đi rất lâu, ngồi xebus, đi bộ, có lẽ phải mất đến hai tiếng đồng hồ.

“Đến ngay bây giờ đây, em chịu khó nhẫn nại một chút.” Anh dắt cô và nói bên tai cô. Hương thơm trên người cô khiến anh mê mẩn.

Chung Nhã Tuệ nghe thấy anh nói thế không trách móc gì nữa, yên lặng để anh dắt tay dẫn về phía trước.

Khi bịt mắt được tháo ra, trước mắt Chung Nhã Tuệ hiện ra một chiếc du thuyền. Chiếc du thuyền được trang trí rất đẹp, khắp nơi có treo bóng bay màu hồng. Trên boong đặt một chiếc bánh ga tô và một bó hoa hồng màu đỏ thắm, trên lan can treo băng rôn: “Chúc Tuệ Nhi & Evan Lễ Tình nhân vui vẻ”.

Chung Nhã Tuệ ngạc nhiên đến mức cô đưa tay bịt miệng lại, từ từ bước về phía chiếc du thuyền, không dám tin vào những gì đang hiện ra trước mắt. Cô không ngờ, chỉ một câu nói vô tình của mình mà anh cũng nhớ, hơn nữa còn mang đến cho cô một niềm vui bất ngờ như vậy.

Anh rất hài lòng trước thái độ của cô, vô cùng hài lòng vì kế hoạch lần này của mình.

Chung Nhã Tuệ quay lại ôm chặt lấy anh, cảm động đến phát khóc.

Cô nói: “Evan, thuê chiếc du thuyền này chắc là đắt lắm? Anh chỉ cần đưa em đến xem là được, không cần phải tốn nhiều tiền thế.”

Đột nhiên sắc mặt anh trầm xuống không nói gì nữa. Anh không biết vì sao lúc đó mình không nói cho Chung Nhã Tuệ biết, chiếc du thuyền đó là của anh, là món quà bố anh tặng vào sinh nhật lần thứ mười tám của anh.

Thực sự anh không muốn để khoảng cách kinh tế của hai gia đình trở thành rào cản giữa họ.

Hôm đó, Chung Nhã Tuệ rất vui, cùng anh ngồi trên boong du thuyền và nhìn ngắm biển rộng bao la.

Anh ôm cô, nâng mặt và hôn nhẹ lên môi cô. Anh nói với cô: “Tuệ Nhi, anh yêu em, mãi mãi”.

“Evan, em cũng yêu anh, mãi mãi.”

Chớp mắt đã sắp đến ngày họ tốt nghiệp.

Những ngày này anh có vẻ hơi lơ đãng, trong lòng cảm thấy nặng nề, những lúc ở bên Chung Nhã Tuệ, anh thường ôm cô rất lâu mà không nói gì cả.

Anh biết Chung Nhã Tuệ cảm thấy bất an, nhưng không hề hỏi.

Trước ngày thi tốt nghiệp, cuối cùng anh cũng nói cho Chung Nhã Tuệ biết quyết định của mình. Anh ôm cô rất chặt, dường như không muốn rời xa cô.

“Tuệ Nhi, xin lỗi, bố mẹ anh muốn anh đi Anh du học.”

Toàn thân cô như hóa đá nhưng rồi lập tức trở lại bình thường.

“Evan, rất tốt, không phải là anh vẫn luôn muốn đi đây đi đó sao?” Cô dựa vào vai anh, một tay nghịch nghịch tóc mình, cố gắng giấu đi tâm trạng thực.

“Tuệ Nhi, anh không muốn xa em.” Anh không muốn xa cô nhưng anh cũng không thể thay đổi được nguyện vọng của bố mẹ anh.

Chung Nhã Tuệ là người biết suy nghĩ, mặc dù trong ánh mắt chứa chan lưu luyến nhưng cô vẫn cố gắng an ủi anh: “Evan, bây giờ chúng ta vẫn còn đi học, học là điều quan trọng nhất, xa nhau cũng chỉ là tạm thời trong bốn năm mà thôi. Hơn nữa, lúc được nghỉ học anh vẫn về thăm em được mà!”.

“Tuệ Nhi, em đi cùng anh được không? Anh không thể chịu đựng được nếu xa em lâu thế Chúng ta cùng đi nhé?”

“Xin lỗi anh, Evan, em không thể.” Chung Nhã Tuệ không nói lý do vì sao nhưng anh biết, gia đình cô không có nhiều tiền để cô đi du học. Nếu anh cho cô tiền học phí thì sẽ làm tổn thương đến tâm hồn nhạy cảm của cô.

Bốn năm, chỉ bốn năm mà thôi. Sau bốn năm, anh có thể dựa vào chính bản thân mình để đem hạnh phúc đến cho Chung Nhã Tuệ mãi mãi.

Trong kỳ nghỉ tốt nghiệp, họ luôn cố gắng ở bên nhau mỗi ngày vì sắp phải xa nhau.

“Tuệ Nhi, ngày kia, ngày kia anh phải đi rồi.”

Tay Chung Nhã Tuệ đang cắt bánh ga tô hơi run run rồi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Cô đặt bánh vào đĩa rồi đưa cho anh.

“Vâng, em cũng sắp khai giảng rồi.” Cô tránh ánh mắt buồn bã của anh, giả vờ thu dọn bàn học, nói với giọng nhàn nhạt: “Anh đã chuẩn bị hết đồ chưa?”.

Lúc đó anh hơi buồn vì sự điềm nhiên của cô. Anh giận giữ ôm lấy cô, tinh thần bị kích động tới mức không để ý là có thể làm cô đau.

“Tuệ Nhi, em không buồn sao? Xa anh, lẽ nào em không thêm để tâm?”

Giây phút đó Chung Nhã Tuệ cảm thấy lòng mình sụp đổ, cố gắng đẩy anh ra, nước mắt cô tuôn rơi không sao kìm nén được.

“Làm sao anh biết được là em không buồn? Làm sao anh biết được là em không để tâm? Đêm nào em cũng không ngủ được, ngắm ảnh của chúng ta mà chảy nước mắt, anh có biết không? Mỗi lần nhìn thấy máy bay bay qua trên trời, em luôn cảm thấy đó chính là chiếc máy bay sẽ đưa anh đi xa em, nỗi khổ đó anh có thấu hiểu được không? Anh căn cứ vào đâu mà nói em không buồn? Dựa vào đâu?” Cô từ từ khụy xuống, ôm lấy hai chân mình ngồi khóc.

Đây là lần đầu tiên anh thấy cô đau khổ vì cô vốn luôn hoạt bát và vui vẻ.

“Xin lỗi, xin lỗi, Tuệ Nhi.”

Chung Nhã Tuệ kìm nén cảm xúc của mình, lau khô nước mắt, cô đứng dậy kéo anh đến bên giường.

Cô tháo cúc áo, cởi bỏ mọi thứ trên người rồi ôm chặt lấy anh lúc đó đang kinh ngạc nhìn cô.

“Evan, em là của anh. Em mãi mãi là của anh.”

Cô hơi run rẩy, da thịt cô nóng bỏng, nét mặt kiên quyết của cô khiến anh đau lòng. Anh cũng run rẩy chạm lên người cô, hôn cô, hôn người con gái mà anh nguyện sẽ yêu cả cuộc đời.

Không biết thời gian đã trôi bao lâu, hai người nằm yên trên giường ôm chặt lấy nhau, họ như hòa vào làm một.

Chung Nhã Tuệ giờ tay nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán anh, cười dịu dàng: “Lúc anh đau khổ, em không được đau khổ, nếu không chúng ta sẽ bị đau thương làm cho gục ngã. Evan, anh phải nhớ, chúng ta chỉ có thể cùng nhau vui vẻ, nhưng tuyệt đối không được cùng nhau đau khổ, vì thế khi em đau khổ, anh nhất định phải vui vẻ để có thể giúp em vượt qua đau khổ”.

Ngày anh đi, vì bận đi làm nên Chung Nhã Tuệ không đi tiễn.

Lúc đợi máy bay, nghĩ đến thời gian dài biệt ly, anh không kìm nén được tình cảm nên bật khóc. Anh tìm một trạm điện thoại gọi tới nhà ăn Chung Nhã Tuệ làm việc.

“Evan, anh đã ăn cam chưa?” Chung Nhã Tuệ dịu dàng hỏi.

“Chưa, anh không ăn được.”

“Vậy anh mau đi ăn đi. Evan, mẹ em vẫn nói với em, chỉ cần ăn no thì tâm trạng sẽ vui vẻ và thoải mái. Evan, anh nghe lời em được không? Cho dù anh vui vẻ hay buồn bã, anh đau khổ hay bình yên, anh đều phải ăn, ăn những món thật ngon và những món mình thích. Được không?”

“Tuệ Nhi, anh chỉ thích ăn bánh ga tô và các món em làm thôi.”

“Vậy thì làm thế nào được? Em cảm thấy trình độ nấu ăn của em vẫn chưa tốt, hay là như thế này, Evan, ở nước ngoài anh phải ăn thử nhiều món, ăn thử những món mà chúng ta chưa ăn, khi nào anh về kể về hương vị các món đó cho em, em nhất định sẽ nấu cho anh đúng các món đó! Anh có tin không?”

“Anh tin, em yên tâm, anh nhất định sẽ mua các món ngon để ăn trên máy bay.”

Tâm trạng của anh tốt hơn, anh thở phào nhẹ nhõm khi nghe thấy giọng nói hơi khoa trương của Chung Nhã Tuệ, mỉm cười.

Chung Nhã Tuệ tiếp tục nói với anh bằng giọng nhẹ nhàng: “Evan, nhà em có trộm”.

“Gi? Em không sao chứ?”

“Không sao, thực ra cũng không ăn trộm thứ gì giá trị, em chỉ không thấy cái chăn của em đâu nữa, rõ ràng là hôm qua em phơi ở trong vườn.”

Anh bật cười. “Tuệ Nhi, anh mang chăn của em đi đây.”

“Anh mang chăn của em đi làm gì?”

“Anh muốn đắp nó lúc đi ngủ! Như vậy, anh sẽ cảm thấy em đang ở bên anh.”

“Đáng ghét, thế anh không để lại gì cho em, em cần anh thì làm thế nào?” Lúc này, đến lượt Chung Nhã Tuệ rơi nước mắt.

Anh hơi hốt hoảng, vội vàng an ủi cô: “Đừng khóc, đừng khóc được không? Lần sau về, anh sẽ cho em chăn và gối của anh được không? Nếu không, anh sẽ tặng em cả giường của anh”.

Hai người, một người ở trong trạm điện thoại ngoài sân bay, một người đứng ở nhà ăn đang khóc bỗng nhiên bật cười.

Những ngày đi du học ở Anh, chương trình học nhẹ nhàng nên có nhiều thời gian rảnh rỗi, anh rất nhớ Chung Nhã Tuệ. Nhưng anh không thể thường xuyên gọi điện thoại cho cô vì cô còn đi học, đi làm, múi giờ lệch nhau nên lâu rồi họ không nói chuyện điện thoại.

Ngày 10 tháng 12 là sinh nhật của anh, anh hẹn trước sẽ gọi điện cho cô nhưng không nói cho cô biết, mình đã bí mật gửi một món quà cho cô, đó là một chú gấu Pooh cao bằng chính anh được đặt làm ở nước ngoài.

Anh nhờ bạn mình là Duy mang gấu đến nhà Chung Nhã Tuệ, gọi điện thoại cho bạn nhưng không tắt máy để nghe thấy tiếng reo vui vẻ của Chung Nhã Tuệ.

Chuông cửa reo một hồi lâu, cuối cùng cũng thấy Chung Nhã Tuệ ra mở cửa. Anh nghe thấy Duy nói: “Tuệ Nhi, Hạo Vũ dặn tôi mang món quà này đến tặng cô, cô có cảm động không?”. Sau đó, Duy đưa điện thoại cho Chung Nhã Tuệ.

“Hạo Vũ.”

“Tuệ Nhi, em có thấy bất ngờ không?” Anh cười nhẹ nhàng.

“Evan, hôm nay là sinh nhật của anh, vì sao anh lại tặng quà cho em?”

“Đồ ngốc, sự tồn tại của em là món quà tuyệt vời nhất của cuộc đời anh. Anh sợ em nhớ anh, không giống anh có chăn của em nên tặng em gấu Pooh, từ giờ hãy coi nó là anh nhé!”

Anh nghĩ một người dễ xúc động như Chung Nhã Tuệ sẽ bật khóc không nói nên lời, nhưng không ngờ cô lại bị ngất.

Anh nghe thấy Duy không ngừng kêu thất thanh: “Tuệ Nhi, Tuệ Nhi, cô sao thế? Mau tỉnh lại”. Anh vô cùng hoảng hốt.

Chung Nhã Tuệ bị ốm, sốt rất cao, cô nằm trong bệnh viện ba ngày, cơn sốt mới dần lui. Duy nói, sau khi tan học cô ấy đi làm thêm nhiều nên mệt quá sinh bệnh. Mặc dù điều đầu tiên cô ấy làm sau khi tỉnh là mong Duy không kể sự thật bệnh tình của cô với anh, nhưng sao có thể thế được? Anh biết vậy nên rất lo lắng.

Anh ăn không ngon ngủ không yên và tự trách mình.

Đột nhiên anh cảm thấy mình không thể ở lại Anh nữa ở đây anh không thể gặp được Chung Nhã Tuệ. Trong lúc xúc động, anh xin thôi học rồi bay về Singapore với nỗi nhớ cô vô hạn.

Duy nói Chung Nhã Tuệ đã ra viện nên anh không về nhà mà xách hành lý đến thẳng nhà cô.

Giây phút nhìn thấy Chung Nhã Tuệ, anh làm rơi cả hành lý, ôm chặt lấy cô vào lòng. Lúc này anh mới thực sự cảm thấy yên tâm. May quá, Tuệ Nhi của anh không sao, nếu không anh sẽ không thể tha thứ cho bản thân mình.

“Evan...” Giọng của Tuệ Nhi vô cùng ngạc nhiên như không tin được vào mắt mình.

“Là anh, là anh. Anh sẽ không rời xa em nữa.”

Cô khóc như trẻ con trong lòng anh, làm ướt hết ngực áo anh. Anh ôm cô chặt hơn, nước mắt anh cũng chảy ra.

Mặt trời dần lặn dưới đường chân trời, gió mùa thu thổi nhẹ khắp nơi.

Trước ngôi nhà nhỏ, hai người ôm nhau đứng yên lặng, giống như một bức tượng đẹp mãi mãi ở đó.

Ở nhà Chung Nhã Tuệ suốt hai ngày, cô khuyên anh nên về gặp bố mẹ.

Khi giải thích lý do vì sao đột ngột trở về, anh đã nói dối cô. Anh không dám nói mình xin thôi học, muốn đợi bao giờ cô khỏe hơn nên viện cớ nhân dịp nghỉ lễ Giáng sinh, anh không muốn đi chơi với bạn bè nên về nước.

Chung Nhã Tuệ khuyên anh nên về nhà, cô cảm thấy rất khó để anh có cơ hội về nước một chuyến, cô không thể chiếm anh cho riêng mình, nếu không người thân của anh sẽ rất buồn.

Không thể từ chối lời khuyên của Chung Nhã Tuệ, hơn nữa dù sao anh cũng phải về nhà để chịu trách nhiệm vì hành động của mình nên cuối cùng, Giang Hạo Vũ cũng rời khỏi nhà Chung Nhã Tuệ với tâm trạng lưu luyến không rời xa.

Dù thế nào anh cũng đã xin thôi học, sau này có thể thường xuyên ở bên Chung Nhã Tuệ nên anh không thấy buồn nhiều.

Anh về nhà, nói rõ lý do rồi nhất định không chịu nghe theo lời khuyên của bố mẹ. Đây là lần đầu tiên anh kiên trì với quyết định của mình như thế.

Bố anh tức giận nhốt anh trong nhà mấy ngày liền nhưng anh không hối hận, cuối cùng ông đành bỏ cuộc không buồn quản lý anh nữa. Được tự do, anh đến trước cửa trường Chung Nhã Tuệ học để đón cô.

Đứng đợi ở cổng trường khá lâu mà không thấy bóng dáng của Chung Nhã Tuệ. Anh hỏi chuyện bạn bè cô ấy mới biết, sau khi tan học cô đến làm thêm ở một quán cà phê gần đó.

Anh thấy rất đau lòng nhưng không có cách nào ngăn cản cô, trong lòng vô cùng buồn bã.

Bước từng bước nặng nề về phía quán cà phê, anh thấy Chung Nhã Tuệ đang làm việc ở bên ngoài. Cô cầm một chiếc khay, nghiêng người cẩn thận đặt một tách cà phê trước mặt khách. Vị khách trước mặt cô có vẻ trắng hoa, bàn tay đang định cầm lấy tách cà phê có ý chạm vào tay Chung Nhã Tuệ.

Đang ở trong tâm trạng không vui, anh thấy máu nóng bốc lên đỉnh đầu, bất giác bước nhanh về phía đó.

Bỗng nhiên một nhân viên phục vụ nam từ trong quán cà phê chạy ra gạt tay người khách rồi kéo Chung Nhã Tuệ chạy rất nhanh vào trong một ngõ nhỏ phía sau quán.

Anh sững người ngạc nhiên rồi chạy theo hướng mà họ vừa biến mất.

Ngõ rất nhỏ, sâu và vắng người.

Đúng lúc bước chân vào ngõ, anh dừng bước, không dám tin vào mắt mình. Tuệ Nhi của anh đang dựa vào tường, hai tay của người đó chống lên tường giữ lấy cô rồi cúi đầu xuống. Từ góc nhìn của mình, anh có thể thấy đó là một đôi tình nhân đang âu yếm hôn nhau.

Tay Chung Nhã Tuệ ngượng ngùng đặt trước ngực rồi dần dần buông xuống, cùng với tình cảm trào dâng, cô ôm lấy eo người đó.

Anh không kiềm chế được nữa chạy đến, kéo mạnh người đó ra và định nắm hân. Nhưng tay anh dừng lại vì đúng lúc đó, Chung Nhã Tuệ đã nhào đến đứng chắn ngang để bảo vệ hân.

Anh không tin vào những hành động đó của Chung Nhã Tuệ. Tay của anh vẫn đang túm lấy cổ áo người kia nhưng mắt anh nhìn cô, không bỏ sót bất kỳ cảm xúc nào trên khuôn mặt cô.

Đáng tiếc, trên mặt Chung Nhã Tuệ không tỏ vẻ bối rối trước sự căng thẳng của anh, cô lo lắng xem hân ta có bị sao không.

“Evan, anh làm gì thế? Từ trước đến giờ anh chưa bao giờ đánh người.” Sau khi thấy người đó không sao, cô mới quay đầu lại nói với anh về trách móc.

Anh dường như tức giận đến mức có thể nổ tung. Vừa rồi anh còn muốn biết vì sao Chung Nhã Tuệ phản bội anh, nhưng giờ nhìn thấy thái độ của cô, trái tim anh tan vỡ. Tuệ Nhi của anh, người con gái mà anh yêu nhất đã vì người đàn ông khác mà trách móc anh. Anh không thể chịu đựng được.

“Em và anh ta đang làm gì?” Anh buông hân ta ra rồi cầm tay Chung Nhã Tuệ dò hỏi.

“Làm những điều anh đã nhìn thấy.” Cô lạnh lùng trả lời.

“Anh nhìn thấy? Tuệ Nhi, thế là có ý gì? Rốt cuộc là em có ý gì?”

Chung Nhã Tuệ khoác tay người bên cạnh rồi dựa vào người hân ta.

“Anh ấy là bạn trai của em”

“Thế còn anh? Anh là gì?”

“Bạn trai cũ.”

Đột nhiên anh thấy buồn cười. Anh từ nơi xa xôi cách trở về đây, bắt chấp tất cả, bỏ học ở Anh vì cô, chưa hạnh phúc được vài ngày thì đã trở thành “bạn trai cũ” rồi sao? Tất cả thay đổi nhanh quá, nhanh đến mức anh không sao hiểu nổi.

“Bạn trai cũ? Chúng ta chia tay nhau từ lúc nào? Vì sao anh không biết?” Tất cả xảy ra quá bất ngờ khiến anh cảm thấy như đang ở giữa sương mù.

Chung Nhã Tuệ vẫn vô tình, không hề quan tâm đến việc cô đang khiến anh cảm thấy như bị rơi xuống địa ngục.

“Bây giờ. Anh đã biết quan hệ giữa em và anh ấy, quan hệ của chúng ta đã kết thúc rồi.”

Chung Nhã Tuệ vẫn dựa vào người đàn ông đó, không ngẩng đầu lên nhìn anh mà nhìn xuống đất.

Anh rất đau lòng, cảm giác đó như một dòng nước sắp nhấn chìm anh. Nước mắt anh rơi xuống, anh không biết Chung Nhã Tuệ có nhìn thấy không, hay là cô cũng không còn để tâm đến nước mắt của anh nữa.

Không cam lòng, một lần nữa anh kéo cô ra khỏi người đó rồi ôm lấy cô. Cơ thể anh run rẩy, nước mắt anh làm ướt vai Chung Nhã Tuệ. Đột nhiên anh trở nên vô cùng yếu đuối, không để ý đến sự có mặt của người kia, anh van xin tình yêu của cô.

“Có phải anh có gì không tốt không? Anh sẽ sửa sai có được không? Đừng chia tay anh, đừng thích người khác được không? Được không?”

Chung Nhã Tuệ cố gắng đẩy anh ra như thể cái ôm của anh có thể đốt cháy cô, cô không thoát ra không được. Cô lạnh lùng trước sự khẩn cầu của anh: “Anh không có gì không tốt, chẳng qua em không thích nữa mà thôi. Khi anh đi du học ở Anh, em phát hiện ra em không thích anh như em vẫn nghĩ. Bây giờ, em rất yêu anh ấy, mong anh đừng như thế này nữa được không? Tất cả đều hội ngộ rồi phân ly, không nên níu kéo như thế này nữa, rất khó coi”.

Anh không dám tin vào tai mình, bỗng nhiên cảm thấy mình không hề quen biết người con gái này. Trong đầu anh hiện lên những hình ảnh lúc họ ở bên nhau, ngọt ngào và say đắm, tự nhiên tất cả chỉ là bong bóng xà phòng bị vỡ tan dưới ánh nắng mặt trời.

Trong lòng anh vọng lại tiếng thúc giục anh: Đi thôi, mau đi thôi, vì sao còn đứng ở đây? Vì sao phải tiếp tục chịu nỗi nhục nhã, đau khổ này?

Nhưng chân anh nặng như đeo đá, không sao bước đi được.

Tay anh giờ lên như muốn ôm lấy một tia hy vọng, muốn chạm lên mặt cô để biết đây chỉ là một con ác mộng mà thôi. Nhưng khi tay anh sắp chạm lên mặt cô, cô nghiêng đầu tránh với vẻ căm ghét và mất kiên nhẫn.

Thái độ của cô đâm vào trái tim anh khiến nó vỡ vụn thành trăm nghìn mảnh. Anh hiểu ra, đây không phải là một con ác mộng mà là một sự thật tàn khốc.

Anh đã bị Chung Nhã Tuệ bỏ rồi.

Anh quay người bước ra khỏi ngõ, không kiềm chế được sự đau khổ của mình, bước từng bước với vẻ khổ sở khác thường. Đột nhiên, anh vấp phải một viên đá ngã sắp xuống đất nhưng rồi nhanh chóng đứng dậy và chạy thật nhanh. Anh không được yếu đuối, cô không hề xứng đáng với tình yêu sâu đậm của anh.

Anh chạy mãi, chạy mãi đến bên tàu của nhà anh, anh nhảy lên du thuyền, chính là chiếc du thuyền anh và Chung Nhã Tuệ đã từng thề nguyện, tặng động cơ hết công suất rời khỏi bến.

Trời đột nhiên tối sầm lại, mây đen vần vũ bao phủ khắp bầu trời. Giang Hạo Vũ gào khóc trong mưa bão, chiếc du thuyền rung lắc chao đảo trên sóng nước.

Đột nhiên anh có một suy nghĩ, hãy để sóng biển cuốn anh đi, không thờ được nữa, anh nôn ra tất cả mọi đau khổ trong lòng. Anh không muốn chịu đựng những đau khổ này, vậy hãy để sóng biển cuốn anh đi!

Anh không bị sóng biển nuốt trôi nhưng về nhà trong tâm trạng buồn bã. Anh nhanh chóng thu dọn hành lý rồi đi vội ra sân bay. Anh không muốn ở đây nữa, anh sẽ quay lại Anh để sửa chữa lỗi lầm của mình.

Bố mẹ không biết phải làm gì, dẫu đành dọ dẫm anh đều không được, ngay cả bạn thân nhất của anh là Duy cũng được nhờ đến nhưng không thể ngăn cản được anh. Anh ôm, đầu nặng trĩu, hai mắt đỏ ngầu, anh chỉ có một suy nghĩ là rời khỏi Singapore, rời khỏi nơi làm trái tim anh tan nát.

Trời mưa không ngừng suốt mấy ngày. Buổi sáng sớm của ngày đầu năm mới, chuyến bay bị trễ giờ cuối cùng cũng cất cánh đưa anh đi. Trái tim mệt mỏi của anh được thả lỏng, anh không còn lưu luyến bất kỳ điều gì nữa.

Anh ốm thật rồi, anh dính mưa nên bị cảm lạnh và sốt trên máy bay, bay đến nơi anh không còn chút sức lực nào nữa, rất khó khăn anh mới thoát khỏi tay thần chết.

Chính vì thế nên anh bị di chứng là căn bệnh đau nửa đầu khó chịu.

Đột nhiên anh gấp cuốn sổ lại, tay ôm lấy trán, cố gắng chịu đựng từng cơn đau.

Không thể không thừa nhận, Chung Nhã Tuệ để lại trong lòng anh những hồi ức vô cùng sâu đậm, anh không cần nhớ đến, hình ảnh của cô cũng có thể tự nhiên hiện lên trước mắt. Bỗng nhiên anh muốn biết bây giờ Chung Nhã Tuệ trông như thế nào. Cô ấy có còn để tóc dài như anh vẫn thích không, hay là giống Lâm Mặc có một mái tóc cắt ngắn gọn gàng? Bây giờ cô ấy vẫn còn độc thân hay đã lấy chồng và một lòng chăm sóc gia đình? Nếu lấy chồng rồi, có phải là người năm đó không? Cô vì người đó phũ phàng chia tay với anh, để mặc cho trái tim anh rỏ máu. Thực sự anh rất muốn biết, người đã từng khiến mình tổn thương có hạnh phúc không.

Có lẽ lần sau về Singapore, anh có thể tìm bạn bè hỏi thăm về cô ấy.

Thật sự có lúc anh thấy mình rất ngốc, vì một tình cảm thoáng qua như thế vì một người không trân trọng anh mà anh sống cô đơn suốt mười năm. Nhưng anh không muốn quên đi tình cảm đó, anh đợi đến ngày mình có thể từ bỏ hoàn toàn tình yêu với Chung Nhã Tuệ, khi đó anh sẽ bắt đầu một tình yêu mới để không làm tổn thương đến người khác.

Anh thực sự không chắc mình có thể từ bỏ được không?

Đến Thượng Hải gặp Lâm Mặc có ngoại hình giống hệt Chung Nhã Tuệ, trái tim anh tự nhắc mình, anh sẽ mãi mãi không quên được mối tình đầu khắc cốt ghi tâm đó.

Có thể anh sẽ mãi mãi ngốc nghếch như vậy.

Anh hít thở thật sâu, cơn đau đầu đã giảm bớt. Anh mở cuốn sổ lật từng trang, cảm nhận từng thay đổi trong suốt mười năm qua.

Vài ghi chép đầu tiên được anh viết lúc bắt đầu đến Anh. Thực sự lúc đó, do xa gia đình, xa Chung Nhã Tuệ nên anh ăn không ngon. Nhưng anh đã đồng ý với Chung Nhã Tuệ, nhất định sẽ ăn nhiều, hơn nữa còn ghi lại những món ngon mà họ chưa ăn bao giờ nên vào các ngày nghỉ anh đều đến các nhà hàng ngoài trường học để thưởng thức. Trong sổ có ghi món sườn dẻ nướng, các món hải sản tươi ngon nổi tiếng ở London, món rau trong một làng nhỏ, đặc biệt nhất là món cá bon bắt ở biển Dover.

Nhìn những bức ảnh mình chụp, anh bật cười, tay lướt qua dòng chữ phía dưới ảnh: Tuệ Nhi, sau này anh sẽ cùng em đi du lịch khắp thế giới, em phải chờ anh nhé!

Thời đó anh đứng là quá trẻ con, trong đầu lúc nào cũng nghĩ đến Chung Nhã Tuệ, hình ảnh cô đi sâu vào trong óc, vào tận đáy trái tim anh, anh không muốn nếm lại một lần nữa nỗi đau khổ đó.

Vì thế anh thấy tình cảm của mình đã thay đổi.

Thói quen ghi chép lại các món ăn ngon vào cuốn sổ này cũng vậy, trong lòng anh luôn tự nhắc nhở phải đối xử tốt hơn với chính bản thân mình, phải đối xử tốt hơn với mọi người, vì trên thế giới này chỉ có mình và người thân là không bao giờ phản bội.

Từng năm trôi qua, anh dần dần trưởng thành. Theo thời gian, nỗi căm hận lúc đầu đã nhạt nhòa đi và biến mất. Anh biết, cho dù Chung Nhã Tuệ có làm gì anh cũng không thể hận cô, tình yêu của anh đối với cô có lúc khiến anh cảm thấy đáng sợ, nhưng anh không còn cách nào khác.

Cho đến giờ, anh vẫn rất muốn cảm ơn Chung Nhã Tuệ bởi vì cô đã nói với anh: “Chỉ cần ăn no thì tâm trạng sẽ có vui vẻ và thoải mái”.

Đúng vậy, cho dù đi đâu, chỉ cần ăn các món ngon ở đó, anh đều cảm thấy rất vui vẻ và thoải mái. Có người bạn đã cười sớ thích này của anh nhưng anh không quan tâm, anh không cần trở thành một nhà ẩm thực, anh chỉ cần mình cảm thấy vui vẻ mà thôi.

Vì thế, anh cảm ơn Chung Nhã Tuệ đã cho anh những hồi ức tốt đẹp, dạy anh những thói quen thay đổi cuộc đời anh.

Anh cầm bút, viết thêm một câu trong ngày hôm nay: Tuệ Nhi, anh không còn bắt mình quên em nữa vì chỉ có nỗi nhớ mới có thể khiến ta từ bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Là Ước Nguyện Cả Đời Không Hối Tiếc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10: Xa cách

... Khoảng cách giữa anh và cô giống như hai đường thẳng song song, dần dần xa nhau và không có giao điểm.

Hôm sau đến công ty, Giang Hạo Vũ và Tô Á Nam không có gì bất thường, một người tiếp tục ăn món mà mình thích nhất, một người chạy đi chạy lại trong công ty, vui vẻ và hoạt bát giống như mọi ngày.

Nhưng Lâm Mặc vẫn cảm thấy có điều khác lạ, cô phát hiện ra Tô Á Nam trang điểm mắt đậm hơn thường ngày, mặc dù màu rất gần với màu da nhưng cô vẫn có thể nhận thấy. Cô biết, nếu không phải biểu diễn hay hát trên sân khấu thì Tô Á Nam sẽ không trang điểm đậm như vậy, cách giải thích duy nhất là cô ấy đang che giấu điều gì đó.

Có vẻ như là đã thất bại rồi.

Lâm Mặc thờ dài, nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo, cô quay người đi nghe điện thoại.

Liễu Vân Dật thấy Giang Hạo Vũ vừa ăn bữa sáng vừa xem lịch công việc, không nén được tò mò lại gần hỏi - “Không phải là đã phát từ hôm qua rồi sao, vì sao bây giờ mới xem? Sắp đến giờ xuất phát rồi”.

Năm giờ sáng họ đã đến tập trung ở công ty, đúng sáu giờ xuất phát, bắt đầu hoạt động quảng cáo đĩa nhạc ở Thượng Hải.

“Hôm qua chưa xem” Giang Hạo Vũ không ngẩng đầu lên tiếp tục xem. Đêm qua, anh ngồi bên cửa sổ, nhìn ngắm đèn đường phía dưới lầu lần lượt bật sáng rồi lại lần lượt tắt đi, trời sáng lúc nào anh cũng không biết, đến khi Lâm Mặc gọi điện gọi anh dậy anh mới sực nhận ra thời gian.

Anh không nói ra được thành lời cảm xúc của anh khi nghe thấy giọng của Lâm Mặc, dường như anh đang lạc vào một lớp sương mù. Cả đêm qua, anh chỉ nghĩ đến hai người phụ nữ, Chung Nhã Tuệ và Lâm Mặc. Nếu tính thời gian của hai người phụ nữ này trong suy nghĩ của anh thì có thể nói rằng, một nửa đêm thuộc về Chung Nhã Tuệ, những hình ảnh về quãng thời gian họ hẹn hò lần lượt hiện lên như một bộ phim, nửa đêm còn lại hoàn toàn thuộc về Lâm Mặc, anh phân tích từng cảm xúc của mình đối với cô rồi cố gắng phủ nhận, rốt cuộc anh vẫn hoang mang giữa một lớp sương mù.

Đúng lúc đó Lâm Mặc gọi điện thoại tới.

Cô vẫn giữ thái độ lạnh nhạt, không đợi anh phản ứng cô đã cắt tiếng trước. Giọng nói của cô giống như một làn gió thổi vào đầu anh một làn sương mỏng mát lạnh.

Có lúc anh hơi ích kỷ nghĩ, vì sao anh phải kiềm chế những cảm xúc của mình với cô ấy? Nếu có cơ hội ở bên nhau không phải anh có thể coi như đó là bù đắp những luyến tiếc với Chung Nhã Tuệ sao?

Mặc dù anh biết Chung Nhã Tuệ và Lâm Mặc là hai người có tính cách hoàn toàn khác nhau nhưng vì ngoại hình giống nhau đến kỳ lạ nên anh bắt đầu có hoang tưởng có lẽ họ chỉ là một người, một người với hai tính cách cuốn hút anh khiến anh không sao thoát ra được.

Liễu Vân Dật vừa đoán vừa hỏi Tô Á Nam, lúc đó cũng đến sớm để đi cùng họ với giọng ám muội: “Hôm qua hai người đi ăn có làm điều gì không thể nói cho người khác không thể?”.

“Không có, ăn xong là về thôi.”

“Nói dối, không có gì vì sao bây giờ Giang Hạo Vũ mới xem lịch trình?”

“Anh đi mà hỏi anh ấy xem anh ấy có làm gì với ai không, tôi về nhà ngủ luôn một giấc rất thoải mái.” Tim Tô Á Nam đột nhiên cảm thấy vô cùng đau đớn.

Theo như hiểu biết của cô về Giang Hạo Vũ, chắc chắn anh ấy đã nhớ Chung Nhã Tuệ suốt đêm, cũng giống như cô nhớ anh. Có lẽ, cô không thể chờ đợi đến ngày Giang Hạo Vũ muốn hẹn hò với cô được nữa.

“Sắp đến giờ rồi, xe đang đợi ở dưới tầng, chúng ta đi thôi.” Lâm Mặc nghe điện thoại rồi giục mọi người, tiện tay cầm một chiếc áo khoác đưa cho Tô Á Nam: “Hôm nay bên ngoài lạnh, cậu cầm theo áo đi nhé”.

Một câu nói rất bình thường, một hành động không có gì đặc biệt nhưng khiến cho Tô Á Nam vô cùng cảm động, cô ôm lấy Lâm Mặc, suýt chút nữa thì bật khóc.

Liễu Vân Dật và Bách Vũ Trạch cười sư sri của họ hóa ra cũng có lúc tình cảm như vậy, họ trêu đùa khiến tâm trạng Tô Á Nam bình tĩnh trở lại.

Do công việc quảng cáo rất vất vả, sau khi xuống máy bay không nghỉ ngơi nên buổi chiều, Giang Hạo Vũ cảm thấy rất khó chịu, đầu anh đau kinh

khủng.

Một bên đầu của anh đau đến mức khiến anh có cảm giác như mình sắp chết.

Mọi người tiếp tục chuẩn bị đến nơi khác làm việc. Lúc sắp xuống xe, Giang Hạo Vũ dựa người vào ghế không sao đứng dậy được nữa, anh muốn cố gắng tham gia nốt lần này nhưng đầu đau tới mức khiến anh gần như mất cả lý trí.

Trương Như biết anh không thể tiếp tục được nữa, đành đi cùng hai người còn lại của Secret, để Lâm Mặc ở lại chăm sóc Giang Hạo Vũ, nếu khỏe hơn sẽ tiếp tục đi cùng họ.

Lâm Mặc dìu anh nằm lên hàng ghế phía cuối xe, lấy hai viên thuốc aspirin giảm đau đầu cho anh uống rồi chạy đến cửa hàng gần đó mua túi chườm đá đặt lên trán và cổ anh, tay nhẹ nhàng xoa lên hai huyệt thái dương.

Cảm giác lạnh kích thích lên thần kinh của Giang Hạo Vũ giúp anh cảm thấy mình慢慢 trở lại. Anh mở mắt, thấy Lâm Mặc đang bận rộn quỳ xuống bên chăm sóc anh với vẻ lo lắng.

“Làm phiền cô rồi.” Anh khó khăn nói, mỗi tiếng thốt lên anh đều cảm thấy đầu mình đau nhức.

Lâm Mặc hơi ngạc nhiên rồi quay về về điềm nhiên vẫn có.

“Lần đầu tiên? Hay là rất nhiều lần rồi?” Cô giả vờ hồ hững hỏi, trong lòng rất mong nhận được câu trả lời. Cô biết trước đây anh không mắc bệnh này.

Giang Hạo Vũ chau mày, anh cảm thấy nhắm mắt lại sẽ dễ chịu hơn. Anh lấy tay giữ túi chườm trên trán rồi trả lời: “Rất lâu rồi, từ hồi học đại học”.

Lúc đầu, mỗi lần nghĩ tới Chung Nhã Tuệ và những lời nói của cô khiến anh đau lòng, chứng đau nửa đầu của anh bắt đầu phát tác, đau đến mức anh ôm đầu nằm lăn lộn trên giường, về sau quen dần, anh có thể khống chế bản thân nằm yên trên giường đợi cơn đau giảm dần rồi biến mất. Có một thời gian dài không phát bệnh, anh tự hỏi không biết vì đã lâu rồi anh không nhớ đến Chung Nhã Tuệ hay vết thương cô gây ra cho anh đã dần dần lành miệng, không ảnh hưởng đến anh nữa?

Anh mở mắt nhìn, bỗng nhiên thấy Lâm Mặc ở bên mình đã thay đổi, tóc dài tha thướt, cô mặc một bộ váy liền thân màu trắng, vui vẻ cười đùa giống hệt Chung Nhã Tuệ.

Không, nhất định đó là ảo giác. Anh vội vàng nhắm mắt lại.

Lâm Mặc không nhận ra vẻ kỳ lạ của anh, trong đầu cô vẫn lớn vồn hai chữ “đại học”.

Đúng là cô đã làm anh bị tổn thương quá sâu sắc, anh đã chịu nỗi đau khổ đó suốt mười năm. Cô phải làm gì? Cô đã nợ anh, mãi mãi không bao giờ trả được món nợ đó.

Trái tim cô đau đớn không sao thở được, cô biết bệnh của mình sắp phát tác. Tim có thể xuống xe, lấy thuốc trong túi ra uống, cô nhìn vào lọ thuốc và yên lặng.

Rốt cuộc hai người đã làm gì sai? Nếu ông trời muốn trừng phạt, trừng phạt một mình cô là đủ rồi. Tất cả đều là lỗi của cô, nếu có cơ hội để bù đắp cho anh, cô sẽ bù đắp bằng tất cả những gì mình có, kể cả sinh mạng của cô.

Cô nhìn đồng hồ rồi cảm điện thoại gọi cho Tô Á Nam. Tô Á Nam vừa xong việc đang trên đường về công ty.

Lâm Mặc hít một hơi thật sâu hỏi cô: “Hôm qua, cậu và Giang Hạo Vũ... thế nào rồi?”

Đầu bên kia điện thoại yên lặng một lát rồi vang lên giọng nói buồn bã của Tô Á Nam: “Còn thế nào nữa? Anh ấy nói không muốn yêu”.

“Có cần mình giúp đỡ không?” Nhìn về chiếc ô tô cách đó không xa, cô hạ quyết tâm.

Nếu muốn anh ấy có được vui vẻ và hạnh phúc, có lẽ Tô Á Nam, người bạn thân bao năm nay của cô là lựa chọn tốt nhất.

Đợi đến bao giờ họ có tình cảm với nhau, cô có thể yên tâm rồi khỏi đây, bắt đầu một cuộc sống bận rộn khác.

Quảng cáo album mới chỉ là bước đơn giản, nhưng người nghệ sỹ phải vất vả và bận rộn suốt cả năm, thậm chí có thể nói, càng bận rộn càng thể hiện vị trí và sự nổi tiếng của mình trong làng giải trí.

Tháng Mười, bộ phim về ba người được mở máy. Đồng thời, bộ phim do Giang Hạo Vũ và Tô Á Nam đóng vai chính bắt đầu được quảng cáo mạnh mẽ.

Lâm Mặc ra hiệu cho Tô Á Nam phải biết nắm lấy thời cơ, trong thời gian quảng cáo phim mới nên để lộ ra nhiều tin tốt lành, bởi với những bộ phim tình cảm như thế này, những tiết lộ nho nhỏ về hai diễn viên chính có thể làm hài lòng trí tò mò của đại chúng.

Mặc dù đây là sách lược quảng cáo vẫn thường dùng nhưng ai có thể khẳng định người ta không thể phim giả tình thật? Chỉ cần có sự bắt đầu, một người có tính cách cổ chấp như Giang Hạo Vũ cũng có thể nảy sinh tình cảm.

Đừng thấy Tô Á Nam trên sân khấu là một con người cá tính mà không tin cô là một cô gái rất truyền thống, mong ước lớn nhất của cô là tìm cho mình một chân mệnh thiên tử rồi giành toàn quyền cho người ấy quyết định, cô chỉ muốn làm một người phụ nữ hạnh phúc mà thôi.

Tô Á Nam bắt đầu đối xử rất tốt với Giang Hạo Vũ, không chỉ trong đời sống mà còn cả trên sân khấu.

Giang Hạo Vũ không giỏi đối đáp trước các cơ quan thông tin đại chúng, khi gặp các câu hỏi khó trả lời cô luôn giúp anh đối đáp, dù người ta có đồn thổi gì cô cũng không để ý. Thể hiện ra bên ngoài, cô giữ vai trò là một bậc tiền bối tốt bụng luôn giúp đỡ Giang Hạo Vũ. Trong đời sống riêng tư, cô luôn ủng hộ các sở thích của anh, giả vờ cũng thích những điều đó và tranh thủ không ít cơ hội được ở cạnh anh.

Tất cả các cơ quan truyền thông bắt đầu đồn thổi về tình cảm giữa hai người, mặc dù Tô Á Nam ngay lập tức lên tiếng giải thích rõ ràng nhưng mỗi khi nhắc đến Giang Hạo Vũ, thái độ của cô vẫn rất ngọt ngào và vui vẻ.

Trong giả có thật, trong thật có giả, làng giải trí bắt đầu không phân biệt rõ đâu là thật đâu là giả. Cho dù người trong cuộc có giải thích hay không, nội dung giải thích là gì, tin tức vẫn được lan truyền theo cách của nó không ai có thể can thiệp được.

Cũng may, tin đồn về hai người không có những ảnh hưởng tiêu cực, ngược lại còn có tác dụng rất lớn giúp Secret ngày càng nổi tiếng hơn. Mọi người đều ủng hộ mối quan hệ của hai người, thậm chí còn thật lòng chúc phúc cho hai người trở thành một cặp đôi hạnh phúc trong làng giải trí.

Đối với những lời đồn thổi này, trong lòng Giang Hạo Vũ hiểu rất rõ bởi khi anh bắt đầu vào nghề đã có người nhắc nhở anh. Mặc dù không muốn nhưng anh đã chọn lựa nên phải chấp nhận.

Anh biết Tô Á Nam là một cô gái thông minh, sau khi bộc lộ tình cảm của mình, cô ấy không bao giờ nhắc đến chuyện ấy nữa. Cô đối xử tốt với anh theo cách khiến cho anh không cảm thấy bị làm phiền và cũng không phải suy nghĩ nhiều, yên lặng ở bên anh như một người bạn tốt, giúp đỡ anh không tính toán, không có hy vọng nhận lại được gì từ anh.

Nếu nói Tô Á Nam có tình cảm không rõ ràng với anh, thậm chí lợi dụng công việc để tranh thủ tình cảm của anh thì anh sẽ không còn gì phải suy nghĩ. Ngược lại, cô thật lòng với anh, điều này trong làng giải trí nhất định có bìa miệng, nếu anh không đối xử tốt với cô mọi người sẽ nghĩ anh là người ích kỷ. Cô là một người tốt bụng, không tính toán thiệt hơn, thực sự là một người bạn rất tốt.

Lâm Mặc luôn đi cùng hai người bạn họ, mỗi lần nhắc đến tin đồn thổi này, cô luôn thấy có một người yên lặng bỏ đi, còn cô luôn trả lời với các cơ quan truyền thông một cách không rõ ràng, có lúc giả vờ như vô tình nhắc đến hai người hoặc đến Tô Á Nam để tạo nên một làn sóng tò mò trong công chúng. Tuy nhiên, khi ở bên Giang Hạo Vũ, cô chọn cách im lặng, cô không thể nhắc đến Tô Á Nam với anh, cô không thể trêu đùa anh như những người khác trong nhóm Secret. Thậm chí có lúc cô không dám đối mặt với anh, đối mặt với cảnh anh đứng cạnh Tô Á Nam.

Đây là quyết định của cô nên cô phải kiên trì đến cùng.

“Gần đây mệt quá ă? Sắc mặt chị không tốt.”

Lâm Mặc đang ghi lịch trình mới cho Secret, đột nhiên nghe thấy có một giọng trầm trầm hỏi, cô ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

Hóa ra là Bách Vũ Trạch, cậu thấy cửa phòng làm việc của Lâm Mặc không đóng nên đem đến cho cô một tách trà hoa quế đặt lên bàn. Tiếp xúc nhiều với nhau nên cậu ấy biết thói quen và sở thích đó của cô.

Lâm Mặc đang mệt mỏi, khi ngửi thấy mùi nước hoa tỏa ra trên người cậu, tâm trạng cô đột nhiên tốt hơn rất nhiều. Cô đặt bút xuống, đứng dậy hoạt động cho giãn gân cốt rồi mới cười với Bách Vũ Trạch: “Mọi người bắt đầu nổi tiếng rồi”.

Thấy Lâm Mặc nói vậy, Bách Vũ Trạch rất vui. Không biết vì sao, bây giờ cậu không còn coi trọng danh lợi nữa, trong làng giải trí có rất nhiều điều khiến người ta mê hoặc nhưng Lâm Mặc đã dạy cậu làm thế nào để hoàn thành mơ ước của mình với một tâm trạng bình thản.

Điều cậu quan tâm bây giờ là câu nói của Lâm Mặc, cô nói họ nổi tiếng rồi, đối với cậu đó là một lời khẳng định, cho dù có gặp nhiều khó khăn hơn cậu cũng không còn cảm giác gì nữa.

“Hiện có tối nào không có việc, nhóm phim tạm thời cũng không có vai diễn của em, hay là... cùng nhau đi ăn?” Cậu cẩn thận cất tiếng mời cô, mắt không bỏ qua bất kỳ cảm xúc nào của Lâm Mặc. Cô ấy có đồng ý không? Đột nhiên đến mời cô như vậy có đường đột quá không?

Cậu đã quan sát Lâm Mặc trong một thời gian dài, dường như cô không bao giờ đi ăn cùng mọi người, đừng nói đến việc đi ăn với riêng một người, ngoại trừ Tô Á Nam. Bây giờ Tô Á Nam thường xuyên ở bên Giang Hạo Vũ nên lâu rồi họ không tụ họp.

“Lê nào được nghỉ ngơi cậu không về nhà với bố mẹ?”

“Bố và mẹ em đi gặp bạn rồi, em về cũng chỉ có một mình.” Cậu nói dối cô, bố mẹ cậu ít khi ra khỏi nhà, nói gì đến chuyện đi gặp bạn bè.

Nghĩ lại lúc sáng trước khi ra khỏi cửa, mẹ cậu gọi cậu lại nói vài lời nên cậu yên tâm với câu nói dối của mình.

Mẹ cậu đang cầm bình nước tưới hoa ngoài vườn, thấy cậu ra ngoài nên hỏi cậu có cần đưa đến công ty không? Cậu không muốn mẹ cậu vất vả nên quyết định đi xe bus.

Mẹ cậu hỏi: “Sao không thấy trợ lý của các con là cô Lâm Mặc đến đón con nữa?”.

“Chân của con đã gần khỏi hẳn rồi, con tự đi được. Bọn con có ba người, lẽ là chị ấy lại đi đón từng người được!” Câu nói của cậu có vẻ hơi buồn. Cậu thấy hơi nhớ những ngày đó.

Mẹ cậu nhìn cậu rồi nở một nụ cười. Cậu bị mẹ cười đến mức sồn da gà, cảnh giác hỏi: “Sao mẹ cười con như thế?”.

“Con trai, mẹ tuyệt đối không phải là một bậc phụ huynh cổ hủ, chuyện tình cảm rất khó nói lý do vì sao, chỉ có thử mới biết. Vì thế con hãy làm theo trái tim con mách bảo, nếu thất bại thì ôm mẹ khóc một trận là xong.”

Cậu ngạc nhiên đến mức toát mồ hôi. Vì sao mẹ cậu lại nói những lời như vậy?

Lúc đó chuông điện thoại của cậu vang lên, Lâm Mặc gọi đến báo cho cậu lịch trình hôm nay. Trên điện thoại hiện lên bức ảnh của Lâm Mặc đang nghiêng người chăm chú làm việc.

Mẹ cậu nhìn điện thoại của cậu, cười có vẻ bí mật rồi không nói gì nữa quay người bước vào nhà.

Nhưng cậu biết mẹ đã phát hiện ra bí mật của cậu, bí mật mà cậu luôn cất giữ trong lòng bấy lâu nay.

Sau một ngày suy nghĩ, cậu quyết định nghe lời mẹ, bước đi theo tiếng gọi của trái tim mình. Vì thế cậu lấy hết dũng cảm mời Lâm Mặc đi ăn.

Có lẽ cô sẽ từ chối, cô là một người luôn giữ những nguyên tắc của mình và chưa phá lệ vì bất kỳ ai nhưng cậu vẫn hy vọng mình sẽ có một vị trí đặc biệt trong lòng cô.

Lâm Mặc dựa người vào bàn làm việc, thấy ánh mắt lấp lánh hy vọng của cậu, trái tim cô đột nhiên mềm lại, cô quay người thu dọn đồ đạc. Cô cảm túi chuẩn bị đi, thấy Bách Vũ Trạch vẫn đứng yên lặng không phản ứng gì.

“Không phải là đi ăn cơm sao?” Cô hỏi.

“Chị... Chị đồng ý rồi?” Bách Vũ Trạch rõ ràng là không dám tin vào tai mình.

Nhìn thấy cậu ngạc nhiên không biết phải làm gì, Lâm Mặc cảm thấy rất buồn cười. Cô kéo tay cậu bước ra khỏi văn phòng, trêu cậu: “Tôi không được nổi tiếng để làm kiêu như các cậu”.

Chọn một nhà hàng có phòng riêng là ý kiến của Lâm Mặc. Hiện tại Secret càng ngày càng nổi tiếng nên paparazzi đi theo họ cũng dần dần nhiều lên. Mặc dù đi xe của Lâm Mặc nhưng họ vẫn cần đề phòng bị chụp ảnh trộm. Lâm Mặc không muốn trở thành nhân vật nữ chính trên bìa các tạp chí lá cải.

“Ở đây giữ riêng tư rất tốt, lần sau giới thiệu Hạo Vũ và Á Nam đến đây hẹn hò.” Bách Vũ Trạch rất hồn nhiên lấy hai người đó ra để trêu đùa thì thấy sắc mặt Lâm Mặc nghiêm lại, chau mày.

“Sao thế? Chị sợ hai người họ gặp phiền phức sao?” Cậu biết, mặc dù công ty không có lệnh cấm mọi người không được yêu nhưng tốt nhất là nên tránh chuyện tình cảm như thế này. Mặc dù Giang Hạo Vũ và Tô Á Nam được các fan rất ủng hộ nhưng việc này có liên quan đến việc hai người đó luôn không thừa nhận sự tồn tại mối quan hệ yêu đương giữa họ. Khi tình yêu được công khai, tình hình lúc đó không ai có thể biết rõ được.

Lâm Mặc lấy lại bình tĩnh, gấp thức ăn vào bát mình. “Họ sẽ không gặp phiền phức gì, Á Nam có thể giải quyết tốt chuyện này”.

“Thế chị...”

“Đạo này chân cậu khỏi hẳn chưa? Lúc đóng phim có vấn đề gì không?” Lâm Mặc không muốn nói đến vấn đề mà cô không muốn đối mặt nên ngắt lời cậu để chuyển chủ đề.

Bách Vũ Trạch thấy cô quan tâm đến mình, trong lòng rất vui nên nhanh chóng quên luôn chủ đề vừa rồi.

Họ nói chuyện rất vui vẻ, bình luận về các món ăn, Bách Vũ Trạch kể chuyện cười, cười đến đau cả bụng, Lâm Mặc mặc dù không quá khoa trương như cậu nhưng nụ cười cũng không tắt trên miệng cô. Không khí giữa hai người rất vui vẻ.

Sau khi ăn, Lâm Mặc vào nhà vệ sinh rửa tay thì gặp Chương Vận ở đó.

Không mặc bộ quần áo cổ hủ lúc làm việc, hôm nay Chương Vận trang điểm rất quyến rũ. Cô nhìn thấy Lâm Mặc nhưng không tỏ vẻ ngạc nhiên, ngược lại còn nhìn cô cười với vẻ mờ ám.

“Gần đây ít đến chỗ chị chơi, không phải là vì cậu bạn trai nhỏ đó chứ?” Chương Vận cũng đi ăn ở nhà hàng đó và đã sớm nhận ra hai người. Cô thấy Lâm Mặc bỗng nhiên có thể cười thoải mái trước mặt Bách Vũ Trạch nên có cảm giác hơi yên lòng. Đối với bệnh của Lâm Mặc, đây là một bước đột phá tốt bởi đôi khi tình yêu là liều thuốc tốt có thể chữa tất cả mọi bệnh tật.

“Đừng đoán linh tinh nữa, em chỉ coi cậu ấy là người nhà thôi.”

“Người nhà?”

“Cậu ấy và anh trai em dùng cùng một loại nước hoa đã ngừng sản xuất, trên người cậu ấy có mùi hương của anh trai em.” Không hiểu vì sao cô lại nhắc đến anh mình một cách tự nhiên như thế có lẽ nguyên nhân là vì Bách Vũ Trạch. Mùi hương trên người cậu ấy đem đến cho cô một cảm giác bình yên giống như anh trai cô mãi mãi bảo vệ cô, đó là một cảm giác vô cùng ấm áp.

“Em có một người anh trai thật sao?” Chương Vận rất kinh ngạc bởi trong hồ sơ Lâm Mặc đưa cho cô không nhắc đến anh trai. Cô luôn nghĩ Lâm Mặc là trẻ mồ côi.

“Vâng, em có một người anh trai nhưng anh ấy không còn nữa.” Trong lòng cô cảm thấy đau đớn nhưng dường như đã quen với cảm giác khổ sở này, cảm xúc trên mặt cô không hề thay đổi.

“Chị rất xin lỗi.” Chương Vận có thể thấy anh trai chiếm một vị trí rất lớn trong lòng Lâm Mặc, nếu không cô sẽ không chỉ vì một mùi hương mà coi người khác như người nhà của mình.

Lẽ nào cô ấy bị bệnh là do anh trai đã qua đời?

Cô rất muốn hỏi nhưng không thể thốt lên thành lời. Những bí mật Lâm Mặc cất giấu trong lòng đến hôm nay mới tiết lộ ra một chút xiu nhờ có Bách Vũ Trạch, người mà cô ấy coi là người thân. Cho dù cô có hỏi cũng không có được đáp án, tốt nhất cứ để từ từ.

Chương Vận trêu cô nhẹ nhàng: “Quyết định sau này chúng ta sẽ coi đây là địa điểm chữa trị, chị thấy môi trường ở đây khá thích hợp để chữa bệnh cho em”.

Lâm Mặc ngạc nhiên, đột nhiên phát hiện ra mình nhắc đến chuyện này trước mặt Chương Vận. Cô ngẩng đầu cười nói: “Được, nhưng điều kiện là những lần đó chị phải mời em đến đây ăn cơm”.

“Có vấn đề gì đâu, dù sao tiền chữa bệnh em trả cho chị cũng đủ để em ăn ở đây cả nửa năm rồi.” Đúng thật, phòng tư vấn của cô không phải là nhà nghỉ và phòng khám, Lâm Mặc tốn nhiều tiền như thế chỉ để đến đây ngủ và lấy thuốc, nghĩ đến đó, Chương Vận cảm thấy mình vô cùng thất bại trong nghề bác sỹ tâm lý.

Lâm Mặc là một bệnh nhân có ý chí vô cùng kiên cường, cô là một trường hợp kỳ lạ trong những bệnh nhân mắc căn bệnh tâm lý này.

“Vì tình bạn chị muốn nhắc nhở em một câu không thu phí. Cậu bé đó có vẻ không chỉ đơn giản coi em như người thân, không nên làm tổn thương đến cậu ấy nhé!”

Hai người bước ra khỏi phòng vệ sinh, chào tạm biệt rồi trở về với bạn của mình.

Bách Vũ Trạch đang ngồi đợi cô, trông thấy cô, cậu nở một nụ cười rạng rỡ. Trong lòng hơi buồn, cô tự hỏi những lời Chương Vận nói có đúng không? Bách Vũ Trạch đối với cô... Cô buồn bã ôm đầu, trong lòng nghĩ, đúng là đáng chết, vì sao cô lại phạm sai lầm như vậy? Có phải vì nỗi nhớ anh trai của cô quá sâu sắc không? Nếu không cô đã không để mình rơi vào cảm giác huyền hoặc như thế. Nếu Bách Vũ Trạch thật sự có tình cảm với cô, cô sẽ cảm thấy rất khổ sở.

Ngồi xuống chỗ của mình, cô không còn tâm trạng để tiếp tục nói chuyện nên mượn cơ công ty gọi điện đến báo cô về, vội vàng chia tay Bách Vũ Trạch.

Sau này cô cần lưu tâm đến chuyện này nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Là Ước Nguyện Cả Đời Không Hối Tiếc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Thổ lộ

... Bỗng nhiên thổ lộ tình cảm với cô, cậu bé đó rút nước mắt, đáng tiếc là cô không có tâm trạng để quan tâm.

Thời gian trôi nhanh như tên bắn.

Bộ phim do ba người Secret đóng đã hoàn thành, sau một tuần chỉnh sửa, họ tiếp tục tham gia vào

trận chiến mới. Làng giải trí thực sự giống như một chiến trường, để có thể tồn tại cần chiến đấu không mệt mỏi cho đến tận giây phút cuối cùng.

Kế hoạch tiếp theo của họ ngoài việc cùng nhau chuẩn bị làm album thứ hai, ba người sẽ tách ra để đóng phim. Trí Thành giao cho Bách Vũ Trạch đóng một bộ phim có nội dung về hình ảnh một thần tượng của giới trẻ, mặc dù là nhân vật nam chính nhưng trước mắt cậu chưa phải diễn nhiều nên khá nhàn rỗi; Giang Hạo Vũ và Liễu Vân Dật diễn cùng nhau trong một bộ phim lớn khác.

Lẽ ra Lâm Mặc muốn làm cùng Bách Vũ Trạch vì chỉ có cách đó cô mới tránh được người mà cô không muốn gặp, nhưng Tô Á Nam lại thận trọng nhờ cô vào nhóm của Giang Hạo Vũ, mục đích để cô làm tai mắt cho cô ấy. Mặc dù quan hệ của hai người luôn ở trong tình trạng không rõ ràng khiến mọi người phải phỏng đoán, nhưng Tô Á Nam vẫn muốn biết tất cả mọi việc liên quan đến Giang Hạo Vũ, cô là bạn thân của cô ấy đương nhiên trở thành sự lựa chọn tuyệt vời nhất.

Không tình nguyện nhưng không muốn để Tô Á Nam nghi ngờ, Lâm Mặc đành phải cố gắng kìm nén những cảm xúc của riêng mình. Sự thực là từ khi gặp lại Giang Hạo Vũ, số lần cô phải uống thuốc để giữ cho tâm trạng bình tĩnh ngày càng tăng.

Cô vẫn còn yêu anh sao? Cô không biết mình có còn khả năng yêu người khác được hay không. Chính vào giây phút làm tổn thương đến Giang Hạo Vũ, cô đã biết cả cuộc đời mình sẽ không thể có được tình yêu nữa.

Giờ đây hy vọng duy nhất của cô là Giang Hạo Vũ sẽ hạnh phúc, chỉ có như vậy tội ác của cô mới được giảm nhẹ, khi ra đi cô sẽ cảm thấy yên lòng.

Nhưng càng ngày cô càng không hiểu Giang Hạo Vũ, gặp cô anh không nói lời nào nhưng ánh mắt anh vô cùng phức tạp, dường như anh đang phải đấu tranh với điều gì đó. Cô thầm cảm nhận được rằng, Giang Hạo Vũ càng ngày càng quan tâm đến cô, kể từ lúc gặp lại anh, muốn trốn chạy anh cho đến khi cố gắng làm việc cùng anh, cô luôn cho rằng họ sẽ giữ một mối quan hệ bình thường không nồng nhiệt cũng không hờ hững như vậy, anh giống như một người lạ cô thường xuyên gặp mặt, nhưng giờ đây mọi thứ đã thay đổi, anh tiến lại gần cô hơn khiến cô cảm thấy sợ hãi.

Cô không biết cô đang sợ điều gì, có lẽ cô sợ anh không quên được Chung Nhã Tuệ nên chuyển tình cảm của anh dành cho Chung Nhã Tuệ lên cô; có lẽ cô sợ quan hệ đặc biệt giữa họ khiến anh cảm thấy tò mò với cô rồi nảy sinh một thứ tình cảm khác.

Cho dù là như thế nào cô cũng không hy vọng. Không chỉ một lần cô muốn trốn chạy anh, nhưng nếu xa anh cô sẽ ra sao? Đau khổ khi ở bên anh không khác gì so với đau khổ khi phải rời xa anh, ở bên cạnh anh cô có thể nhìn thấy anh hạnh phúc.

Cô không cam lòng! Không cam lòng với sự sắp đặt của số phận. Cô gặp anh, nhớ anh điên cuồng hơn cả trước khi gặp lại. Cô chần chừ không quyết định rời xa anh, sự thực là cô vẫn muốn ở bên anh, cho dù chỉ là yên lặng dõi theo hình bóng anh mà thôi.

Cùng một lúc anh và cô đều rơi vào mâu thuẫn, chỉ có sự xuất hiện của người khác mới có thể khiến cho lòng họ kiên định trở lại.

Vậy việc cô cần làm là giúp đỡ Tô Á Nam.

Bộ phim Tình yêu ba mươi sáu kế lấy bối cảnh trong thành phố. Lâm Mặc ngồi yên lặng trên xe nhìn về hướng Giang Hạo Vũ đang quay từng cảnh phim.

Bộ phim này tập hợp rất nhiều diễn viên nổi tiếng trong làng giải trí, Giang Hạo Vũ và Liễu Vân Dật là người mới tham gia nên phải cố gắng để thể hiện bản thân.

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại vang lên khiến cô bừng tỉnh, cô thấy màn hình hiện một số lạ.

“A lô, xin chào, tôi là Lâm Mặc của Tranh Tinh.”

“Cô Lâm, chào cô, tôi là mẹ của Bách Vũ Trạch, chúng ta đã từng gặp nhau. Bách Vũ Trạch có chuyện rồi, cô có thể đến thăm nó không?” Giọng nói trong điện thoại có vẻ lo lắng như sợ cô không đồng ý.

Lâm Mặc lo lắng chân của Bách Vũ Trạch không biết có vấn đề gì không nên vội vàng đồng ý, chào Liễu Vân Dật đang ngồi ở cuối xe rồi gọi xe đến thẳng nhà Bách Vũ Trạch.

Đến nhà họ Bách, người nhà Bách Vũ Trạch đều ở đó, có vẻ như sự việc rất nghiêm trọng. Bố của Bách Vũ Trạch ngồi yên lặng trên sofa, tâm trạng của mẹ cậu có vẻ bình tĩnh hơn nhưng khi nhìn thấy Lâm Mặc, giọng bà bắt đầu run rẩy.

Cuối cùng qua lời kể của mẹ Bách Vũ Trạch, cô cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Hôm nay Bách Vũ Trạch cùng bạn đến trường chơi đánh bóng, sau đó hẹn nhau đi ăn và hát karaoke. Từ khi bước vào làng giải trí đến giờ, hiếm có cơ hội được đi chơi thoải mái với bạn bè nên Bách Vũ Trạch rất vui. Nhưng tâm trạng vui vẻ đó đã kết thúc bởi một tai nạn xe.

Có hai người bạn đi xe về trước, cậu và một người bạn khác về muộn hơn, thời gian chỉ chênh nhau mười phút nhưng hai người bạn của cậu đã gặp tai nạn nghiêm trọng và đều qua đời trên đường đưa đến bệnh viện.

Bách Vũ Trạch không chịu đựng được hiện thực phũ phàng đó, sau khi từ bệnh viện trở về cậu luôn đóng cửa nhốt mình trong phòng.

Lâm Mặc gõ cửa phòng cậu và cẩn thận lắng nghe, bên trong không hề có một tiếng động nào, yên lặng đến đáng sợ. Cô ghé sát vào cửa nhẹ nhàng nói: “Vũ Trạch, là tôi, tôi muốn nói chuyện với cậu”.

Không có phản ứng gì, bên trong phòng vẫn rất yên lặng, có cảm giác như bên trong không hề có người.

Cô kiên nhẫn tiếp tục gõ cửa, cuối cùng cô ngồi xuống nền nhà ngồi cạnh cửa. Tay cô gõ nhẹ vào cửa rồi nói một câu, giống như ra ám hiệu với người bên trong.

Cô nói: “Xảy ra chuyện như vậy, ai cũng rất buồn, nhưng hy vọng cậu có thể giải tỏa được”.

Cô nói: "Người thân của cậu rất lo lắng cho cậu, họ không để ý đến việc cậu bức bối hay đập phá đồ đạc, chỉ cần cậu ra thông báo cho họ là cậu vẫn ổn, vậy là đủ”.

Cô nói: “Không ai có một cuộc sống hoàn hảo, trong cuộc đời thường xuyên gặp phải những việc không ngờ tới, người đang sống nhất định phải dũng cảm, vui vẻ sống tiếp, sống hộ cả những người xấu số.”

Cô chảy nước mắt, tự cười chế giễu mình, cô có tư cách gì để an ủi người khác, cô có tư cách gì để nói những lời dang hoàng đĩnh đạc như vậy, ngay cả cô cũng không làm được những điều đó, cô có tư cách gì để yêu cầu người khác phải làm.

Mẹ của Bách Vũ Trạch tìm nhầm người rồi, cô không phải là người thích hợp để an ủi cậu, thậm chí có thể nói, tất cả mọi người đều thích hợp, trừ cô.

Không ngờ, cửa mở ra.

Sắc mặt Bách Vũ Trạch tái xanh, mắt sưng đỏ, trên người vẫn mặc bộ đồ thể thao. Cậu vốn là người rất để ý đến vẻ bề ngoài, nhưng giờ đây cậu đang ở trong tình trạng rất thảm hại.

Cậu kéo tay Lâm Mặc, không nói gì với người thân mà kéo cô ra khỏi nhà, nhanh đến mức Lâm Mặc không kịp chào bố mẹ cậu ấy.

Lúc ra đến cửa, Lâm Mặc nhìn thấy mẹ của Bách Vũ Trạch có thái độ giống như thờ phào nhẹ nhõm.

Đi mãi, đi mãi. Bách Vũ Trạch kéo cô đi nhưng không nói gì với cô, chỉ không ngừng bước về phía trước.

Lâm Mặc không biết cậu muốn dẫn cô đi đâu, cô cũng không muốn biết. Có lẽ cậu chỉ muốn có một người bước đi cùng cậu, cho đến khi nỗi buồn thương trong cậu tiêu tan. Cô đã từng như vậy, giống hệt như một xác chết biết đi, không ngừng bận rộn, không ngừng chạy đi chạy lại, chỉ biết thờ theo thói quen, còn linh hồn cô không biết đã đi đâu.

Phố xá âm ỉ đã lùi lại phía sau họ, phong cảnh hai bên đường xanh ngắt ngàn. Họ đang đi trên một đường cao tốc lớn không có người, thỉnh thoảng có một vài chiếc ô tô phóng vụt qua.

Đây là một nghĩa địa sao?

Lâm Mặc không biết Bách Vũ Trạch dẫn mình tới nghĩa địa làm gì, theo lý mà nói bạn cậu ấy vừa mới qua đời, không thể đã hạ huyệt ngay được.

Nhưng đứng trước một phần mộ, Lâm Mặc đã có được câu trả lời.

Đây là đoạn kết thúc của câu chuyện mà cô đã từng nghe. Cô nhìn thấy cậu bé đứng bên đang không biết phải làm gì và vô cùng buồn bã.

Vận mệnh liên tiếp trải ra những thảm kịch trước mắt cậu, hơn nữa họ đều là những người quan trọng nhất đối với cậu. Cậu chẳng qua chỉ là một thanh niên hai mấy tuổi mà thôi, trong cuộc sống của cậu vẫn còn rất nhiều ánh hào quang xán lạn, không phải là những hiện thực tối đen như thế này.

Bách Vũ Trạch từ từ quỳ xuống trước bia mộ, hai tay ôm lấy chân mình. “Vì sao, vì sao lại như vậy?” Cậu cố gắng để cho nước mắt mình không rơi xuống.

“Đây là hiện thực.” Lâm Mặc không muốn nghe những lời mà cô không muốn nghe, cô có thể cảm thấy lúc này họ đang có tâm trạng giống hệt nhau.

Đây chính là hiện thực, họ không thể chống lại được số phận nên chỉ có thể lựa chọn cách chấp nhận. Cô đã mất một thời gian dài để hiểu được chân lý này, sự kiên cường cô có được là nhờ những trải nghiệm đó.

Chấp nhận hiện thực, sau đó tiếp tục sống vì bất kỳ lý do nào.

Đột nhiên, Bách Vũ Trạch đưa tay kéo cô, cô không kịp đề phòng nên khụy người xuống. Không đợi cô kịp phản ứng, Bách Vũ Trạch ôm lấy cô.

Cô mở to hai mắt, chống cự một hồi rồi cảm thấy Bách Vũ Trạch đang cố kìm nén những cơn run rẩy nên không làm gì nữa.

Cô chỉ có những cái ôm gần gũi như thế với một người đàn ông khiến cho cô có cảm giác như muốn được gắn liền thân thể mình với người đó, giờ hồi tưởng lại đột nhiên cô thấy nhớ nhưng vô cùng.

Cô ngồi bất động trên mặt đất, để cho Bách Vũ Trạch khóc nức nở. Cậu ấy khóc được là một điều tốt, nỗi đau khổ sẽ theo nước mắt chảy đi, sau đó cậu có thể khôi phục được tâm trạng bình thường.

Dần dần tiếng khóc nhỏ đi, trời cũng đã tối mịt. Hai người đều không cảm thấy sợ, vẫn ngồi trước tấm bia mộ đó và im lặng không nói gì.

Lâm Mặc nhẹ nhàng đẩy Bách Vũ Trạch ra, đỡ cậu dựa vào một bên rồi lau sạch lớp bụi trên bia mộ. Nhờ ánh sáng của trăng, cô nhìn thấy đó là bia mộ

của một người đã cao tuổi cô dừng lại một lát. Một người già có nụ cười phúc hậu như vậy vì sao cuối cùng cũng chỉ còn một tấm ảnh nhỏ trên bìa mộ, mãi mãi về với đất.

Đó là bà nội của Bách Vũ Trạch, người ở bên cậu từ bé đến lớn và là chủ nhân của chiếc nhẫn trên bàn tay phải của cậu, là người mà Bách Vũ Trạch yêu quý nhất. Đáng tiếc, bà không được chứng kiến giờ phút huy hoàng của cháu trai mà đã vội lìa đời.

“Đi không?” Cô lau sạch bìa mộ, hỏi Bách Vũ Trạch đang ngồi yên lặng bên cạnh, đoán rằng cậu ấy sẽ không trả lời.

“Trời tối rồi, cậu không sợ sao?” Bách Vũ Trạch vốn nhát gan và sợ ma, do tâm trạng hôm nay nên nỗi sợ hãi tạm thời biến mất. Đã muộn rồi, muốn quay về cũng mất khá nhiều thời gian. Tín hiệu điện thoại ở đây không tốt, cô đã gọi thử nhiều lần nhưng không được. Họ không nói gì trước khi đi mà ở đây muộn thế này, có lẽ người nhà Bách Vũ Trạch đang rất lo lắng.

Trong bóng tối có một tia sáng, Lâm Mặc quay đầu nhìn thấy hành động của Bách Vũ Trạch. Cậu định tháo chiếc nhẫn trên ngón tay út của mình, vì đang run nên cậu không tháo ra được.

Lâm Mặc hơi ngạc nhiên. Không phải cậu ấy đã nói sẽ mãi mãi không bao giờ tháo nó ra sao? Vì sao bây giờ lại muốn làm như vậy?

Bách Vũ Trạch có vẻ hơi sốt ruột, mạnh tay tháo chiếc nhẫn ra đến mức làm ngón tay bị thương và chảy máu.

Cậu cầm chiếc nhẫn đặt vào trong lòng bàn tay đưa cho Lâm Mặc, ánh mắt chan chứa hy vọng và chờ đợi.

“Chiếc nhẫn này là của bà nội em tặng em, em đã từng nói sẽ luôn luôn đeo nó để nhắc nhở bản thân phải biết cách trân trọng, không bao giờ được bỏ lỡ chuyện gì. Bây giờ, trước mặt bà nội em tháo ra bởi vì em đã tìm được người mà em luôn trân trọng.” Việc bạn cậu qua đời khiến cậu chịu kích động rất lớn, cậu sợ rằng có những chuyện không kịp làm, có những lời không kịp nói thì có thể chỉ một giây sau cậu sẽ không còn cơ hội nữa. Vì thế cậu không muốn chờ đợi, không muốn tự mình thuyết phục bản thân mình, không muốn phải suy nghĩ một vấn đề rất lâu mới tìm ra đáp án, không muốn phải xác định rõ tình cảm của người ấy với mình.

Cuộc đời của một người có thể rất dài, có thể rất ngắn ngủi, cậu không nên lãng phí thời gian vào những việc không đáng quan tâm, trái tim của cậu đã mách bảo cậu phải làm gì và cậu không thể do dự khi làm điều đó.

“Em có thể yêu chị được không?”

Đầu óc của Lâm Mặc như ngừng hoạt động. Cô nhìn chiếc nhẫn, không dám tin vào lời Bách Vũ Trạch vừa nói ra.

Cậu ấy nói cậu ấy yêu cô? Yêu cô sao? Đúng như lời Chương Vận nói. Nhưng sao lại thế được? Họ hơn kém nhau sáu tuổi, suy nghĩ của họ cũng có rất nhiều điểm khác nhau. Cậu nói yêu cô, liệu đó có phải chỉ là một tình yêu mù quáng nhất thời?

“Em biết giữa chúng ta có một khoảng cách rất lớn, tuổi tác, trình độ. Nhưng đó không phải là vấn đề, đúng không? Tình yêu rất khó hiểu, chúng ta không cần phải quan tâm đến những điều đó, chỉ cần yêu nhau là có thể đối mặt với tất cả mọi vấn đề.” Giọng cậu khàn khàn như nói không ra tiếng.

Lâm Mặc vẫn không có phản ứng gì, nghe thấy cậu nói thế, trong lòng cô vô cùng hoang mang.

Ngày đó, cô cũng đơn giản và trẻ con như vậy, cho rằng có tình yêu là có toàn bộ thế giới, nhưng hiện thực thì sao? Hiện thực không hề như vậy. Con người đắm chìm trong tình yêu rất giống chú chim đã điều, giấu đầu vào cát để nghĩ rằng cuộc sống vô cùng tốt đẹp, nhưng sống trong thế giới này, con người không thể trốn tránh áp lực từ bên ngoài. Nếu tình yêu được chúc phúc là điều may mắn, nếu tình yêu không được chúc phúc thì chắc chắn sẽ bị tổn thương.

Cô nghĩ đi xa quá, đơn giản là cô không hề yêu cậu.

Lâm Mặc từ từ quỹ xuống, cầm lấy chiếc nhẫn trong lòng bàn tay Bách Vũ Trạch, cô nhìn thấy trong ánh mắt cậu có vẻ hơi hưng phấn, cô lấy từ trong túi ra một chiếc khăn giấy, cẩn thận giúp cậu ấy lau sạch máu ở tay rồi lấy một chiếc khăn tay sạch bọc chiếc nhẫn lại đưa trả cho cậu.

“Tôi không thích cậu, đối với tôi cậu giống như một người em trai cần chăm sóc.”

Ánh mắt của Bách Vũ Trạch tối sầm lại, cậu nắm chặt lấy chiếc khăn tay Lâm Mặc đưa cho, toàn thân như hóa đá, cậu không nói gì nữa.

Cuối cùng hai người cũng quay về, trên đường họ may mắn gặp một chiếc taxi nên chẳng mấy chốc đã về đến cửa nhà Bách Vũ Trạch.

Bách Vũ Trạch xuống xe, Lâm Mặc dặn dò cậu phải nghỉ ngơi cho khỏe, cậu yên lặng một lát rồi chợt thấy tâm trạng nhẹ nhõm trở lại. Cậu đặt chiếc nhẫn vào trong túi, tiến đến gần cửa xe cố gắng nói với Lâm Mặc bằng một giọng vui vẻ: “Không sao, làm em trai cũng được. Nhưng em sẽ không bỏ cuộc”.

Cậu cố gắng nở một nụ cười, Lâm Mặc thấy cậu chỉ là giả vờ kiên cường mà thôi, trong ánh mắt cậu chứa đầy vẻ buồn thương. Cô không biết trả lời như thế nào đành cúi đầu nhìn xuống.

Khi chiếc taxi khởi động máy, cô nói nhỏ: “Tôi không có lòng, đừng phí công vô ích”.

Một thời gian dài sau Lâm Mặc không gặp Bách Vũ Trạch, cô luôn tránh mọi cơ hội gặp cậu. Mặc dù từng người của Secret đã tách ra làm việc riêng

nhưng trên thông cáo họ vẫn là một nhóm, cô không muốn gặp cậu ấy cũng không được. Thật sự, Lâm Mặc chỉ muốn Bách Vũ Trạch được bình yên mà thôi, cô không cảm thấy bối rối vì việc này, cũng không vì việc này mà không quan tâm đến

cậu ấy, đúng như cô nói, trong lòng cô, cô coi cậu như em trai, cậu cũng quan trọng như Tô Á Nam.

Tâm trạng của Bách Vũ Trạch luôn luôn không tốt, cậu thường xuyên thích ngồi một mình, không rõ đang suy nghĩ điều gì. Mọi người cũng không muốn quấy rầy cậu, dù sao một người phải trải qua chuyện sinh ly tử biệt cũng rất đau lòng, nhất thời không thể vui vẻ ngay được.

Nhưng Bách Vũ Trạch kiên cường hơn trước rất nhiều, cậu không muốn nỗi buồn của mình khiến cho những người bên cạnh cậu lo lắng, đây là điều cậu học được từ Lâm Mặc, khó khăn dù lớn đến đâu, chỉ cần kiên trì thì chắc chắn sẽ có ngày vượt qua.

Cậu tiếp tục hát, tiếp tục đóng phim, tiếp tục học tất cả mọi điều trong làng giải trí.

Cậu biết Lâm Mặc đang trốn cậu, cậu cũng không muốn tạo cho cô áp lực quá lớn. Dù sao không phải tất cả mọi người đều có thể chấp nhận mối tình chị em, đặc biệt là một người phụ nữ như Lâm Mặc, mặc dù nhìn vẻ bề ngoài cô có vẻ rất kiên cường nhưng thực sự trong lòng lại vô cùng yếu đuối, cô cần có một người đàn ông đủ mạnh mẽ để dựa vào. Mỗi lần nhìn thấy ánh mắt buồn bã của cô, trong lòng cậu đều có cảm giác muốn bảo vệ cho cô, nhưng cuối cùng, cô vẫn tự bảo vệ mình. Vì thế cậu muốn học nhiều điều hơn nữa, muốn nhanh chóng trưởng thành, muốn trở thành một người đàn ông đáng tin cậy để làm chỗ dựa cho cô.

Nhưng dần dần, cậu nhận ra trong lòng Lâm Mặc luôn tồn tại một người nào đó, vì thế cô cam chịu cô độc, không quan tâm đến bất kỳ một đối tượng nào theo đuổi cô. Cô thấy hài lòng với tình trạng hiện tại của mình và không muốn thay đổi.

Vì trong lòng đã có người nào đó nên mới như vậy sao? Đột nhiên cậu cảm thấy không biết có phải mình trẻ con quá không, nghĩ rằng chỉ cần dũng cảm thổ lộ là sẽ có quyền được ưu tiên mà không nhận ra rằng cô ấy đã có tình cảm với người khác. Người ấy là ai?

Cậu không cam lòng, ai nói đến chậm một bước thì không thể giành được thắng lợi cuối cùng. Lâm Mặc và người trong lòng cô ấy nhất định không thể có kết quả gì. Nếu không, vì sao từ khi cậu quen cô đến giờ, cô chưa bao giờ thể hiện cô có sự quan tâm đặc biệt đến ai, cũng không có ai ở bên cô để an ủi giống như trong phim. Rõ ràng tình cảm với người đó là vô vọng, cậu không thể bỏ cuộc, nếu chỉ vì những khó khăn không rõ ràng như vậy mà bỏ cuộc thì đây sẽ là sai lầm lớn nhất trong đời cậu.

Có lẽ cậu nên có vài hành động cụ thể nào đó.

Lâm Mặc bước vào công ty, thấy không khí có vẻ hơi lạ. Ánh mắt của đồng nghiệp nhìn cô có vẻ khó hiểu, thấy cô bước vào bên tụ tập nói chuyện thì râm phía sau cô. Cô quay đầu nhìn thì họ lại tỏ vẻ bình thường. Cô không biết có chuyện gì nên cảm thấy hơi ngạc nhiên.

Cuối cùng, khi bước vào phòng làm việc của mình, cô cũng biết thái độ khác lạ của mọi người nghĩa là gì. Trên bàn làm việc của cô đặt đầy hoa, giá trị cũng không nhỏ.

Mọi người bắt đầu reo hò, cười nói không biết ai nhiều tiền thế, mỗi bó hoa là một loại hoa khác nhau, có hoa hồng, hoa bách hợp, hoa phong tin từ... đều là những loại hoa đắt tiền. Trước đây không phải là không có người tặng hoa Lâm Mặc, nhưng tặng nhiều hoa như thế này là lần đầu tiên.

Lâm Mặc chau mày, lật bó hoa muốn tìm thiệp để biết ai tặng hoa, đáng tiếc là tìm mãi mà không thấy. Người tặng hoa chắc là muốn giấu danh tính.

Cô không xúc động vì số hoa này nên gọi lễ tân đến mang đi cắm ở công ty.

Khi vừa thu dọn xong bàn làm việc, điện thoại báo có tin nhắn. Lâm Mặc đọc xong, cô cảm thấy dờ khóc dờ cười.

Tin nhắn là của Bách Vũ Trạch, hôm nay cậu đi đóng phim nên không ở công ty. Cậu viết: Em không biết chị thích hoa gì nên cửa hàng hoa giới thiệu loại hoa nào em mua đều mua một bó, hy vọng chị sẽ thích, tối nay cùng nhau đi ăn cơm được không?

Con người này vẫn không chịu bỏ cuộc.

Nếu là một người khác theo đuổi, Lâm Mặc sẽ không nể nang nói lời từ chối nhưng Bách Vũ Trạch là trường hợp đặc biệt, quan hệ giữa họ không phải cứ nói cắt đứt là cắt đứt được. Thấy cậu lên quyết tâm vào ngày hôm đó, cô thực sự không biết phải làm gì.

Cô trả lời tin nhắn: Nếu còn lãng phí nữa, chị sẽ xin được điều đi làm trợ lý cho nghệ sỹ khác.

Uy hiếp cũng đúng, xác định rõ quan hệ cũng đúng, cô hít thở một hơi thật sâu rồi dồn tâm trí vào làm việc.

Có một ánh mắt luôn nhìn vào phòng làm việc của cô qua bức tường bằng kính trong suốt, nhưng cô không để ý vì vẫn đang ngạc nhiên bởi những bó hoa của Bách Vũ Trạch.

Liễu Văn Dật xua xua tay trước mặt Giang Hạo Vũ đang nhìn với ánh mắt chưa xót và thờ dãi.

Anh biết hoa đó là do ai tặng, người đó cả buổi sáng gọi điện cho anh, hỏi anh về bí quyết theo đuổi thế nào cho lãng mạn. Bách Vũ Trạch nói rất uyển chuyển, không muốn cho anh biết đối tượng là ai, anh cũng không để ý, nhưng huynh đệ bạn bè của mình có thích ai đó, đương nhiên mình phải giúp đỡ. Vì thế khi đến công ty, thấy trên bàn của Lâm Mặc có rất nhiều hoa, anh vô cùng ngạc nhiên. Anh đoán đúng sao? Đúng là Bách Vũ Trạch thích Lâm Mặc rồi.

Anh nhớ lại lời anh đã nói với Giang Hạo Vũ trên chuyến bay khi đi quảng cáo, trong lòng đóng băng. Trời ơi, sao lại xảy ra chuyện huynh đệ tương tàn như vậy? Càng ngày càng đáng lo ngại. Mong rằng chuyện của Giang Hạo Vũ và Tô Á Nam có cơ hội để phát triển, nhưng Giang Hạo Vũ chỉ coi tin đồn thôi là tin đồn thôi mà thôi, anh không hề có ý định tiến xa hơn, có thể nói rằng, trong lòng anh đã đầy ắp tình cảm đối với một người rồi nên không còn chỗ trống cho người khác nữa.

Anh không biết có nên kể điều mình biết với Giang Hạo Vũ không, trong tình yêu, hai người bọn họ ai sẽ chịu lùi một bước? Nếu hai người đều không chịu từ bỏ thì phải làm thế nào? Nhóm của họ chưa thành lập được hai năm liệu có bị giải thể, ai đi đường đó không?

“Có phải là Vũ Trạch tặng không?”

Liễu Vân Dật cảm thấy vô cùng khó xử, không ngờ Giang Hạo Vũ lại hỏi thẳng thừng như thế.

“Làm sao... anh biết?”

“Anh quên là đã nói với tôi chuyện gì khi ở dưới lầu rồi sao?”

Thực sự là quên mất, anh bị vấn đề này làm cho đầu óc lú lẫn nên quên mất, lúc đi cùng Giang Hạo Vũ ở dưới tầng, anh đã kể cho Giang Hạo Vũ chuyện Vũ Trạch sẽ tặng hoa cho một cô gái nào đó. Lần này xong rồi, không muốn nói thì cũng đã lộ tẩy.

“Tôi cũng vừa mới biết người cậu ấy muốn tặng hoa là Lâm Mặc. Ôi, anh... anh không thể cũng... cũng...” Nói một hồi mà Liễu Vân Dật không thốt lên được tiếng nào sau chữ “cũng”.

Sắc mặt Giang Hạo Vũ không được tốt lắm. Không kiềm chế được, anh lại quay sang nhìn về phía Lâm Mặc.

“Có vẻ như Lâm Mặc không có ý gì với cậu ấy.”

Liễu Vân Dật đang uống nước, ngạc nhiên, phun cả nước ra khỏi miệng. Anh ho sặc sụa và bực bội nhìn Giang Hạo Vũ, đáng tiếc là Giang Hạo Vũ không nhìn anh, ánh mắt anh vẫn không rời khỏi Lâm Mặc.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Là Ước Nguyện Cả Đời Không Hối Tiếc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Bị tấn công

... Khi anh gặp nguy hiểm, anh nhìn thấy tình yêu sâu sắc trong ánh mắt của cô.

Buổi chiều, Lâm Mặc đi cùng hai người đến nhóm làm phim.

Trong bộ phim này, vai diễn của họ đều là các trang công tử đẹp trai con nhà quyền quý. Mỗi lần thay trang phục và hóa trang xong, tất cả các nhân viên nữ đều bị hấp dẫn bởi ngoại hình của họ, đặc biệt là Giang Hạo Vũ, cho dù đi đến đâu Lâm Mặc cũng nghe thấy mọi người ca ngợi anh.

Cô cũng nhìn Giang Hạo Vũ, lúc đó đang diễn với vai nữ chính, trong lòng xao xuyến. Đúng là anh không còn giống như trước, những bờ ngõ lúc mới đầu đã được thay thế bằng sự trầm tĩnh, anh không còn hay ngượng ngùng như trước, có điều đôi khi vẫn để lộ ra vẻ trẻ con.

Anh đơn giản, tự nhiên, chân thành, lương thiện, điềm tĩnh, tất cả những tính từ tốt đẹp nhất đều có thể được dùng để miêu tả anh, người như vậy đúng là hiếm thấy trong làng giải trí, chẳng trách anh càng ngày càng nổi tiếng.

Lâm Mặc ngại người nhìn anh, không để ý là cảnh quay đã kết thúc.

Khi Giang Hạo Vũ quay đầu lại tìm cô, ánh mắt của hai người chạm vào nhau khiến cho họ có một cảm giác rất kỳ lạ.

Trong lòng Giang Hạo Vũ nghĩ, cô ấy không thích Vũ Trạch, còn anh thì sao? Cô có cảm xúc gì? Đột nhiên anh vô cùng muốn biết, nếu anh theo đuổi cô, cô có từ chối anh giống như những người khác không. Anh biết Lâm Mặc là bạn thân nhất của Tô Á Nam, Tô Á Nam thích anh, nếu anh quyết định thổ lộ tình cảm với Lâm Mặc thì đó sẽ là một cú shock lớn với Tô Á Nam. Anh không có cách nào để yêu cô ấy, nhưng cũng không thể làm tổn thương cô ấy. Còn Lâm Mặc, chắc chắn cô ấy biết tâm sự của Tô Á Nam, trong hoàn cảnh như vậy, nếu bỏ qua những băn khoăn về Chung Nhã Tuệ thì cô cũng không thể đến với anh.

Nhưng anh vẫn có khát vọng, ôm một tia hy vọng mong manh rằng ánh mắt của cô ấy nhìn anh cũng có tình cảm giống như anh. Anh phát hiện ra rằng,

tất cả mọi điều liên quan đến cô đều khiến anh cảm thấy bình yên.

Vai diễn của Giang Hạo Vũ quay đến tám giờ tối mới kết thúc, Liễu Văn Dật không có cảnh phải quay nên đã về nhà ăn cơm tối.

Lâm Mặc đi xe của mình, đương nhiên là phải đưa Giang Hạo Vũ về nhà. Nhưng Giang Hạo Vũ lấy cớ muốn mượn cô một đĩa nhạc mà Lâm Mặc đã từng nói tới nên muốn về nhà cô để lấy. Bởi vì cho dù anh muốn nói gì với cô, nhà của cô vẫn an toàn hơn chỗ ở của anh nhiều, dù sao cũng không có paparazzi nào đợi sẵn ở nhà trợ lý để săn tin.

Lâm Mặc lái xe vào bãi đỗ xe dưới nhà mình nhưng không mời Giang Hạo Vũ lên chơi, cô định lên nhà lấy đĩa nhạc xuống cho anh rồi đưa anh về.

Giang Hạo Vũ kéo tay cô, yên lặng một lát rồi nói: “Thực ra tôi muốn nói chuyện với cô một lát”.

Lâm Mặc hơi ngạc nhiên nhưng không thay đổi nét mặt. Cô không biết Giang Hạo Vũ muốn nói gì với cô, cũng không cảm thấy thích thú với điều đó. Cô ép mình không nghĩ đến bất kỳ điều gì liên quan đến Giang Hạo Vũ, không ngừng tự nhắc nhở mình, họ chỉ giữ quan hệ đồng nghiệp, kể cả làm bạn thân cũng không được. Nhưng điều này không có hiệu quả tốt, ngược lại còn khiến cho cô cảm thấy đau khổ hơn.

Hàng ngày cô làm việc cùng với anh, buổi tối nói chuyện điện thoại với Tô Á Nam cũng nhắc đến anh, dường như cô đang sống cùng hình ảnh của anh. Vốn dĩ đã đau đớn đến mức trái tim tê dại, vết thương đã lành nay bị tổn thương thêm khiến cô không sao thoát ra được. Vì vậy, chỉ cần có cơ hội là cô cố gắng tránh xa anh để cho mình được thở, nếu không sớm muộn rồi cô cũng sẽ chết.

Cô vẫn còn yêu anh, đó là thực tế mà cô không thể phủ nhận.

“Có việc gì không thể nói ở công ty được sao?” Mặc dù trong lòng cảm thấy vô cùng bối rối nhưng về mặt cô vẫn rất bình tĩnh, cô luôn biết cách che giấu tình cảm của mình.

Giang Hạo Vũ không biết nên bộc lộ tình cảm của mình như thế nào, nói như thế nào cũng không được đều có thể khiến cho Lâm Mặc cảm thấy khó chịu. Anh do dự không nói, Lâm Mặc không muốn chờ anh nên quay người mở cửa xe định bỏ đi.

“Tôi thích cô.” Giang Hạo Vũ thấy cô sắp đi vội thốt lên một câu, cảm nhận được thái độ ngạc nhiên của cô, anh dịu dàng nói: “Tôi thích cô, có được không?”.

Lâm Mặc cảm thấy mắt mình tối sầm lại, cô gần như sắp ngất xỉu. Gần đây cô sao thế? Cô quá đào hoa hay sao mà từng người một thổ lộ tình cảm với cô?

Cô lấy lại bình tĩnh, cười nói: “Bây giờ không còn là giờ làm việc nữa, tôi không muốn tham gia đóng phim”.

“Đừng nói là cô không hiểu ý tôi, tôi chỉ muốn biết cảm giác của cô.”

“Tôi không có cảm giác gì.”

“Cô nói dối.” Cô nói dối, cô đang nói dối. Ánh mắt của cô rõ ràng có cảm xúc với anh, nhưng anh không biết đó là cảm xúc gì.

Lâm Mặc không muốn tranh luận với anh, đưa chìa khóa cho anh rồi lạnh lùng nói: “Anh lái xe về, ngày mai đỗ xe ở công ty là được”.

Giang Hạo Vũ giữ tay cô lại: “Cô đang chạy trốn sao?”.

“Vì sao tôi phải chạy trốn?”

“Vì cô có cảm xúc với tôi đúng không? Nếu không, cô đối xử với ai cũng vậy, vì sao phải trốn tránh một mình tôi?” Anh có thể khẳng định cô luôn giữ một khoảng cách không gần không xa với anh, dường như cô không nói gì với anh nếu không có việc gì cần thiết, so với những người khác trong nhóm Secret, hai người họ ít giao lưu với nhau nhất.

Trái tim Lâm Mặc bắt đầu cảm thấy đau đớn, lẽ nào anh luôn để ý đến cô? Hay cô thể hiện thái độ quá rõ ràng nên khiến anh thấy lạ lùng? Cho dù là gì, cô đều không muốn tiếp tục tranh luận với anh nữa. Cô lo sợ sẽ không kiềm chế được cảm xúc của mình, phát bệnh trước mặt anh, điều đáng sợ hơn là anh sẽ cảnh giác và tìm ra manh mối.

Vì thế cô tiếp tục cười nhạt khiêu khích anh: “Anh cho rằng ai cũng yêu anh sao? Trước là Chung Nhã Tuệ, bây giờ là Tô Á Nam, nhưng tôi hỏi anh, anh căn cứ vào đâu mà tự tin như thế? Anh căn cứ vào đâu mà nói anh thích tôi? Anh thích tôi có phải vì tôi giống mối tình đầu của anh? Rất xin lỗi, tôi không muốn làm người thay thế, còn một điều quan trọng nữa là tôi không hề yêu anh”.

Cô không yêu anh sao? Thực ra là cô không thể tiếp tục yêu anh.

Giang Hạo Vũ không biết đối đáp thế nào.

Anh cũng không biết tình cảm của mình với Lâm Mặc có bao nhiêu phần bị ảnh hưởng bởi Chung Nhã Tuệ, Liễu Văn Dật nói đúng, không một người phụ nữ nào muốn làm người thay thế, cho dù tình cảm của anh với cô không có liên quan đến Chung Nhã Tuệ thì cũng không ai tin anh vì hai người đó quá giống nhau.

Lâm Mặc không thèm để ý đến Giang Hạo Vũ nữa, dứt khoát bước ra khỏi xe rồi quay đầu bỏ đi.

Đi được một đoạn, đột nhiên có một người từ phía sau lao lại, dùng khăn tay bịt lấy miệng cô rồi kéo cô lên một chiếc xe gần đó.

Cô cảm nhận thấy mùi lạ, toàn thân cô mềm nhũn, ý thức trở nên mơ hồ. Cô cố gắng chống cự nhưng bị tát rất mạnh khiến cô suyất ngất. Người đó không thèm để ý đến cô, ngồi vào khoang lái rồi lái xe đưa cô đi.

Thuốc mê bắt đầu phát huy tác dụng, cô cắn vào môi, vị tanh của máu giúp cô giữ được một chút tỉnh táo, không đến mức hoàn toàn mê man bất tỉnh.

Bóng người lái xe chao đảo trước mắt, cô không thể nhìn rõ đó là ai.

Giang Hạo Vũ nhìn vào kính hậu thấy cảnh đó, anh vô cùng ngạc nhiên vội vàng xuống xe. Kẻ đó đã nhanh hơn anh một bước, lái xe ra khỏi bãi đỗ. Anh lập tức chạy vào xe phóng đuổi theo.

Hai chiếc xe phóng nhanh ra ngoại ô thành phố, Giang Hạo Vũ cảm thấy chiếc xe chạy trước anh phóng bạt mạng, anh không dám theo quá sát nếu không sẽ rất dễ xảy ra tai nạn.

Bất cóc sao? Hay Lâm Mặc đã đắc tội với ai? Anh cảm thấy vô cùng căng thẳng, trong lòng có một dự cảm không tốt.

Đến một vùng heo hút, bốn bề đều là cây cối, gió đêm thổi lồng lộng. Giang Hạo Vũ không nhìn thấy chiếc xe kia đâu nữa.

Nhìn quanh, anh phát hiện ra có một ngôi nhà nhỏ phía sau một đám cỏ cao ngang đầu người, trong nhà có ánh lửa.

Ồ đó sao? Anh nhảy xuống khỏi xe, vội vàng chạy vào trong.

Tìm được lối vào, Giang Hạo Vũ giật mình hoảng hốt khi nhìn thấy cảnh hiện lên trước mắt, lúc đó, cảm giác tức giận và đau đớn trong lòng khiến cho bước chân của anh hơi chao đảo.

Anh nhìn thấy Lâm Mặc đang nằm run rẩy trên mặt đất, áo không che kín người, nước da cô đỏ khác thường còn gò má thì sưng cao, khóe miệng và môi đầy máu. Cô nằm run rẩy ở đó, cố gắng dùng tay kéo áo che người.

Anh vội vàng cởi áo khoác ngoài, chạy đến che cho cô và ôm cô vào lòng. Hai tay anh nắm chặt lại, cơn tức giận đã lên đến đỉnh điểm.

Ai? Rốt cuộc là ai mà có thủ đoạn bỉ ổi như vậy?

Nằm trong lòng anh, Lâm Mặc cảm nhận được sự ấm áp, tâm trạng căng thẳng của cô biến mất.

Vừa rồi lúc người đàn ông bắt cóc lời cô xuống xe, cô đã biết hắn ta là ai. Hắn là Lý Văn Thâm, chính là người đã từng bị vợ áp giải về Mỹ. Cô hiểu ra ông ta đến để trả thù cô.

Lý Văn Thâm tức giận đẩy cô ngã xuống đất, nở một nụ cười độc ác. Ông ta không nói gì coi đồ của cô, hơi thở đầy mùi thuốc lá của ông ta phả lên mặt cô. Đầu óc cô trống rỗng, tuyệt vọng nghĩ lần này không thể thoát khỏi ông ta.

Chống cự điên cuồng một hồi lâu, thuốc mê vẫn còn tác dụng khiến cô không còn sức lực nữa, chỉ có thể phó mặc để Lý Văn Thâm định đoạt. Cô muốn khóc nhưng nước mắt cô không sao chảy ra được, cô ngừng chống cự, nhắm mắt lại như đã chết.

Nhưng Lý Văn Thâm muốn cô đủ tỉnh táo để nhìn thấy mình bị làm nhục như thế nào, chỉ cần cô nhắm mắt là hắn lại tát cô. Cô bị hắn ta đánh đến mức hoa mắt chóng mặt hận rằng không thể chết ngay lúc này.

“Con tiện nhân, mày dám thông báo cho vợ chồng tao để đối phó với tao? Được, hôm nay ở chỗ hoang vắng này, cho mày kêu gào, cho mày làm đủ mọi trò cũng không có ai cứu mày. Dù sao tao cũng đã ly hôn với con vợ chồng của tao rồi, nó muốn truy sát tao thì trước khi chết tao cũng phải kéo theo mày. Tao để cho mày thanh cao, hôm nay tao sẽ cho mày biết.”

Cô chịu báo ứng rồi sao? Đây là báo ứng vì cô đã làm cho Giang Hạo Vũ đau lòng. Trong lòng cô không ngừng đọc tên Giang Hạo Vũ, rồi tuyệt vọng nói lời xin lỗi.

Lúc này, chuông điện thoại của Lý Văn Thâm vang lên. Hắn buông cô ra, nhìn màn hình rồi vội vàng chạy ra góc phía sau nhà nghe điện thoại.

Lúc này Giang Hạo Vũ chạy lao vào.

Lâm Mặc nhắm mắt lại chống cự một cách vô thức, cho dù Giang Hạo Vũ an ủi cô như thế nào cũng không có tác dụng. Cô vẫn nghĩ rằng đó là Lý Văn Thâm, cô nghĩ rằng hắn ta nhất định sẽ không bỏ qua cho mình.

“Lâm Mặc, là tôi, tôi là Giang Hạo Vũ, cô mở mắt ra đi.” Giang Hạo Vũ ôm chặt cô vào lòng, chịu đựng để cho cô chống cự một cách yếu ớt.

Cuối cùng Lâm Mặc cũng mở mắt ra, đã bình tĩnh hơn. Cô nhìn anh với ánh mắt hoảng hốt và kinh ngạc.

Sao anh ấy đến được đây? Sao anh ấy có thể theo đến đây?

“Chúng ta rời khỏi đây rồi nói chuyện.”

Giang Hạo Vũ định ôm lấy Lâm Mặc thì đột ngột bị cô đẩy ngã ra đất rồi nằm sấp lên người anh. Khi anh còn đang ngạc nhiên trước hành động của cô thì một chiếc gậy gỗ đập lên lưng Lâm Mặc. Động tác rất nhanh và hiểm ác khiến anh không kịp đề phòng.

Hóa ra Lâm Mặc thấy Lý Vân Thâm muốn đánh lên Giang Hạo Vũ từ phía sau, trong tình huống khẩn cấp đó cô không nghĩ gì mà lao đến đỡ. Chiếc gậy đập lên lưng cô gây làm đôi, cô cảm thấy linh hồn mình sắp rời khỏi thể xác, ý thức trở nên mơ hồ.

Lý Vân Thâm thấy cú đánh đầu tiên bị thất bại liền vứt cây gậy bị gãy xuống, tiện tay nhặt một cây khác trên mặt đất hướng về phía Giang Hạo Vũ. Hần không biết vì sao Giang Hạo Vũ phát hiện ra họ nhưng nếu không giải quyết anh nhanh gọn hẳn sẽ gặp phiền phức.

Giang Hạo Vũ một tay ôm lấy Lâm Mặc, một tay giữ chặt lấy cây gậy Lý Vân Thâm đang cầm. Anh rất khỏe, Lý Vân Thâm yếu ớt như vậy không phải là đối thủ của anh.

Lý Vân Thâm nhìn thấy ánh mắt phẫn nộ của Giang Hạo Vũ, sợ hãi tới mức toàn thân run rẩy. Hần biết không thể làm gì anh nên quay người bỏ chạy.

Do không biết tình trạng Lâm Mặc thế nào nên Giang Hạo Vũ không đuổi theo hẳn. Mặc dù thấy hần chạy thoát anh không cam lòng nhưng lúc này không có gì quan trọng bằng Lâm Mặc.

Anh cúi xuống thấy Lâm Mặc đã không còn tỉnh táo nữa, mắt cô nhắm hờ, hai tay buông thõng. Trong lòng anh cảm thấy đau đớn, vì sao cô lại ngốc nghếch lao đến đỡ thay anh? Lẽ nào cô không hiểu cô yếu ớt hơn anh rất nhiều, không cần phải chịu đựng đau đớn thay anh? Vì sao cô có thể bất chấp mạng sống của mình như thế? Lẽ nào như vậy mà còn nói là không có cảm xúc gì với anh sao?

Anh ôm lấy cô chạy nhanh ra ngoài. Nhưng chưa bước được vài bước thì nghe thấy tiếng khóa cửa, anh nhìn xung quanh và phát hiện ra tên Lý Vân Thâm hèn hạ đã khóa hết cửa trước cửa sau nhốt họ bên trong.

Anh đặt Lâm Mặc xuống đất, giúp cô mặc áo khoác rồi cố gắng nghĩ cách để thoát ra ngoài. Đáng tiếc, tất cả các cửa sổ của ngôi nhà hoang này đều được dùng gỗ đóng đinh bịt kín, lối ra vào duy nhất là hai chiếc cửa đã bị khóa, e rằng nếu không có ai phát hiện thì họ sẽ mãi mãi không ra được.

Đứng rồi, điện thoại.

Anh vội vàng tìm điện thoại trong túi nhưng không thấy. Anh nghĩ mình để trong túi áo khoác nhưng chạy đến tìm cũng không thấy. Lẽ nào vừa rồi ra khỏi xe anh làm rơi trên xe rồi sao? Túi của Lâm Mặc đã bị rơi ở bãi đỗ xe lúc bị Lý Vân Thâm bắt đi.

Đúng là họ đã bị ngăn cách với thế giới rồi.

Giang Hạo Vũ ngồi bệt xuống đất, hối hận vì đã không báo cảnh sát ngay từ đầu. Anh run run ôm lấy Lâm Mặc.

Làm thế nào? Nên làm thế nào? Lâm Mặc bị đánh như thế không biết có bị thương ở đâu không, nếu không kịp đến bệnh viện hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Khi anh đang không biết phải làm gì, Lâm Mặc đột nhiên cử động rồi từ từ mở mắt ra.

“Evan...”

Giang Hạo Vũ cho rằng mình đang nghe nhầm. Lâm Mặc chưa bao giờ gọi anh như vậy, bạn bè của anh ở Thượng Hải cũng không gọi anh như vậy, tên tiếng Anh của anh chỉ có Chung Nhã Tuệ biết, từ khi họ bắt đầu quen nhau Chung Nhã Tuệ đã gọi tên anh như vậy.

Là ảo giác sao? Bởi anh sợ hãi mà sinh ra ảo giác?

“Evan... xin lỗi.”

Lần này Lâm Mặc nói to hơn, ba tiếng cuối cùng anh nghe rất rõ.

Anh cảm thấy giống như nghe thấy một tiếng sét.

Cô gọi anh là Evan, cô gọi anh là Evan sao? Cô...

Cô là Chung Nhã Tuệ?

Giang Hạo Vũ muốn xác minh nhưng Lâm Mặc đang dần tỉnh lại nên bắt đầu cảnh giác, không nói gì nữa.

Cô thấy cơ thể mình đau nhức, trong lòng cô cũng rất đau đớn. May mà Giang Hạo Vũ không sao, nếu không cô sẽ không thể tha thứ cho mình.

Xung quanh yên tĩnh, thỉnh thoảng có tiếng chim quốc quốc kêu trong bụi cỏ gần đó. Trong một đêm mùa hè như thế này, Lâm Mặc tự nhiên cảm thấy hơi lạnh.

Cô không muốn Giang Hạo Vũ nhìn thấy đáng về nhếch nhác này của mình, cô muốn mãi mãi là một Lâm Mặc lạnh lùng trước mặt anh, chứ không phải là một Chung Nhã Tuệ yếu ớt trong quá khứ.

Nhưng vừa rồi, được anh ôm trong lòng, hơi thở quen thuộc của anh khiến cô không thể trốn tránh được nữa.

Cô rất sợ cô sẽ chết, rất sợ không có được cảm giác ấm áp như thế, rất sợ sẽ mãi mãi không có cơ hội nói lời xin lỗi mà cô còn nợ anh.

Vì thế cô không còn kiên trì với việc nghĩ mình là Lâm Mặc nữa, trong giây phút đó, cô muốn là Chung Nhã Tuệ ở bên cạnh Giang Hạo Vũ, cho dù có chết cô cũng không hối hận.

Thời gian như nước chảy theo dòng.

Giang Hạo Vũ chỉ biết ôm chặt lấy Lâm Mặc, trong lòng anh nóng như lửa đốt. Không biết đã bao lâu rồi? Chỗ này liệu có người nào đi qua không? Lâm Mặc có xảy ra chuyện gì không? Họ có thể rời khỏi đây không? Một loạt các câu hỏi hiện lên trong đầu khiến anh không yên, bệnh đau nửa đầu lại sắp phát tác.

Lâm Mặc nhắm mắt nhưng không ngủ được, bỗng nhiên cô thấy Giang Hạo Vũ thở gấp. Cô hoảng hốt mở mắt, thấy Giang Hạo Vũ đang cắn răng chịu đựng, gân xanh trên huyết thái dương của anh nổi lên, anh không nói gì, yên lặng chịu đựng cơn đau.

Cô muốn đỡ anh ngồi thẳng dậy để anh dễ chịu hơn nhưng cố gắng mấy lần đều không được. Giang Hạo Vũ ôm chặt lấy cô, không chịu buông cô ra mặc dù anh đang đau đầu.

“Đừng động đây.” Giọng Giang Hạo Vũ hơi khàn khàn, cố gắng không để cho mình run rẩy. Anh không thể ngã, không thể không quan tâm đến Lâm Mặc. Anh vẫn chưa làm rõ được Lâm Mặc là ai, anh không thể để xảy ra chuyện gì với họ.

“Đặt tôi xuống đất, anh có thể nằm một lát.” Lâm Mặc cố gắng giơ tay ấn lên huyết thái dương của anh nhưng cô không đủ sức để xoa bóp cho anh.

Giang Hạo Vũ đặt tay cô xuống, nhẹ nhàng ôm lấy cô. “Không sao. Cô có ổn không?”

Cô có ổn không? Cô có ổn không? Vì sao anh cần phải quan tâm cô có ổn không?

Nếu không vì cô, anh đã không rơi vào cuộc báo thù của Lý Vân Thâm, nếu không vì cô, chứng đau nửa đầu của anh sẽ không phát tác.

Thật sự Lâm Mặc thấy rất ân hận, ân hận vì sao không kiên quyết đưa anh về nhà trước, ân hận đã động đến Lý Vân Thâm. Cô tình nguyện chịu đựng tất cả một mình, không muốn Giang Hạo Vũ phải chịu bất cứ tổn thương nào.

Công dụng của thuốc mê hết dần, Lâm Mặc thấy khỏe hơn. Đầu óc càng tỉnh táo thì vết thương trên lưng càng gầy vò cô.

Cảm giác đau đớn khiến cho cô tê dại, rõ ràng như những nỗi đau khổ cô đã trải qua. Cô từ con người yếu đuối Chung Nhã Tuệ trước đây trở lại thành một Lâm Mặc kiên định.

Không để tâm đến sự phản đối của Giang Hạo Vũ, cô cố hết sức thoát khỏi lòng anh, chống tay đứng dậy. Cô nhìn xung quanh, quyết định dìu Giang Hạo Vũ đến góc tường.

Ngồi nghiêng dựa vào tường để cho phần lưng mình được thoải mái, cô đỡ Giang Hạo Vũ nằm xuống, đầu anh gối lên chân cô, ngón tay cô di chuyển linh hoạt xoa bóp huyết thái dương cho anh.

Sau khi biết Giang Hạo Vũ bị bệnh này, cô đã đi học cách xoa bóp. Mặc dù cô không khỏe để xoa bóp cho anh đúng cách nhưng Giang Hạo Vũ đã cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Bỗng nhiên có một giọt nước mắt rơi xuống mặt Giang Hạo Vũ, anh ngạc nhiên mở mắt.

Anh chưa bao giờ nhìn thấy Lâm Mặc khóc, đối với anh, cô luôn có vẻ rất lạnh lùng xa cách và là người không bao giờ chịu ảnh hưởng của tình cảm.

Ngay cả vừa rồi, khi phải chịu nỗi nhục nhã lớn như thế cô cũng không khóc, ánh mắt cô đầy vẻ kinh hoàng nhưng không hề rơi lệ.

Cô mạnh mẽ như vậy, vì sao bây giờ cô lại khóc?

Từng giọt nước mắt của Lâm Mặc rơi xuống nhưng cô không hề biết. Cô đang bận xoa bóp cho Giang Hạo Vũ, trong lòng chỉ nghĩ đến việc làm thế nào để anh mau hết đau. Cô không biết tâm trạng của mình đã thay đổi, không biết rằng mình không thể có tỏ ra mạnh mẽ trước mặt Giang Hạo Vũ được nữa.

“Tuệ Nhi.”

Giang Hạo Vũ khẽ gọi khiến cô quay trở lại với hiện thực.

“Anh thích tôi vì Chung Nhã Tuệ đúng không?” Cô cười khổ sở.

“Em là Chung Nhã Tuệ đúng không?”

Trong lòng Lâm Mặc đột nhiên lo sợ, cô không khóc nữa.

“À, anh cũng không tin vào giả thiết này, đúng không?”

Giang Hạo Vũ im lặng thừa nhận những lời cô nói. Thật sự, việc cô gọi tên tiếng Anh của anh không thể nói rõ được điều gì. Lâm Mặc và Tô Á Nam là bạn thân từ nhỏ, họ cùng nhau lớn lên, có một nhân chứng quan trọng như vậy, rõ ràng cô ấy không thể là Chung Nhã Tuệ. Hơn nữa, trong lần về Singapore lần trước, anh có đến nhà Chung Nhã Tuệ, ngôi nhà đó đã thay chủ mới, nghe hàng xóm nói, mười năm trước, Chung Nhã Tuệ đã bán căn nhà để sang Mỹ với anh trai.

“Hà tất phải lưu luyến với những tình cảm trước đây mà không lựa chọn nhìn hướng về phía trước? Á Nam là một cô gái rất tốt, anh...”

“Còn cô thì sao? Cô cũng là một cô gái rất tốt, vì sao tôi không được thích cô?”

“Tình cảm của anh với tôi chẳng qua chỉ là vì Chung Nhã Tuệ mà thôi.”

“Tôi nói không phải thì sao?” Khuôn mặt xinh đẹp của Chung Nhã Tuệ hiện lên trước mắt anh, anh không nhìn rõ thái độ của cô ấy, sau đó hình ảnh của Lâm Mặc hiện lên trong tâm trí anh vô cùng rõ ràng.

Anh đã từng yêu Chung Nhã Tuệ nhiều như thế, yêu vẻ hồn nhiên đáng yêu của cô, yêu sự dịu dàng, tâm lý của cô. Nhưng đó là chuyện trong quá khứ, anh đã quyết định từ bỏ tình yêu tuyệt vọng với Chung Nhã Tuệ. Lúc này, cơ duyên đến đúng lúc, Lâm Mặc xuất hiện, cô có ngoại hình giống hệt Chung Nhã Tuệ nhưng tính cách lại hoàn toàn khác. Anh thừa nhận lúc đầu do ngoại hình giống Chung Nhã Tuệ mà anh để ý đến Lâm Mặc, nhưng sau hơn một năm tiếp xúc, hình ảnh của Lâm Mặc luôn in đậm trong lòng anh.

Vì sao anh không thể yêu cô, vào giây phút quyết định nói lời yêu, anh đã không còn nhớ đến Chung Nhã Tuệ nữa. Nếu nói rằng sự tồn tại của Chung Nhã Tuệ cản trở tình cảm giữa họ thì anh sẽ cố gắng để chứng minh, anh yêu cô không phải vì Chung Nhã Tuệ mà bởi vì anh yêu cô, cô là Lâm Mặc.

Nếu không phải vừa rồi Lâm Mặc nhắc đến Evan, anh nghĩ anh sẽ không nhắc đến giả thiết xuẩn ngốc đó.

“Chúng ta không nói đến vấn đề này nữa được không?”

Lâm Mặc biết Giang Hạo Vũ là một người cố chấp, cuộc tranh luận này sẽ không có bất kỳ kết quả nào.

“Được.” Giang Hạo Vũ ngừng một lát, “Vừa rồi cô không do dự lao đến đỡ cho tôi, lẽ nào không phải vì có tình cảm với tôi sao?”

Lâm Mặc hơi đau đầu, thầy Giang Hạo Vũ hỏi một câu khó như vậy nên không biết phải nói gì. Việc xảy ra tới nay khiến cho cô kiệt sức, cô không còn sức lực để tiếp tục tranh luận. Giang Hạo Vũ chẳng qua là muốn chứng minh cô có tình cảm với anh, vậy thì cô phải để cho anh thất vọng thôi!

“Anh là nghệ sĩ đang nổi tiếng, tôi là trợ lý của anh, một trong những trách nhiệm của tôi là bảo vệ anh, hướng hồ việc xảy ra hôm nay là do tôi, tôi không thể để anh bị thương được.”

Thật vậy sao? Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc như đang làm việc của Lâm Mặc, trong ánh mắt của Giang Hạo Vũ thoáng vẻ thất vọng.

Khi anh đang muốn tiếp tục nói điều gì đó thì bên ngoài có tiếng mở khóa.

Cửa từ từ được mở ra, người mở cửa như đang cẩn thận do thám.

Giang Hạo Vũ vội vàng ngồi dậy, cầm lấy cây gậy vừa cướp được của Lý Vân Thâm. Lâm Mặc sợ hãi, hơi run run nhớ lại chuyện vừa xảy ra. Giang Hạo Vũ ôm chặt lấy cô. Anh thể với lòng mình, nhất định phải đưa Lâm Mặc ra khỏi đây an toàn.

Cửa được mở hẳn ra, có hai người bước vào, một nam một nữ.

Người phụ nữ nhìn hai người trong nhà đang cảnh giác cao độ, người đàn ông tay cầm một chiếc máy ảnh bấm lia lịa.

Ánh đèn flash không ngừng lóe sáng, Lâm Mặc hiểu ra mọi chuyện, sợ hãi ôm lấy cổ.

Paparazzi! Tên biến thái Lý Vân Thâm đã thông báo cho paparazzi. Giang Hạo Vũ... Cô không dám nghĩ tiếp, cô run người lên.

Giang Hạo Vũ chau mày, nghiêng người che cho Lâm Mặc theo bản năng. Anh không nghĩ nhiều như cô, anh chỉ không muốn cô tiếp tục bị tổn thương. Đối với anh, nghề diễn viên mãi mãi không bao giờ được đặt lên vị trí cao nhất, lúc này, Lâm Mặc quan trọng hơn rất nhiều lần.

Trong vòng nửa phút, đột nhiên nữ paparazzi lao đến bên người bạn của mình. Chỉ kịp nhìn thấy cô cướp máy ảnh trong tay anh ta, không nghĩ gì tháo thẻ nhớ trong máy ảnh rồi nhanh chân bước đến bên Giang Hạo Vũ và Lâm Mặc.

“Chị Lâm Mặc, thẻ nhớ ở đây, tôi bảo đảm chúng tôi sẽ không nói ra.”

Sự chân thành của cô khiến cho hai người đàn ông ở đó đều ngạc nhiên. Giang Hạo Vũ ngạc nhiên nhìn cô, đồng nghiệp của cô tức giận hét gọi tên cô:

“Luu Phi”.

Lâm Mặc nghe thấy thế trong lòng cảm thấy yên tâm hơn. Hóa ra là cô ấy.

Lâm Mặc khá quen với thợ săn ảnh này, cô thường chào hỏi cô ấy hỏi đầu mới đi với Tô Á Nam. Luu Phi là một paparazzi rất yêu nghề, những tin quan trọng trong làng giải trí không hề vắng tên cô ấy. Cô làm việc rất cần mẫn, thậm chí không quan tâm đến cả tính mạng của mình vì công việc.

Có một lần Tô Á Nam có việc vội ra ngoài để đưa thông cáo thì bị cô ấy nhìn thấy và bám theo suốt dọc đường. Xe của họ vừa dừng lại thì xe của cô ấy cũng dừng lại ngay phía sau. Tô Á Nam vội vàng qua đường, Lâm Mặc bị tụt lại phía sau, còn cô ấy cố gắng chạy theo Tô Á Nam, không để ý có một chiếc xe ở phía sau đang lao lại. Nếu Lâm Mặc không nhanh kéo cô ấy lại, có lẽ cô ấy không còn trên cõi đời này nữa. Khi lấy lại bình tĩnh, cô ấy không đuổi theo Tô Á Nam nữa, gục đầu lên vai Lâm Mặc khóc mãi. Kể từ đó về sau, chỉ cần là nghệ sỹ của Tranh Tĩnh thì cô ấy không hề đưa tin gì bất lợi, coi như đó là sự bảo đảm với Lâm Mặc.

Lâm Mặc nhẹ nhàng đẩy Giang Hạo Vũ ra, cô yên tâm nhìn anh. Giang Hạo Vũ ngồi thẳng dậy, tay vẫn đặt ngang eo cô không muốn bỏ ra.

Luu Phi nhìn thấy vẻ thương cảm của Lâm Mặc, giả thiết về cuộc hẹn hò giữa Giang Hạo Vũ và Lâm Mặc biến mất. Cô hỏi: “Thế này là thế nào?”.

Nghe Lâm Mặc kể sơ qua sự việc, Luu Phi lớn tiếng chửi mắng Lý Vân Thâm. Mặc dù cũng là paparazzi nhưng cô ấy rất căm ghét Lý Vân Thâm. Nếu biết người gọi điện thông báo việc này là hấn thì cô đã dặn cấp dưới làm rõ mọi chuyện trước. Việc Lý Vân Thâm ly hôn với người vợ giàu có được bàn luận rất sôi nổi trong giới paparazzi, tất cả các tờ báo lá cải đều đăng tin này lên trang nhất. Hừ, chuyện đen đủi này là do hấn ta tự chuốc lấy.

“Chị Lâm Mặc, chị yên tâm, em sẽ giúp chị báo thù này.” Luu Phi vỗ ngực, đồng nghiệp của cô cũng hưng phấn như vậy.

Lâm Mặc hiểu cô ấy muốn nói gì, sắp sửa có một tin giật gân rồi, cô ấy giúp cô báo thù chẳng qua chỉ là mượn uy thế nghề nghiệp để dạy cho hấn ta một bài học mà thôi. Cô không khách khí, không từ chối, thậm chí không nghĩ gì cả, chỉ muốn mau được rời khỏi đây.

Giang Hạo Vũ thấy cô mệt mỏi và yếu ớt, đỡ cô bước ra ngoài. Anh muốn đưa Lâm Mặc đến bệnh viện nhưng cô sống chết không chịu, không còn cách nào khác, anh đành đưa cô về nhà mình. Khi anh đưa cô vào đến phòng thì cô đã ngủ thiếp đi.

Anh cẩn thận đặt cô nằm lên giường. Khi lưng cô chạm xuống giường, cô run rẩy kêu lên một tiếng nhưng không tỉnh dậy. Anh vội vàng giúp cô điều chỉnh tư thế cố gắng để cho lưng cô được thoải mái.

Anh không dám cởi áo khoác của cô, mặc dù anh rất muốn biết cô bị thương thế nào nhưng lý trí nói cho anh biết anh không thể làm thế không thể có bất kỳ hành động nào bất nhã với Lâm Mặc, cho dù anh có lo lắng thì cũng không được phép.

Nghĩ đi nghĩ lại, anh gọi điện cho Tô Á Nam

Tô Á Nam đang ngủ say bị đánh thức, tâm trạng không thoải mái, khi biết tin Lâm Mặc bị thương, cô không nghi ngờ gì vội vàng lái xe đến nhà Giang Hạo Vũ. Trên đường đi lòng cô rối như tơ vò, nhưng cô không biết mình đang phiền muộn điều gì.

Đến nơi, Giang Hạo Vũ đưa cô vào phòng ngủ, dặn dò cô xem xét cẩn thận rồi đưa lọ dầu mình vừa chạy đi mua nhét vào tay cô.

Ánh mắt cô tối sầm lại, trong lòng nghĩ, anh ấy quan tâm Lâm Mặc đến mức để lộ tất cả tâm trạng lo lắng, hoảng loạn của mình lên nét mặt như thế hoàn toàn khác hẳn khi anh ở bên cô.

Lẽ nào anh..

Cô hít một hơi thật sâu, bước về phía Lâm Mặc. Cô cẩn thận lật chăn ra, thấy Lâm Mặc đang mặc áo của Giang Hạo Vũ.

Họ... rốt cuộc là như thế nào?

Khi cởi áo Giang Hạo Vũ mặc cho Lâm Mặc, cô không có phản ứng gì, nhưng khi cởi đồ bên trong của cô ấy, thấy quần áo bị rách đến mức thảm thương, toàn thân cô run rẩy.

Tô Á Nam cảm thấy hơi đau lòng và hối hận. Cô không nên nghi ngờ bạn thân nhất của mình. Lâm Mặc bị thương, vì sao cô còn có đủ tâm trạng để nghĩ lung tung như thế. Cô nhẹ nhàng vớt chiếc áo nhàu rách đi.

Khi ánh đèn chiếu lên người Lâm Mặc, Tô Á Nam chết lặng không dám tin vào những gì mình đang nhìn thấy trước mắt. Trên lưng Lâm Mặc có vô số những vết sẹo đan xen vào nhau, màu sắc đã nhạt đi nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ. Trên những vết sẹo đó là một vết thương xanh tái rất dài, có lẽ là vết thương ngày hôm nay.

Vì sao lại như vậy? Trên lưng Lâm Mặc vì sao lại có nhiều vết sẹo như thế? Cô bước đến nhìn Lâm Mặc, phát hiện ra phía trước người cũng vậy, trên ngực, trên bụng đều có rất nhiều vết sẹo. Chẳng trách cô ấy luôn mặc quần áo kín đáo, lúc nào cũng là quần dài áo sơ mi, cổ hủ và giống hầu hết những người làm công việc văn phòng khác.

Nước mắt Tô Á Nam rơi xuống.

Cô rất muốn gọi Lâm Mặc dậy hỏi cho rõ ràng, nhưng nhìn thấy khuôn mặt mệt mỏi của cô ấy cô lại thôi. Cô định chạy đi nói với Giang Hạo Vũ nhưng

điều này có làm cho Lâm Mặc tức giận không? Ngay cả mình là bạn thân còn không biết những vết thương trên người cô ấy, làm sao có thể đi nói cho người khác bí mật mà cô ấy muốn giấu kín.

Cảm thấy gió lạnh của điều hòa thổi lên người mình, Lâm Mặc tỉnh dậy. Cô mở mắt, phát hiện thấy mình không mặc áo nên giật mình hoảng hốt, vội kéo chăn lên che người rồi ngồi dậy. Khi cô thấy ánh mắt hoang mang của Tô Á Nam, cô thở phào nhẹ nhõm rồi chợt cô hiểu ra Tô Á Nam đã nhìn thấy những gì trên người mình.

Cô ra hiệu cho Tô Á Nam ngồi xuống bên giường rồi nói nhỏ: “Đừng nói cho người khác được không? Đây là bí mật của chúng ta, tất cả đã là quá khứ rồi, mình không muốn để người khác biết”.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?”

Lâm Mặc biết là không thể giấu nữa, đành trả lời một câu ngắn gọn: “Trước khi gặp cậu, mình đã bị tai nạn xe”. Tai nạn xe không thể gây ra tình trạng như vậy nhưng cô không thể nói những nguyên nhân khác.

Tai nạn xe? Tô Á Nam bỗng nhiên cảm thấy, Lâm Mặc đang ở giữa một lớp sương mù khiến cho cô càng ngày càng nghi hoặc và không hiểu nổi. Đường như Lâm Mặc có rất nhiều bí mật mà cô không biết được, có lẽ là vì thời gian trôi qua đã lâu nên không cần thiết phải nói ra; có lẽ bên trong có một bí mật kinh khủng nào đó, nếu để lộ ra thì không ai có thể chịu đựng được.

Cô cảm thấy hơi sợ hãi, gạt đầu trước ánh mắt thỉnh cầu của Lâm Mặc.

Cô bắt đầu giúp Lâm Mặc xử lý các vết thương mà không nói gì nữa, Lâm Mặc cũng yên lặng, mắt nhìn lên đầu giường, ở đó có một bức ảnh Giang Hạo Vũ chụp với bố mẹ khi anh còn học đại học.

Mãi sau Lâm Mặc mới ngủ thiếp đi, Tô Á Nam nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng. Cửa vừa mở ra, cô đã thấy Giang Hạo Vũ đang ngồi ôm đầu gối bên cửa sổ, thấy cô ra anh vội đứng dậy hỏi.

“Cô ấy... không sao chứ?”

Mắt Tô Á Nam buồn bã, không biết vì bí mật mà Lâm Mặc nói với cô, hay vì thái độ của Giang Hạo Vũ với Lâm Mặc. Cô cảm thấy sự hy vọng của mình càng trở nên xa xôi, hơn nữa người đứng giữa lại là người bạn thân nhất của cô.

Trong lòng cô có một suy nghĩ ích kỷ, Lâm Mặc biết Giang Hạo Vũ có tình cảm đặc biệt với cô ấy không? Trong lòng Lâm Mặc có tình cảm nào khác không giống như bạn bè bình thường với Giang Hạo Vũ không? Giữa họ có một sợi dây ràng buộc nào đó mà cô mãi mãi không thể hiểu được. Nếu Lâm Mặc cũng yêu Giang Hạo Vũ thì cô phải làm gì?

Cô cố gắng xóa đi suy nghĩ đó trong đầu mình. Không thể, tuyệt đối không thể. Chưa bao giờ Lâm Mặc thể hiện tình cảm gì đặc biệt với Giang Hạo Vũ trước mặt cô, thậm chí có thể nói cô ấy còn luôn trốn tránh anh. Cô biết đó là vì mối tình đầu của Giang Hạo Vũ với Chung Nhã Tuệ, Lâm Mặc không muốn anh nhìn thấy mình rồi nhớ đến những đau khổ của mối tình đầu, đây là điều tất cả mọi người đều biết. Nếu không phải vì cô có tình sắp xếp cho Lâm Mặc và Giang Hạo Vũ vào một nhóm, có lẽ cô ấy sẽ chọn ở bên Bách Vũ Trạch, cô có thể nhận ra Bách Vũ Trạch thích Lâm Mặc nhưng Lâm Mặc cũng không có tình cảm gì đặc biệt với cậu.

Vì vậy, không thể có khả năng đó, tuyệt đối không thể có.

“Tôi đã xử lý xong vết thương cho Lâm Mặc rồi, hơi nặng nhưng cô ấy không muốn đến bệnh viện, vì thế đợi cô ấy tỉnh lại, tôi sẽ đưa cô ấy về nhà. Mấy ngày tới cô ấy sẽ nghỉ phép, cô ấy mệt quá, cần tranh thủ dịp này nghỉ ngơi cho khỏe!” Tô Á Nam nói với giọng đều đều, cúi đầu không muốn nhìn nét mặt đầy lo âu của Giang Hạo Vũ.

Cô cũng không hỏi Giang Hạo Vũ tới nay đã xảy ra chuyện gì vì vừa rồi Lâm Mặc đã kể cho cô. Tên Lý Văn Thâm đáng chết, báo thù Lâm Mặc độc ác như thế, cũng may không làm liên lụy đến Lâm Mặc và Giang Hạo Vũ, nếu không con phong ba sẽ không còn dễ giải quyết như lần trước.

Giang Hạo Vũ “ừ” một tiếng rồi ngồi lại tư thế cũ, nghiêng đầu nhìn ánh đèn bên ngoài cửa sổ.

Nghe thấy câu trả lời của Tô Á Nam, anh càng cảm thấy không yên tâm. Nhưng Lâm Mặc là người cố chấp, cô ấy đã quyết định điều gì thì không ai có thể thuyết phục được. Cô ấy không muốn đến bệnh viện vì muốn bảo vệ anh, không muốn làm liên lụy đến anh.

Anh không biết rằng Lâm Mặc không muốn đến bệnh viện là vì những bí mật trên cơ thể của cô, ai cũng có thể biết, nhưng Giang Hạo Vũ không thể.

Đêm hôm đó, cả ba người đều ngủ không ngon, mỗi người đều có suy nghĩ riêng của mình.

Lâm Mặc xin nghỉ phép, cô từ chối lòng tốt của Tô Á Nam định xin nghỉ phép để ở bên cô, cô ở nhà một mình nghỉ ngơi. Rất nhiều người muốn đến thăm cô nhưng trong điện thoại cô luôn khéo léo từ chối, đặc biệt là Giang Hạo Vũ, sau một lần nghe điện thoại của anh thì cô không nghe mấy nữa.

Cô cũng không biết vì sao, chỉ cần nghe thấy giọng nói của anh là cô không thể không nhớ anh. Tối hôm đó đã thay đổi rất nhiều thứ mà cô không muốn thay đổi, lần đầu tiên cô có ý định lùi bước.

Có lẽ cô phải đi thật xa để không làm ảnh hưởng đến quỹ đạo cuộc sống riêng của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Là Ước Nguyện Cả Đời Không Hối Tiếc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Hiểu nhầm

... Cho dù tất cả mọi người hiểu nhầm cô cũng không sao, chỉ cần anh hạnh phúc là đủ.

Sau tuần, cuối cùng Lưu Phi cũng hành động.

Cô bắt đầu công kích công ty của Lý Vân Thâm trên tất cả các tạp chí lá cải khiến rất nhiều nghệ sỹ tức giận với hấn, các vấn đề trước đây không dám nói ra giờ được phơi bày, trong làng giải trí dậy lên một làn sóng lớn.

Rất nhiều nghệ sỹ cùng nói lên sự thật về việc mình bị phao tin đồn nhảm như thế nào. Trong một khoảng thời gian rất ngắn, trên báo chí và truyền hình đều xôn xao về vấn đề này.

Sau đó, tin tức truyền đi, Lý Vân Thâm không có cách nào khác đành đến cục cảnh sát đầu thú, thừa nhận các tội danh của mình và bị giam.

Trên truyền hình và báo chí, mọi thông tin đều không nhắc đến bất kỳ ai của Tranh Tinh, lúc này Lâm Mặc mới cảm thấy yên tâm. Cô gọi điện cho Lưu Phi nói lời cảm ơn, Lưu Phi nói đó chỉ là báo đáp ơn cứu mạng mà thôi.

Vấn đề liên quan đến Lý Vân Thâm dừng lại ở đó.

Vết thương của Lâm Mặc đã lành nhưng cô không muốn quay về công ty sớm. Tâm trạng của cô chưa ổn định mà luôn nhớ về buổi tối hôm đó, vì thế cô sợ rằng nếu cô xuất hiện lúc này sẽ có chuyện gì đó không hay xảy ra.

Cảm thấy rất khó chịu, cô một mình lái xe đến viện phúc lợi.

Viện trưởng thấy cô mặt mày căng thẳng, bảo lũ trẻ ra ngoài chơi rồi cầm lấy tay cô, thân mật hỏi: “Sắc mặt không tốt lắm, phụ nữ không nên gắng sức quá, có thời gian để yêu đương mới tốt”.

“Yêu đương?” Lâm Mặc cười có vẻ như nghe thấy một việc lạ lùng, đột nhiên hỏi ngược lại: “Viện trưởng, tình yêu có thể sống được bao lâu?”.

Viện trưởng yên lặng rồi lắc đầu.

“Nếu có người vương vấn một tình cảm suốt mười mấy năm, bà có cảm thấy anh ta rất ngốc không?”

“Cô thấy thế nào?”

“Rất ngốc.”

“Không phải trong tiểu thuyết vẫn nói, tình yêu có thể làm cho con người ta ngốc nghếch sao?” Viện trưởng cười, trong lòng biết Lâm Mặc đã có người nào đó, chẳng qua là đang tự tìm lấy phiền não mà thôi.

“Xin lỗi, không hiểu vì sao tôi lại nói với bà chuyện này.” Lâm Mặc không muốn tiếp tục nói những lời dối trá với lòng mình. Cô thấy Giang Hạo Vũ ngốc, còn cô thì sao? Cô còn ngốc hơn cả Giang Hạo Vũ.

Viện trưởng vỗ nhẹ lên tay cô, nói những lời chân thành từ đáy lòng: “Lâm Mặc, cô phải thành thật đối mặt với trái tim mình. Không được che giấu, không được lừa dối. Cô không cần phải tự làm khổ mình như vậy. Cô là một phụ nữ, tôi hy vọng cô có thể tìm được hạnh phúc cho chính mình”.

Hạnh phúc có lẽ mãi mãi không đến với cô nữa. Nhưng cô không thể nói ra, cô chỉ cười để che giấu nỗi tuyệt vọng của mình.

Chạy trốn mãi cũng không được, sau khi bị Trương Như trách móc, Lâm Mặc không thể không kết thúc kỳ nghỉ của mình, bắt đầu đối mặt với hai người mà cô không muốn gặp.

Giang Hạo Vũ là người cô không thể gặp, Bách Vũ Trạch là người cô không muốn gặp.

Bất ngờ, vào buổi tối trước khi cô kết thúc kỳ nghỉ, Tô Á Nam chạy đến nhà cô với khuôn mặt đầy nước mắt, trong tay cô ấy cầm chai rượu uống đã voi nửa.

Cô uống rất nhiều, mặt đỏ gay, lúc cười lúc khóc, cầm tay Lâm Mặc về vô cùng đau khổ, nói không đầu không cuối.

Lâm Mặc đoán tâm trạng này của Tô Á Nam có liên quan đến Giang Hạo Vũ, không biết những ngày cô vắng mặt đã xảy ra chuyện gì không vui giữa hai người.

Tô Á Nam nói hết những lời trong lòng rồi đột nhiên ôm lấy cô khóc lóc vô cùng đau khổ.

“Mình biết là anh ấy không thích mình, mình luôn biết như thế! Mình cũng không ép anh ấy phải chấp nhận mình, mình chỉ muốn ở bên anh ấy mà thôi! Nhưng vì sao anh ấy lại tuyệt tình như thế? Vì sao ngay cả đề cho mình thích anh ấy, anh ấy cũng cũng không muốn? Cậu biết hôm nay anh ấy nói gì với mình không? Anh ấy muốn mình không tốn công phí sức nữa, anh ấy không thể thích mình, mãi mãi không thể. Vì sao anh ấy lại như vậy? Anh ấy vẫn nhớ mối tình đầu của anh ấy, mình cũng không để ý, mình cũng không nghĩ đến việc anh ấy sẽ quên người con gái đó, nhưng vì sao anh ấy lại đối xử với mình như vậy? Vì sao?” Tô Á Nam khóc đến mức không thành tiếng.

Lâm Mặc chưa bao giờ nhìn thấy cô ấy đau khổ như vậy, thực sự là cô ấy rất rất yêu Giang Hạo Vũ, nếu không đã không mượn rượu giải sầu.

Là lỗi của mình, Lâm Mặc nghĩ, cô luôn vô tình làm tổn thương những người bên mình cho dù cô không muốn.

Cô không biết làm thế nào để an ủi trái tim tổn thương của Tô Á Nam, cô đành bỏ chai rượu đi rồi dìu cô ấy lên sofa, lấy khăn ẩm lau nước mắt cho cô ấy. Cô chỉ có thể làm như vậy, lần đầu tiên cô cảm thấy mình không còn sức lực, có lẽ một cây đại thụ như cô không còn đủ vững chắc để che mưa gió cho những người cô quan tâm nữa.

Trong căn phòng yên tĩnh bỗng nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại hơi chói tai. Lâm Mặc cầm lên, thấy tên của Liễu Vân Dật lóe sáng trên màn hình.

“Lâm Mặc, cô mau đến đây đi, Hạo Vũ uống rượu say ở PUB rồi.”

Anh ấy uống say rồi? Tô Á Nam vì anh ấy mà đau lòng nên uống say, còn anh ấy vì ai mà đau lòng? Cô sao? Hay vì không có được Chung Nhã Tuệ?

Lâm Mặc thở một hơi thật sâu rồi bình tĩnh nói: “Vậy anh đưa anh ấy về nhà”.

“Không được, tôi có việc phải đi, hôm nay chỉ có hai chúng tôi, tôi đi anh ấy không có ai chăm sóc.”

“Vì sao lại tìm tôi? Trợ lý không quản lý đời sống riêng.”

Liễu Vân Dật cười một cách đầy ý vị: “Tâm bệnh thì cần có thầy thuốc chữa tâm bệnh. Tôi sẽ gửi địa chỉ qua tin nhắn cho cô, mười phút nữa tôi đi rồi. Nếu cô không sợ mọi người nhìn thấy một Giang Hạo Vũ tốt đẹp bị paparazzi chụp ảnh trong bộ dạng như thế này thì cô không cần đến”.

Không đợi Lâm Mặc trả lời, Liễu Vân Dật cúp máy. Anh quay đầu lại nhìn Giang Hạo Vũ đang nằm trên sofa ngủ không biết trời đất là gì, trách móc: “Không biết uống thì đừng uống nhiều như thế, không thể hiểu sao anh lại có bộ dạng này nữa, đúng thật là...”

Hai thành viên trong một nhóm lại cùng thích một người con gái, người đứng ngoài đứng là không dễ nhúng tay vào. Nếu hôm nay Giang Hạo Vũ không buồn như thế thì anh đã không báo anh ấy ra ngoài uống rượu nói chuyện, không ngờ, Giang Hạo Vũ nhìn thấy rượu là uống cho đến say, anh không có cách nào khuyên nhủ được.

Vì thế, anh đành gọi điện cho Lâm Mặc, sự việc tiếp theo như thế nào thì phó mặc cho tạo hóa.

Lâm Mặc cầm điện thoại thất thần. Liễu Vân Dật có ý định gì? Uy hiếp cô sao? Anh ta chắc chắn cô sẽ không thể bỏ mặc Giang Hạo Vũ?

Rốt cuộc cô có nên đi không?

Khi cô không biết quyết định như thế nào thì Tô Á Nam đã tỉnh táo hơn, xiêu vẹo bước đến nói: “Có việc à? Có việc thì đi đi! Mình ở đây một lát, không chóng mặt nữa mình sẽ về”.

Lâm Mặc đỡ cô ngồi xuống: “Hôm nay ở lại đây đi!”.

“Không được, ngày mai có việc, nhà mình cũng gần đây. Cậu mau đi đi, mình không phải là trẻ con.” Thấy vẻ mặt lo lắng của Lâm Mặc, cô đẩy Lâm Mặc ra cửa. “Mình không sao, cậu yên tâm!”

Thấy thái độ dứt khoát của Tô Á Nam, Lâm Mặc đành lái xe đến địa chỉ mà Liễu Vân Dật báo cho cô.

Khi cô đến nơi, quả nhiên Liễu Vân Dật đã đi rồi. Trong phòng lớn chỉ có một mình Giang Hạo Vũ, anh dựa nghiêng người lên sofa ngủ với vẻ không thoải mái, mảy châu lại.

Cô bước đến khua tay trước mặt anh và cảm thấy đau lòng.

Năm đó, khi Chung Nhã Tuệ nói lời chia tay với anh, thái độ của anh cũng giống như vậy. Đó là một nỗi đau đớn không sao tả xiết, một nỗi tuyệt vọng của con tim đã chết khiến cô không dám nghĩ tiếp.

Cô vỗ vỗ lên vai anh muốn gọi anh tỉnh dậy, nhưng anh chỉ hơi động đập mi mắt rồi không phản ứng gì nữa.

Để paparazzi không chụp được ảnh của họ, Lâm Mặc phải đợi ở PUB đến nửa đêm. Ở đây khá an toàn vì ông chủ cũng là người trong làng giải trí, khách đến hầu hết đều là nghệ sĩ nên công tác bảo mật rất tốt.

Khi nhờ nhân viên ở PUB giúp đưa Giang Hạo Vũ ra xe của mình thì đã ba giờ sáng.

Về đâu? Nếu cô nhớ không nhầm thì ngày mai Secret có rất nhiều việc phải làm, nếu đưa về nhà anh ấy thì e rằng đi đi về về cũng đến giờ đi làm rồi. Không còn cách nào khác, cô đành đưa anh về nhà mình.

Có lẽ Tô Á Nam đã đi rồi, nếu ba người bọn họ ở cùng nhau thì sẽ rất khó xử.

Lúc lên tầng, Giang Hạo Vũ vẫn chưa tỉnh, cả người anh dựa vào cơ thể nhỏ bé gầy yếu của Lâm Mặc. Lâm Mặc rất mệt nhưng trong lòng lại bình yên lạ thường.

Cảm giác an toàn và ấm áp, đã mười năm trôi qua mà không hề đổi thay.

Mở cửa nhà, trong phòng tối om. Lâm Mặc không bật điện, đưa anh vào phòng ngủ rồi đỡ anh nằm lên giường, đắp chăn cho anh.

Xong việc, cô yên lặng đi ra. Cô sợ nếu ở lại, cô sẽ không rời đi được vì hơi ấm áp tỏa ra từ cơ thể của anh.

Ngồi trong phòng khách tối om, cô mệt mỏi dựa vào sofa, nhìn lên trần nhà cả đêm.

Cô không nhận ra Tô Á Nam chưa rời khỏi nhà cô.

Rượu mạnh quá, sau khi Lâm Mặc đi khỏi, ngồi một lát nhưng Tô Á Nam vẫn thấy chóng mặt, không có cách nào khác, cô đành vào phòng ngủ của Lâm Mặc nằm một lát. Dù sao cô cũng thường xuyên làm như vậy, có lúc thu âm đến nửa đêm, cô không về nhà mình mà đến thẳng nhà Lâm Mặc ngủ.

Khi Lâm Mặc đưa Giang Hạo Vũ về nhà, đúng lúc cô bị mơ ngủ đi vào nhà vệ sinh rồi ngủ quên trong đó một lúc. Khi quay lại thấy trên giường có người, cô nghĩ là Lâm Mặc đã về nên không suy nghĩ gì nhiều, vùi đầu ngủ tiếp, rất tự nhiên, cô còn khoác tay người mà cô vẫn nghĩ là Lâm Mặc.

Giang Hạo Vũ đang ngủ say nên không phản ứng gì, để cho cô khoác tay, thậm chí vô tình còn nằm sát lại.

Khoảng hai, ba giờ đồng hồ sau, trời sáng.

Giang Hạo Vũ dậy sớm đã thành thói quen, dù có uống say. Khi ngồi dậy, phát hiện ra tay phải của mình có người đang giữ, anh ngạc nhiên quay sang nhìn, mặt biến sắc, anh nhanh chóng nhảy khỏi giường.

Bị anh giật tay ra, Tô Á Nam cũng tỉnh dậy. Cô vuốt tóc và mờ mắt ra, thấy người ở trước mắt mình, cô hoảng hốt kêu lên một tiếng.

Lâm Mặc đang nấu cháo, nghe thấy tiếng kêu vội chạy vào phòng ngủ, nhìn thấy khuôn mặt hoảng sợ của Tô Á Nam, cô vô cùng ngạc nhiên. Sao cô ấy không đi? Khi họ quay về, rõ ràng là cô ấy không ở đó mà.

Không đợi cô nói gì, Giang Hạo Vũ vô cùng tức giận.

“Vi sao cô lại làm thế?”

“...” Cô không làm gì, đây chỉ là hiểu nhầm thôi.

“Cô muốn tôi và Tô Á Nam ở bên nhau thì cũng không nên dùng thủ đoạn như thế này!”

“...” Cô không hề có ý đó.

“Được, được, được.” Giang Hạo Vũ nói liền ba tiếng rồi đột nhiên tiến đến bên Tô Á Nam. Anh ôm lấy cô rồi tức giận hôn lên môi cô.

Lúc đó Tô Á Nam rất ngạc nhiên, không dám phản ứng gì, trong lòng dâng lên một cảm giác vô cùng ngọt ngào. Cô không dám tin Giang Hạo Vũ có thể hôn cô ngoài đời mà không phải là trong phim.

Lâm Mặc cũng đứng chết lặng ở đó, không dám tin cảnh hai người đang hôn nhau trước mắt mình. Máu như sắp vọt lên tận cổ họng cô. Cô cố gắng nuốt xuống, trong miệng có mùi tanh của máu.

Giang Hạo Vũ ngừng hôn nhưng vẫn ôm lấy Tô Á Nam. Anh quay đầu lại nói với Lâm Mặc: “Từ hôm nay, tôi và Tô Á Nam sẽ hẹn hò. Như vậy cô mãn nguyện rồi chứ?”

Nói xong, anh kéo Tô Á Nam ra khỏi nhà Lâm Mặc.

Bỗng nhiên, anh rất hận sự tuyệt tình của Lâm Mặc, rõ ràng là cô giống hệt Chung Nhã Tuệ. Tối qua, anh vô tình nghe được Tô Á Nam và trợ lý nói đến việc Lâm Mặc đang giúp cô ấy theo đuổi anh, sự đau khổ và tức giận bắt đầu không ngừng giày vò anh.

Lâm Mặc có thể không chấp nhận anh, nhưng vì sao lại đẩy anh cho người khác.

Anh nói với Tô Á Nam anh không thể thích cô ấy để kết thúc trò chơi nhạt nhẽo này. Nhưng anh không ngờ, Lâm Mặc lại có chủ ý đến mức hoang đường như thế.

Được, anh sẽ cho cô toại nguyện. Dù sao khi tỉnh dậy, trái tim anh đã chết rồi, ở bên ai cũng không quan trọng nữa.

Anh không quan tâm đến gì nữa.

Lâm Mặc trong phòng ngủ, nghe thấy tiếng sập cửa khi họ ra ngoài, tiếng động to đến mức dường như khiến cho cả căn phòng rung lên.

Cô cười, khoe miệng nở một nụ cười tuyệt đẹp nhưng trên mắt lại lấp lánh nước mắt. Cô mở ngăn kéo lấy lọ thuốc, bình tĩnh nuốt hai viên rồi bước đến bên giường, quỳ trước vị trí mà Giang Hạo Vũ đã nằm, nhắm mắt lại.

Cô đang đợi, đợi máu trong cơ thể mình bình yên trở lại, không còn cuộn lên từng hồi như lúc nãy nữa.

Như vậy rất tốt, đây là kết cục mà cô mong muốn.

Quay lại với công việc, Lâm Mặc khôi phục lại trạng thái vốn có, không vui vẻ cũng chẳng ngạc nhiên.

Quan hệ của họ bắt đầu thay đổi, cả công ty đều cảm thấy rất lạ, ngay cả những người hay nói cười nhất cũng không dám dò hỏi.

Lúc Lâm Mặc đọc lịch làm việc, Liễu Vân Dật và Bách Vũ Trạch ghé tai nhau thì thầm, luôn nhìn về phía Lâm Mặc.

Lâm Mặc giả vờ như không nhìn thấy gì.

Tâm trạng của Bách Vũ Trạch rất phức tạp, cậu muốn dùng ánh mắt dò hỏi cô nhưng cô vẫn lựa chọn cách giả vờ như không nhìn thấy gì.

Giang Hạo Vũ không ngẩng đầu lên nhìn cô, mở máy tính riêng và bắt đầu làm việc của mình.

Cô cũng không nhìn anh, bình tĩnh trao đổi một số công việc làm trong ngày hôm nay.

“Thời gian tới, mọi người sẽ đi Nhật để tổ chức một buổi biểu diễn ca nhạc, vì thế nếu có thời gian, mọi người nên luyện vài câu tiếng Nhật.” Nói xong, cô bước ra khỏi phòng họp không hề quay đầu lại.

Bách Vũ Trạch đuổi theo cô.

“Chị thật sự...” Cậu không biết phải nói gì tiếp.

Lâm Mặc ngẩng đầu nhìn cậu: “Đúng vậy, tất cả là do tôi sắp xếp, hơn nữa biện pháp này rất hiệu quả”.

Vừa dứt lời, cô thấy Liễu Vân Dật và Giang Hạo Vũ bước ra khỏi phòng họp, rõ ràng là nghe thấy câu nói của cô.

Giang Hạo Vũ không tỏ thái độ gì bước qua cô. Liễu Vân Dật thò dãi, lắc đầu bỏ đi.

Việc này đúng là càng ngày càng rối rắm.

Từ hôm đó, Giang Hạo Vũ và Tô Á Nam có vẻ như đang hẹn hò, thậm chí họ còn mặn nồng hơn cả mọi người dự đoán.

Chỉ cần đều có mặt ở công ty, hai người không bỏ qua bất kỳ cơ hội thân mật nào. Lúc thì Tô Á Nam mang com hộp đến cho Giang Hạo Vũ, lúc thì Giang Hạo Vũ tặng hoa tặng quà cho Tô Á Nam. Lâm Mặc còn nhìn thấy họ ôm hôn thân mật vài lần.

Cô không thể giữ lòng mình bình tĩnh, thậm chí chỉ nhìn thấy ánh mắt ngọt ngào của họ dành cho nhau cô đã phải uống hai viên thuốc để bình tâm. Cô lựa chọn công việc cần phải ra ngoài nhiều, các công việc trợ lý khác cô đều giao cho những đồng nghiệp mới đảm nhận.

Như thế này không phải là rất tốt sao? Vì sao cô lại buồn như thế, buồn đến mức muốn chết đi? Khi Tô Á Nam nũng nịu trong lòng Giang Hạo Vũ, trong lòng cô xuất hiện một suy nghĩ đáng sợ: Vị trí đó lẽ ra là của cô, của cô, của cô.

Cô bị phản ứng bất thường của mình làm cho sợ hãi, cô không biết phải làm gì.

Càng ngày cô càng không hiểu nổi trái tim mình, dường như có hai con người trong cô đang giành nhau, một người nói như vậy rất tốt, nên quyết định như vậy; một người khác lại nói không thể tiếp tục, nên bỏ cuộc, chối bỏ hạnh phúc mà mình có thể có trong tay.

Cô có thể có hạnh phúc sao? Không, cô biết chắc cô không thể có, không bao giờ có được hạnh phúc.

Một số người tiếp tục diễn vở kịch của mình, một số người vô cùng đau khổ. Người ngoài cuộc chỉ biết không ngừng thờ dài.

Trước khi đi Nhật một ngày, Bách Vũ Trạch không kiểm chế được nữa, kết thúc cuộc họp, đợi mọi người rời khỏi phòng họp, cậu giữ Lâm Mặc lại.

“Chị thích Giang Hạo Vũ đúng không?”

“Không.”

“Thế vì sao gần đây chị lạ thế?”

Lâm Mặc giống như vừa uống phải thuốc nổ, bức bối vì những lý do nhỏ nhặt, trước đây cô không như vậy, chỉ yên lặng sắp xếp mọi việc để không có cơ hội phạm sai lầm.

“Có gì lạ đâu, tôi rất khỏe.”

“Chị nói dối.”

“Tôi cần phải lừa dối cậu sao? Mong cậu sau này không đề cập đến chuyện riêng tư trong giờ làm việc, có lẽ cậu cảm thấy nhàn hạ nhưng tôi không có thời gian rảnh rỗi.”

Tính cách trẻ con của Bách Vũ Trạch bộc lộ rõ trước những lời nói lạnh lùng của cô, cậu kiên quyết giữ lấy tay cô.

“Trong lòng chị em là gì? Rốt cuộc trong lòng chị những người ở đây là gì?”

Lâm Mặc không suy nghĩ gì, buột miệng nói: “Phiền phức”.

“Phiền phức?” Bách Vũ Trạch nghĩ mình nghe nhầm, hoang mang nhắc lại.

“Đúng, phiền phức, mọi người ai cũng thật phiền phức.” Lần đầu tiên cô cảm thấy tất cả những gì mình làm đều phiền phức, không biết vì sao trước đây cô có thể bình tĩnh để hoàn thành công việc.

Khi tâm trạng không giống nhau, mọi suy nghĩ cũng thay đổi theo.

“Họ phiền phức, còn mình thì sao? Có phải mình cũng phiền phức không?” Người đang nói là Tô Á Nam.

Mất cô hoe đỏ, đứng bên Giang Hạo Vũ. Ngoài ra còn có Liễu Vân Dật, Trương Như và vài trợ lý khác ở đó. Tất cả mọi người đều yên lặng chờ cô trả lời.

Lâm Mặc lấy lại bình tĩnh, tìm cô như ngừng đập. Cô ngẩng đầu nhìn tất cả mọi người, nói rất nhẹ nhưng kiên định: “Đúng, mọi người đều phiền phức”.

Từ khi Tô Á Nam bắt đầu thành công đến khi Secret nổi tiếng như ngày hôm nay, cuộc sống của Lâm Mặc luôn gặp phiền phức. Cô phải quan tâm đến trạng thái tâm lý của họ, giúp họ thích ứng, giúp họ xử lý tất cả mọi chuyện. Cô chưa bao giờ trách móc, cam tâm tình nguyện làm tất cả bởi vì họ là những người cô muốn bảo vệ, phiền phức như thế nào cô cũng có thể chịu đựng.

Chỉ có duy nhất một điều cô không thể chịu đựng được là tình trạng như lúc này. Mọi người đều nhìn cô với vẻ hoài nghi khi nghe thấy cô thốt lên hai tiếng “phiền phức”. Đột nhiên cô cảm thấy những gì mình đã làm là không đáng. Trước mắt cô là những người cô hết sức bảo vệ họ, chỉ vì một câu nói mà họ không tin tưởng cô nữa.

Cô không để tâm đến họ nữa, nhanh chóng rời khỏi phòng họp và bước ra khỏi công ty. Lúc đến bãi đỗ xe, đột nhiên tim cô đập nhanh đến mức cô không sao thở được. Lấy lọ thuốc ra khỏi túi, không còn gì ở bên trong nữa.

Uống nhanh quá, cô cười khổ sở, lái xe đến phòng làm việc của Chương Vận.

Khi gõ cửa nhà Chương Vận, cô đã không còn tỉnh táo nữa. Cô túm lấy Chương Vận, chỉ thốt lên được một tiếng “thuốc”.

Bệnh của cô nặng quá, những đau khổ trong lòng được kìm nén bao lâu nay giờ như muốn nổ tung khiến cho cô vô cùng khó chịu, hai tay ôm lấy cổ, cô cố gắng thở, cảm thấy không khí trong phổi mình ngày càng ít.

Chương Vận sợ hãi, vội vàng gọi trợ lý mang thuốc đến cho Lâm Mặc uống. Cô và trợ lý cố gắng giữ lấy tay Lâm Mặc để cô không làm hại chính mình, trong lòng cô có một dự cảm không hay.

Gần đây cô ấy uống thuốc nhiều như vậy, liệu có vấn đề gì không?

Một lúc lâu sau Lâm Mặc mới bình tĩnh trở lại, cô dựa người vào ghế, sắc mặt xanh tái. Chương Vận quỳ xuống bên cô, thận trọng hỏi: “Đồng ý để chị chữa bệnh cho em, được không?”

“Em không sao, bây giờ em khỏe hơn nhiều rồi. Chỉ cần uống thuốc là có thể khống chế được, chị không cần phải lo lắng quá.” Lâm Mặc rất mệt, thờ không ra hơi.

“Uống thuốc không phải là cách giải quyết, loại thuốc này uống nhiều sẽ bị phụ thuộc, có hại cho sức khỏe.”

“Uống liên tục thì có chết không?” Lâm Mặc hỏi lại.

Chương Vận yên lặng rồi đáp: “Nếu không quá liều thì không”.

“Vậy là được rồi.”

Thấy Lâm Mặc không quan tâm đến sức khỏe của mình khiến Chương Vận cảm thấy rất tức giận: “Bây giờ chị không phải là bác sỹ tâm lý của em, chị là bạn của em, lẽ nào em không muốn nhận sự giúp đỡ của bạn bè?”.

Lâm Mặc nghĩ đến những người mà cô coi là “bạn”, cười lạnh lùng rồi đáp: “Em không có bạn bè”.

“Em...”

“Có phải nơi này cũng không chào đón em nữa không? Vậy em sẽ đi, không phải chỉ có một mình chị là bác sỹ tâm lý.”

Chương Vận không cố khuyên giải cô nữa, cũng không muốn quản cô. Giống như trước đây, cô để Lâm Mặc ngủ trong phòng trị liệu rồi chuẩn bị bước ra ngoài.

Nhưng khi cô đóng cửa phòng lại, cô nghe thấy Lâm Mặc nói nhẹ nhàng: “Chương Vận, xin lỗi”.

Đóng cửa lại, nước mắt cô bỗng tuôn rơi.

Rốt cuộc là chuyện gì? Điều gì có thể gây vò một cô gái tốt thành như vậy? Rốt cuộc là chuyện gì?

Cô có thể cảm thấy lòng dũng cảm kháng cự lại bệnh tật của Lâm Mặc không còn nhiều nữa, khi lòng dũng cảm hoàn toàn biến mất, Lâm Mặc sẽ ra sao? Cô không dám tưởng tượng.

Lâm Mặc còn trẻ, cuộc đời của cô ấy còn dài, vì sao vận mệnh lại không công bằng với cô ấy như vậy? Vì sao?

Không ai biết được câu trả lời ngoài Lâm Mặc.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Là Ước Nguyện Cả Đời Không Hối Tiếc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Rời xa

... Liệu có phải chỉ cần cô rời xa, tất cả mọi chuyện bị cô làm cho rối tung sẽ trở lại bình thường?

Ở chỗ Chương Vận ngủ một đêm, tinh thần Lâm Mặc khá hơn rất nhiều, cô hẹn Trương Như sẽ trực tiếp đến thẳng sân bay đi cùng mọi người.

Đến sân bay, Lâm Mặc tự nhắc nhở mình, buổi biểu diễn ca nhạc ở Nhật Bản lần này rất quan trọng với Secret, không thể để xảy ra bất kỳ sai sót nào. Cô lấy lại tinh thần cho mình rồi bước về phía mọi người.

Cô ngạc nhiên khi thấy bóng dáng của Tô Á Nam ở đó. Hình như Tô Á Nam đang xin nghỉ phép, có thể cô ấy đi cùng họ đến Nhật Bản để du lịch.

Cô bước lại gần lấy vé để làm thủ tục bay nhưng mọi người cười nói vui vẻ với nhau, tặng lời cô như thể cô là không khí.

Trương Như cảm thấy hơi thái quá, cô bước vào giữa đám đông.

“Nào nào nào, đưa vé máy bay cho tôi, không nhanh thì sẽ không kịp mất. Mọi người chuẩn bị hành lý để đem gửi.”

Mọi người tản đi.

Trương Như cầm tay Lâm Mặc nói với cô: “Họ đều còn trẻ con, em đừng để bụng”.

Lâm Mặc cười đáp: “Không sao”. Nói xong, cô cầm vé máy bay của mọi người đến trước quầy làm thủ tục.

Trương Như nhìn theo cô thở dài. Những đứa trẻ này không biết bao giờ mới trưởng thành? Cô là người ngoài cuộc nên hiểu rõ, còn họ đang ở trong cuộc nên không nhìn ra bản chất sự việc. Hy vọng không phải là khi xảy ra chuyện gì đó không hay họ mới hiểu.

Máy bay đang bay qua biển.

Mỗi lần đi công tác, Lâm Mặc luôn ngồi ở khoang hạng thương gia với mọi người, nhưng lần này, cô chủ động ngồi ở khoang hạng phổ thông.

Nhìn ra ngoài qua cửa sổ, cô thấy máy bay xuyên qua từng tầng mây giống như đang sa vào một lớp sương mù, trắng nhờ nhờ và mù mịt.

Ánh nắng chiếu xuyên qua các tầng mây ngày càng nhiều khiến cô lóa mắt đến mức không mở mắt ra được.

Lòng cô cũng đang trong một chuyến hành trình như vậy, hoang mang không biết đi về đâu.

Đã đến lúc cô phải rời xa mọi người rồi, tất cả mọi điều cần làm cô đã làm xong, không hồ thẹn với Thanh Tinh, không hồ thẹn với “bạn bè”, không hồ thẹn với bản thân cô. Vậy còn có lý do gì để giữ cô ở lại?

Cô phải đi xa, đi rất xa và bắt đầu một cuộc sống mới.

Đó là một kết cục tốt nhất cho họ.

Quyết định như vậy nên cô thấy nhẹ nhõm trong lòng, tâm trạng không vui đều tạm thời lắng xuống. Cho dù bạn bè không quan tâm đến cô, yêu cầu Trương Như tiếp nhận công việc của cô, cô đều có thể bình tĩnh đón nhận.

Có lẽ đây là lần cuối cùng cô đi cùng họ, cô cũng nên có một tiết mục hạ màn tốt đẹp.

Secret đến Nhật Bản được chào đón nồng nhiệt ngoài dự đoán của mọi người, Trương Như dự định cho họ đi chơi ở Nhật Bản hai ngày.

Trên xe về khách sạn trong ngày làm việc cuối cùng, Trương Như chính thức tuyên bố tin này khiến mọi người đều vỗ tay hoan hô. Tô Á Nam dựa vào người Giang Hạo Vũ hỏi: “Chúng ta đi Disney được không? Em rất muốn đến đó chơi”.

Giang Hạo Vũ không nói gì gật đầu. Liễu Vân Dật ngồi đằng sau họ rất thích thú với ý kiến này nên mọi người đều nhất trí quyết định ngày đầu sẽ đi Disney chơi, ngày thứ hai đi Shopping.

Trương Như ngồi cạnh Lâm Mặc hỏi: “Đi cùng chứ?”.

Lâm Mặc mỉm cười lắc đầu: “Em có chút việc cần giải quyết”.

“Lúc này việc không gấp, về rồi giải quyết sau, rất khó để có cơ hội cùng nhau đi chơi như thế này.” Trương Như hy vọng cơ hội này có thể giải quyết mâu thuẫn giữa mọi người nhưng Lâm Mặc dường như không cần hiểu.

“Không, mọi người đi chơi vui vẻ nhé.”

Nếu như trước đây, Tô Á Nam sẽ là người đầu tiên bắt cô đi cho bằng được thì thôi, còn lần này mọi người yên lặng lạ thường, không ai đứng ra mời cô cùng Trương Như.

Sắc mặt Trương Như hơi khó coi nhưng Lâm Mặc vẫn rất bình tĩnh, cô quay đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ. Cô vẫn còn một việc phải làm rồi mới có thể ra đi.

Mặc dù rất tức giận với câu nói của Lâm Mặc nhưng Bách Vũ Trạch vẫn muốn nói chuyện rõ ràng với cô. Buổi sáng sớm hôm sau, tranh thủ khi chưa đến giờ tập trung, cậu chạy đến gõ cửa phòng Lâm Mặc. Nhưng người trợ lý ở cùng phòng với Lâm Mặc nói cô đã ra ngoài trước đó một tiếng đồng hồ, cô cầm bản đồ tìm một địa chỉ và dùng bút đánh dấu lên đó. Vì tò mò, cô ấy đã xem trộm lúc cô vào phòng vệ sinh, chỗ cô đánh dấu là ngôi đền Asakusa nổi tiếng ở Tokyo.

Cô đến đó làm gì?

Bách Vũ Trạch quyết định không đi cùng mọi người, một mình đến đền Asakusa tìm Lâm Mặc.

Nghe nói, đền Asakusa là đền thờ Đức Quan Thế Âm Bồ Tát nên rất linh thiêng, điều đặc sắc nhất là trong đền có thẻ ước nguyện, thường xuất hiện trong các bộ phim về tình yêu của Nhật Bản.

Lâm Mặc đến vái tất cả các vị Phật trong đền, cuối cùng bước đến trước bàn đặt thẻ ước nguyện. Cô cầm bốn chiếc thẻ trong tay, chăm chú ghi tên và lời chúc phúc lên đó rồi cẩn thận treo lên tường ước nguyện.

Ngón tay cô lướt qua từng cái tên rồi nhủ thầm trong lòng: Bảo trọng.

Bách Vũ Trạch đến đền Asakusa. Cậu chạy thẳng đến tường ước nguyện vì có dự cảm là sẽ gặp Lâm Mặc ở đó.

Nhưng cậu đến chậm một bước, Lâm Mặc đi rồi cậu mới hớn hớn chạy đến. Không thấy bóng dáng Lâm Mặc đâu, cậu nghĩ trong lòng, lẽ nào dự cảm của mình sai?

Một lần gió thổi lại làm rung động các tấm thẻ ước nguyện trên tường thu hút sự chú ý của cậu. Đột nhiên cậu nhìn thấy bốn cái tên quen thuộc: Tô Á Nam, Giang Hạo Vũ, Bách Vũ Trạch, Liễu Vân Dật.

Trên thẻ ước nguyện cùng ghi một dòng chữ rất thanh và đẹp: Cầu bình yên, sức khỏe, vui vẻ cả cuộc đời.

Lời chúc phúc rất đơn giản nhưng lại khiến cho Bách Vũ Trạch cảm thấy đau xót trong lòng. Cậu bắt đầu nghi ngờ, một người có thể viết những tấm thẻ này vì sao lại có thể nghĩ họ là “phiên phức”?

Câu hỏi cần phải có người giải đáp nhưng cậu tìm khắp đền mà không thấy bóng dáng Lâm Mặc đâu. Lúc đó, Lâm Mặc đang đứng ở sân bay Tokyo và đã mua được một chiếc vé sớm nhất bay quay về Thượng Hải.

Sau khi xuống máy bay, Lâm Mặc về ngay công ty.

Khi Văn Bác nhìn thấy đơn xin nghỉ việc của cô, anh giật mình.

“Lâm Mặc, chị... chị...”

“Tất cả mọi giấy tờ liên quan đến công việc tôi đã sắp xếp gọn gàng, cho dù ai tiếp nhận công việc cũng có thể đọc là hiểu ngay, không cần phải tiến hành bàn giao nữa.”

“Lâm Mặc, không phải là chị đang đùa đấy chứ? Không buồn cười chút nào.” Văn Bác có vẻ hơi ngạc nhiên. Anh nghe thấy Trương Như kể chuyện Lâm Mặc và Secret có chuyện không vui, nhưng sao có thể trầm trọng đến mức xin nghỉ việc được?

Anh không hiểu. Ở Tranh Tinh, Lâm Mặc làm việc lâu hơn anh và rất trung thành, vì sao có thể nói đi là đi ngay được?

“Lâm Mặc, có phải lương ở vị trí mới khiến chị không hài lòng không? Chị có thể báo cáo lên cấp trên...”

Anh chưa kịp nói xong đã bị Lâm Mặc ngắt lời: “Anh yên tâm, tôi rời khỏi Tranh Tinh có nghĩa là sẽ rời khỏi làng giải trí”.

Cô biết Văn Bác đang lo lắng điều gì, sự nổi tiếng của cô giúp cô trở thành đối tượng được rất nhiều công ty giải trí tranh nhau mời đến làm. Đã từng có một công ty giải trí rất lớn cử người đến nói chuyện với cô, đề cô tự đưa ra tất cả mọi điều kiện, thậm chí cô muốn góp vốn cổ đông cũng được. Cô chưa bao giờ động lòng trước những cám dỗ đó. Vì Tô Á Nam ở Tranh Tinh nên cô cũng ở Tranh Tinh, nếu Tô Á Nam sang công ty khác cô cũng theo sang công ty khác.

Nhưng bây giờ, Tô Á Nam không cần cô nữa, sự tồn tại của cô chỉ là chướng ngại vật cho hạnh phúc của họ mà thôi, vì thế cô cần phải ra đi.

“Lâm Mặc, chị biết là tôi không có ý đó, tôi... dù sao tôi cũng không thể đồng ý cho chị nghỉ được.”

Lâm Mặc vẫn lạnh lùng nhìn thái độ như sắp phát điên của Văn Bác: “Nếu tôi nhớ không nhầm, tôi ký hợp đồng với Tranh Tinh không có thời hạn, có thể nói là, chỉ cần tôi muốn đi thì lúc nào đi cũng được”.

Đúng, chỉ cần cô muốn đi thì không ai có thể ngăn cản.

Văn Bác không có cách nào khác, đành bắt đầu chiến thuật hoãn binh.

“Vậy được rồi, lá đơn này cứ để ở chỗ tôi, tôi biết gần đây chị có nhiều việc nên rất vất vả cần có một kỳ nghỉ? Chị nghỉ bao lâu cũng được, muốn quay lại làm việc lúc nào cũng được, chị đồng ý không?”

Lâm Mặc thấy Văn Bác nói giọng gấp gáp như vậy, cô không muốn tiếp tục nói chuyện với con người yếu đuối đó nữa.

Cô đặt tất cả tài liệu giấy tờ và máy tính xách tay của mình lên bàn làm việc của Văn Bác, không nói gì và quay người bỏ đi.

Khi cô đóng cửa, Văn Bác bắt đầu không ngừng gọi điện thoại cho mọi người để tìm cách giữ cô lại.

Ở Nhật, mọi người từ Disney về khách sạn với tâm trạng rất vui vẻ và thích thú. Tô Á Nam kể chuyện thao thao bất tuyệt về Disney với Bách Vũ Trạch nhưng cậu không có tâm trạng để nghe.

Trương Như cảm thấy lạ khi không thấy Lâm Mặc đâu, cô ngạc nhiên khi nhận được điện thoại của Văn Bác.

“Sao thế Văn Bác?”

“Trời ơi, mọi người đi đâu thế? Sao không nghe điện thoại?” Văn Bác ngồi ở văn phòng trách móc.

Không khí ở Disney rất đông vui và náo nhiệt nên không nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Trương Như thấy có mấy cuộc gọi lỡ, cô ngạc nhiên hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Lúc Lâm Mặc đi không nói gì với chị sao?”

“Lâm Mặc đi rồi à? Đi đâu?”

“Chỉ làm việc kiểu gì thế? Lúc chiều Lâm Mặc về Thượng Hải, còn... còn đưa đơn xin thôi việc. Mọi người cùng đi Nhật với nhau, trước khi đi vẫn tốt đẹp, sao giờ lại xảy ra chuyện này?” Văn Bác trút tất cả mọi tức giận trong lòng lên Trương Như.

Lúc đó, Tô Á Nam ngồi trong phòng cũng nhận được điện thoại của trợ lý thông báo cho Tô Á Nam: “Chị Lâm Mặc xin nghỉ việc rồi”.

Tô Á Nam run rẩy, chiếc điện thoại trong tay cô rơi xuống đất. Trong đầu liên tục vang lên ba tiếng cuối cùng, nghỉ việc rồi, nghỉ việc rồi, nghỉ việc rồi.

Mọi người trong phòng đang cười nói thấy thái độ của cô, ngạc nhiên xúm lại hỏi.

Tô Á Nam ngồi khụy xuống giường, nét mặt cô đau khổ, có vẻ như không dám tin: “Trợ lý của tôi nói, Lâm Mặc xin nghỉ việc rồi”.

Mọi người đều ngạc nhiên.

Trương Như từ ngoài hành lang bước vào, sắc mặt xanh tái, thấy thái độ của mọi người trong phòng nên hiểu mọi người đã biết việc này, cô bắt đầu nổi giận.

“Đây có phải việc mà mọi người hy vọng không? Ép Lâm Mặc đi rồi, mọi người đã vui chưa? Lâm Mặc làm điều gì có lỗi mà mọi người lại đối xử với cô ấy như vậy? Á Nam nói xem, khi em mới vào nghề, ai là người nâng đỡ cho em đi tiếp? Em có thể kêu than, có thể trách móc, có thể không quan tâm đến tất cả mọi thứ, nhưng ai là người đã quên mình để chăm sóc cuộc sống cho em?” Trương Như quay sang phía ba người Secret, “Còn các cậu nữa, có vấn đề gì xảy ra Lâm Mặc đều đứng ra gánh chịu, tìm cách để các cậu chịu ảnh hưởng ít nhất. Các cậu thấy làm nghề sỹ nhệ nhàng quá phải không? Vậy hãy thử nói chuyện với các nghệ sỹ khác xem họ đã làm gì để tồn tại? Lâm Mặc đã thay các cậu sắp xếp mọi thứ, hao tâm tốn sức để được gì? Phiền phức, các cậu không cảm thấy các cậu rất phiền phức sao? Nhưng cô ấy có trách móc các cậu không? Nếu tôi là cô ấy, e rằng tôi đã sớm nản lòng, không thể đợi đến tận bây giờ. Kết cục này là điều các cậu muốn phải không?”

Không ai nói được gì. Họ không có tư cách để trách móc Lâm Mặc, đúng là họ đã hành động rất trẻ con.

Trương Như nhìn mọi người, nói một câu: “Ngay lập tức thu dọn đồ đạc, về Thượng Hải trong chuyến bay muộn nhất hôm nay”.

Quay về tìm Lâm Mặc nói chuyện, có lẽ có thể thay đổi quyết định của cô ấy. Cô biết Lâm Mặc không đành lòng. Cô ấy mất nhiều tâm huyết như thế hơn nữa giữa họ có rất nhiều tình cảm, không thể nói bỏ là bỏ ngay được. Chẳng qua Lâm Mặc giận quá, đúng, chẳng qua tức giận quá mà thôi, khi hết giận cô ấy sẽ quay lại.

Trong phòng vô cùng yên lặng, yên lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng thở của mọi người.

Bách Vũ Trạch run run nói: “Hôm nay em đến đền Asakusa, Lâm Mặc đã treo lên tường bốn chiếc thẻ ước nguyện, trên đó viết tên của nhóm em và Tô Á Nam. Hóa ra chị ấy muốn nói lời tạm biệt”.

Giang Hạo Vũ cúi đầu và yên lặng.

Cô ấy đi rồi? Cô ấy đã rời xa anh thật rồi sao?

Chiếc điện thoại trên nền nhà vẫn chưa ngắt liên lạc, Tô Á Nam yên lặng một lát rồi cầm lên hỏi: “Có liên lạc được với Lâm Mặc không?”.

“Không, chị ấy tắt máy, điện thoại nhà không có ai nghe, em đã lưu lại rất nhiều tin nhắn, nhưng Lâm Mặc đều không trả lời. Chị Á Nam, chị ấy giận thật rồi, giận đến mức không muốn chào tạm biệt chúng ta.”

Mọi người bắt đầu cảm thấy hoang mang trong lòng, hận không thể bay ngay về Thượng Hải. Từng phút từng giây trôi qua lâu đến lạ thường.

Sự thực là khi Lâm Mặc rời khỏi công ty, cô cảm thấy nhẹ nhõm lạ thường. Hóa ra từ bỏ lại dễ dàng như thế đơn giản đến mức chỉ một trang giấy mỏng manh là có thể kết thúc tất cả.

Ánh nắng mặt trời ở Thượng Hải rất rực rỡ, cuốn đi tất cả bóng tối trong lòng cô. Cô không về nhà mà bước chậm chậm trên đường.

Không biết bao lâu rồi cô mới đi dạo thoải mái thế này? Hình như từ hồi về Trung Quốc, cô chưa từng bao giờ đi như thế, những cửa hàng ven đường trông rất lạ và thú vị.

Cô đang nghĩ xem mình nên làm gì tiếp theo, nên đi đâu để tiếp tục sống. Sự thực chỗ nào cũng tốt, cô chỉ cần nhớ duy nhất một người mà không cần có bất kỳ tình cảm nào khác. Có thể sống bình yên suốt đời là một món quà lớn nhất dành cho cô rồi.

Một tấm biển quảng cáo của công ty du lịch đập vào mắt cô, trên đó có vẽ hình một chiếc du thuyền lớn trên biển.

Đột nhiên mắt Lâm Mặc sáng lên, cô không kiềm chế được đi về hướng đó.

Xem giới thiệu, đây là một tour sang trọng bậc nhất của công ty du lịch. Du khách có thể đi du thuyền vòng quanh thế giới, ghé thăm rất nhiều nước, có thể lên bờ ngắm cảnh ở bất kỳ bến cảng nào.

Lâm Mặc nhớ lại mơ ước của mình khi còn nhỏ, đó chính là hy vọng được ngồi trên du thuyền giữa biển lớn suốt cả ngày và chu du thế giới. Cô đã từng rất thích tàu, khi không vui cô thường ra biển xem những chiếc tàu chạy qua chạy lại. Chỉ cần nhìn thấy những con tàu lướt đi trên sóng nước là tâm trạng của cô thoải mái hơn rất nhiều.

Nhân viên của công ty du lịch nhìn thấy cô đứng tần ngần trước biển quảng cáo, vội vàng chạy ra giới thiệu nếu cô tham gia sẽ được nhận những ưu đãi gì.

Lâm Mặc không suy nghĩ nhiều nộp tiền đặt cọc. Cô muốn đi tàu khắp nơi, đến nơi nào tốt cô sẽ dừng lại ở đó.

Làm xong mọi thủ tục, cô cảm thấy rất vui. Cô đến siêu thị mua một ít đồ ăn rồi bước về hướng nhà Chương Vận. Cô muốn cảm ơn Chương Vận đã luôn chăm sóc cô, có lẽ lần này cô đi, cả đời sẽ không còn gặp lại Chương Vận nữa.

Chương Vận đứng ở cửa bếp thấy Lâm Mặc nấu ăn rất thành thạo, nhưng có vẻ như cô ấy vẫn chưa lấy lại được trạng thái cân bằng.

Vừa rời mở cửa thấy cô ấy đến cô đã rất ngạc nhiên, cô ấy không giống như trước, nhưng không giống chỗ nào thì cô cũng không diễn tả được thành lời.

Lâm Mặc nói muốn mời cô ăn một bữa rồi bày tất cả thực phẩm lên bếp khiến cô ngạc nhiên. Lâm Mặc trong mắt cô luôn là một người phụ nữ mạnh mẽ giờ trở nên dịu dàng như một người vợ hiền, dâu thảo.

Cô gái này còn có điều gì khiến cô bất ngờ nữa không? Rõ ràng là một con người kỳ lạ.

“Xong rồi, chỉ có vài món thôi, chị không phải cảm động như thế.” Lâm Mặc cười hiền dịu, ánh mắt cô dường như cũng đang cười.

Chương Vận là người vốn không quan tâm đến việc bếp núc, cô bốc một miếng sườn đưa lên miệng. Những món trình bày đẹp chưa chắc đã ngon, vì thế khi thấy rất nhiều món trên bàn, cô không tin là chúng sẽ ngon.

Nhưng sự thật khiến cô không thể không thừa nhận là mình đã sai. Hương vị của món ăn kích thích vị giác của cô.

“Ngon... ngon quá.” Cô liên tục bốc thức ăn đưa lên miệng.

Lâm Mặc thấy điệu bộ của cô không còn chút gì thanh cao của một bác sỹ tâm lý mà rất giống một cô gái con nhà nghèo đến tám trăm năm không được ăn đồ ngon. Cô lấy thìa đặt vào tay Chương Vận để ngăn cô ấy không có những hành động mất vệ sinh như thế rồi ngồi phía đối diện nhìn cô ấy ăn ngon lành.

Cô nói: “Lâu rồi em không nấu nên không quen tay lắm”.

Chương Vận tròn mắt nhìn cô có vẻ vô cùng ngạc nhiên.

“Ý của em là trước đây em nấu còn ngon hơn à?”

Lâm Mặc cười, không muốn phủ nhận.

“Trời ơi! Lâm Mặc, em thật là không tốt bụng, không nói cho chị biết là em nấu ăn ngon thế này, nếu biết chị sẽ không tính tiền phí em đến đây ngủ để chữa bệnh, chỉ cần em nấu cơm cho chị ăn là được! Đúng rồi, sau này sẽ như vậy, phải, chị thật là thông minh.” Chương Vận vui vẻ như một đứa trẻ.

“Chương Vận, kỳ thực, em đến là để chào chị, em sẽ xa Thượng Hải.”

Chương Vận bị sặc, ồm ồm miệng ho liên tục.

“Em... Em nói gì? Em sẽ rời khỏi Thượng Hải?”

“Vâng, em đã xin nghỉ việc rồi, vài ngày nữa em sẽ đi.” Lâm Mặc múc một bát canh đưa cho Chương Vận.

Đột nhiên Chương Vận hiểu ra Lâm Mặc có gì khác khác, cô ấy có một vẻ buồn thương phảng phất khiến cho người khác cũng cảm thấy buồn theo. Cô ấy quyết định rồi sao? Thế thì cô ủng hộ cô ấy.

“Lâm Mặc, em thật là xấu xa, bữa cơm hôm nay là gì? Bữa cơm cuối cùng à? Chị không cần.” Chương Vận không nhiều tuổi hơn Lâm Mặc bao nhiêu, có thể coi là cùng trang lứa, vì học chuyên ngành tâm lý học nên cô già dặn hơn những cô gái khác nhưng thực ra vẫn còn tính khí trẻ con.

Lâm Mặc cười rồi trêu cô: “Thế không biết bác sỹ Chương Vận xinh đẹp và lịch sự có thể bỏ thí phòng trị liệu bé nhỏ này cho em ngủ được không? Nếu chị muốn, em sẽ dùng tài nghệ nấu ăn để trả tiền khám bệnh cho đến khi em đi.”

“Vạn tuế, vạn tuế Lâm Mặc, em thật là tốt!” Chương Vận hoan hô rồi lại cắm đầu vào ăn.

Lâm Mặc nhìn cô nhưng tâm trí lại để ở nơi khác.

Mọi người và Tô Á Nam vẫn ở Nhật, nhưng chắc chắn tin cô xin nghỉ sẽ lan truyền khắp Tranh Tinh, có thể họ sẽ đến nhà tìm cô.

Cô tắt máy, quyết định ở nhà Chương Vận, đoạn tuyệt tất cả các mối quan hệ, cô sợ mình sẽ mềm yếu trước nước mắt của Tô Á Nam.

Đây là quyết định của cô, cô phải dứt khoát ra đi không được nao núng tinh thần.

Nửa đêm, mọi người về đến Thượng Hải, không ai về nhà mà đến ngay chỗ ở của Lâm Mặc. Nhưng họ gõ cửa hay gọi điện thoại đều không có ai trả lời.

Nhân viên bảo vệ của tòa nhà vô cùng ngạc nhiên khi được gặp rất nhiều minh tinh mà anh chỉ nhìn thấy trên màn ảnh, nói với về tiệc nuôi: “Xin lỗi, gần đây tôi không thấy cô Lâm quay lại”.

“Không quay lại? Lần cuối cùng anh nhìn thấy cô ấy là bao giờ?” Tô Á Nam biết nhân viên bảo vệ này, mỗi lần đến nhà Lâm Mặc cô đều gặp anh ta, có lần anh ta còn lấy sổ xin chữ ký của cô rồi nói luôn là một fan trung thành của cô.

Nhân viên bảo vệ nghĩ một lát rồi đáp: “Có lẽ là sáng ngày 23, khoảng 7 giờ, cô Lâm về lấy đồ đạc rồi đi ngay”.

“Anh chắc chắn không?” Ngày 23 chính là ngày họ đi Nhật.

“Chắc chắn.”

Sau khi hỏi thăm nhân viên bảo vệ, Bách Vũ Trạch chau mày: “Vậy Lâm Mặc về Thượng Hải không về nhà, chị ấy có thể đi đâu được?”.

“Hay cô ấy về Hàng Châu?” Liễu Vân Dật đặt ra giả thiết.

Tô Á Nam nghe thấy thế vội lấy điện thoại định gọi về nhà cô ở Hàng Châu nhưng vừa tìm thấy số điện thoại thì Giang Hạo Vũ ngăn lại.

“Giờ muộn rồi, người nhà cô ấy đã đi ngủ. Bây giờ em gọi điện đến, nếu Lâm Mặc không về nhà thì không phải là làm cho họ lo lắng sao?”

Tô Á Nam đành thôi, nét mặt không giấu được vẻ buồn bã. Cô khụy xuống, ngồi dựa vào cửa và bắt đầu khóc.

“Đều do tôi không tốt, tôi không nên cảm tính mà tức giận với cô ấy như thế tôi không nên không quan tâm đến cô ấy. Cô ấy làm tất cả mọi việc vì tôi mà tôi lại đối xử không tốt với cô ấy. Chắc cô ấy giận tôi lắm, có một người bạn như tôi đúng là đen đủi.”

“Cũng không thể trách chị, là do chúng tôi làm phiền chị ấy, nếu không phải là...” Bách Vũ Trạch quay đầu nhìn Giang Hạo Vũ, không nói tiếp nữa.

Đột nhiên trong đầu Liễu Vân Dật lóe lên một suy nghĩ, anh hỏi Tô Á Nam: “Tôi hôm đó Giang Hạo Vũ uống rượu say là đúng rồi, nhưng đầu tiên Lâm Mặc không biết việc này, vì sao cô lại có mặt ở nhà Lâm Mặc? Hơn nữa lại cũng uống rượu say?”. Anh nghĩ một lát rồi tiếp tục phân tích: “Nếu nói đó là âm mưu của Lâm Mặc thì chỉ có một khả năng duy nhất, cô ấy biết Giang Hạo Vũ uống rượu say, sau đó gọi cô đến, chuốc rượu cho cô ngủ rồi đưa Giang Hạo Vũ về. Nhưng lúc đó tôi nói với cô ấy, mười phút sau tôi phải đi rồi, thực ra tôi trốn trong xe đợi cô ấy đến, lúc cô ấy đến là vừa tròn mười lăm phút sau khi tôi gọi điện. Trong vòng mười lăm phút, gọi cô đến uống rượu rồi đi đón Giang Hạo Vũ là điều hoàn toàn không thể”.

Lúc đó Liễu Vân Dật chỉ hỏi Giang Hạo Vũ tối qua có tiến triển gì không, anh không ngờ nhận được câu trả lời như thế. Vì muốn Tô Á Nam và Giang Hạo Vũ đến với nhau mà Lâm Mặc làm một việc như vậy với bạn thân của mình sao? Mặc dù không tin lắm nhưng thái độ tức giận của Giang Hạo Vũ và bối rối của Tô Á Nam khiến anh không thể không tin. Sau đó đích thân Lâm Mặc thừa nhận nên anh không suy xét nhiều nữa.

Bây giờ nghĩ lại, tất cả mọi chuyện đều không hợp lý.

Tô Á Nam hoang mang ngẩng đầu lên, sau khi xảy ra chuyện này, cô luôn cho rằng đó là hành động Lâm Mặc nói sẽ giúp cô. Mặc dù hơi giận nhưng Giang Hạo Vũ đồng ý hẹn hò với cô nên sự vui mừng đã xóa nhòa tất cả, cô không nhớ lại câu chuyện giữa cô và Lâm Mặc đêm hôm đó nữa.

Bây giờ nghe Liễu Vân Dật phân tích cô mới nhớ lại, tất cả các cảnh diễn ra tôi hôm đó lần lượt hiện lên trong đầu cô. Trời ơi, rõ ràng là một sự hiểu lầm, một sự hiểu lầm trùng hợp.

Tô Á Nam càng ngày càng bối rối, nước mắt cô không ngừng tuôn rơi. Cô đứng dậy, cầm lấy tay Giang Hạo Vũ nói: “Anh hiểu nhầm Lâm Mặc rồi, cô ấy không, cô ấy không...”, cô khóc không thành tiếng.

“Không làm sao?” Liễu Vân Dật hỏi dồn.

Tô Á Nam vừa khóc vừa nói: “Hôm đó em không vui nên mang rượu đến nhà Lâm Mặc uống, vì uống nhiều nên bị đau đầu. Lâm Mặc nhận được điện thoại, em thấy cô ấy có vẻ khó xử nên đẩy cô ấy ra ngoài, bảo cô ấy đi giải quyết công việc”. Cô nhìn khuôn mặt tái xanh của Giang Hạo Vũ rồi nói tiếp: “Hạo Vũ, em không biết, em thật sự không biết cô ấy đến chăm sóc anh. Chắc chắn cô ấy nghĩ em đã về nhà rồi nên mới đưa anh về. Xin lỗi, sau đó em vui quá nên không nghĩ gì nhiều. Em nghĩ là cô ấy giúp em, thậm chí còn nghĩ là cô ấy muốn giữ em lại. Hóa ra không phải, hôm đó em ngủ mơ, khi từ nhà vệ sinh về phòng thấy có người nằm trên giường, em nghĩ là cô ấy nên không nghĩ gì cả”.

Sự thật phơi bày trước mắt khiến tất cả mọi người đều thờ dài.

“Thế vì sao Lâm Mặc lại thừa nhận?” Bách Vũ Trạch cảm thấy lạ.

Nhưng Trương Như rất nhanh trả lời cậu: “Lâm Mặc làm việc luôn chú trọng đến kết quả, không coi trọng quá trình. Chỉ cần đạt được kết quả mong muốn, cho dù sự việc phát sinh thế nào cô ấy cũng không để tâm. Cô ấy định mai mới cho Hạo Vũ và Á Nam, Hạo Vũ nói muốn qua lại với Á Nam là đạt được mục đích của cô ấy rồi, mọi người hiểu nhầm cô ấy cũng được, trách móc cô ấy cũng được, cô ấy không coi trọng chuyện đó”.

Tô Á Nam lau nước mắt, cô kìm nén đau khổ hỏi Giang Hạo Vũ: “Có phải vì cô ấy mà anh đồng ý hẹn hò với em không? Anh thích cô ấy phải không?”.

Giang Hạo Vũ ngạc nhiên rồi thốt lên hai tiếng: “Không phải”.

Mặc dù tất cả đều là hiểu nhầm nhưng cũng đủ khiến anh hiểu rằng, Lâm Mặc sẽ không cho anh cơ hội. Cô ấy chấp nhận bị hiểu nhầm, cam tâm tình nguyện chịu ánh mắt kỳ thị của mọi người để hai người có thể đến với nhau. Có lẽ, cô ấy quyết định bỏ đi cũng vì không muốn anh có cơ hội làm tổn thương đến Á Nam.

Anh nghĩ rằng, tình yêu của anh đã chết rồi nên hẹn hò với ai cũng không quan trọng nữa.

“Anh vì thích em nên mới hẹn hò với em.” Anh thích Tô Á Nam nhưng cảm giác đó không phải là tình yêu. Tô Á Nam là một cô gái rất tốt, cô có thể thay đổi thói quen vì người mình yêu, là một người phù hợp để anh lựa chọn, có lẽ nếu không có gì thay đổi, quan hệ của họ sẽ tiến xa hơn.

Anh nghĩ là chỉ cần thích thì có thể tiến xa hơn.

Tô Á Nam có vẻ không dám tin. Nhớ lại sự tức giận của Giang Hạo Vũ sáng hôm đó, cô thấy anh giống một đứa trẻ đang giận dỗi. Rõ ràng là hiểu nhầm, vì sao anh ấy vẫn nói như vậy? Liệu sự kiên trì của cô đã làm cho Giang Hạo Vũ cảm động sao?

Liễu Văn Dật hiểu tình cảm của Giang Hạo Vũ, nghe thấy câu trả lời và nhìn thấy vẻ cô đơn trên mặt anh nên cố gắng kìm nén lại những lời mình muốn nói.

Người trong cuộc đã quyết định rồi, anh là người đứng ngoài có tư cách phản đối sao? Nhưng sau này anh ấy không được hối hận mới ớn.

“Muộn quá rồi, mọi người về thôi! Ngày mai tìm tiếp.” Anh bước xuống cầu thang, quay đầu lại nói với mọi người, lúc đó vẫn đang đứng yên trước cửa nhà Lâm Mặc.

Nếu Lâm Mặc muốn trốn họ, họ có cố gắng đến đâu cũng không có cách nào tìm được cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Là Ước Nguyện Cả Đời Không Hối Tiếc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Số trời đã định

... Số trời đã định, cô không thể rời xa anh và mọi người.

Thoáng chốc hai ngày đã trôi qua, Tranh Tinh tìm Lâm Mặc bằng rất nhiều cách, thậm chí còn nhờ bạn bè làm bên cạnh sát. Nhưng Lâm Mặc không mất tích nên họ không thể báo cảnh sát xử lý. Secret và Tô Á Nam cũng nhờ không ít bạn bè nhưng không thu được kết quả gì. Lâm Mặc như thể đã bốc hơi vào không khí và biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Thật ra cô vẫn ở Thượng Hải, ở một nơi cô không thích lắm để làm đầu bếp ngán ngày.

Chương Vận rất vui, sáng sáng đứng giờ cô ra chợ mua đồ mình muốn ăn rồi ngồi chờ đến bữa cơm, thậm chí cô còn dọn trợ lý tạm ngừng công việc mấy ngày, dành thời gian ở nhà để nghỉ ngơi và thưởng thức các ngón ngon.

Lúc không nấu cơm Lâm Mặc cũng không nói gì, chỉ yên lặng đọc sách trên tủ. Chương Vận cũng không có ý định quấy rầy cô, vì trong mấy ngày Lâm Mặc ở đây, Chương Vận tận mắt quan sát và thấy tâm trạng của cô ấy đã bình tĩnh lại, cũng không thấy cô ấy uống thuốc nữa.

Cô biết Lâm Mặc đang đợi visa, chỉ cần có visa cô ấy sẽ bắt đầu chuyến du lịch khắp thế giới trên du thuyền. Có lúc cô rất muốn đi cùng Lâm Mặc, kiếm tiền bao lâu nay, một kỳ nghỉ thích hợp sẽ giúp cho cô có một tương lai tốt hơn. Đáng tiếc cô đã lên lịch cho mình đến sang năm rồi, thực hiện ước vọng này của cô cũng giống như chuyện nghìn lẻ một đêm. Vì thế cô rất hâm mộ Lâm Mặc.

Lâm Mặc tắt điện thoại, dùng điện thoại của Chương Vận để liên lạc với công ty du lịch. Không lâu sau, công ty du lịch gọi điện thoại tới phòng làm việc của Chương Vận thông báo thời gian lên đường cụ thể là buổi chiều ngày kia.

Chương Vận lưu luyến nhưng vẫn rất vui vẻ chúc mừng Lâm Mặc, chúc cô đi chơi vui vẻ và dặn dò cô nhớ thường xuyên liên lạc. Lâm Mặc mỉm cười

đồng ý.

Tối hôm đó, Lâm Mặc quyết định về nhà thu dọn đồ đạc. Cô rất hiểu lịch làm việc của Secret và Tô Á Nam, tối nay họ đều có công việc cần hoàn thành nên chắc chắn sẽ không đợi trước cửa nhà cô được.

Về tới nhà, cô không bật đèn, nằm yên lặng trên sofa. Nhiều ngày không về, ngôi nhà có vẻ lạnh lẽo hơn. Cô nhìn ánh đèn Led sáng trên điện thoại, đó là tín hiệu báo có tin nhắn.

Lẽ ra cô có thể bỏ qua, họ gọi điện đến vì muốn tìm cô nhưng cô đã quyết định ra đi rồi thì còn quan tâm làm gì nữa?

Trong lòng nghĩ thế nhưng tay cô vẫn ấn phím nghe.

“Chị Lâm Mặc, chị nghe điện thoại được không? Em biết chị đang ở nhà. Vì sao chị lại nghỉ việc? Vì sao?” Âm thanh phát ra theo trình tự thời gian từ cũ đến mới. Đây là giọng của trợ lý hiện tại của Tô Á Nam vào buổi chiều hôm cô xin nghỉ việc.

Tiếp theo là các cuộc gọi có nội dung giống nhau, hỏi cô vì sao không nghe điện thoại, vì sao nghỉ việc, vì sao không quan tâm đến họ, rất nhiều người gọi điện đến, Secret, Tô Á Nam, Tranh Tinh, Trí Thần, họ đều rất thân quen với cô.

Cô bất giác nhếch miệng cười không thành tiếng, không ngờ quan hệ của cô với mọi người lại tốt đến thế.

Có lẽ sắp đến tin nhắn ngày hôm nay, cô nghe rất lâu, sốt ruột muốn mau chóng nghe hết mọi tin nhắn, để còn thu dọn đồ đạc rồi nhốt mình trong phòng ngủ những ngày cuối cùng rồi thoải mái bắt đầu hành trình của mình.

“Lâm Mặc, không có cậu thật sự mình rất buồn, cậu vẫn chưa hết giận sao? Xin lỗi, mình muốn nói với cậu lời xin lỗi, cậu tha thứ cho mình cũng được, không tha thứ cũng được, mong cậu cho mình cơ hội gặp để trực tiếp nói lời xin lỗi được không? Mình không ngăn cậu nghỉ việc, cậu quá mệt rồi, nghỉ việc cũng được, nhưng đừng rời xa mình được không? Mình không thể không có một người bạn như cậu.”

Giọng nói của Tô Á Nam đầy nước mắt. Cô ấy gọi điện thoại cho cô nhiều nhất và cũng nói xin lỗi cô nhiều nhất, nhưng cô ấy không biết, Lâm Mặc không hề cảm thấy cô ấy có lỗi với mình, nếu nhất định phải có một người nhận sai thì sẽ là cô, cô đã làm rối loạn cuộc sống của họ.

“Lâm Mặc, chị có thể không nghỉ việc được không? Không có chị, thật sự Secret không biết phải làm gì, mọi việc đều rối tung. Chị Trương Như đã khóc không còn nước mắt rồi. Lâm Mặc, mặc dù không thường xuyên nhìn thấy tình cảm bộc lộ trên mặt chị, nhưng em rất nhớ, thật sự em rất nhớ, cho dù chị không thích em, chỉ coi em là em trai. Nhưng em không thể ngăn mình ngưỡng mộ chị. Coi như là chị thương em được không? Để em liên lạc với chị, để em biết chị có khỏe không?”

Giọng của Bách Vũ Trạch càng ngày càng trầm xuống, không giống với tuổi của cậu, làng giải trí quả nhiên là một nơi để người ta rèn luyện.

“Lâm Mặc, rất xin lỗi, tôi đã hiểu nhầm cô. Nhưng tôi đã quyết định đến với Á Nam nên không thể làm phiền cô nữa. Vì thế rất mong cô nể mặt Á Nam mà quay về! Những ngày này, cô ấy rất buồn.”

Nghe thấy giọng của Giang Hạo Vũ, đột nhiên Lâm Mặc lặng người rồi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Đến với nhau rồi sao? Cho dù biết là hiểu nhầm cũng đã chọn lựa đến với nhau? Có vẻ như anh ấy đã thực sự bỏ cuộc rồi. Nhưng vậy thì sao, cô bỏ đi cũng không hoàn toàn vì việc họ có đến với nhau hay không, lý do cô bỏ đi một phần vì muốn mình có thể sống tiếp, muốn đau khổ dần dần ăn mòn cuộc sống của cô chứ không phải là kết thúc cuộc sống của cô trong chốc lát.

“Chị Lâm Mặc, rốt cuộc chị ở đâu? Chị Á Nam vì đi tìm chị mà gặp tai nạn xe rất nghiêm trọng, rất nghiêm trọng, em sợ chị ấy không qua khỏi. Nguyên vọng lớn nhất của chị ấy là muốn gặp chị lần cuối, chị nhận được tin nhắn thì mau đến được không? Nếu không tất cả sẽ muộn mất. Bọn em ở phòng cấp cứu, bệnh viện Hoa Sơn.”

Trợ lý của Tô Á Nam nói rất nhanh, có vẻ như đang vô cùng hoảng hốt và không biết phải làm gì. Lâm Mặc vừa nghe được tin đó giật mình. Cô vội vàng chạy đến xem thông tin cuộc gọi, thời gian gọi đến trước khi cô bước vào phòng vài phút.

Không kịp suy nghĩ, Lâm Mặc cầm chìa khóa xe chạy ra ngoài. Trong bóng tối, cô vấp vào góc bàn uống nước, ngã sấp trên mặt đất và bị chảy máu, cô không có cảm giác gì. Trái tim cô đau buốt, trong lòng vô cùng sợ hãi và khủng hoảng.

Trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ, Á Nam, nhất định phải đợi mình.

Cô lái xe rất nhanh giữa dòng xe cộ đông đúc, vượt tốc độ và đèn đỏ cô cũng không quan tâm.

Không bao lâu cô đã đến bệnh viện Hoa Sơn, chạy vào khoa cấp cứu, sau khi hỏi được phòng bệnh của Tô Á Nam, cô vội vàng chạy đến.

Những gì trước mắt khiến cô ngạc nhiên, dừng bước lại nhưng theo quán tính cô đứng không vững nên bị ngã.

Mọi người trong phòng bệnh nhìn thấy cô thì vô cùng vui mừng, thấy cô ngã đều định đứng dậy đỡ cô, trong đó có cả Tô Á Nam.

“Không sao chứ?” Không nói dài dòng, Giang Hạo Vũ ở gần cô nhất đỡ cô dậy.

Lâm Mặc không trả lời, cô nhìn Tô Á Nam đang ngồi bên giường, trong đầu hiện lên cuộc điện thoại của người trợ lý.

“Chị Lâm Mặc, rốt cuộc chị ở đâu? Chị Á Nam vì đi tìm chị mà gặp tai nạn xe, rất nghiêm trọng, rất nghiêm trọng, em sợ chị ấy không qua khỏi. Nguyên vọng lớn nhất của chị ấy là muốn gặp chị lần cuối, chị nhận được tin nhắn thì mau đến được không? Nếu không tất cả sẽ muộn mất...”

Cô cố gắng khớp nội dung của cuộc điện thoại và sự thật hiện ra trước mắt cô nhưng không thể. Trái tim cô bắt đầu lạnh buốt, cuối cùng đông băng và như ngừng đập.

Người trợ lý biết điều bước lên xin lỗi: “Chị Lâm Mặc, em xin lỗi, bọn em chỉ muốn...”

“Chú ý của ai?” Lâm Mặc ngắt lời, lạnh lùng hỏi.

“Em...”

“Là mình...” Tô Á Nam không né tránh, thẳng thắn nói.

Là chủ ý của cô, cô đã bắt người trợ lý gọi cuộc điện thoại đó. Đúng là lúc chiều, vì đi tìm Lâm Mặc khắp nơi mà cô gặp tai nạn nhỏ trên đường, đầu gối cô bị thương nên bệnh viện giữ lại để theo dõi.

Nhiều ngày như vậy không tìm thấy Lâm Mặc, cô hơi tức giận. Làm bạn nhiều năm như thế, trước đây chưa bao giờ gặp khó khăn, hai người luôn ở bên nhau, nhưng bây giờ chỉ vì một hiểu lầm nhỏ, một suy nghĩ trẻ con mà Lâm Mặc biến mất, cô không thể chấp nhận được điều đó.

Cô muốn biết, rốt cuộc cô có còn chút vị trí nào trong lòng Lâm Mặc không, rốt cuộc họ có còn là bạn bè không, vì thế nên nghĩ ra sáng kiến này, chỉ cần Lâm Mặc xuất hiện, cô có thể tự tin hàn gắn lại vết thương giữa họ.

Ngoài người trợ lý và cô đều không ai biết việc này. Mọi người thấy Lâm Mặc đến đều nghĩ rằng cô đã hết giận và tha thứ cho họ, nhưng vì sao thái độ của Lâm Mặc lại tuyệt vọng và lạnh lẽo đến thế.

Lâm Mặc gạt tay Giang Hạo Vũ, không nhận ra mình đã không còn đủ sức để tự đứng vững mà cả người cô đã dựa vào anh. Cô lao đảo bước về phía Tô Á Nam, không ai dám chắn đường cô, cũng không ai dám nói gì, phòng bệnh yên lặng không một tiếng động, tất cả mọi người đều đứng nguyên chỗ cũ, không động đậy chờ đợi.

Tô Á Nam muốn đưa tay ra đỡ lấy tay cô nhưng bị cô tránh đi, mọi người thấy cô giơ cao tay lên. Bách Vũ Trạch đứng bên cạnh muốn ngăn lại nhưng động tác của cô quá nhanh, cậu chưa kịp làm gì thì bàn tay của cô đã hướng về phía mặt Tô Á Nam.

Mọi người đều ngừng thở, ngay cả Tô Á Nam cũng yên lặng nhắm mắt lại.

Nhưng không hề nghe thấy tiếng động nào. Tô Á Nam mở mắt, thấy tay Lâm Mặc dừng trước mặt mình.

Sắc mặt của Lâm Mặc rất xấu, tái nhợt như không còn một tia máu. Cô ấy lạnh lùng nhìn cô, trong ánh mắt không thấy sự ấm áp, không thấy sự bao dung, chỉ thấy một cái nhìn sắc lạnh như dao.

Cô không còn hận nữa.

Đột nhiên Lâm Mặc bật cười, tiếng cười của cô khiến cho Tô Á Nam rùng mình, cô hiểu ra sự xuẩn ngốc của mình nhưng tất cả đã quá muộn.

Chỉ thấy Lâm Mặc mở miệng thốt lên một câu: “Tô Á Nam, cậu không còn là bạn của tôi nữa”.

Nói xong, cô quay người bỏ đi, nhanh chóng biến mất trước ánh mắt sững sờ của mọi người.

Bách Vũ Trạch và Giang Hạo Vũ kịp phản ứng lại, cùng nhau chạy theo cô. Khi ra đến cửa, Bách Vũ Trạch kéo tay Giang Hạo Vũ lại, lạnh lùng nói với anh: “Lẽ nào anh không ở bên bạn gái anh sao? Lâm Mặc không cần anh phải quan tâm”.

Giang Hạo Vũ dừng lại, một người vẫn được coi là đại lực sỹ như anh tự nhiên bị Bách Vũ Trạch nhẹ nhàng đẩy sang một bên va cả vào tường.

Anh nhìn về cánh cửa phòng bệnh đang khép lại, trong lòng buồn bã, đúng là anh không có tư cách gì để đuổi theo cô.

Bách Vũ Trạch chạy ra khỏi phòng bệnh thì không thấy bóng dáng Lâm Mặc đâu nữa. Mặc dù cậu không biết Tô Á Nam đã dùng cách nào để Lâm Mặc xuất hiện, nhưng cậu đoán chắc chắn đó không phải là cách hay, nếu không Lâm Mặc đã không như thế điều này khiến cậu cảm thấy rất sợ.

Cậu chạy theo hướng trực giác mách bảo, khi đi qua cầu thang an toàn, thấy cửa an toàn đang rung lên giống như vừa có một người dùng một lực rất lớn để đẩy ra. Cậu bước về phía cầu thang an toàn.

Đẩy cửa ra, cậu bước rất nhanh về phía cầu thang. Cậu thấy Lâm Mặc nằm trên đất, toàn thân run rẩy, cô đang cố gắng lấy chiếc túi rơi cách đó vài bậc thang.

Cậu ôm lấy Lâm Mặc, thấy khuôn mặt cô vô cùng khổ sở, sắc mặt trắng tựa giấy, thậm chí trong suốt, có thể nhìn rõ mạch máu hiện lên sau làn da mỏng.

Cô vẫn đang cố gắng vươn người về phía cầu thang để với lấy túi.

Bách Vũ Trạch lấy túi giúp cô, Lâm Mặc lao đến đồ hết mọi thứ trong túi ra tìm vật gì đó.

Một cái lọ, bên ngoài có ghi là Vitamin E. Cậu thấy Lâm Mặc mở nắp, đồ ra một nắm thuốc rồi không nghĩ gì đưa lên miệng. Cũng may thuốc trong lọ không nhiều, Bách Vũ Trạch nhanh tay ngăn lại làm rơi hết xuống đất nên Lâm Mặc chỉ uống được hai, ba viên.

“Sao thế? Chị sao thế?” Bách Vũ Trạch giữ lấy cô, cảm thấy rất lạ. “Em đi tìm bác sỹ đến, chị đợi một lát.” Cậu muốn đặt cô xuống đất nhưng bị cô giữ áo lại.

“Đừng đi... đừng đi... ôm tôi một lát, một lát là khỏe thôi.” Cô dựa đầu vào lòng cậu, cố gắng cảm nhận hương thơm trên người cậu.

Hương thơm quen thuộc có tác dụng nhanh hơn thuốc, cô cảm thấy mình khá hơn rất nhiều, cô thở dễ dàng hơn, ngoại trừ cảm giác khó chịu vẫn chưa hết.

Bên ngoài cửa an toàn, Giang Hạo Vũ đứng yên lặng, anh nhìn thấy cảnh hiện ra trước mắt và vô cùng buồn bã.

Vừa rồi anh đã biết cái mà Tô Á Nam gọi là biện pháp hay, sau khi trách móc vài câu, anh không yên tâm chạy ra ngoài và nhìn thấy cảnh đó.

Lâm Mặc nhỏ bé dựa vào lòng Bách Vũ Trạch, hình ảnh hai người rất thân thiết và đẹp như một bức tranh.

Bỗng nhiên anh không đủ dũng khí mở cửa phá tan bức tranh đẹp để đó.

Cuối cùng, quan hệ giữa họ đã trở thành hai đường thẳng song song, dần dần xa nhau và không thể có giao điểm.

Nhưng như vậy cũng tốt. Bách Vũ Trạch có thể giữ cô ấy lại, anh có thể tiếp tục được nhìn thấy cô ấy.

Lúc này, anh đột nhiên nhận ra mình đã yêu Lâm Mặc rất sâu sắc nhưng tất cả đã muộn rồi.

Lâm Mặc bình tĩnh trở lại, nhẹ nhàng đẩy Bách Vũ Trạch ra rồi ngồi dậy. Cô từ từ thu dọn các thứ rơi ra trên mặt đất, không nói câu nào với Bách Vũ Trạch.

“Chị sao thế? Vừa rồi...”

“Hơi đau đầu thôi.” Cô vẫn không ngẩng đầu lên.

“Đau đầu? Đau đầu mà uống vitamin E có thể khỏi sao?”

“Khỏi được.”

“Em không tin.”

“Không cần cậu tin.”

Bách Vũ Trạch không biết phải nói gì, Lâm Mặc không thay đổi sắc mặt, cậu dường như chưa bao giờ hiểu được cô. Nói dối mà vẫn khiến người khác không thể nghi ngờ, chỉ Lâm Mặc mới làm được điều đó!

“Em đưa chị đi khám bác sỹ.”

“Không cần, tôi muốn về nhà.”

“Coi như không nhìn thấy con đau đầu vừa rồi, chân của chị bị thương cần phải chữa trị.” Mắt Bách Vũ Trạch đỏ hoe, cậu không thể kiềm chế được cảm xúc của mình.

“Không sao, tôi có thể tự xử lý được.” Lâm Mặc vẫn không để tâm đến cậu, thu dọn đồ rồi cố gắng đứng dậy, cô thấy chóng mặt.

Bách Vũ Trạch không còn cách nào khác, cậu không dám ép cô đến bác sỹ nên đành đưa cô về nhà. Cậu bước đến trước cửa nhà cô rồi không muốn rời đi.

Về đến nhà, Lâm Mặc chưa hồi phục hẳn, cô nằm trên giường, để mặc cho cậu giúp cô cầm máu, bôi thuốc.

Cô nhắm mắt lại, trong lòng trống rỗng.

Cô không thể chấp nhận Tô Á Nam có thể đem chuyện tai nạn xe ra làm trò đùa. Cô đã từng trải qua sự tuyệt vọng và đau khổ mà cả đời này cô không thể chịu đựng thêm một lần nữa. Nếu Tô Á Nam không nói dối để ép cô xuất hiện mà dùng cách khác thì cô sẽ không trách cô ấy, nhưng cô ấy không thể hiểu tất cả những điều cô đã trải qua.

Vì thế cô không thể tha thứ.

Sức khỏe của cô không thể chịu đựng những biến cố như thế cô yếu đuối đến mức không thể quan tâm đến bất kỳ việc gì nữa. Cô không ngừng gặp ác mộng đến mức toát mồ hôi mà không sao tỉnh dậy được.

Bách Vũ Trạch gọi điện cho Giang Hạo Vũ, báo cho anh là mình đã tìm thấy Lâm Mặc để Tô Á Nam không lo lắng, ngoài ra cậu không nói thêm gì nữa.

Đặt điện thoại xuống, lấy khăn lau mồ hôi trên trán cho Lâm Mặc, cậu không kìm nén được tình cảm cầm lấy tay cô. Cô mong manh như một con búp bê làm bằng thủy tinh, chỉ cần không cẩn thận là có thể vỡ ra thành trăm nghìn mảnh. Đây là điều cậu chưa bao giờ nhìn thấy, thậm chí cậu không biết con người mạnh mẽ trong Lâm Mặc đã đi đâu. Trước đây cậu cảm thấy cô yếu đuối vì ở con người cô toát ra một vẻ cô độc buồn bã, nhưng tình trạng hiện tại của cô khiến cậu không chịu nổi.

Có phải quan hệ giữa họ đã phát triển hơn bình thường rồi không? Có phải họ cũng sắp giống như Giang Hạo Vũ và Tô Á Nam không? Cuối cùng cậu đã khiến cô động lòng rồi sao?

Cho dù là gì cậu cũng không thể buông tay cô ra. Cậu cần phải ở bên cô, không để cô chạy thoát một lần nữa, không để cô tiếp tục chịu tổn thương. Cậu có thể bảo vệ cô, chắc chắn là có thể.

Cậu nhớ đến vẻ đau đớn kỳ lạ của Lâm Mặc lúc ở bệnh viện mà không sao hiểu nổi, còn những viên thuốc rơi ra từ lọ thuốc có ghi là Vitamin E, cậu có thể khẳng định đó không phải là Vitamin E.

Đó là thuốc gì? Cậu lấy khăn ăn gói vài viên thuốc cất đi, quyết định sẽ tìm bố của bạn làm bác sỹ nhờ kiểm tra xem. Cậu cảm thấy Lâm Mặc đang có điều gì đó giấu mọi người.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Mặc tỉnh dậy, thấy vô cùng mệt mỏi, mệt hơn cả lúc say rượu, cô ngồi dậy cho tỉnh táo rồi bước ra khỏi phòng ngủ để lấy nước uống. Bước đến cửa nhà bếp, cô nghe thấy có tiếng nói chuyện.

Cô nhìn vào trong, thấy Bách Vũ Trạch đang đứng quay lưng về phía cô, nghiêng đầu kẹp điện thoại vừa nói chuyện vừa làm gì đó.

“Như thế này được chưa ạ? Sau khi sôi rồi thì không cần xem sao? Mẹ, sao con thấy lúc mẹ nấu không như vậy?”

Người ở đầu dây bên kia nói vài câu rất to, Bách Vũ Trạch vội vàng hạ thấp giọng cầu hòa rồi cảm ơn với thái độ rất kính trọng và tắt điện thoại.

Đặt điện thoại sang một bên, cậu vô cùng cẩn thận dùng muôi khuấy khuấy nồi rồi mới yên tâm đẩy vung lại.

Quay lại thấy Lâm Mặc đang đứng ở cửa, giống như đứa trẻ bị bắt quả tang, cậu đỏ mặt.

Cậu hơi lúng túng chào Lâm Mặc: “Tỉnh rồi? O, ... một lát nữa có thể ăn rồi”.

“Hình như cậu chưa bật bếp.” Nét mặt Lâm Mặc có vẻ như đang cười.

“Gi?” Bách Vũ Trạch quay đầu nhìn, quả nhiên không có lửa, xấu hổ đến mức cậu hận không tìm được khe hở nào để chui xuống đất.

Lâm Mặc không nói gì bước vào bếp, rót nước uống rồi ung dung làm đồ ăn sáng, Bách Vũ Trạch đành đứng nhìn. Cậu nghĩ đến việc mình phải đóng vai đầu bếp giỏi trong chương trình giải trí mà toát mồ hôi.

Vì trong tủ lạnh không còn nhiều đồ ăn nên bữa sáng rất đơn giản, chỉ có cháo trắng, ba bốn quả trứng ốp lết và một đĩa tương.

Hai người ngồi yên lặng ăn sáng. Không biết Lâm Mặc đang nghĩ gì, còn Bách Vũ Trạch cảm thấy không khí ám áp khi ở cùng nhà với Lâm Mặc nên cũng đắm chìm vào suy nghĩ riêng.

Nếu cậu và Lâm Mặc mãi mãi như thế này thì tốt quá! Cậu sẽ trở thành người hạnh phúc nhất trên thế giới này.

Tay nghề nấu bếp của Lâm Mặc rất giỏi, món cháo trắng đơn giản cũng có thể nấu thơm ngon như vậy, hoàn toàn không giống với hương vị trước đây cậu đã từng ăn. Cậu không thích ăn cháo nhưng giờ thấy rất ngon, muốn được ăn mãi không ngừng.

“Cậu có thể về được rồi.”

Thấy Bách Vũ Trạch ăn xong, Lâm Mặc bảo cậu về. Nhưng Bách Vũ Trạch không để ý đến cô, cầm bát vào bếp rửa rồi giúp Lâm Mặc dọn dẹp. Lâm Mặc vẫn ngồi yên, thấy Bách Vũ Trạch không ngừng bận rộn, dường như cậu nghĩ nếu cậu dừng tay thì sẽ phải về.

Nhà Lâm Mặc rất sạch nên cậu không có gì để dọn dẹp, thế là cậu quét nhà vài lần, lau bàn vài lần, còn định đi rửa bát vài lần nữa.

Lâm Mặc không nói gì, quay người bước vào phòng, đóng cửa lại. Qua cánh cửa, cô nói với Bách Vũ Trạch: “Lúc đi giúp tôi đóng cửa”, rồi không thấy động tĩnh gì nữa.

Bách Vũ Trạch không đi, cậu gọi điện cho Trương Như nói với cô ấy mình xin nghỉ để ở chỗ Lâm Mặc. May là công việc của họ gần đây cũng không nhiều, Trương Như đồng ý, dặn cậu nhất định phải giữ Lâm Mặc ở lại.

Chiều hôm đó, Tô Á Nam và Giang Hạo Vũ đến. Bách Vũ Trạch mở cửa để họ vào thì nghe thấy tiếng khóa cửa từ phòng ngủ vọng lại.

Tô Á Nam muốn bước vào nhưng không còn đủ dũng khí nữa. Cô biết Lâm Mặc sẽ không tha thứ cho cô, quan hệ giữa họ đã bị phá vỡ vì hành động trẻ con của cô, không thể cứu vãn được nữa.

Giang Hạo Vũ hỏi về tình trạng của Lâm Mặc, Bách Vũ Trạch cũng không muốn trả lời nên nói qua loa vài câu rồi thôi. Tô Á Nam nhờ Bách Vũ Trạch chăm sóc Lâm Mặc, cô chảy nước mắt, kéo Giang Hạo Vũ đi về.

Bách Vũ Trạch bước tới cửa phòng ngủ, đưa tay muốn gõ cửa nhưng kiềm chế được, cậu dựa lưng vào cửa thờ dài. Cậu không biết Lâm Mặc cũng đang đứng dựa vào cửa, cô nghe thấy hết cuộc nói chuyện vừa rồi, tận đáy lòng đang dâng lên rất nhiều cảm xúc.

Không còn cách nào để hận nữa, cho dù điều đó đã xúc phạm đến tận đáy tâm can cô. Cô hận là không còn có thể hận Tô Á Nam được nữa. Tô Á Nam là bạn của cô, tuy không có quan hệ huyết thống nhưng còn thân thiết hơn cả chị em ruột, lẽ nào chị em phạm phải sai lầm mà không thể tha thứ được sao?

Tình trạng như thế kéo dài suốt mấy ngày. Bách Vũ Trạch không rời khỏi nhà Lâm Mặc một bước, sợ rằng khi bước ra khỏi cửa sẽ không quay vào được nữa. Cậu gọi điện thoại đặt com đến hàng ngày, cố gắng dỗ dành Lâm Mặc. Lâm Mặc cũng không khách sáo, nếu nói Tô Á Nam là người thân thì Bách Vũ Trạch cũng là người thân, cô không cần khách khí với người thân.

Lúc đầu, cô trốn trong phòng ngủ, ghép mô hình tàu biển mà cô đã mua từ rất lâu, sau đó hai người cùng nhau ghép mô hình trên bàn uống nước ngoài phòng khách, giống hệt như một đôi tình nhân hưởng thụ những gì tuyệt vời nhất trong thế giới của hai người.

Nhưng Bách Vũ Trạch biết họ không phải là một đôi tình nhân vì Lâm Mặc luôn đối xử với cậu như một người chị gái, ngầm nhắc nhở cậu không được vượt qua giới hạn đó, nếu không quan hệ giữa họ sẽ bị cắt đứt.

Cậu thực sự rất buồn nhưng không dám đòi hỏi quá nhiều, dù sao được ở bên Lâm Mặc cũng đã là một việc rất vui rồi. Trong tất cả mọi người, chỉ có cậu luôn ở bên Lâm Mặc.

“Hai ngày nữa, mọi người phải đi Hải Nam đúng không?” Lâm Mặc thờ ơ hỏi, ánh mắt không rời khỏi mô hình chiếc tàu biển.

Bách Vũ Trạch nhớ lại cuộc điện thoại của Trương Như lúc sáng, buồn bã gật đầu.

Cậu đã nghỉ mấy ngày rồi, công việc ở Thượng Hải có thể lùi lại nhưng không thể không đi Hải Nam. Cậu bắt đầu lo lắng, nếu Lâm Mặc tranh thủ lúc cậu đi Hải Nam để bỏ đi thì sẽ phải làm thế nào? Cho dù có bị coi là làm việc cảm tính giống trẻ con thì cậu cũng không muốn rời Lâm Mặc nửa bước.

Lấy miếng ghép cuối cùng dán vào, mô hình chiếc tàu đã được hoàn thành, Lâm Mặc thờ dài. Chuyến du lịch bằng du thuyền đã vượt khỏi tầm tay, cô chỉ còn cách này để hoàn thành mơ ước bé nhỏ của mình.

Tất cả là do số trời đã định, số trời không cho cô rời xa họ. Đã biết là không thể rời xa, vì sao cô còn lựa chọn làm một con chim đã điều chui đầu xuống cát?

Cô cẩn thận đặt mô hình chiếc tàu lên nóc tivi, quay về phòng ngủ thay quần áo. Khi cô xuất hiện ở phòng khách, Bách Vũ Trạch hoàn toàn không hiểu.

“Đi thôi!”

“Đi đâu?”

“Về Tranh Tinh.”

“Chị... chị muốn lấy lại đơn xin nghỉ việc?”

Lâm Mặc không trả lời nhưng gật đầu.

Ngồi trên xe của cô, Bách Vũ Trạch vẫn cảm thấy rất mờ mịt. Vì sao cậu vẫn chưa tìm ra cách thuyết phục cô mà đã giành thắng lợi rồi?

Nhưng cô đồng ý quay lại là tốt rồi, mọi người cũng chỉ cần như vậy là đủ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Là Ước Nguyện Cả Đời Không Hối Tiếc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Sương mù

... Trước mắt anh là một lớp sương mù khiến anh nhìn không rõ và nghĩ không thông.

Từ lễ tân đến tất cả nhân viên của Tranh Tinh đều rất kinh ngạc khi nhìn thấy Lâm Mặc, sau đó mọi người xúm lại hỏi han cô. Lâm Mặc mỉm cười gật đầu nhưng không giải thích nguyên nhân mình xin nghỉ việc.

Tách khỏi đám đông, cô tiến vào phòng của Văn Bác. Một lát sau, vài lãnh đạo cũng vội vàng đến, trong đó có cả lãnh đạo cao nhất của Tranh Tinh. Họ ở trong văn phòng của Văn Bác rất lâu, mọi người ở bên ngoài đều dài cổ chờ đợi.

Buổi chiều, Tranh Tinh có cuộc họp khẩn cấp, tất cả nhân viên và các nghệ sỹ không có thông cáo đều về tham gia cuộc họp. Cuộc họp quá gấp rút khiến mọi người đều cảm thấy công ty sẽ có một quyết định rất quan trọng, không biết có liên quan gì đến việc đi hay ở của Lâm Mặc không.

Văn Bác bước vào phòng họp, theo sau là một cô gái xinh đẹp và Lâm Mặc. Cô gái này là một ca sỹ Hàn Quốc mà Tranh Tinh sẽ ký hợp đồng, cô đến công ty để được đào tạo.

Sau khi tổng kết các công việc trước đây và cổ vũ tinh thần mọi người, Văn Bác nhìn khắp một lượt rồi hướng về phía Tô Á Nam và Secret. Vì sao lại bắt anh tuyên bố việc khó xử này? Chẳng trách sau khi Trương Như biết tin lập tức lấy lý do cần liên hệ công việc rời khỏi công ty. Anh quay sang nhìn Lâm Mặc, thấy cô vẫn rất bình thản trước ánh mắt chăm chú của mọi người, bất giác anh thở dài, hít một hơi thật sâu rồi bắt đầu tuyên bố quyết định của công ty.

“Mọi người đều biết, công ty sẽ ký hợp đồng với ca sỹ Hàn Quốc Kim Shin Na, hiện tại công ty đã quyết định chính thức ký kết và công bố với giới truyền thông vào ngày 4 tháng 1 năm sau, có nghĩa là chỉ còn hơn một tháng nữa. Thời gian này, Kim Shin Na ở công ty để tham gia đào tạo, mong mọi người sẽ giúp đỡ cô ấy. Ngoài ra, album mới của Secret cũng chính thức phát hành vào ngày 4 tháng 1, vì vậy ngoài chuyến đi Hải Nam ngày mai, tiếp theo sẽ có rất nhiều kế hoạch tuyên truyền cho album mới. Ở đây có sự thay đổi về nhân sự, Lâm Mặc là trợ lý cho Secret sẽ trở thành người quản lý của Kim Shin Na, cùng với Kim Shin Na tấn công vào thị trường Hàn Quốc. Ngoài ra, Lâm Mặc còn kiêm chức tổng giám sát bộ phận phát triển sự nghiệp châu Á mà công ty mới thành lập, đây là do công ty và hãng phim Trí Thần cùng nhau thực hiện với hy vọng có thể hiểu về thị trường ở Nhật Bản và Hàn Quốc nhiều hơn nữa, giành thêm nhiều cơ hội hợp tác cho nghệ sỹ của công ty.”

Anh vừa nói dứt lời, cả phòng họp bắt đầu xôn xao. Mọi người dường như không tin được quyết định của công ty.

Văn Bác tuyên bố kết thúc cuộc họp, Kim Shin Na đứng dậy nói với Lâm Mặc, cô phát âm tiếng Trung Quốc không chuẩn lắm: “Mong tiền bối chỉ giáo nhiều”.

Lâm Mặc cười: “Sau này tất cả cùng cố gắng”. Nói xong, cô gấp sổ lại và bước ra khỏi phòng họp.

Cô không nhìn phản ứng của Tô Á Nam và Secret, dường như họ đã không còn bất kỳ quan hệ nào với cô.

Bề ngoài cô đồng ý quay lại tiếp tục công việc, nhưng trên thực tế cô đã sắp xếp cho mình ở một vị trí không còn va chạm gì với họ.

Bộ phận phát triển sự nghiệp châu Á? E rằng đó là một bộ phận vô cùng bận rộn vì cả bộ phận chỉ có một mình cô, hơn nữa cô còn kiêm chức quản lý cho Kim Shin Na.

Tô Á Nam và Secret đều không nói được lời nào.

Mỗi lần cô bắt đầu một hành trình mới, mọi thứ đều vô cùng khó khăn, càng ngày càng khó khăn hơn. Vì sao công ty lại đưa ra quyết định như thế? Họ đang phát triển rất tốt, càng ngày càng nổi tiếng ở châu Á nên hoàn toàn không cần phải đi tìm bất kỳ một cơ hội phát triển mới nào.

Nhưng Lâm Mặc không trả lời, sau khi kết thúc cuộc họp, họ không thấy bóng dáng Lâm Mặc đâu nữa. Cô rất bận, bận đến mức chân không chạm được xuống đất, bận đến mức không nghe điện thoại của họ.

Trên đường đi Hải Nam, Trương Như nói cho họ biết sự thật.

“Mọi người nghĩ công ty nhờ cử cô ấy đi nước ngoài sao? Tất cả do cô ấy quyết định, nếu cô ấy quay lại thì phải sắp xếp như vậy, nếu không miễn bàn.”

Đương nhiên, mỗi điều kiện cô ấy đưa ra đều khiến lãnh đạo công ty phải cân nhắc. Hiện tại thị trường ở châu Á ngày càng quan trọng, nhiều công ty giải trí trong nước cũng đang cố gắng xúc tiến ra thị trường này, hơn nữa, nghe nói sắp tới sẽ có chính sách tăng cường hợp tác quốc tế vì thế ai đi tiên phong, người đó sẽ được chia miếng bánh to nhất.

Cả công ty Tranh Tinh chỉ có một mình Lâm Mặc đủ năng lực để đi khai thác thị trường. Vì vậy, vì sự phát triển của công ty và giữ Lâm Mặc ở lại, lãnh đạo công ty đã đưa ra quyết định này.

Những ngày gần đây, Tô Á Nam cảm thấy rất khó ở. Chớp mắt đã đến tết Nguyên đán.

Trước đây, mỗi dịp lễ tết quan trọng như thế này, Lâm Mặc luôn ở bên cô, nhưng bắt đầu từ năm ngoái, cô biết là mình sẽ phải cô độc.

Ngày 4 tháng 1, Kim Shin Na đến Hồng Kông chính thức tuyên bố tin ký kết với Tranh Tinh, vì thế ngày mai họ sẽ rời Thượng Hải đến Hồng Kông chuẩn bị. Sau đó, hầu hết thời gian Lâm Mặc sẽ ở Hàn Quốc, cơ hội gặp được cô ấy càng ngày càng ít.

Hoàn thành thông cáo, Tô Á Nam từ chối đề nghị đón Tết cùng bạn bè trong làng giải trí, một mình về nhà. Cô tẩy trang, mặc quần áo bình thường, đội một chiếc mũ thể thao và đi dạo nhàn rỗi như một đứa trẻ.

Về nhà cũng vô vị, ở công ty cũng vô vị, đi đâu cũng thấy vô vị. Bởi vì không có Lâm Mặc, cô cảm thấy một ngày của mình trôi qua không có phương hướng.

Đi qua cửa hàng trang sức, qua lớp cửa kính trong suốt cô nhìn thấy một đôi vòng đeo tay màu tím. Những hạt vòng sáng lấp lánh khiến cô hoa mắt.

Cô nhớ đến chiếc vòng mà Lâm Mặc đeo ở tay chưa bao giờ tháo ra, các hạt bằng gỗ đã mòn và không còn nhẵn nữa, sơn cũng đã bong hết.

Cô bước vào cửa hàng, không hỏi giá tiền mà mua luôn hai chiếc vòng đó. Nhân viên bán hàng cười chúc phúc cho cô và bạn trai mãi mãi yêu thương nhau, bởi vì thủy tinh màu tím còn có tên là “đá bảo vệ tình yêu”.

Nhưng cô muốn tặng một chiếc cho Lâm Mặc, một chiếc để cô đeo. Cô đã từng tìm hiểu về thủy tinh, trong thần thoại Hy Lạp, thủy tinh màu tím có tác dụng điều trị những vết thương lòng bằng sự từ bi và mang đến yên bình may mắn.

Trái tim của cô và Lâm Mặc đã bị tổn thương, cô hy vọng có thể dùng chúng để bù đắp. Liệu Lâm Mặc có nhận không? Hơn một tháng nay, cô chỉ nhìn thấy Lâm Mặc vài lần ở công ty, cô ấy luôn vội vàng bước qua cô, không chào hỏi.

Đối với cô, cô ấy đã trở thành một người không quen biết thân thuộc nhất.

Đang buồn bã, đột nhiên cô nghe thấy tiếng còi ô tô ở phía sau. Quay đầu lại nhìn, cô thấy một chiếc xe ô tô rất quen.

Người trong xe liên tục bấm còi cho đến khi cô bước lại gần mới dừng lại.

Lâm Mặc ngồi trong xe nói với Tô Á Nam: “Lên xe, cùng nhau đi ăn cơm”. Thấy Tô Á Nam ngạc nhiên đứng ở chỗ cũ, không có phản ứng gì, cô mở cửa xe: “Ở đây không được phép đỗ xe”.

Tô Á Nam định thần lại, vội vàng ngồi vào trong xe nhưng không dám quay đầu nhìn, không dám nói gì, tay chân cứng đờ không biết đặt vào đâu, đầu óc cô rối bời.

Lâm Mặc thấy vẻ ngượng ngịu đó của cô, không nhịn được cười phá lên. Tiếng cười khiến cho Tô Á Nam bật khóc.

Tô Á Nam quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, hai tay không ngừng lau nước mắt, trút bỏ tất cả những phiền muộn trong lòng.

Lâm Mặc thở dài nói: “Khóc nhìn xấu lắm, cẩn thận không bị thợ săn ảnh chụp được”. Cô biết Tô Á Nam luôn muốn mình thật hoàn hảo trước ống kính.

“Chụp thì chụp, không có bạn bè nữa, chụp được cũng không sao, không làm nghề sỹ nữa cũng được.” Cô khóc nức nở, nói với giọng rất chua xót.

“Vẫn còn nói là bạn, ngày mai mình phải đi rồi mà cậu cũng không hẹn mọi người tụ tập, đi ăn một bữa tiễn mình sao?” Lâm Mặc liếc nhìn cô, trách móc một cách không che giấu.

Thật ra vào giây phút quyết định quay trở lại Tranh Tinh, cô đã tha thứ cho Tô Á Nam, dù sao không xảy ra chuyện gì là đáng mừng rồi. Lúc đó tức giận quá nên tinh thần cô hơi xuống dốc, không muốn gặp cô ấy nữa. Có Bách Vũ Trạch bầu bạn mấy ngày, cuối cùng cô hiểu ra rằng Tô Á Nam rất quan trọng với cô nên quyết định tha thứ cho cô ấy.

Mặc dù tha thứ nhưng cô vẫn quyết định giữ khoảng cách với họ, dù sao Tô Á Nam đã đến với Giang Hạo Vũ rồi, cô không nên xen vào giữa hai người. Điều quan trọng hơn là cô muốn trốn chạy Giang Hạo Vũ, trốn chạy tình yêu càng ngày càng sâu đậm với anh.

Hơn một tháng nay cô rất bận, cô không hề có chủ định trốn tránh Tô Á Nam và những người khác. Đến Hàn Quốc thành lập một bộ phận mới không phải là một việc đơn giản, cần phải tiến hành rất nhiều thủ tục phức tạp, hơn nữa chức vụ tổng giám sát của cô phải chịu trách nhiệm với Tranh Tinh và Trí Thần nên không chỉ công việc của Tranh Tinh mà cả công việc của Trí Thần cô cũng cần làm rõ ràng. Vì vậy cô bận rộn cho đến tận ngày hôm nay.

Tô Á Nam ngừng khóc, quay đầu sang ngạc nhiên nhìn, không dám tin vào những lời Lâm Mặc vừa nói. Hôm đó ở bệnh viện, câu nói của Lâm Mặc vẫn vang vọng bên tai cô: “Tô Á Nam, cậu không còn là bạn của tôi nữa”. Nhưng bây giờ, cô ấy lại nói mình không làm tròn trách nhiệm của một người bạn!! Điều này không phải là thể hiện Lâm Mặc đã tha thứ và không còn giận cô nữa sao?

“Mọi người...”

Tô Á Nam không nghĩ nhiều, vội vàng cầm điện thoại thông báo cho mọi người. Ở với Lâm Mặc lâu như vậy, cô hiểu điều này. Cô nhìn sắc mặt Lâm Mặc, không dám hỏi lại chuyện xảy ra hôm đó, sợ rằng nếu cô không cẩn thận, tất cả sẽ trở thành ảo giác.

Ba người Secret đang chuẩn bị hoàn thành một thông cáo ở gần nhà hàng Lâm Mặc đã hẹn nên đến đó sớm hơn họ. Trương Như nghe điện thoại thông báo cũng đến ngay, Lâm Mặc và Tô Á Nam vì tắc đường nên đến cuối cùng.

Mọi người đều biết Lâm Mặc sắp đi Hàn Quốc, rất hiếm có cơ hội để tụ tập như thế này.

Vừa vào tới phòng, mọi người đều đến rồi. Lâm Mặc chào như chưa hề có việc gì xảy ra, dường như tất cả những gì xảy ra trước đây đều chỉ là một cơn mây bay qua và gió đã thổi tan biến.

Lâm Mặc không nói nhiều nhưng trên miệng luôn mỉm cười, nét mặt cô bớt đi vẻ lạnh lùng và ấm áp hơn.

Cô đứng dậy, nâng cao ly rượu nói với tất cả mọi người: “Ngày mai tôi đi rồi, có lẽ không có nhiều cơ hội về Thượng Hải, hôm nay nhờ mọi người giúp tôi hoàn thành những việc còn dang dở, mọi người bảo trọng”. Nói xong, cô uống cạn ly rượu.

“Lâm Mặc, lẽ nào không đi không được sao?” Rõ ràng là biết không thay đổi được nữa nhưng Liễu Vân Dật vẫn hỏi.

“Tôi đi là tốt cho mọi người, thị trường châu Á rất rộng lớn, các anh muốn trở thành một nhóm mạnh nhất ở châu Á thì không thể xem thường sự phát triển ở Nhật Bản và Hàn Quốc.”

“Nhưng...”

Nhưng họ không cần cô phải hy sinh vì họ như thế.

Gỗ đã đóng thành thuyền, nói nhiều cũng vô ích, không bằng hôm nay uống cho say, chỉ cần Lâm Mặc vẫn là bạn của họ là được rồi.

Mọi người cùng đứng dậy nâng cao ly rượu, không ai suy nghĩ gì nữa, ngày đầu tiên của năm mới, uống không say không về.

Cuối cùng, có người uống say, có người càng uống càng tỉnh, ví dụ như Lâm Mặc và Giang Hạo Vũ. Hai người phụ trách nhiệm vụ đưa mọi người về nhà.

Lâm Mặc thanh toán xong quay lại, thấy Giang Hạo Vũ đang đợi mình ở cửa.

Giang Hạo Vũ cầm một chiếc hộp nhỏ đặt vào tay Lâm Mặc.

“Đây là món quà Tô Á Nam trước khi uống say nhờ tôi đưa cho cô, cô ấy muốn nói xin lỗi cô nhưng không đủ dũng khí, mong cô tha thứ cho cô ấy. Sự thực là cô ấy sợ đối diện với cô, sợ cô không tha thứ.”

Lâm Mặc yên lặng nhận chiếc hộp rồi mở ra, ánh sáng của thủy tinh màu tím khiến cô nhức mắt. Bất giác nước mắt cô rơi lên đó.

Cô nhớ lại có một thời Tô Á Nam rất đam mê nghiên cứu thủy tinh, cô ấy còn đưa cô đi tìm hiểu cùng nên cô hiểu rõ ý nghĩa của từng loại thủy tinh. Thủy tinh màu tím là loại thủy tinh tuyệt vời nhất, không chỉ làm trong sạch tâm hồn mà có thể giúp cho tình yêu ngày càng mạnh mẽ.

Cô ngẩng đầu nhìn Giang Hạo Vũ, mắt long lanh nước.

Giang Hạo Vũ tránh ánh mắt của cô, cố gắng che giấu sự lưu luyến và tình cảm của mình. Anh nhìn xuống, tiếp tục chuyển lời của Tô Á Nam.

“Có hai chiếc vòng, chiếc còn lại trên tay Á Nam. Cô ấy nói người ta đeo vòng tay tình nhân nhưng cô ấy đeo vòng tay chị em vì trong lòng cô ấy, chị em mãi mãi là quan trọng nhất.”

“Tách” một tiếng, có tiếng đóng hộp. Giang Hạo Vũ ngạc nhiên ngược lên nhìn, thấy Lâm Mặc đưa tay ra trước mặt anh, chiếc vòng thủy tinh đã được đeo vào tay cô, để lộ ra nước da trắng ngần.

“Có một điều công ty chưa nói. Trong tương lai, nếu mọi người đến Nhật và Hàn Quốc, công việc sẽ do tôi sắp xếp, vì thế chúng ta vẫn có thể thường xuyên gặp nhau.” Cô dừng lại một lát rồi nói tiếp: “Mong những ngày anh ở Thượng Hải sẽ chăm sóc Á Nam cẩn thận”.

“Tôi sẽ làm vậy, cô yên tâm. Cô... cô cũng bảo trọng, có thời gian nên nghỉ ngơi thật tốt.”

“Tôi biết.”

Họ nói những lời bình thường nhưng bên trong chứa đựng rất nhiều tình cảm, đáng tiếc là đối phương đều không hiểu.

Hôm sau, Lâm Mặc bay đi Hồng Kông, chính thức bắt đầu công việc hoàn toàn mới mẻ với cô.

Mọi người đều bận rộn, tuyên truyền album mới, quảng cáo phim và đưa ra rất nhiều thông cáo. Công ty cử thêm vài người trợ lý làm việc cho Secret nhưng Trương Như vẫn bận luôn tay luôn chân, cô không ngừng mơ ước, nếu Lâm Mặc quay về thì tốt quá! Đáng tiếc là ông trời không nghe được lời cầu nguyện của cô nên cô chỉ còn cách quen dần với sự bận rộn.

Vì thế khi biết Lâm Mặc sẽ giúp Tô Á Nam và Secret khi họ đến Hàn Quốc quảng cáo cho một hãng đồ uống nổi tiếng, cô vui sướng như muốn hét lên, như vậy là có thể được làm việc cùng Lâm Mặc rồi.

Đầu tiên là quay hình ở đảo Kế Châu.

Ánh nắng mùa hè rực rỡ, bầu trời sáng trong và nước biển xanh thăm thẳm phía xa. Công ty quảng cáo sắp xếp cảnh quay ở một biệt thự rất sang trọng nằm bên bờ biển.

Nhưng điều khiến mọi người vui mừng nhất là Lâm Mặc sẽ đi cùng họ trong suốt hành trình.

Họ làm việc gấp rút, phát huy hết khả năng, trong vòng nửa ngày đã lập xong kế hoạch quảng cáo. Do nhiếp ảnh gia hẹn họ quay hình vào sáng hôm sau nên nửa ngày còn lại sáu người có thời gian rảnh rỗi để tụ tập.

Họ ăn BBQ trên bãi cát, vui vẻ kể chuyện đến với mình trong nửa năm qua, tiếng cười vui vẻ thu hút ánh mắt hiếu kỳ của du khách ngồi xung quanh.

Bách Vũ Trạch rất cẩn thận cầm quà giúp Lâm Mặc, một mô hình tàu biển giống với loại mà Lâm Mặc vẫn sưu tập. Hơn nửa năm nay, cậu là người thường xuyên liên lạc nhất với Lâm Mặc, cho dù là nhắn tin hay MSN, hàng ngày chỉ cần có thời gian rảnh là cậu gửi tin nhắn mặc dù nhiều lúc vì đang bận nên Lâm Mặc không trả lời. Cậu coi Lâm Mặc là một BLOG mới của cậu, có thể thổ lộ mọi tâm sự.

Lúc tâm trạng cậu tồi tệ, Lâm Mặc không trả lời để cậu tự suy nghĩ cho rõ ràng; lúc cậu vui, Lâm Mặc nhắn tin nhắc nhở cậu, ngăm ra hiệu cho cậu không được tự đắc mà quên bảo vệ hình ảnh của mình; khi cậu tiếp tục bộc lộ tình cảm, Lâm Mặc lảng tránh.

Trong mọi hoàn cảnh cậu đều rất bình tĩnh, không vui mừng quá, cũng không đau buồn quá. Có lúc cậu cảm thấy giữ quan hệ như bây giờ cũng tốt, trong những điều rất giản dị cậu vẫn luôn nuôi một tia hy vọng.

Chỉ có duy nhất một việc cậu chưa bao giờ dám nhắc đến với Lâm Mặc. Bố của bạn cậu đã giúp cậu đưa cho khoa hóa nghiệm của bệnh viện kiểm tra những viên thuốc cậu lấy từ chỗ cô về, kết quả cho thấy đó là một loại thuốc chữa bệnh trầm cảm, tên là Maprotiline. Bố của bạn cậu nói với cậu, loại thuốc này có công dụng giúp trấn tĩnh rất mạnh, nếu uống nhiều sẽ không tốt cho sức khỏe.

Mấy lần định nói nhưng cuối cùng cậu kìm nén được. Bởi cậu hiểu đây là việc mà Lâm Mặc muốn giấu, e rằng đến Tô Á Nam cũng không biết. Nếu cậu nói ra, liệu Lâm Mặc có giận cậu không?

Cậu thấy lo lắng, mấy ngày liền gọi điện cho Lâm Mặc nói bằng quơ rồi hỏi cô ấy có còn bị đau đầu nữa không. Lâm Mặc vui vẻ trả lời nên dần dần cậu cũng thấy yên tâm hơn, có lẽ, đó chỉ là thuốc Lâm Mặc dùng để giữ bình tĩnh khi gặp áp lực quá lớn mà thôi, không phải cô mắc bệnh trầm cảm, nếu không vì sao cô có thể trở thành một phụ nữ mạnh mẽ không bao giờ lùi bước như thế?

Thật ra Bách Vũ Trạch không biết lần này Lâm Mặc có thể đến, nhưng chỉ cần đến Hàn Quốc, cậu nhất định mang theo một món quà tặng Lâm Mặc, nếu không gặp được cậu lại mang về.

Mô hình thuyền này là lần thứ hai cậu mang đi, không ngờ lần này lại tặng được cô.

Mọi người cổ vũ khiến Bách Vũ Trạch ngượng đỏ mặt. Lâm Mặc không nói gì, nhận món quà rồi mang về phòng.

Liễu Vân Dật không nén được tò mò hỏi Bách Vũ Trạch: “Vì sao Lâm Mặc lại thích tàu như thế? Đây không phải là thứ mà phụ nữ vẫn thích, Lâm Mặc quả nhiên không phải là một người phụ nữ bình thường! Ngay cả sở thích của cô cũng rất đặc biệt!”.

Chưa đợi Bách Vũ Trạch lên tiếng, Tô Á Nam đã nói: “Ngoài mô hình, Lâm Mặc còn rất thích tàu thật, mỗi lần nhìn thấy tàu cô ấy đều đứng ngắm rất lâu, không hiểu trên đó có gì hấp dẫn cô ấy đến thế”.

Giang Hạo Vũ vừa nướng thịt vừa nghe họ nói chuyện liền giật mình.

Tô Á Nam thấy Lâm Mặc chưa đến, tiếp tục tư vấn cho Bách Vũ Trạch.

“Ngoài tàu thuyền, Lâm Mặc còn thích gấu Pooh! Lần sau, cậu muốn thổ lộ tình cảm với cô ấy thì hãy thuê một chiếc du thuyền, sau đó tặng một chú gấu Pooh thật to, nhất định cô ấy sẽ rất cảm động.”

“Gấu Pooh?” Lần này Bách Vũ Trạch và Liễu Vân Dật đều thốt lên ngạc nhiên. Không ngờ, một người lạnh lùng như Lâm Mặc lại thích gấu Pooh. Vừa mới nói sở thích của cô ấy không nữ tính, giờ lại thêm một sở thích rất nữ tính? Vì sao có thể trái ngược như thế?

Sắc mặt Giang Hạo Vũ trở nên rất xấu, dường như anh đang nhớ lại điều gì.

“À, hơn nữa phải là một chú gấu Pooh thật to, ít nhất cũng phải cao bằng thân người. Tôi đã từng đi hỏi qua, loại to như thế phải đặt làm ở nước ngoài mới có. Không biết ai tặng mà cô ấy rất quý.”

“Ai tặng chị cũng không biết sao? Không đúng, em không nhìn thấy chú gấu Pooh nào như thế ở nhà chị ấy!” Bách Vũ Trạch nhìn Tô Á Nam về nghi ngờ.

Tô Á Nam không hài lòng: “Tôi lừa cậu làm gì, con gấu đó ở nhà cô ấy ở Hàng Châu, cô ấy không mang đến đây. Nhưng tôi có ảnh tôi chụp trộm, tôi cho cậu xem.”

Tô Á Nam lấy từ trong túi ra một tấm ảnh đã hơi ố vàng. Có lẽ tấm ảnh được chụp từ hồi họ học đại học vì có mặc đồng phục. Thực ra đó là ảnh Tô Á Nam tự chụp, vô tình chụp được Lâm Mặc đang ôm gấu ngồi thẩn thờ.

“Đúng là to thật, Lâm Mặc ôm nó như có thể trốn vào trong được.” Liễu Vân Dật ví von một cách hơi khoa trương.

Bách Vũ Trạch đang chuẩn bị lấy bức ảnh để xem thì bị người khác cướp mất. Giang Hạo Vũ một tay cầm xiên thịt, một tay cướp lấy ảnh, chau mày nhìn, không để ý đến ánh mắt kỳ lạ của mọi người.

Lúc này, Lâm Mặc quay lại, Tô Á Nam vội vàng lấy lại tấm ảnh rồi cất đi, có vẻ như cô không muốn để Lâm Mặc biết. Cô nháy mắt ra hiệu, mọi người lại bắt đầu một chủ đề nhạt nhẽo khác.

Còn Giang Hạo Vũ vẫn đứng đó nhìn Lâm Mặc từ đằng xa bước lại, hình bóng của Chung Nhã Tuệ đang dần dần hiện lên trước mắt anh.

Sau khi anh xác định mình yêu Lâm Mặc, đây là lần đầu tiên nhớ đến Chung Nhã Tuệ, đột nhiên trong mắt anh hình ảnh của Lâm Mặc và Chung Nhã Tuệ hòa vào làm một.

Có một suy nghĩ hiện ra trong đầu anh.

Chiều tối, Lâm Mặc đi dạo một mình trên bãi cát, nhìn ra biển phía xa. Nửa năm nay hiếm khi có thời gian rảnh rỗi, hơn nữa lại được ở một bãi biển đẹp như thế này.

Đáng tiếc, ở đây là bãi tắm nên không nhìn thấy tàu.

Cô cúi xuống rồi quyết định ngồi xuống bãi cát, tay bốc một nắm cát rồi để chúng chảy từ từ xuyên qua khe hở giữa các ngón tay.

Có người đã từng nói, hạnh phúc giống như những hạt cát nhỏ trong lòng bàn tay, càng giữ chặt thì chúng càng trôi nhanh, nếu thả lỏng bàn tay và giữ nhẹ nhàng, những hạt cát bé nhỏ sẽ mãi mãi ở đó.

Vì sao đột nhiên cô lại nhớ ra điều này? Cô tự cười mình.

Hạnh phúc quá xa xôi với thế giới của cô. Nhưng thật sự, cô đã từng có hạnh phúc, hạnh phúc trong một năm ngắn ngủi đã trở thành kỷ niệm đẹp nhất trong cuộc sống của cô.

Dựa vào những ký ức đó, cô có thể bình tĩnh đi tiếp đến hết cuộc đời.

Có tiếng bước chân phía sau lưng, cô quay đầu thấy Giang Hạo Vũ đang bước về phía cô, những bước chân rất nặng nề.

Lâm Mặc không đứng dậy, quay đầu lại hỏi: “Á Nam và mọi người đâu?”.

“Họ đi hát karaoke rồi.”

“Ồ.”

Muốn hỏi anh ấy vì sao không đi nhưng cô không sao nói được. Cô biết anh không thích những hoạt động này. Thời gian đó anh thường dành để đọc sách.

Giang Hạo Vũ ngồi xuống cạnh cô, quay sang nhìn với ánh mắt nóng bỏng.

“Sao thế?” Lâm Mặc thấy hơi lạ.

“Tôi muốn hỏi một lần nữa, rốt cuộc cô có phải là Chung Nhã Tuệ không?” Giang Hạo Vũ rất nghiêm túc, nét mặt căng thẳng, thậm chí nổi cả gân xanh.

Lâm Mặc ngạc nhiên không hiểu vì sao anh lại hỏi như thế cô bối rối trả lời: “Đương nhiên không phải”.

Giang Hạo Vũ không nói gì. Anh nhìn vào mắt cô, cảm giác như muốn tìm hiểu xem cô có nói dối không.

Đột nhiên cô hốt hoảng, đứng dậy rồi bỏ đi.

Giang Hạo Vũ ngồi bất động, ánh mắt nhìn xa xăm về phía biển. Lúc này, trong lòng anh có một cảm giác rất mạnh mẽ, Lâm Mặc chính là Chung Nhã Tuệ, Lâm Mặc chính là Chung Nhã Tuệ.

Bởi vì Chung Nhã Tuệ cũng thích tàu, món quà cuối cùng anh tặng cho Chung Nhã Tuệ chính là chú gấu Pooh rất to trong bức ảnh của Tô Á Nam.

Lúc nhìn thấy chú gấu Pooh anh đã nghĩ như vậy.

Anh ngồi trên bãi biển, nhớ lại những ký ức mà anh đã cố gắng cất giữ xuống tận đáy lòng. Anh không ngừng đặt ra giả thiết và các câu hỏi, không ngừng có linh cảm mạnh mẽ như vừa rồi.

Nếu Lâm Mặc là Chung Nhã Tuệ, vì sao cô ấy lại ở Thượng Hải?

Nếu Lâm Mặc là Chung Nhã Tuệ, cô chia tay với anh liệu có vì nguyên nhân nào khác không?

Nếu Lâm Mặc là Chung Nhã Tuệ, vì sao cô ấy lại giấu tất cả, giả vờ như không quen biết anh?

Những câu hỏi trước đây chưa nghĩ đến lần lượt hiện lên trong đầu, trở thành mối nghi ngờ lớn. Anh không muốn trực tiếp tìm Lâm Mặc để có lời giải đáp vì cô ấy sẽ phủ nhận tất cả giống như vừa rồi. Anh chỉ có thể dựa vào chính mình để đi tìm đáp án.

Thật sự lúc mới chia tay, anh có điều không hiểu, vì sao họ đang yêu nhau như thế mà Chung Nhã Tuệ có thể phản bội anh để đến với người khác nhanh như vậy. Vài ngày sau khi anh thôi học, không có điều gì lạ xảy ra, anh chỉ mới về nhà vài ngày, Chung Nhã Tuệ đã tàn nhẫn đẩy anh xuống địa ngục.

Lúc đó anh còn trẻ nên không thể chịu đựng được sự phản bội, khi anh nhìn thấy Chung Nhã Tuệ thân mật với người con trai khác, anh tin ngay lời cô nói mà không hề nghi ngờ. Về sau, những ký ức đó được anh đóng kín lại, ngoài việc nhớ Chung Nhã Tuệ, người rất yêu anh, hình ảnh Chung Nhã Tuệ phản bội anh không bao giờ xuất hiện nữa.

Bây giờ nhớ lại, anh thấy nghi ngờ, dường như có việc gì đó xảy ra mà anh không biết.

Nhất định anh phải làm cho rõ ràng.

Cầm điện thoại, anh gọi điện cho bạn thân nhất của mình là Duy.

“Duy, giúp mình một việc được không? Giúp mình tìm nhà của Chung Nhã Tuệ.”

“Chung Nhã Tuệ? Bạn gái cũ của cậu? Cậu điều tra về cô ấy làm gì?” Duy cũng biết Chung Nhã Tuệ, hồi đó tình yêu của cô và Giang Hạo Vũ được tất cả mọi người ngưỡng mộ, ngay cả chú gấu Pooh cao bằng cả thân người cũng do cậu thay mặt Giang Hạo Vũ tặng cho cô. Nhưng chỉ được mấy ngày thì đột nhiên họ chia tay. Giang Hạo Vũ quay về Anh, Chung Nhã Tuệ không còn tin tức gì nữa.

“Cậu đừng nghĩ nhiều, giúp mình kiểm tra là được. Chắc chắn phải có tất cả mọi tài liệu đấy.”

Thấy sự nóng ruột của Giang Hạo Vũ, Duy đồng ý: “Được, nhưng có thể phải đợi một thời gian dài, cậu phải biết rằng mình không phải là thám tử, cũng cần nhờ bạn bè giúp đỡ nên hơi khó khăn”.

“Mình biết, điều tra được thì báo cho mình, cảm ơn cậu.”

Tắt điện thoại, anh đứng dậy, mặt hướng về phía Lâm Mặc vừa bỏ đi.

Đã muộn, biển yên lặng và tối đen. Giang Hạo Vũ cảm thấy trước mắt là một lớp sương mù khiến anh không tìm được phương hướng. Lớp sương mù đang dần dần bao trùm lấy anh và Lâm Mặc.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Là Ước Nguyện Cả Đời Không Hối Tiếc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Đầu mối

... Để lộ ngày càng nhiều đầu mối, sinh mệnh của cô cận kề vực thẳm.

Rất nhanh, Lâm Mặc nhận được một vai diễn, phía Hàn Quốc mời đích danh Giang Hạo Vũ đóng vai

nam chính. Lâm Mặc gọi điện cho Trương Như nhờ cô ấy hỏi ý kiến của Giang Hạo Vũ.

Nghe nói có thể đến Hàn Quốc làm việc trong một thời gian dài, Giang Hạo Vũ đồng ý. Mơ ước được nổi tiếng trở thành lý do thứ yếu, điều anh mong muốn nhất là có nhiều cơ hội tiếp xúc với Lâm Mặc hơn. Trước đây anh không chú tâm quan sát vì anh luôn nghĩ Chung Nhã Tuệ là Chung Nhã Tuệ, Lâm Mặc là Lâm Mặc, sau khi ý nghĩ Chung Nhã Tuệ chính là Lâm Mặc xuất hiện trong đầu, anh muốn quan sát kỹ lưỡng mọi hành động của Lâm Mặc.

Một người cho dù thay đổi tính cách như thế nào thì trong hành động vẫn có thể vô tình để lộ dấu vết nào đó. Trước khi nhận được kết quả điều tra, anh không thể bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để tìm ra đáp án.

Bộ phim Lâm Mặc giúp Giang Hạo Vũ nhận vai là một bộ phim tình yêu có tên Remember I love you, nhân vật nữ chính là diễn viên đang nổi Li Sun Ah, một cô gái rất đáng yêu.

Đúng là ông trời giúp Giang Hạo Vũ.

Do Bách Vũ Trạch và Liễu Vân Dật cũng có vai diễn của mình nên cần có trợ lý giúp đỡ, mấy người trợ lý của họ mới vào nghề nên công việc ở Thượng

Hải cũng đã không canggung nổi rồi, đừng nói đến việc đi cùng Giang Hạo Vũ sang Hàn Quốc. Vì thế, Lâm Mặc được giao nhiệm vụ hỗ trợ Giang Hạo Vũ công việc quay phim ở đó.

Họ trở thành một nhóm.

Giang Hạo Vũ vừa vào đến phòng, chưa kịp chuẩn bị hành lý, anh đã nghe thấy tiếng gõ cửa và giọng nói của Lâm Mặc. Anh vút đồ đang xếp dở ở đó, vội vàng chạy ra mở cửa.

Giây phút nhìn thấy Lâm Mặc, tâm trạng nóng ruột của anh mấy ngày gần đây bỗng nhiên bình lặng trở lại.

“Cô đến lúc nào thế?” Anh hỏi một cách ngốc nghếch.

“Sớm hơn anh một chút, tôi vừa nói chuyện với đạo diễn vài câu, đạo diễn nói để anh đọc kịch bản trước rồi thử phục trang.” Lâm Mặc vẫn giữ thái độ lạnh lùng.

Hình như cô gầy đi.

Giang Hạo Vũ không phản ứng gì trước câu nói của cô ngược lại anh quan sát cô rất kỹ, trong lòng cảm thấy hơi lo lắng. Cô gầy quá, từ khi gặp cô, anh luôn thấy cô rất gầy. Nếu cô gầy thêm nữa, e rằng sẽ thành da bọc xương mất.

Lâm Mặc không để ý thấy những suy tư trong ánh mắt của anh, đặt kịch bản phim lên bàn viết trong phòng. Nhìn thấy đồ của anh lộn xộn trên giường, cô giúp anh thu dọn.

Cô lấy quần áo và áo khoác ngoài của anh treo vào tủ, xếp gọn những quần áo nhỏ hơn vào ngăn kéo rồi phân loại đồ ăn anh mang theo, một số đồ ăn cô cất vào tủ lạnh, chỗ còn lại cô đặt lên trên bàn cùng với laptop của anh. Một lát sau, căn phòng đã trở lại sạch sẽ và gọn gàng.

Giang Hạo Vũ đứng đó bất động, anh không chớp mắt nhìn Lâm Mặc làm mọi việc. Một kỷ niệm về Chung Nhã Tuệ hiện lên trước mắt anh.

Có một lần anh đến nhà Chung Nhã Tuệ tìm cô đúng lúc cô đang thu dọn đồ đạc. Anh không muốn buồn chán ngồi đó nên giúp đỡ cô. Hai người vừa trêu đùa vừa thu dọn nên một lát đã làm xong.

Chung Nhã Tuệ kiểm tra thành quả lao động của anh rồi bật cười.

“Evan, chắc chắn anh chưa bao giờ làm việc nhà, sao anh gấp quần áo xấu thế này?”

Anh đỏ mặt rồi lên tiếng phản đối: “Việc nhà là việc của con gái, anh không cần biết phải làm như thế nào”.

Chung Nhã Tuệ nghĩ anh nổi giận, vội chạy đến ôm lấy anh.

“Vâng, vâng, Evan của chúng ta không cần phải làm những việc nhỏ nhặt! Sau này em sẽ làm hết, được không?”

Giang Hạo Vũ được giải tỏa, anh cảm động trước thái độ của Chung Nhã Tuệ. Nhưng anh chưa kịp nói ra những lời muốn nói thì đã nghe thấy Chung Nhã Tuệ nhẹ nhàng trách móc: “Nhưng nếu em không ở bên anh thì làm thế nào? Anh sẽ làm thế nào để tự chăm sóc bản thân?”.

“Vì sao em lại không ở bên anh?” Anh hơi tức giận, đẩy cô ngã xuống giường, rồi hôn cô mãnh liệt. “Mãi mãi không được rời xa anh, được không? Mãi mãi giúp anh làm việc nhà, anh sẽ nuôi em, được không?”

Chung Nhã Tuệ ngượng ngùng nhìn anh, nhẹ nhàng gạt đầu.

Hai người ngồi dậy, cảm thấy hơi bối rối. Chung Nhã Tuệ gấp lại quần áo. Tay cô rất nhanh và linh hoạt nên một lát đã làm xong.

Giang Hạo Vũ ôm lấy cô và khen: “Tuệ Nhi nhà ta thật giỏi”.

Lúc đó anh không nghĩ đến có một ngày Chung Nhã Tuệ sẽ rời xa anh, hơn nữa anh còn ra nước ngoài học và làm việc nên không thể không học cách tự chăm sóc bản thân mình. Thậm chí có một thời gian anh rất thích làm việc nhà, học theo dáng vẻ của Chung Nhã Tuệ, tập đi tập lại nhiều lần. Nhưng anh không thể học được cách gấp quần áo của cô.

Giang Hạo Vũ không biết cách gấp quần áo của Lâm Mặc có giống Chung Nhã Tuệ không vì cô quay lưng lại phía anh. Anh định bước lại gần thì Lâm Mặc đã gấp xong rồi.

“Cảm ơn.” Hôm nay anh có vẻ rất ngốc nghếch.

Lâm Mặc nhìn anh, không có ý định tìm hiểu vì sao anh lại có thái độ kỳ lạ như vậy.

“Tôi làm việc lĩnh lương mà.”

Nếu cô nói câu này trước mặt Tô Á Nam, cô ấy sẽ không hiểu theo đúng nghĩa của từ ngữ mà cho rằng Lâm Mặc đang nói đùa, nhưng Giang Hạo Vũ lại cảm thấy vô cùng bối rối.

Bỗng nhiên cô nhận ra hành động của mình đã vượt quá phạm vi công việc của một người trợ lý, cô buồn bã không hiểu vì sao mình lại làm những việc không nên làm như thế.

Đề Giang Hạo Vũ không hiểu nhầm, cô vội vàng giải thích: “Á Nam dặn tôi chăm sóc anh”.

Giang Hạo Vũ không nói gì mà chỉ nhìn cô khiến cô bối rối đến mức gần như không thở được. Cô xoa hai tay rồi nói với Giang Hạo Vũ: “Anh xem kịch bản đi, tôi về phòng đây”.

Khi cô vừa chạm vào tay vịn cửa, chợt nghe thấy Giang Hạo Vũ hỏi.

“Bộ phim này có nội dung như thế nào?”

Lâm Mặc quay lại ngạc nhiên nhìn anh.

“Anh nên đọc qua kịch bản rồi chứ? Chị Trương Như nói anh đồng ý ký kết vì kịch bản phim, vì sao bây giờ còn hỏi nội dung như thế nào?”

Thấy anh hỏi thẳng thắn như thế Lâm Mặc cũng không có lý do để từ chối, đành quay lại kể nội dung kịch bản cho anh.

“Đây là một câu chuyện về cô bé lọ lem và hoàng tử phiên bản hiện đại, cô bé lọ lem không biết thân phận thật của hoàng tử nên yêu chàng, họ đã trải qua những khoảnh khắc rất tuyệt vời. Nhưng khi họ quyết định kết hôn, gia tộc của hoàng tử ngăn cản, cô bé lọ lem tự sát vì tuyệt vọng, còn hoàng tử vì không muốn sống trong cô độc nên cũng chết theo cô.”

Đây là một cốt truyện tình yêu rất cũ, nhưng khi nhận được kịch bản phim cô vô cùng xúc động bởi câu chuyện rất giống những gì cô đã trải qua, cô có cảm giác kịch bản phim đang viết về cuộc đời cô. Cô đồng ý ký kết để Giang Hạo Vũ đóng vai nam chính.

“Ngoài đời, cô tin có những tình yêu sống chết bên nhau như thế không?”

Cô không nói gì vì nghĩ mình không còn tư cách để nhắc đến hai chữ “tình yêu” nữa.

“Tôi tin vì tôi sẽ như vậy.”

Khi nghe thấy Giang Hạo Vũ nói câu đó, trong lòng cô cảm thấy vô cùng đau đớn. Cô cố gắng giữ bình tĩnh, thậm chí còn cười và nói một câu: “Vậy sao? Á Nam thật hạnh phúc”. Sau đó cô mở cửa rồi bước ra khỏi phòng.

Cửa đóng lại, ngồi trên sàn nhà thờ ơ, cô có cảm giác trái tim mình đang vỡ vụn.

Sống chết bên nhau! Cần phải có bao nhiêu dũng khí? Cần phải có một tình yêu sâu đậm như thế nào? Sống chết bên nhau là câu nói dành cho những đôi uyên ương không được chúc phúc, giống như cô bé lọ lem và hoàng tử trong phim.

Cô bắt đầu thấy vui mừng vì quyết định của cô không sai, cô không cần một tình yêu không được ủng hộ cho dù đã thề sống chết bên nhau. Điều cô mong muốn là người cô yêu được hạnh phúc.

Giang Hạo Vũ ngồi lặng yên trên giường, nhớ lại hành động vừa rồi của Lâm Mặc.

Trước đây lúc căng thẳng, Chung Nhã Tuệ cũng không ngừng xoa tay vào nhau như thế trên tay có gì đó bẩn cần xoa cho sạch. Anh đã cười cô nhiều lần nhưng cô không thể thay đổi được thói quen đó.

Vừa rồi, có lẽ Lâm Mặc rất căng thẳng nên vô tình làm động tác đó, rõ ràng là giống hệt Chung Nhã Tuệ.

Đột nhiên Giang Hạo Vũ nhớ ra điều gì đó, anh đứng dậy mở cửa tủ. Quần áo bên trong được treo rất gọn gàng, anh quan sát rồi nhớ lại, cảm giác như những việc này do chính tay Chung Nhã Tuệ làm. Nhưng anh không có ý định hỏi cô sự thật bởi anh biết cô rất thông minh, lạnh lùng. Trước đây, Chung Nhã Tuệ thích trêu chọc anh và chiếm được thể thượng phong, thuần khiết, đáng yêu, luôn luôn vui vẻ, còn Lâm Mặc lại kiên cường mạnh mẽ, biết cách đối xử với mọi người, ăn nói khéo léo. Trước mặt cô, anh không thể hiện được nhiều ưu điểm của mình.

Vì thế trước khi có chứng cứ chắc chắn, anh chọn cách yên lặng, tiếp tục quan sát những điểm giống nhau giữa Chung Nhã Tuệ và Lâm Mặc.

Thời gian từ từ trôi, nhóm phim đã làm việc được một thời gian...

Đó là những ngày giã vò Lâm Mặc. Khi gặp cô, Giang Hạo Vũ đột nhiên trở nên trầm tĩnh, lúc chỉ có hai người, cô cảm thấy ánh mắt của anh không ngừng dõi theo cô.

Cô không hiểu ánh mắt của anh có hàm ý gì nhưng luôn khiến cô hoang mang, căng thẳng, cảm thấy những bí mật mà mình giấu kín bao lâu nay sắp bị phơi bày ra ánh sáng.

Chỉ cần để ý là có thể nhận ra sự kỳ lạ giữa hai người, ngay cả Li Sun Ah cũng đã từng hỏi riêng cô có phải Giang Hạo Vũ thích cô không. Sự phủ nhận của cô nhận được ánh mắt đầy nghi ngờ của Li Sun Ah.

Cuối cùng, khi vai diễn của Giang Hạo Vũ chưa hoàn thành, cô lấy lý do mình bận việc không thể tiếp tục tham gia vào nhóm phim yêu cầu Trương Như điều sang cho anh một trợ lý mới.

Nhiều ngày trôi qua, cô thậm chí không đến buổi biểu diễn của công ty sản xuất nước ngọt Hàn Quốc tổ chức cho Secret, nếu không vì lời hứa với Bách Vũ Trạch sẽ về Thượng Hải trong ngày sinh nhật của cậu, có lẽ cô đã không gặp lại Giang Hạo Vũ sớm như vậy.

Công ty thường mời fan tham gia vào lễ sinh nhật của các nghệ sỹ nên thông thường, nếu muốn ở bên cạnh bạn bè người thân, họ đều chọn tổ chức sinh nhật trước đó một ngày.

Bách Vũ Trạch cũng vậy. Sinh nhật năm ngoái cậu có một điều ước là năm nay có riêng một ngày được ở bên Lâm Mặc, đáng tiếc việc thực hiện nguyện vọng này có lẽ là vô thời hạn, vì vậy, hôm nay cậu ăn mừng sinh nhật với tất cả bạn bè của mình.

Vừa xuống máy bay, Lâm Mặc đến ngay nhà hàng, tay vẫn còn xách hành lý. Khi biết Lâm Mặc lui kế hoạch làm việc để về chúc mừng cậu, Bách Vũ Trạch vô cùng cảm động. Điều đáng tiếc duy nhất là, Giang Hạo Vũ đã về Singapore, nhanh nhất ngày mai anh mới quay lại.

Nhưng Giang Hạo Vũ đã nhờ Tô Á Nam tặng quà cho cậu, đến đúng ngày sinh nhật anh ấy sẽ chúc mừng cậu sau.

Bạn bè rất hào phóng, biết cậu sùng bái hàng hiệu nên tặng rất nhiều những đồ cậu thích. Nhận được nhiều quà nên cậu rất vui, nhưng cậu mong đợi nhất món quà của Lâm Mặc.

Lâm Mặc nói với cậu vì về vội quá nên chưa kịp chuẩn bị quà.

Cậu thấy hơi thất vọng.

Lúc này, không biết có ai hét lên một câu: “Vì sao sinh nhật lại không có bánh ga tô?”.

Tô Á Nam đề nghị Lâm Mặc đi mua một chiếc bánh ga tô làm quà!

Nhưng Liễu Vân Dật phản đối: “Chỉ mua một chiếc bánh ga tô thôi thì không đủ thành ý! Không được, không được!”.

Mọi người xôn xao, nhưng cuối cùng quyết định không mua bánh nữa. Lúc ăn xong bước ra khỏi nhà hàng, mọi người đều vội có ra về, chỉ còn lại Lâm Mặc và Bách Vũ Trạch.

“Xin lỗi. Hay là đi đâu đó, cậu thích gì tôi sẽ tặng?”

Trong bữa ăn mặc dù Bách Vũ Trạch luôn mỉm cười nhưng không nói nhiều như mọi khi, rõ ràng là cậu có gì đó không vui. Thật ra Lâm Mặc không quên mua quà tặng cậu nhưng vì không biết mua gì cho thích hợp, cũng do công việc bận nên cô không kịp chuẩn bị quà. Thấy cậu không vui, cô cảm thấy có lỗi.

Bỗng nhiên Bách Vũ Trạch nhớ đến món cháo đã ăn ở nhà Lâm Mặc. “Hay là chị nấu cháo cho em ăn nhé!” Mặc dù đã ăn no nhưng cậu vẫn rất nhớ vị thơm ngon của món cháo Lâm Mặc nấu, trong đó có hương vị của hạnh phúc.

Lâm Mặc nghĩ một lát rồi đồng ý, nhưng cô không nấu món cháo đơn giản như thế, cô muốn làm bánh ga tô để bù đắp cảm giác tiếc nuối sinh nhật không có quà và bánh ga tô cho cậu. Mặc dù ngày mai công ty sẽ chuẩn bị nhưng đó chỉ là hình thức mà thôi, Lâm Mặc hiểu rất rõ điều đó.

Cô cùng Bách Vũ Trạch đi mua nguyên liệu làm bánh và về nhà.

Lâu rồi cô không về, đồ đạc trong nhà đã phủ một lớp bụi. Bách Vũ Trạch để cô vào bếp làm quà sinh nhật, còn mình tình nguyện trở thành lao công giúp cô dọn dẹp.

Lúc đó, dường như Lâm Mặc quay trở về quá khứ. Cũng giống hệt như thế này, anh cô ở ngoài quét dọn, cô nấu các món ăn ngon, cuộc sống rất đơn giản nhưng vui vẻ.

Khỏe mắt cô hơi ướt, cô rất muốn cảm ơn Bách Vũ Trạch đã đem đến cho cô cảm giác đó nhưng không nói được thành lời, chỉ biết đem tất cả tình cảm và thành ý của mình vào trong món bánh.

Đây là một chiếc bánh nhỏ có hình chiếc đàn dương cầm, thân đàn và các phím màu đen được làm bằng sô cô la, các phím màu trắng được làm từ bơ, Lâm Mặc cho mật hoa quế vào bánh nên mùi hương rất thơm.

Khi bánh được mang đến trước mặt Bách Vũ Trạch, cậu tròn mắt nhìn như thể cô đã dùng phép màu để làm chiếc bánh này. Cậu không biết Lâm Mặc biết làm bánh ga tô.

“Sao thế? Không thích à?”

“Không... Không phải, chỉ vì em ngạc nhiên quá. Lâm Mặc, chị biết làm bánh ga tô à?”

Lâm Mặc cười: “Lâu rồi tôi không làm nhưng mùi vị cũng không đến nỗi”.

Bách Vũ Trạch nhận bánh, cẩn thận cầm lên ngắm nghía, niềm vui của cậu lên đến đỉnh điểm. Không ngờ cậu chỉ nói muốn ăn cháo, cuối cùng lại nhận được một chiếc bánh tuyệt vời như thế này, hơn nữa lại do chính tay Lâm Mặc làm. Không phải điều này đã chứng minh trong lòng cô cậu có một vị trí rất đặc biệt sao?

Có lúc cậu đã định từ bỏ những tình cảm của mình nhưng vì chiếc bánh nhỏ này, bỗng nhiên cậu cảm thấy tràn đầy hy vọng.

Lâm Mặc cầm một cây nến cắm lên bánh rồi đốt nến và tắt đèn. Trong ánh sáng dịu dàng, cô nhẹ nhàng hát bài hát chúc mừng sinh nhật rồi ra hiệu cho Bách Vũ Trạch ước một điều ước.

Ánh sáng chiếu lên đôi mắt long lanh của cô khiến Bách Vũ Trạch cảm thấy chúng rất đẹp.

Nhưng đúng lúc Bách Vũ Trạch nhắm mắt lại chuẩn bị ước, có tiếng chuông cửa vang lên.

Hai người đều ngạc nhiên, đã muộn rồi, ai có thể đến vào giờ này? Ngoài bạn bè trong làng giải trí, còn có ai biết hôm nay Lâm Mặc về nhà?

Lâm Mặc đi ra, nhìn thấy hai người đứng trước cửa, cô giật mình. Một người chào cô rất vui vẻ.

“Ngạc nhiên chưa! Lễ ra ngày mai Hạo Vũ mới về nhưng vì Vũ Trạch, hôm nay anh ấy vội vàng về đây. Biết hai người đang ở với nhau nên bọn mình đến. Tiểu Mặc, lâu rồi không gặp, hôm nay chúng ta phải nói chuyện thâu đêm!”

Giang Hạo Vũ kéo vali, người đầy bụi theo Tô Á Nam bước vào nhà. Thật ra, anh vội vàng về đây là vì Tô Á Nam nói Lâm Mặc về Thượng Hải.

Anh rất ghét phản ứng đó của mình, nếu anh muốn biết Lâm Mặc có phải là Chung Nhã Tuệ không thì cũng không nên liên tưởng nhiều đến cô ấy vì dù sao bây giờ anh cũng đang hẹn hò với Tô Á Nam. Anh chỉ muốn biết chân tướng sự việc, không nên có những suy nghĩ có lỗi với Tô Á Nam như vậy. Đáng tiếc là anh không thể kiềm chế được những tình cảm của mình.

Mặc dù không gian đẹp đẽ của hai người bị họ phá vỡ nhưng Bách Vũ Trạch không buồn, ngược lại, nghe thấy Giang Hạo Vũ vì cậu mà vội quay lại, cậu vui mừng đến mức bước lên nắm tay anh vài quả, cười nói: “Thật là đúng lúc, có phải anh nghĩ thấy mùi bánh ga tô không?”

Lúc đó, Tô Á Nam cũng để ý đến chiếc bánh ga tô trên bàn nên chạy lại xem.

“Ồ, vừa rồi không hiểu vì sao Lâm Mặc không đi mua bánh, hóa ra muốn mua riêng tặng cậu! Chà chà, chiếc bánh này rất đặc biệt!”

“Ai bảo đó là bánh Lâm Mặc mua? Chiếc bánh này vừa mới ra lò, có thương hiệu là “tình yêu”. Bách Vũ Trạch hơi đắc ý, không để ý đến Lâm Mặc đang đứng ở cửa, sắc mặt xanh tái.

Tô Á Nam ngạc nhiên, ngay cả Giang Hạo Vũ cũng ngạc nhiên.

“Lâm Mặc, cậu biết làm bánh ga tô à?” Vì sao cô không biết Lâm Mặc biết làm bánh ga tô? Thật kỳ lạ.

“Ha ha, sự gì không biết sao? Không chỉ biết làm bánh, Lâm Mặc nấu cháo cũng rất ngon, có thể coi là đầu bếp giỏi bậc nhất, đúng không, Lâm Mặc?”

Lâm Mặc không nói gì, chọn cách yên lặng đứng trong bóng tối.

Cô không nên làm bánh ga tô, cho dù Giang Hạo Vũ không đến, cô cũng không nên làm những việc chỉ Chung Nhã Tuệ mới có thể làm. Khi cô quyết định đến Thượng Hải, đổi tên thành Lâm Mặc, cô đã từ bỏ tất cả những gì thuộc về Chung Nhã Tuệ, vì sao bây giờ lại để lộ ra khiến người khác nghi ngờ?

“Cậu chưa thổi nến sao? Chúng tôi đến thật đúng lúc, cậu mau thổi đi, tối nay tôi vội lên máy bay nên vẫn chưa kịp ăn cơm!” Thái độ của Giang Hạo Vũ rất bình tĩnh, giọng nói có vẻ đang đùa nhưng trong lòng đang rất nóng ruột. Anh muốn ăn bánh ga tô Lâm Mặc làm vì đó là một bằng chứng quan trọng để chứng minh cô ấy có phải là Chung Nhã Tuệ không. Bánh do Chung Nhã Tuệ làm có hương vị độc nhất vô nhị, nhiều năm qua anh chưa được gặp lại hương vị ấy ở bất kỳ hiệu bánh nào.

Tô Á Nam chạy lại kéo Lâm Mặc ngồi xuống sofa, không ngừng trách móc cô, thậm chí yêu cầu cô làm bánh ga tô vào mỗi lần sinh nhật sau này, kiên quyết không để cho Giang Hạo Vũ chiếm thế thượng phong. Lâm Mặc yên lặng nhìn chiếc bánh, đầu óc cô trở nên trống rỗng.

Bách Vũ Trạch ước xong rồi thổi tắt nến, đèn của phòng khách được bật sáng.

Lâm Mặc bị ánh sáng đột ngột làm cho lóa mắt, bất giác lấy tay che mặt. Ba người còn lại đều nhìn cô.

“Tiểu Mặc, cậu sao thế? Sắc mặt cậu không được khỏe!” Tô Á Nam nhận ra vẻ kỳ lạ của Lâm Mặc, hình như từ lúc họ vào nhà, Lâm Mặc không nói một câu nào.

“Không phải chị lại bị đau đầu chứ?” Bách Vũ Trạch căng thẳng hỏi. Cậu nhớ lại giây phút khủng khiếp lúc Lâm Mặc phát bệnh.

Lâm Mặc miễn cưỡng cười: “Không sao! Có lẽ mấy hôm rồi không được nghỉ ngơi nên hơi mệt. Tôi vào lấy đĩa, mọi người đợi một lát”. Cô đứng dậy bước nhanh vào bếp.

Làm thế nào bây giờ? Cô nên làm thế nào bây giờ? Một lát nữa Giang Hạo Vũ ăn bánh, anh ấy sẽ cảnh giác. Cô nên giải thích ra sao? Cô phải làm gì để trốn chạy quá khứ?

Cô đứng cạnh bồn rửa, không ngừng xoa tay vào nhau, mạnh đến nỗi da tay đỏ lên.

Đột nhiên có ai đó tách hai tay cô ra. Cô ngạc nhiên quay đầu lại, thấy Giang Hạo Vũ đang đứng đó, nghiêm nghị nhìn cô.

“Cô biết không? Lúc căng thẳng Chung Nhã Tuệ cũng làm như vậy. Mỗi lần cô ấy giầy vò bàn tay như thế tôi rất đau lòng.”

Sắc mặt Lâm Mặc tái xanh.

“VẬY... sao?” Cô cảm thấy đau đầu.

Nhưng Giang Hạo Vũ không nói gì nữa, chỉ hỏi chỗ cô để để bát đĩa, giúp cô rửa sạch đĩa và thìa rồi mang ra. Lúc ra khỏi bếp, thấy Lâm Mặc vẫn đứng ở chỗ cũ, anh cười rồi nói: “Đi thôi, tôi rất nóng ruột muốn nếm món bánh cô làm, không biết có còn giống hương vị trước đây không?”.

Anh... biết rồi! Cuối cùng anh cũng phát hiện ra. Lâm Mặc cảm thấy không còn sức lực, hai tay cô phải chống vào bồn rửa mới không bị ngã.

Cô phải làm thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Là Ước Nguyện Cả Đời Không Hối Tiếc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Sự thật

... Biết rõ sự thật, anh và cô bước vào ngõ cụt!

Mọi người ăn bánh xong, thấy Lâm Mặc không khỏe nên không ở lại lâu, đứng dậy chào cô. Ba người cùng bước xuống dưới lầu.

Tô Á Nam có xe nhưng cô và Giang Hạo Vũ không ở cùng hướng mà tiện đường đi qua nhà Bách Vũ Trạch nên Giang Hạo Vũ đề nghị Tô Á Nam đưa cậu về, anh sẽ tự bắt xe về nhà.

Nhưng khi xe Tô Á Nam đi khuất, anh quyết định quay trở lại nhà Lâm Mặc.

Cửa mở, anh thấy Lâm Mặc đã lấy lại được bình tĩnh, dường như câu nói dò ý lúc trước của anh chỉ là một câu nói rất bình thường mà thôi, không có ý nghĩa gì đặc biệt.

Anh bước vào, cánh cửa sau lưng anh khép lại nhưng không khóa.

“Lẽ nào cô không giải thích gì sao?” Anh hỏi.

Lâm Mặc ngồi trên ghế sofa với vẻ điềm nhiên hỏi lại anh: “Tôi nên giải thích điều gì?”.

“Giải thích điều gì?” Giang Hạo Vũ tức giận, có cảm giác như đang bị Lâm Mặc đùa giỡn. “Nếu tôi không nhớ nhầm, chúng ta đã chia tay mười năm trước, mặc dù tôi không biết vì sao cô đến Thượng Hải, vì sao cô đổi tên vì sao cô biến thành một người khác, nhưng cô có nhất thiết phải phủ nhận mình là Chung Nhã Tuệ không? Nếu như trước đây, có thể là vì cô không muốn liên quan về tình cảm với tôi, nhưng bây giờ tôi đã là bạn trai của Á Nam, chúng ta chỉ có quan hệ bạn bè, vì sao cô vẫn còn phải che giấu?”

“Tôi không hiểu anh đang nói gì.”

“Không hiểu sao? Cô còn giả bộ cho đến bao giờ?” Giang Hạo Vũ bước nhanh đến chỗ cô, kéo tay cô chỉ lên mô hình tàu biển trên nóc ti vi rồi hỏi: “Á Nam nói cô thích tàu, rất trùng hợp, Chung Nhã Tuệ cũng vậy; Á Nam nói cô có một chú gấu Pooh rất to, rất trùng hợp, tôi đã tặng Chung Nhã Tuệ món quà đó; Chung Nhã Tuệ lúc căng thẳng không ngừng xoa tay vào nhau, rất trùng hợp, cô cũng có thói quen này; Chung Nhã Tuệ biết làm bánh ga tô, hương vị rất đặc biệt, rất trùng hợp, bánh ga tô cô làm cũng có hương vị như thế. Cô có cần tôi kể ra nhiều hơn những điểm giống nhau giữa cô và Chung Nhã Tuệ không?”

Lâm Mặc không còn giữ được bình tĩnh nữa. Hóa ra, cô không biết mình đã để lộ nhiều dấu hiệu như thế. Vừa rồi, cô đoán trước được Giang Hạo Vũ sẽ yêu cầu cô giải thích cô quyết định sẽ phủ nhận tất cả cho dù anh nói gì, coi như đó chỉ là sự trùng hợp mà thôi, nhưng anh đưa ra nhiều chứng cứ như vậy nên cô không thể nói đó là trùng hợp được nữa.

“Có phải cô muốn nói đó chỉ là trùng hợp?” Giang Hạo Vũ không tha cho cô. “Có thể có nhiều trùng hợp như vậy sao? Tôi chỉ muốn biết câu trả lời, chỉ muốn biết sự thật rồi sẽ không đến làm phiền cô nữa.”

Câu trả lời ư? Sự thật ư? Nếu anh biết tất cả anh sẽ quyết định như thế nào? Bỏ Tô Á Nam và quay lại thương xót cô? Không, tất cả đã là quá khứ và được chôn vùi xuống tận đáy lòng cô từ rất lâu rồi, không cần đào xới lên nữa, nếu không sẽ làm tổn thương tất cả mọi người.

Đột nhiên Lâm Mặc đẩy tay anh ra rồi tiến lại gần anh. Khoảng cách giữa họ rất gần, gần đến mức có thể cảm nhận được hơi thở của người kia trên mặt mình.

Lâm Mặc cười một cách kỳ lạ, nhẹ nhàng nói: “Anh không cam tâm đúng không? Chung Nhã Tuệ phản bội anh, anh không chịu được sự phản bội đó, vì thế khi gặp tôi là người có ngoại hình rất giống cô ấy, cảm giác không cam lòng xâm chiếm tâm hồn anh. Đáng tiếc, tôi không thích anh, luôn từ chối anh nên anh cố gắng chứng minh những điểm giống nhau giữa tôi và Chung Nhã Tuệ chỉ để làm thỏa mãn lòng ích kỷ của anh. Anh vẫn yêu Chung Nhã Tuệ sao? Có phải vì không có được Chung Nhã Tuệ nên anh cảm thấy mất mát? Anh muốn coi tôi là Chung Nhã Tuệ cũng được, anh muốn làm gì cũng được, sau khi thử anh sẽ hiểu tôi và Chung Nhã Tuệ có gì không giống nhau”.

Cô hạ quyết tâm bất chấp tất cả phủ nhận đến cùng vì theo như cô hiểu, Giang Hạo Vũ là một chính nhân quân tử, tuyệt đối sẽ không làm chuyện đó với cô, ngược lại có thể bị cô làm cho sợ hãi.

Nhưng cô nhầm, Giang Hạo Vũ vì tức giận nên mất hết lý trí, thấy Lâm Mặc liên tục phủ nhận, anh giận dữ ôm lấy Lâm Mặc hôn lên môi cô. Nụ hôn của anh rất hung hãn, hai tay giữ chặt lấy cô. Mắt anh đỏ lên, anh không nhìn thấy vẻ kinh hoàng không biết phải làm gì của cô, không cảm thấy cơ thể cô đang run lên. Trong đầu anh chỉ hiện lên câu nói của cô: “Sau khi thử anh sẽ hiểu tôi và Chung Nhã Tuệ có gì không giống nhau”. Anh muốn chứng minh họ không có gì không giống nhau vì chỉ là một người.

“Cạch”, có tiếng vật gì đó rơi xuống đất phá tan không gian buổi đêm yên tĩnh.

Giang Hạo Vũ sức tỉnh, nhận ra mình đang làm gì, anh hoang mang buông Lâm Mặc ra. Anh quay đầu nhìn ra cửa, thấy Tô Á Nam và Bách Vũ Trạch đang đứng ở đó, kinh ngạc và đau khổ nhìn cảnh đang diễn ra trong phòng, vật rơi trên sàn là chiếc chìa khóa xe của cô ấy.

Lâm Mặc thấy thái độ tức giận và đau lòng của Tô Á Nam, vội đứng dậy định chạy lại.

“Mình có thể giải thích.” Cô nói.

Nhưng Tô Á Nam nhìn cô trách móc: “Xin lỗi vì làm phiền hai người. Tôi sẽ đi ngay”. Nói xong, cô quay người chạy về phía thang máy.

Cô không nên lên nhà, không nên tốt bụng đưa Bách Vũ Trạch quay lại để lấy điện thoại, như vậy cô sẽ không phải chứng kiến cảnh đó.

Đứng bên cạnh cô, đột nhiên Bách Vũ Trạch lao đến giờ nắm đầm trước mặt Giang Hạo Vũ, túm lấy cổ áo anh quát to: “Anh có thể có lỗi với chị Á Nam sao? Chị ấy yêu anh như thế, vừa rồi trên đường còn nói với tôi sẽ không rời xa anh, vì sao anh có thể đối xử với chị ấy như vậy?”. Cậu không thể trách Lâm Mặc vì cậu không là gì của Lâm Mặc nên không có tư cách. Nhưng nhìn thấy cảnh đó, cậu vô cùng tức giận, đành mượn cớ bệnh vực Tô Á Nam để nhắc nhở anh.

Giang Hạo Vũ nghe thấy cậu nhắc đến Tô Á Nam mới vội vàng đuổi theo cô. Chạy được vài bước, anh dừng lại, quay đầu nói với Lâm Mặc: “Cô không thừa nhận cũng không sao, tôi đã nhờ Duy giúp tôi điều tra chuyện gì đã xảy ra năm đó, nhất định tôi sẽ biết sự thật”.

Sau khi bóng anh biến mất sau cánh cửa, Lâm Mặc ngã xuống sofa, ánh mắt nhìn vào khoảng không vô định.

Giang Hạo Vũ chặn xe của Tô Á Nam rồi ngồi vào trong xe.

“Anh chạy xuống làm gì? Tiếp tục đi! Em biết anh thích Tiểu Mặc, em biết.” Tô Á Nam khóc không sao kìm nén được, hai tay không ngừng nắm Giang Hạo Vũ, muốn đẩy anh ra khỏi xe.

Giang Hạo Vũ cầm lấy tay Á Nam: “Á Nam, em nghe anh nói, nghe anh nói”.

Tô Á Nam bình tĩnh hơn một chút nhưng không muốn anh chạm vào người cô và vẫn không thôi khóc.

“Anh xin lỗi, vừa rồi anh đã sai, anh nhất thời lú lẫn đầu óc. Vì, vì anh muốn đích thân Lâm Mặc thừa nhận cô ấy là Chung Nhã Tuệ, vì thế... vì thế...”

Tô Á Nam ngạc nhiên nhìn anh: “Tiểu Mặc chính là Chung Nhã Tuệ?”.

“Đúng, anh có thể khẳng định.” Anh có thể khẳng định, chứng cứ chẳng qua chỉ dùng để chứng thực những gì anh khẳng định mà thôi.

“Nhưng sao lại thế được?” Tô Á Nam tập trung vào vấn đề nên không khóc nữa. “Em và Tiểu Mặc quen nhau từ rất lâu rồi, sao cô ấy lại là Chung Nhã Tuệ được? Hơn nữa, Tiểu Mặc là người Trung Quốc!”

“Em nghĩ kỹ xem, em quen Lâm Mặc từ khi nào?”

Tô Á Nam trầm tư một lát rồi trả lời: “Vào mùa hè năm cuối trung học, em quen cô ấy khi đi làm”.

“Anh và Chung Nhã Tuệ chia tay vào ngày cuối năm khi anh học năm nhất đại học. Có thể sau khi chia tay anh, cô ấy từ Singapore về Trung Quốc và gặp em” Giang Hạo Vũ nhiều tuổi hơn Tô Á Nam, khi họ học đại học, đúng là Tô Á Nam đang học năm cuối trung học.

“Nhưng cô ấy nói không phải, sao anh còn luôn đề tâm đến vấn đề này? Nếu cô ấy là Chung Nhã Tuệ, anh sẽ quay lại với cô ấy và không quan tâm đến em nữa phải không? Nếu vậy, vì sao anh còn đồng ý đến với em” Nước mắt cô lại rơi xuống.

“Anh xin lỗi, anh chỉ muốn biết sự thật.” Giang Hạo Vũ mệt mỏi dựa vào ghế. “Á Nam, giúp anh một lần được không? Giúp anh tìm ra đáp án, sau đó anh sẽ quên toàn bộ quá khứ. Chúng ta sẽ... kết hôn!”

Những lời anh nói khiến Tô Á Nam cảm thấy vô cùng buồn cười. Kết hôn? Không toàn tâm toàn ý yêu cô lại muốn kết hôn với cô sao?

Cô đã từng nghĩ rằng mình có thể chịu đựng được việc Giang Hạo Vũ luôn yêu mối tình đầu của anh ấy, thậm chí cảm thấy đó là một mối tình rất lãng mạn. Cô rất cảm động khi thấy anh có thể yêu một người và chịu đựng cô đơn suốt nhiều năm như thế. Nhưng khi họ bắt đầu hẹn hò, khi cô trở thành bạn gái của Giang Hạo Vũ, suy nghĩ của cô đã thay đổi, cô không thể không đề tâm đến chuyện đó, sự cảm động của cô biến thành cảm giác chua chát. Tình yêu vốn rất ích kỷ, cô không thể chia sẻ với người khác, mặc dù có thể cả đời cô không bao giờ gặp người đó. Bề ngoài cô có Giang Hạo Vũ nhưng cô biết, trái tim Giang Hạo Vũ không thuộc về cô, cô phải chia sẻ với một người khác.

Cô bắt đầu ghét cảm giác này.

Nhưng thấy vẻ yếu đuối của Giang Hạo Vũ, trái tim cô mềm lại và đau lòng. Anh muốn biết sự thật, muốn biết thân phận của Lâm Mặc, cô cũng muốn biết tình cảm giữa người bạn thân suốt bao năm của mình với người mình yêu là như thế nào.

“Anh muốn em giúp anh như thế nào?” Cô lau nước mắt hỏi anh.

Giang Hạo Vũ nhìn cô, ánh mắt tràn đầy sự cảm kích và ân hận.

“Đưa anh đi Hàng Châu một chuyến, đến nhà cô ấy, chắc chắn ở đó sẽ có chứng cứ về Chung Nhã Tuệ.”

Tô Á Nam lái xe về hướng đi Hàng Châu.

Ở nhà Lâm Mặc.

“Em muốn nghe giải thích.”

Yên lặng một hồi lâu, Bách Vũ Trạch đột ngột hỏi. Nhưng đáp lại chỉ có tiếng cười chua chát của Lâm Mặc.

“Chị luôn luôn thích Hạo Vũ đúng không?” Bách Vũ Trạch bất chợt cảm thấy mình thật buồn cười vì sao cậu lại yêu người phụ nữ này, cậu không hiểu, không hiểu gì cả, chỉ cảm thấy tình yêu của mình giống như một câu chuyện tiếu lâm. Lâm Mặc đối xử với cậu khi gần gũi khi xa cách rồi lại làm chuyện mập mờ với huynh đệ tốt của cậu.

“Vì sao thích mà không đến với anh ấy? Chị không thể không biết anh ấy cũng thích chị. Nếu anh ấy không thích chị đi chẳng nữa, anh ấy yêu mối tình đầu của anh ấy là Chung Nhã Tuệ, chị có khuôn mặt giống hệt cô ấy, như vậy cũng đủ khiến cho anh ấy bị mê hoặc rồi. Lẽ nào là vì Á Nam? Nhưng nếu vì Á Nam, chị phải biết vừa rồi chị đã làm gì?”

Nghe Bách Vũ Trạch chỉ trích, từng câu từng chữ như kim châm xuyên vào trái tim yếu đuối của cô, cô cảm thấy mình sắp không chịu đựng nổi nữa.

Một lần nữa cô lại làm tổn thương những người rất quan trọng đối với cô. Vì sao cô không thể xử lý tốt những việc này? Vì sao cô lại như vậy?

“Cậu về đi, tôi mệt rồi.” Cô mệt rồi, thực sự là rất mệt rồi. Cô không ngừng có những món nợ tình cảm, bây giờ không có cách nào trả sòng phẳng được nữa.

Bách Vũ Trạch thấy cô nhắm mắt lại, cuối cùng cậu đành bỏ đi như cô mong muốn. Cậu không về nhà mà ngồi ở vườn hoa trước cửa nhà Lâm Mặc, không ngừng nhìn lên cửa sổ phòng cô và lặng lẽ khóc.

Hôm nay là sinh nhật cậu, một ngày sinh nhật vô cùng đau khổ. Cậu phải dùng đêm nay để rũ bỏ tình yêu với Lâm Mặc và quên đi người phụ nữ tuyệt vời này.

Từ đường cao tốc lái xe về Hàng Châu, Tô Á Nam và Giang Hạo Vũ đến thẳng nhà Lâm Mặc. Lúc đó là 0 giờ 10 phút, khu dân cư yên lặng trong màn đêm.

Chị dâu của Lâm Mặc ra mở cửa, thấy Tô Á Nam đến nên rất ngạc nhiên rồi nhiệt tình mời họ vào nhà.

“Xin lỗi chị, bọn em đến giúp Lâm Mặc lấy một ít đồ, gấp quá nên đến làm phiền chị vào giờ này.”

Người chị dâu không hề tức giận, đưa họ đến phòng của Lâm Mặc, lấy khóa mở cửa phòng.

Đột nhiên Tô Á Nam hỏi: “Chị, vì sao Lâm Mặc luôn ở nhà chị?”

“Tiểu Mặc là một đứa trẻ đáng thương, từ nhỏ đã không còn người thân, bố chồng chị là bác của cô ấy, cô ấy không ở đây thì đi đâu?”

“Chị có biết trước đó, khi người thân vẫn còn, cô ấy sống ở đâu không?”

Người chị dâu lắc đầu: “Khi tôi được gả về nhà này thì đã thấy cô ấy sống ở đây rồi. Có chuyện gì xảy ra sao?”

Tô Á Nam vội vàng xoa tay: “Không có, không có, em chỉ tiện miệng hỏi thế thôi. Chị đi ngủ đi, bọn em dọn xong đồ sẽ đi ngay”.

Tiến người chị dâu, hai người bước vào phòng của Lâm Mặc. Giang Hạo Vũ nhìn thấy chú gấu Pooh trước tiên, anh chạy lại, tìm nhãn hiệu lật lên xem, quả nhiên đó chính là món quà anh tặng Chung Nhã Tuệ. Vì khi đặt hàng, anh yêu cầu cửa hiệu thêu tên viết tắt của anh và Chung Nhã Tuệ lên đó.

“Đây chính là món quà anh tặng Chung Nhã Tuệ vào ngày sinh nhật của anh, vì cô ấy ở Singapore một mình rất cô đơn nên anh tặng cô ấy chú gấu cao bằng anh.”

Nhắc đến chuyện cũ, ánh mắt Giang Hạo Vũ có vẻ buồn bã. Trên xe, anh kể cho Tô Á Nam nghe sơ qua về quãng thời gian anh ở bên Chung Nhã Tuệ, ngay cả cô cũng dần dần hiểu được anh muốn biết sự thật như thế nào.

Họ chia tay khi tình yêu nồng thắm nhất, chắc chắn bên trong có nguyên nhân gì đó. Nhưng Chung Nhã Tuệ từ Singapore về Trung Quốc là một việc rất kỳ lạ.

Tô Á Nam không muốn nhìn Giang Hạo Vũ đang đắm chìm trong ký ức như vậy, cô đành một mình đi tìm hiểu. Cô phát hiện trên nóc giá sách có một chiếc hộp nhỏ. Cô treo lên ghế lấy xuống, trên hộp bị phủ một lớp bụi dày khiến cô suýt nữa ngạt thở.

Mở hộp ra, cô nhìn thấy một khung ảnh chụp hình một gia đình có bốn người, bố mẹ cầm tay hai đứa trẻ và nở nụ cười rất hạnh phúc. Tô Á Nam nhận ra bé gái trong ảnh chính là Lâm Mặc.

Không biết Giang Hạo Vũ đứng sau lưng cô từ lúc nào, anh cầm lấy khung ảnh nói: “Đây là ảnh gia đình Chung Nhã Tuệ, trước đây bức ảnh này luôn được đặt trong phòng khách nhà cô ấy”.

Trong hộp có rất ít đồ, ngoài khung ảnh chỉ có một sợi dây chuyền. Tô Á Nam nhắc chiếc dây chuyền lên hỏi Giang Hạo Vũ: “Đây là của anh tặng cho Chung Nhã Tuệ sao?”

Giang Hạo Vũ lắc đầu rồi chợt nhớ ra.

“Sợi dây chuyền này là của mẹ cô ấy để lại, cô ấy rất trân trọng nó, luôn nói đó là thứ đồ trang sức duy nhất của cô ấy khi đi lấy chồng”

Kiểu cách của sợi dây chuyền rất cũ, mặt dây hình trái tim có thể đặt ảnh vào trong. Tô Á Nam mở ra, bên trong có ảnh của Lâm Mặc và Giang Hạo Vũ đang cười rất vui vẻ.

“Cô ấy đúng là Chung Nhã Tuệ.” Đến lúc này, Tô Á Nam mới tin những gì Giang Hạo Vũ nói là sự thật.

Giang Hạo Vũ cầm sợi dây chuyền không nói nên lời.

“Vì sao cô ấy giấu chúng ta? Vì sao cô ấy đến Trung Quốc?”

Giang Hạo Vũ lắc đầu, đây cũng là điều anh không sao hiểu nổi và muốn biết sự thật. Còn nữa, anh trai cô ấy đi đâu? Vì sao không ở bên cô ấy?

Lúc này, chuông điện thoại của Giang Hạo Vũ vang lên.

Duy nói: “Hạo Vũ, ngủ chưa? Lên mạng không thấy cậu online nên mình gọi cho cậu. Cậu về Singapore tìm mình à? Mình đang ở Mỹ”.

Giang Hạo Vũ: “Mình muốn tìm cậu để hỏi chuyện đã nhờ”.

Duy nói: “Có kết quả rồi, mình đến Mỹ cũng để xác nhận việc này. Chỉ là... Hạo Vũ, cậu đã gặp Chung Nhã Tuệ rồi sao?”

Giang Hạo Vũ hơi ngạc nhiên, cảm thấy Duy có điều gì đó không vui. Nếu bình thường, cậu ấy đã nói hết những gì cậu ấy biết, không lấp lửng như hôm nay.

“Nói cho mình kết quả đi!”

Duy hít thở một hơi thật sâu nhưng vẫn không đủ dũng cảm để nói với Giang Hạo Vũ kết quả anh đã nhờ người đi điều tra.

“Mình đã gửi thư cho cậu, cậu tự xem nhé!” Nói xong anh nhanh chóng tắt điện thoại.

“Ai thế?” Tô Á Nam hỏi Giang Hạo Vũ.

“Một người bạn ở Singapore, anh nhờ cậu ấy điều tra việc của Chung Nhã Tuệ.”

“Anh ấy có nói vì sao Chung Nhã Tuệ đến Trung Quốc không?”

“Cậu ấy nói đã gửi kết quả điều tra vào hòm mail của anh rồi.” Chắc chắn có chuyện gì đó khiến cho Duy không dám nói trực tiếp với anh.

Tô Á Nam kéo anh ra ngoài: “Em biết gần đây có một cửa hàng Internet”.

Nếu trước khi vào cửa hàng, tâm trạng của Giang Hạo Vũ rất nóng vội thì bây giờ, nhìn thấy mail của Duy, Giang Hạo Vũ không có đủ dũng khí để mở ra đọc.

Tô Á Nam giật lấy chuột mở mail, kết quả điều tra có kèm ảnh hiện lên trước mắt hai người.

Bản báo cáo viết bằng tiếng Anh nên Tô Á Nam đọc hơi khó khăn, cô bắt Giang Hạo Vũ dịch cho cô nghe.

Đầu tiên là một số thông tin về bố mẹ của Chung Nhã Tuệ, thời gian và nguyên nhân vì sao họ mất sớm. Hóa ra mẹ của Chung Nhã Tuệ lấy chồng ở Singapore, bà vốn là người Hàng Châu và có một người anh trai ở quê, có thể đây là lý do vì sao Chung Nhã Tuệ về Trung Quốc! Mẹ cô họ Lâm nên cô lấy họ của mẹ.

Tiếp theo là thông tin về Chung Nhã Tuệ và anh trai. Năm bố mẹ mất, anh trai cô ấy đỗ vào khoa vật lý, chuyên ngành điện tử của trường đại học Umass, sau khi tốt nghiệp, anh làm việc trong nhóm nghiên cứu của công ty điện tử TMT là công ty điện tử lớn nhất Mỹ, tiền đồ rộng mở.

Đúng vào lúc Giang Hạo Vũ bỏ học về nhà, anh trai Chung Nhã Tuệ đột ngột bị đuổi việc với lý do làm lộ bí mật của công ty. Đây là một vấn đề rất nghiêm trọng khiến cho anh không còn chỗ đứng trong lĩnh vực này nữa. Mặc dù sau khi điều tra, công ty nói đó chỉ là một sự hiểu nhầm nhưng anh không thể quay lại làm việc được nữa.

Vì vào buổi tối ngày thứ hai sau khi anh về nước, trên đường ra sân bay, anh và em gái là Chung Nhã Tuệ bị một tai nạn xe rất nghiêm trọng, Chung Nhã Tuệ bị thương nặng, còn anh chết ngay tại hiện trường.

Chung Nhã Tuệ ở trong bệnh viện gần nửa năm mới ra viện, trong thời gian đó thần kinh rối loạn nên cô có ý định tự sát mấy lần. Sau khi ra viện, cô bán nhà và quay về Hàng Châu.

Chưa đọc hết, giọng Giang Hạo Vũ trở nên run rẩy. Máu anh như ngừng chảy, không dám tin vào những gì hiện lên trước mắt mình.

Đó là sự thật mà anh mất bao công sức để có được sao?

Không, không phải, chắc chắn không phải.

Anh quay mặt đi, không muốn nhìn bức ảnh có liên quan đến vụ tai nạn được cắt từ một tờ báo, trong bức ảnh, chiếc xe bị đâm nát và lật nghiêng bên đường.

Chính vào giờ đó ngày đó, anh lên máy bay rời khỏi Singapore. Lẽ nào Chung Nhã Tuệ và anh trai đi tìm anh?

Chiều hôm đó chia tay với anh, vì sao cô còn muốn tìm anh?

Tô Á Nam cảm thấy vô cùng đau đớn, cô không ngờ Lâm Mặc phải chịu đựng một chuyện bi thảm như thế. Đột nhiên cô nhớ ra điều gì đó rồi nói với Giang Hạo Vũ: “Lần trước Lý Văn Thâm bắt cóc Lâm Mặc, anh gọi em đến giúp cô ấy chữa trị vết thương. Em thấy trên người cô ấy có rất nhiều vết sẹo, cô ấy nói đó là do tai nạn xe xảy ra trước khi gặp em. Hóa ra cô ấy đã nói thật”.

Hai người cùng yên lặng, không đủ dũng cảm để xem bản báo cáo kết quả điều tra nữa, đành quay mặt nhìn sang hướng khác.

Một lát sau, Tô Á Nam lên tiếng, trong đầu cô có một mối nghi ngờ lớn khi liên tưởng đến các bi kịch tình yêu thường xảy ra trong phim.

“Anh không cảm thấy trùng khớp sao? Khi anh bỏ học về nước, anh trai của Tiểu Mặc cũng bị hiểu nhầm, sau đó Tiểu Mặc chia tay với anh rồi buổi tối lại ra sân bay tìm anh?”

“Em muốn nói gì?”

“Em đang đặt ra giả thiết, gia đình anh không đồng ý để anh và cô ấy đến với nhau...”

Tô Á Nam chưa dứt lời đã bị Giang Hạo Vũ chặn ngang.

“Không thể, tuyệt đối không thể. Bố mẹ anh chưa bao giờ can thiệp vào cuộc sống riêng của anh, cho dù có đi chăng nữa thì họ cũng không thể dùng thủ đoạn như vậy.”

“Nhưng...” Không ai có thể hiểu được suy nghĩ của người khác, anh là con trai cưng của bố mẹ, đương nhiên bố mẹ muốn dành cho anh những gì tốt đẹp nhất. Tô Á Nam trầm nghĩ nhưng không dám nói ra.

Câu nói của cô khiến cho Giang Hạo Vũ nhớ ra một chi tiết, anh rê chuột xem lại bản báo cáo và tìm thấy các chữ cái “TMT” mà anh hơi có ấn tượng.

Anh có quen một người ở công ty này, người đó có mối quan hệ với gia đình anh và rất hâm mộ chị gái của anh. Hình như người đó giữ chức giám đốc nhân sự của TMT.

Lẽ nào là chị gái anh?

Suy nghĩ ấy vừa hiện lên trong đầu, anh lập tức cầm điện thoại gọi về nhà chị. Anh rẽ cậu nghe điện thoại, giọng vẫn còn ngái ngủ, khi nghe thấy giọng của cậu thì vô cùng ngạc nhiên.

“Hạo Vũ! Sao thế? Có chuyện gì sao?”

“Anh, em muốn nói chuyện với chị.”

Anh rẽ đưa điện thoại cho chị gái anh lúc đó cũng vừa tỉnh giấc.

“Hạo Vũ, sao gọi điện muộn thế?”

“Chị, em muốn hỏi chị, năm đó chị có tìm gặp Chung Nhã Tuệ không?”

Chị gái anh không hiểu. “Chung Nhã Tuệ? Chung Nhã Tuệ là ai?”

“Là người mà em thích hồi trung học, em đã bỏ học ở Anh vì cô ấy.”

Chị gái anh nghĩ một lát, trong đầu hiện lên khuôn mặt thanh tú của cô bé.

“À! Chị và mẹ đã đi gặp cô ấy.”

“Chị và mẹ?” Giang Hạo Vũ bắt đầu tin vào giả thiết Tô Á Nam đặt ra. “Có phải chị và mẹ muốn cô ấy rời xa em?”

“Sao lại thế? Hạo Vũ, không phải là em vẫn biết bố mẹ không quản lý những việc này, từ nhỏ đã để chúng ta tự quyết định sao? Chị và mẹ đến gặp cô ấy là vì em, muốn nhờ cô ấy khuyên em quay về Anh tiếp tục hoàn thành khóa học. Chị nhớ hồi đó mẹ rất thích cô ấy, mẹ nói cô ấy rất nhanh nhẹn và khéo léo, sau này em sẽ hạnh phúc. Ai ngờ bọn em đột ngột chia tay, mẹ thấy em đau khổ, sợ em bị kích động nên không dám nhắc đến cô ấy trước mặt em. Sau đó em đi Anh, bị ốm và nằm viện nên chị và mẹ không nói lại chuyện này nữa.”

Giang Hạo Vũ thở phào nhẹ nhõm, nghe thấy chị nói thế cảm giác nặng nề của anh nhẹ đi phần nào.

“Vậy vì sao anh trai cô ấy bị hiểu nhầm? Em nhớ anh Able làm ở công ty đó, không thể là trùng hợp.”

“Anh trai của cô bé đó? Em nghi ngờ việc anh ấy bị hiểu nhầm có liên quan đến chị sao?” Chị gái anh nhớ lại, giọng hơi xúc động. “Anh trai cô ấy làm ở TMT? Chị nhớ hôm đó về nhà, anh Able gọi điện cho chị, chị vô tình kể chuyện em bỏ học vì cô bé đó rồi nhắc đến quan hệ giữa anh trai cô ấy và đồng nghiệp. Khi ấy chị chỉ cảm thấy trùng hợp nên nói. Lẽ nào Able hiểu nhầm ý của chị?” Bỗng nhiên cô cảm thấy sự việc trở nên vô cùng nghiêm trọng, mặc dù đã mười mấy năm trôi qua rồi.

Giang Hạo Vũ thầm khóc! Hiểu nhầm, hóa ra là hiểu nhầm. Anh nắm chặt điện thoại trong tay nhưng không kiềm chế được sự đau khổ của mình. Anh thở một hơi thật sâu rồi tiếp tục nói.

Tô Á Nam ngồi bên lắng nghe, biết anh định làm gì nên vội vàng giữ tay anh, ngăn anh không thốt lên những lời khiến người khác đau lòng. Nhưng Giang Hạo Vũ dường như sắp phát điên, anh không quan tâm đến điều gì nữa.

“Hiểu nhầm sao? Chị, chị có biết sự hiểu nhầm đó đã gây ra tai họa gì không? Khi em đi, Chung Nhã Tuệ và anh trai cô ấy đã gặp tai nạn xe chỉ cách sân bay chưa đến một cây số, anh trai cô ấy đã mất ngay lúc đó.” Nói xong, không để tâm đến phản ứng của chị gái, anh tắt điện thoại.

Hiểu nhầm sao? Nếu không có sự hiểu nhầm đó, tất cả mọi chuyện đã không xảy ra.

“Anh làm như vậy có thay đổi được gì không? Hay là lại tiếp tục làm tổn thương đến người thân của anh?” Tô Á Nam quỳ xuống, cầm lấy tay anh, mặc dù sau khi biết sự thật, cô đau khổ đến mức toàn thân run lên nhưng những điều này đâu là gì so với những gì Lâm Mặc đã phải chịu đựng?

Việc đã xảy ra rồi, tìm ra ai sai thì cũng không làm lại được nữa.

Tự nhiên, tất cả những hành động kỳ lạ của Lâm Mặc đều có được lý giải. Khi phát sinh mâu thuẫn giữa tình thân và tình yêu, cô đã chọn người thân và làm tổn thương người mình yêu nhất, nhưng cuối cùng, người thân cũng bỏ cô ra đi, nỗi đau khổ đó không ai có thể chịu đựng được. Vì vậy, cô thay đổi danh tính rời khỏi Singapore, mảnh đất đem đến cho cô quá nhiều mất mát.

Giang Hạo Vũ ngừng đầu lên cầm lấy tay Tô Á Nam. Mắt anh đỏ nhưng cố gắng không để nước mắt rơi xuống.

“Chúng ta về thôi. Anh sợ có chuyện xảy ra với cô ấy.”

Cô đã cố gắng giữ bí mật, giờ đây tất cả bị phơi bày bởi sự cố chấp của anh, anh sợ cô sẽ không chịu đựng được. Anh đã sai, chính anh là người luôn

luôn làm cô bị tổn thương đến mức độ tột cùng.

Tô Á Nam đứng dậy và đưa ra quyết định. Cô quyết định từ bỏ tình yêu của mình. Nếu không biết tất cả những chuyện này, một người không chịu thua như cô nhất định sẽ đấu tranh với Lâm Mặc để không phải hối hận. Nhưng bây giờ, cô quyết định trao Giang Hạo Vũ nguyên vẹn lại cho Lâm Mặc.

Cô cười với Giang Hạo Vũ rồi nói: “Được, chúng ta quay về tìm cô ấy”.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Là Ước Nguyện Cả Đời Không Hối Tiếc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tuyệt vọng

... Vô cùng tuyệt vọng, lúc phải ra đi, cô không được nhìn thấy anh hạnh phúc, cũng không còn đủ sức để chúc phúc cho anh.

Tô Á Nam lái xe về Thượng Hải.

Trên xe, Giang Hạo Vũ không ngừng gọi điện cho Lâm Mặc. Không có ai nghe máy. Anh lo đến mức chứng đau nửa đầu của anh bắt đầu phát tác nhưng anh không để ý, ngón tay không ngừng bấm điện thoại.

“Đừng lo lắng, chắc chắn không có chuyện gì xảy ra đâu, có lẽ cô ấy ra ngoài với Vũ Trạch.” Tô Á Nam an ủi anh nhưng không hiệu quả, anh lại gọi điện cho Bách Vũ Trạch. Trả lời anh chỉ có tiếng phụ nữ lạnh lùng: Xin lỗi, số điện thoại quý khách gọi đã tắt máy.

Giang Hạo Vũ gọi điện cho tất cả bạn bè nhưng đều không có tin tức gì của Lâm Mặc và Bách Vũ Trạch, anh còn gọi tới cả số máy bàn nhà Bách Vũ Trạch, nếu Tô Á Nam không nhanh nói khéo vài câu thì đã làm cho mẹ cậu ấy lo lắng rồi. Trong lòng anh có một dự cảm không hay, anh không ngừng giục Tô Á Nam lái xe nhanh hơn.

Thực ra lúc anh gọi điện, Lâm Mặc vẫn đang ở nhà, vì đang đắm chìm trong những suy tư của mình nên cô không để ý đến xung quanh.

Cô không ngừng đi đi lại lại trong phòng, lúc không thể kiềm chế cảm giác khó chịu, cô uống hai viên thuốc rồi tiếp tục đi như thế. Trong đầu cô chỉ có nét mặt đau thương của Tô Á Nam và câu nói cuối cùng của Giang Hạo Vũ, trước mặt cô hiện lên rất nhiều khuôn mặt, quen có, lạ có, nhưng đột nhiên cô không nhớ được tên của họ.

Thậm chí cô quên mất là mình đã uống thuốc hay chưa.

Cả đêm, cô không ngừng đi đi lại lại trong phòng, cách một lúc cô lại uống thuốc một lần cho đến khi hết thuốc mới dừng lại.

Cô lấy chìa khóa xe, không khóa cửa, vội vàng chạy xuống nhà lấy xe rồi lái nhanh ra khỏi bãi đỗ xe.

Cô muốn tìm Chương Vận, cô cần uống thuốc và nghỉ ngơi. Sau khi tỉnh dậy, chắc chắn mọi thứ sẽ trở lại bình thường như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Bách Vũ Trạch vẫn đang ngồi trước cửa nhà Lâm Mặc, thấy cô phóng xe vụt qua, nhìn cách cô lái xe, cậu cảm thấy rất lạ, vội vàng đứng dậy. Bình thường cô lái xe rất vững, vì sao bây giờ lại loạng choạng giống như đang say rượu?

Cậu vội vàng bắt taxi, dặn lái xe theo sát Lâm Mặc.

Cậu không biết cô đi đâu muộn như thế nhưng cậu cảm thấy hôm nay cậu sẽ biết thêm một bí mật nào đó liên quan đến cô.

Cậu đi theo cô, mấy lần bảo lái xe định chặn cô lại nhưng không thành công. Cậu cảm thấy chiếc xe của cô lao nhanh trong bóng tối, cậu có thể mất dấu vết bất kỳ lúc nào.

Chiếc xe của cô không biến mất mà rẽ vào một khu dân cư nhỏ, Lâm Mặc gõ cửa một căn hộ rồi bước vào. Cậu thấy trên cửa có treo một tấm biển, trên đó viết: “Phòng tư vấn tâm lý Chương Vận”.

Cậu ngạc nhiên đứng ở ngoài cửa, do dự hồi lâu rồi dứt khoát nhấn chuông.

“Bây giờ là giờ nghỉ, nếu có nhu cầu xin mời mai đến, trên biển có ghi thời gian làm việc.” Cửa không mở, bên trong có tiếng phụ nữ nói vọng ra.

Bách Vũ Trạch ngẩng đầu, đứng trước lỗ nhìn trên cửa nói: “Tôi là Bách Vũ Trạch, tôi muốn tìm Lâm Mặc, chị ấy có về hơi lạ”.

Cửa được mở ra, một người phụ nữ xuất hiện ở cửa với dáng vẻ đang rất lo lắng.

Cậu bước vào phòng làm việc của Chương Vận rồi giải thích: “Tôi đi theo cô ấy nên tìm được đến đây”.

Chương Vận gật đầu, dường như không ngạc nhiên khi gặp cậu. Cô chỉ vào cánh cửa phía trong cùng nói: “Lâm Mặc ở trong đó, hôm nay cô ấy rất lạ và mệt mỏi, tinh thần rất kém, có lẽ cô ấy đã ngủ rồi, tôi khuyên cậu nên để cô ấy ngủ một giấc”.

Vừa rồi nhìn thấy dáng vẻ của Lâm Mặc, Chương Vận giật mình. Cô ấy như người mất hồn, nói là đã uống hết thuốc. Cô đỡ cô ấy nằm lên giường rồi cho cô ấy uống hai viên, cô ấy nửa tỉnh nửa mê, hai tay buông xuống, không còn chút sức lực nào nữa.

Đúng lúc đó có tiếng chuông cửa.

“Tôi có thể nói chuyện với chị về cô ấy không?” Bách Vũ Trạch hỏi.

Chương Vận do dự một lát rồi đồng ý.

“Tôi đã từng cầm hai viên thuốc trong lọ thuốc Vitamin E của cô ấy cho bố của bạn tôi đem đi hóa nghiệm, chú ấy nói với tôi đó là thuốc chữa trầm cảm”

“Không sai, đó là thuốc tôi kê cho cô ấy, cô ấy bị trầm cảm rất nặng. Vì cô ấy không chế rất giỏi nên khó nhận ra. Để mọi người không biết bí mật đó, cô ấy luôn cất thuốc trong lọ ghi chữ Vitamin E và mang theo người.”

“Cô ấy bị bệnh đó từ khi nào?”

“Lúc đó Tô Á Nam vẫn chưa nổi tiếng, có lẽ là vào khoảng thời gian họ tham gia cuộc thi hát. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô ấy ở trên ti vi, vào đúng hôm đó, được một người bạn mời làm khách tham gia, lúc ra ngoài nghe điện thoại, tôi thấy cô ấy phát bệnh. Tôi đưa cho cô ấy danh thiếp của mình và cô ấy đến đây từ đó. Nhưng tôi chưa bao giờ chữa bệnh cho cô ấy, cô ấy chỉ đến đây ngủ và lấy thuốc mà thôi.”

“Ngủ?”

“Cô ấy mắc bệnh mất ngủ, mỗi ngày chỉ ngủ nhiều nhất được bốn tiếng, nhưng rất lạ, khi ở đây, cô ấy có thể ngủ rất ngon.”

“Tô Á Nam phải mất hơn sáu năm mới nổi tiếng, lẽ nào cô ấy luôn luôn như vậy?” Bách Vũ Trạch không dám tin.

“Đúng vậy.”

Chương Vận thấy Bách Vũ Trạch vừa cười khổ sở vừa rơi nước mắt, lòng cô cảm thấy vô cùng nặng nề. Cô có thể cảm nhận được tình cảm của cậu với Lâm Mặc sâu sắc như thế nào.

Nếu tình yêu không thể chữa được tâm bệnh, cô ấy làm sao có thể yên ổn sống tiếp được đây?

“Tôi có thể ở bên cạnh cô ấy không?” Bách Vũ Trạch cầu xin.

Nếu như thông thường, người bên trong không phải là Lâm Mặc thì chắc chắn cô sẽ dứt khoát phản đối vì cô cần tôn trọng sự riêng tư của bệnh nhân. Nhưng sau khi nói chuyện, cô đồng ý bỏ qua nguyên tắc của mình.

Bách Vũ Trạch nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, trong phòng tối đen, nhờ ánh đèn bên ngoài chiếu vào, cậu nhìn thấy Lâm Mặc đang nằm ngủ trên giường. Cậu đóng cửa lại, bước đến nhìn cô một lát rồi ngồi lên sofa kê cạnh giường bệnh.

Bỗng nhiên cậu cảm thấy, có thể yên lặng nhìn cô ngủ như thế này là cậu hạnh phúc rồi. Cảm giác hận cô hoàn toàn biến mất.

Cậu không thể hận cô khi nhìn thấy cô trong tình trạng như thế này. Cậu chỉ không hiểu vì sao cô lại mắc bệnh, hơn nữa lại kéo dài suốt nhiều năm như vậy?

Lâm Mặc tựa mình thay đổi tư thế quay người về phía Bách Vũ Trạch. Bỗng nhiên cậu nghe thấy cô nói.

Giọng nói của cô dịu dàng, nhẹ như gió thoảng, cậu như lạc vào một thế giới khác.

“Chương Vận, chị rất muốn biết bí mật của em phải không? Bây giờ chị có muốn nghe không?”

Bách Vũ Trạch ngồi yên lặng trong bóng tối nhìn Lâm Mặc, cậu như sắp ngừng thở, không dám nói gì.

Lâm Mặc không để ý có ai trả lời cô không, trong đầu cô hiện lên những hình ảnh của mười mấy năm về trước, có lúc hạnh phúc, có lúc đau thương mất mát.

Những ngày ở bên Giang Hạo Vũ trôi qua rất nhanh, cô bị cảm vẫn chưa khỏi hẳn nên Giang Hạo Vũ ở bên chăm sóc cô suốt hai ngày. Ngày thứ ba, cô yêu cầu anh về nhà, thời gian Giang Hạo Vũ được nghỉ không dài, cô không thể ích kỷ giữ anh cho riêng mình mà không nghĩ đến người thân của anh. Không còn lý do gì để phản đối, Giang Hạo Vũ lưu luyến rời khỏi nhà cô, vài ngày trôi qua không có tin tức gì của anh.

Cô vừa lo lắng vừa tự an ủi mình, người thân và bạn bè của Giang Hạo Vũ lâu rồi không gặp anh nên anh không đến thăm cô là bình thường, hàng ngày đi làm về cô đều ôm điện thoại nhưng không thấy Giang Hạo Vũ gọi cho cô lần nào.

Năm mới sắp đến, Giang Hạo Vũ đã nói sau khi ăn Tết sẽ quay lại trường học, họ hẹn nhau sẽ đếm ngược từng giây, cùng nhau đón năm mới. Nhưng ngày 27 tháng 12, cô nhận được tin dữ.

Tan học, cô đang chuẩn bị đi làm thêm, lúc bước ra khỏi cổng trường cô bị một người đàn ông trung tuổi chặn lại. Người đàn ông đó hơi khom lưng chào cô rồi ra hiệu mời cô ngồi lên xe.

Cô hơi sợ hãi, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, tay chân ngượng ngịu không biết phải làm gì, đứng im nhìn chiếc xe sang trọng.

Lúc này, kính trên cửa sổ xe từ từ hạ xuống, một người phụ nữ quý phái, nét mặt hiền hậu khoảng bốn mươi tuổi dịu dàng cười với cô rồi nói: “Bác là mẹ của Giang Hạo Vũ, bác có thể nói chuyện với cháu một lát được không?”.

Cô ngạc nhiên và cảm thấy vô cùng căng thẳng, không ngừng xoa hai tay vào nhau.

Cuối cùng cô cũng ngồi lên xe, ngoài mẹ của Giang Hạo Vũ, trên xe còn có chị gái của anh ấy, một cô gái rất xinh đẹp.

Họ đưa cô về rồi theo cô vào nhà. Cô bối rối lấy bánh ga tô vừa làm tối hôm trước trong tủ lạnh và pha hai cốc trà hoa quế.

“Bác, cháu làm không ngon, bác đừng để ý nhé!”

Bà Giang quan sát nhà của cô, nghe thấy cô nói thế, ánh mắt dừng lại trên chiếc bánh, mỉm cười ăn thử một miếng và hơi ngạc nhiên.

Cô cảm thấy rất căng thẳng, ngồi trước mặt họ, đầu cúi xuống, không hiểu người thân của Giang Hạo Vũ đến tìm cô có mục đích gì.

Lẽ nào...

“Cô Chung.” Bà Giang gọi cô.

“Bác gọi cháu là Tuệ Nhi được rồi ạ.” Cô ngẩng đầu nhìn bà Giang rồi bối rối nhìn xuống đất.

“Nhà Tuệ Nhi có những ai?”

“Bố mẹ cháu mất sớm, cháu có một anh trai làm trong công ty TMT ở Mỹ.” Cô thành thật trả lời, sợ biểu hiện của mình không tốt làm người nhà của Giang Hạo Vũ ghét cô.

Bà Giang nghe đến công ty TMT, ngạc nhiên quay đầu hỏi con gái: “Able cũng làm ở công ty đó đúng không?”.

Chị gái Giang Hạo Vũ gật đầu rồi nói thêm: “Anh ấy là giám đốc nhân sự của công ty đó”.

“Thật là trùng hợp!” Bà Giang cười, không tiếp tục chủ đề đó nữa, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Hôm nay bác đến đây vì muốn nhờ cháu khuyên Hạo Vũ, bây giờ các cháu còn nhỏ, việc học là rất quan trọng, không thể vì chuyện tình cảm mà từ bỏ học hành. Nhưng các bác đã nói nhiều mà nó không nghe, vì thế nhờ cháu khuyên nó, không được bỏ học như thế.”

Cô ngạc nhiên ngẩng đầu, không dám tin nhìn bà Giang.

Bà vừa nói gì? Bỏ học?

“Không phải Evan nói anh ấy không muốn đi chơi Noel cùng bạn nên về nhà sao?”

Không cần nói nhiều hơn vì cô hiểu mình là nguyên nhân của chuyện này. Cô cảm thấy rất ân hận, nếu cô không bị ốm thì Giang Hạo Vũ sẽ không đưa ra quyết định như thế. Là cô đã cản đường anh, làm lỡ dở tiền đồ của anh.

Cô bối rối tiễn mẹ và chị gái Giang Hạo Vũ về, xe của họ đi xa rồi, cô vẫn đứng yên lặng ở cửa.

Cô hàng xóm chạy sang, nhìn cô với vẻ ngưỡng mộ.

“Nhã Tuệ, sao cháu quen bà Giang?”

“Cô biết bác ấy sao?” Cô hỏi một cách ngốc nghếch.

“Làm gì có ai không biết? Gia tộc họ Giang chiếm gần nửa nền kinh tế nước này, nổi tiếng như thế Cháu họ cô là người giúp việc cho nhà họ.”

Cô hàng xóm còn nói rất nhiều nữa nhưng không có lời nào lọt vào tai cô. Đương nhiên cô biết gia tộc họ Giang rất nổi tiếng nhưng chưa bao giờ cô liên tưởng đến mối quan hệ giữa anh với họ. Một gia tộc lớn như thế sao lại để con trai mình học ở một trường bình thường như vậy? Vì sao lại quen một

người ở tầng lớp bình dân như cô? Điều khiến cô không dám tin là chưa bao giờ cô nhìn thấy ở Giang Hạo Vũ một nét nào của con nhà quyền quý, anh rất thật thà, khiêm tốn, chăm chỉ giống như xuất thân từ một nhà nho giáo.

Cô không thể ngờ anh lại là con trai nhà họ Giang.

Cô yên lặng quay vào, ngồi thần thờ trong vườn, Giang Hạo Vũ gọi điện đến một hồi lâu cô mới nghe thấy.

“Sao thế? Em bận à? Sao em không nghe điện thoại?” Giang Hạo Vũ có vẻ hơi lo lắng, giọng điệu gấp gáp.

“Evan, vì sao anh quay về?” Cô đột ngột hỏi anh.

“Tuệ Nhi, anh... Thật ra anh... Anh bỏ học rồi.”

“...”

“Tuệ Nhi, em đừng như vậy, dù sao anh cũng không thích chuyên ngành đó, lại phải xa nhà.”

Sao có thể như thế được? Sao anh có thể không thích chuyên ngành mà anh chọn lựa? Anh bỏ học hoàn toàn là vì cô. Nước mắt cô chảy dài.

Đột nhiên cô rất sợ anh sẽ rời xa cô. Cô bắt đầu nghĩ có lẽ bà Giang đến tìm cô không đơn giản chỉ vì việc Giang Hạo Vũ bỏ học. Có thể bà xuất hiện là để cảnh cáo cô.

Nghĩ cũng phải, gia đình hai bên khác biệt nhau nhiều như thế không nói đến việc cô không xứng với Giang Hạo Vũ, quan niệm xã hội cũng đủ khiến gia đình anh ngăn cản. Huống hồ, cô còn là nguyên nhân khiến Giang Hạo Vũ bỏ học.

Chắc chắn bà Giang rất hận cô! Mặc dù đến gặp cô với thái độ hòa nhã như thế nhưng sau khi biết được thân phận của cô, thái độ của bà càng khiến cô bất an.

“Tuệ Nhi, tha lỗi cho anh được không, anh không cố ý dối em” Giang Hạo Vũ hơi lo lắng, cố gắng giải thích.

“Em không sao, em phải nói lời xin lỗi mới phải. Evan, anh định làm gì tiếp theo?”

Yên lặng, đây là lần đầu tiên gọi điện mà hai người cùng yên lặng lâu như vậy.

...

Ba ngày trôi qua, mặc dù gọi điện cho cô nhưng Giang Hạo Vũ không đến gặp cô, rõ ràng tâm trạng của họ bị ảnh hưởng bởi việc này. Cô không dám kể cho anh nghe chuyện mẹ anh đến tìm cô, cũng không khuyên anh quay trở lại trường tiếp tục đi học như bà Giang hy vọng.

Hàng ngày, cô sống trong nỗi sợ hãi, cảm giác như chỉ cần Giang Hạo Vũ quay trở lại Anh là họ sẽ không bao giờ gặp nhau nữa. Cô không muốn xa anh nên trong lòng hơi ích kỷ, nghĩ rằng như thế này cũng tốt, dù sao anh cũng ở Singapore nên cô vẫn được gặp anh. Cô không muốn nghĩ đến gia đình anh, không muốn nghĩ đến khoảng cách giữa mình và Giang Hạo Vũ cùng những rào cản ngăn cách họ, cô giống như chim đà điều chui đầu xuống cát.

Tối ngày 30, anh trai cô đột ngột về nước và kéo cô ra khỏi đồng cát đó.

Tan làm, một mình cô về nhà trong tâm trạng treo ngược cành cây, bước vào cửa, cô ngạc nhiên thấy anh cô đang dựa vào sofa, mắt nhắm lại, tay trái vẫn còn đặt lên va li hành lý.

Cô ngạc nhiên chạy vào nhà, tiếng cửa đóng lại khiến cho anh cô giật mình.

“Anh, sao anh về mà không nói với em?” Cô sà vào lòng anh trai, vui mừng bật cười. Đây là lần đầu tiên cô cười vui vẻ trong những ngày này, quên tất cả những phiền muộn mà gia đình Giang Hạo Vũ đem đến.

Anh trai cô trở về, cô không còn phải ở một mình nữa nên cảm thấy yên lòng.

Nhưng anh trai cô không vui vẻ như cô, chỉ ôm cô rồi nhẹ nhàng xoa đầu cô mà không nói gì.

Cô cảnh giác nhìn thái độ lạ lùng của anh trai, vội vàng ngồi dậy.

Về mặt anh cô rất mệt mỏi, mấy ngày không cạo nên râu hơi dài, tóc rối không buồn chải, không còn tinh thần vui vẻ, thoải mái như trước đây.

“Anh, anh đi máy bay nên mệt à?”

Anh trai cô lắc đầu rồi cười, đó là một nụ cười rất khổ sở.

“Anh, sao thế? Vì sao anh về mà không nói một tiếng? Thời gian trước không phải anh nói anh rất bận sao? Ngày lễ Giáng sinh cũng phải làm thêm giờ, vì sao bỗng nhiên lại được nghỉ sớm thế?”

“...”

“Anh, anh nói đi, không phải chúng ta đã hứa không giấu nhau chuyện gì sao?”

Cô lắc lắc tay anh, đáng vẻ của anh khiến cô sợ hãi.

Một lát sau, anh đưa tay ôm cô rồi nói: “Anh không có việc làm nữa rồi”.

Không có... việc làm? Đối với cô, đây là một tin động trời. Cô biết anh trai cô rất yêu công việc này, luôn chăm chỉ và chú tâm, ngay cả trong các cuộc điện thoại hỏi thăm cô vào dịp nghỉ lễ, anh cũng kể về niềm vui trong công việc của mình, không cần biết cô có hiểu hết không. Hơn nữa, hai ngày trước anh còn gọi điện thông báo anh sẽ được thăng chức và tăng lương, vì sao bây giờ lại nói là không có việc làm nữa? Trong lòng cô cảm thấy bất an.

Anh trai cô nói rồi tiếp tục chìm đắm trong nỗi buồn của mình.

“Họ nói anh tiết lộ thông tin lưu trình thiết kế, vì sao anh có thể làm một việc như vậy được? Lưu trình đó là tâm huyết của anh, làm sao anh có thể tiết lộ ra bên ngoài? Sao có thể như thế?”

“Anh...”

Anh cầm lấy cánh tay cô với vẻ đang bị kích động: “Vì sao họ có thể hiểu nhầm anh như thế?”.

Anh ôm lấy đầu run rẩy, cố gắng giữ bình tĩnh, không muốn làm cô sợ hãi. Nhưng không thể thoát khỏi cảm giác buồn bã và phẫn nộ, đột nhiên anh bật khóc.

Cô không biết phải làm gì, cảm giác bất an ngày càng lớn đến mức cô không sao khống chế nổi nữa. Mỗi từ anh trai nói như dao đâm vào trái tim yếu ớt của cô. Một suy nghĩ đáng sợ hiện lên trong đầu cô.

Liệu có phải vì cô không muốn từ bỏ Giang Hạo Vũ, nên... cô không dám nghĩ tiếp.

Anh trai cô một mình nên không để ý đến sự khác thường của cô, kéo va li về phòng mình. Trước khi đóng cửa, anh cố gắng nở một nụ cười an ủi cô: “Anh không sao, chỉ cần có bản lĩnh sẽ không sợ không tìm được việc. Hơn nữa, về đây làm việc, anh có thể ở gần em, như vậy cũng tốt”.

Anh không nói cho cô biết, trong ngành này, tiết lộ bí mật là một tội rất nghiêm trọng, anh sẽ mãi mãi không còn chỗ để đặt chân. Anh đã không có duyên với công việc mà anh yêu thích, rất có thể còn phải đối mặt với pháp luật.

Anh không nói không có nghĩa là cô không hiểu. Cô đang chìm trong những suy nghĩ của mình không sao thoát ra được.

Cô nhớ hôm bà Giang đến, cô đã nhắc đến công ty anh trai cô làm việc, rõ ràng bà Giang và con gái quen lãnh đạo cấp cao của công ty đó, hình như là giám đốc nhân sự.

Lẽ nào vì cô không muốn khuyên Giang Hạo Vũ quay về Anh, không muốn rời xa anh nên họ làm như vậy để cảnh cáo cô?

Tay chân cô lạnh ngắt như vừa bị rơi xuống nước, cô không sao thở được.

Tối hôm đó, cô không nấu cơm, ngồi trong phòng khách suy nghĩ mông lung. Anh trai cô cũng không ra khỏi phòng, ngôi nhà yên lặng như không có người.

Sau một đêm không ngủ, tinh thần cô suy sụp. Cô thấy anh trai bước ra khỏi phòng.

Cả đêm không khóc, lúc này cô không kìm nén được nữa. Là cô có lỗi với anh trai, là cô đã hại anh không phát triển sự nghiệp được nữa. Sau khi bố mẹ mất, anh trai đã gánh vác mọi việc trong gia đình, từ học phí, sinh hoạt phí cho đến món nợ mà bố mẹ để lại. Anh trai đã vất vả và phấn đấu vì cô, còn cô lại ngáng đường anh, cản trở anh.

Nếu cô không yêu Giang Hạo Vũ, nếu cô hiểu chuyện hơn, không chỉ biết nghĩ đến tình cảm của mình, có lẽ mọi chuyện sẽ không xảy ra.

“Em gái, đừng khóc nữa, anh không sao.” Anh trai cô bước lại gần an ủi, ôm cô vào lòng. “Em có nhớ khi bố mẹ mất anh đã nói gì không? Từ nay về sau anh em mình sẽ ở bên nhau, cho dù gặp khó khăn vất vả đến đâu, chúng ta đều phải đỡ nhau bước tiếp. Anh em mình không được để bố mẹ thất vọng đúng không? Bố mẹ ở trên thiên đường sẽ luôn phù hộ chúng ta. Em gái, hãy tin anh, những gì không tốt đẹp sẽ trôi qua, nhất định chúng ta sẽ ổn.”

Cô vui đầu vào lòng anh, mọi thứ sẽ tốt đẹp, chỉ cần cô từ bỏ.

Lúc đó, cô đã đưa ra quyết định, cô sẽ từ bỏ tình cảm khắc cốt ghi tâm của mình với Giang Hạo Vũ.

Cô nên rời xa anh, cô không muốn là một hòn đá ngăn bước chân anh, không muốn anh vì cô mà xung đột với gia đình, không muốn mọi chuyện trở nên ảm ỉ.

Anh trai luôn luôn chăm sóc bảo vệ cô, cô nên toàn tâm toàn ý với anh trai mình, có lẽ mỗi tình trẻ con của cô chỉ là bóng câu qua cửa sổ, sẽ phai nhạt rất nhanh theo thời gian.

Không có cô, sẽ có một nàng công chúa thật sự xuất hiện bên Giang Hạo Vũ. Cô chỉ là một cô gái lọ lem không được hạnh phúc bên hoàng tử, mối tình tốt đẹp trong câu chuyện cổ tích đó chỉ có thể lừa dối những cô gái bé nhỏ như cô mà thôi.

Sau khi biết về hoàn cảnh gia đình của Giang Hạo Vũ, cô luôn trốn tránh và như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Nhưng hiện thực không cho phép cô tiếp tục nói dối lòng mình, sớm muộn gì cô cũng phải đối mặt với vấn đề này.

Cô không xứng với Giang Hạo Vũ, nếu không có chuyện xảy ra với anh trai cô, cô và Giang Hạo Vũ cũng không thể đến với nhau. Lời thề mãi mãi yêu anh của cô trở nên ấu trĩ. Mãi mãi, thế nào là mãi mãi, một năm? Hai năm? Mười mấy năm? Mấy chục năm? Cô và Giang Hạo Vũ không có nhau mãi mãi, mãi mãi không có nhau.

Cô đi học như mọi ngày nhưng không có chữ nào lọt vào đầu. Cả ngày cô chỉ nghĩ đến việc làm thế nào để chia tay với Giang Hạo Vũ, cô đau đớn run rẩy khi nghĩ tới từng chi tiết. Nhưng khuôn mặt khổ sở của anh trai hiện lên trong đầu cô khiến cô hạ quyết tâm.

Ngày mai là năm mới, cô chỉ lên lớp nửa buổi rồi được nghỉ, cô không về bằng cổng chính vì biết Giang Hạo Vũ đang đứng đó đợi cô. Anh là người biết giữ chữ tín, anh đã hứa cùng cô bước sang năm mới nên sẽ dùng mọi cách để giữ lời hứa của mình. Cô chạy nhanh đến quán cà phê nơi mình làm việc rồi cố gắng thuyết phục một nhân viên nam làm cùng cô diễn vở kịch phản bội khi Giang Hạo Vũ tới tìm cô.

Quả nhiên, Giang Hạo Vũ không tìm được cô, gọi điện cô không nghe máy, sau khi hỏi thăm bạn học của cô, anh đến nơi cô làm việc.

Tất cả đều đã được sắp xếp sẵn, bao gồm cả việc tắt điện thoại ở nhà, nhờ bạn học tiết lộ địa chỉ cô làm việc cho Giang Hạo Vũ.

Anh đến, cô cố tình bước đến bên vị khách háo sắc, đặt cả phê lên bàn. Vị khách không bỏ qua cơ hội chạm vào tay cô. Thấy Giang Hạo Vũ bước nhanh lại, cô hạ tay bưng khay xuống bối rối, anh bạn làm cùng cô lao lại. Anh kéo tay cô giúp cô giải vây rồi hai người chạy vào ngõ nhỏ phía sau quán.

Giang Hạo Vũ suốt nửa thì đắm vào mặt anh bạn làm cùng cô. Cô không thể tin đó là Giang Hạo Vũ mà cô đã quen. Cô chưa bao giờ nghĩ đến anh có thể có hành động bạo lực như vậy. Tất cả đều vì cô, cô đã khiến anh mất bình tĩnh mà quên đi phẩm chất tốt đẹp của mình.

Cố gắng kìm nén đau khổ, cô thốt lên những lời tuyệt tình trước thái độ kinh ngạc và đau đớn của Giang Hạo Vũ.

“Em và anh ta đang làm gì?”

“Làm những điều anh đã nhìn thấy.” Cô lạnh lùng trả lời.

“Anh nhìn thấy? Tuệ Nhi, thế là có ý gì? Rốt cuộc là em có ý gì?”

“Anh ấy là bạn trai của em”

“Thế còn anh? Anh là gì?”

“Bạn trai cũ.”

“Bạn trai cũ? Chúng ta chia tay nhau từ lúc nào? Vì sao anh không biết?”

“Bây giờ. Anh đã biết quan hệ giữa em và anh ấy, quan hệ của chúng ta đã kết thúc rồi.”

Cô không hiểu cảm giác của cô lúc đó là gì? Cô dựa vào người anh bạn, không dám ngẩng đầu lên, mắt nhìn xuống đất, cô biết Giang Hạo Vũ đang rất đau khổ, cảm giác bị thương như sắp nhấn chìm cô. Cô nhìn thấy nước mắt không ngừng rơi xuống dưới chân Giang Hạo Vũ.

Anh khóc sao? Xin lỗi, xin lỗi...

“Có phải anh có gì không tốt không? Anh sẽ sửa sai có được không? Không được chia tay anh, đừng thích người khác được không? Được không?”

Đừng cầu xin cô được không? Cô không đáng được anh đối xử như vậy. Cái ôm của anh vẫn ấm áp như thế, lúc này giống như một ngọn lửa thiêu đốt cô. Cô kìm nén cảm xúc của mình, lạnh lùng nhìn Giang Hạo Vũ đang bỏ tất cả lòng tự trọng cầu xin cô: “Anh không có gì không tốt, chẳng qua em không thích nữa mà thôi. Khi anh đi du học ở Anh, em phát hiện ra em không thích anh như em vẫn nghĩ. Bây giờ, em rất yêu anh ấy, mong anh đừng như thế này nữa được không? Tất cả đều hội ngộ rồi phân ly, không nên níu kéo như thế này nữa, rất khó coi”.

Đây là câu nói tuyệt tình nhất của cô, người nghe là người mà cô yêu nhất. Trong lòng cô không ngừng tự dặn mình phải kiên trì, chỉ có kiên trì cô mới có thể bảo vệ được người thân và trả lại hết tình cảm cho anh.

Hãy hận cô đi! Hận cô đi! Thời gian trôi qua, anh sẽ hiểu tình yêu thời trẻ ngốc nghếch như thế nào, anh đã lãng phí thời gian yêu một cô gái không xứng đáng với anh, sau đó anh sẽ quên và bắt đầu một cuộc sống hạnh phúc mới.

Cô bé lọ lem là cô chỉ cần có người thân bên cạnh là hạnh phúc rồi.

Khi Giang Hạo Vũ quay người chạy đi, chân cô mềm nhũn và khuyu xuống. Cô nhìn theo hướng bóng dáng Giang Hạo Vũ biến mất, trong lòng là một khoảng không trống rỗng.

Cô ngồi yên trên đất, không biết anh bạn làm cùng đã đi từ lúc nào, chỉ thoáng nghe thấy anh ấy nói: “Rõ ràng là yêu anh ấy như thế, vì sao phải chia tay?”.

Cô yêu anh, mãi mãi yêu anh, cô không thể yêu bất kỳ ai khác. Nhưng, cô không thể không chia tay anh.

Từ nhỏ đến lớn, cô luôn sống rất vui vẻ. Bố mẹ chiều chuộng cô, dành cho cô cuộc sống tốt đẹp nhất; anh trai yêu quý cô, dù phải chịu mọi khổ sở như thế nào cũng luôn bảo vệ cô để cô không bị tổn thương; Giang Hạo Vũ yêu cô, luôn mang hạnh phúc và vui vẻ đến cho cô. Vì thế cô không hiểu đau khổ là gì, cô nghĩ việc phải xa bố mẹ và Giang Hạo Vũ là nỗi đau khổ lớn nhất trên thế giới này, cô đều có thể chịu đựng. Nhưng không ngờ, trên đời này lại có những nỗi thống khổ lớn hơn cả sinh lý tử biệt, giống như cảm giác cô đang phải trải qua lúc này.

Cô đã làm tổn thương người cô yêu nhất và làm tổn thương chính mình.

Cô ngồi đó, bất động như một bức tượng. Cô không cảm thấy những giọt mưa lớn đang rơi lên người mình đau buốt.

Cô ngồi đó đến khi trời tối mịt.

Cô nhớ là phải nấu cơm cho anh nên không thể không đứng dậy trở về. Cô bước trên đường không có một bóng người trong màn mưa. Cô biết cô sẽ không còn hạnh phúc trong tình yêu nữa, hạnh phúc đã đi theo Giang Hạo Vũ rồi.

Cô đẩy cửa vào nhà, không nhìn thấy anh đang bước đi bước lại trước cửa đợi cô về.

“Sao em về muộn thế? Vì sao lại tắt điện thoại bàn?” Anh trai thấy cô ướt sũng nước mưa, vội vàng chạy tới cầm tay cô, định đưa cô vào nhà.

Nhưng cô né tránh khi tay anh chạm vào cô, bước vào phòng ngủ rồi khóa cửa lại.

“Em sao thế? Em mở cửa được không?”

Anh trai ở ngoài cửa lo lắng gọi cô. Nhưng tiếng gọi của anh khiến cho cô không kìm nén được những đau khổ trong lòng, cô tràm chân khóc.

Anh dùng chìa khóa dự phòng mở cửa lao vào, kéo cô dậy, ôm chặt lấy cô rồi hỏi: “Sao thế? Em nói cho anh biết có chuyện gì nào!”.

Cô sà vào lòng anh không nói gì và tiếp tục khóc.

“Vì anh sao? Vì chuyện công việc của anh nên em buồn sao?”

Câu nói của anh khiến cô phản ứng lại. Cô đã làm tổn thương Giang Hạo Vũ, làm tổn thương chính mình chỉ vì một mục đích là giữ lại công việc cho anh, giữ lại những hy vọng cho anh.

Cô thoát ra khỏi lòng anh, vừa chạy vào phòng anh vừa nói với chính mình: “Dọn đồ đạc, đứng rồi, đi dọn đồ đạc”.

Cô lấy quần áo của anh nhét vào va li, không gấp gọn gàng mà vò vào thành một đống. Anh trai cô đi theo, giữ lấy cô lúc đó đang trong tâm trạng hoảng loạn, hỏi lớn: “Tuệ Nhi, em đang làm gì thế?”.

“Thu dọn đồ đạc, giúp anh thu dọn đồ đạc, anh đi mua vé máy bay về Mỹ đi.” Cô bị anh giữ chặt không động đậy được, mắt mở tròn nhìn anh rồi khóc, nhưng ánh mắt cô không bộc lộ cảm xúc gì.

Anh nhẹ nhàng kéo cô ngồi xuống, đang chuẩn bị nói gì với cô thì có tiếng chuông điện thoại bàn vang lên.

Cô sực tỉnh khi nghe thấy tiếng chuông, biết rằng có người gọi cho cô, vội vàng chạy ra nghe. Cô không thể để anh trai cô biết chuyện này, không thể để anh phải lo lắng cho cô.

Trong lòng cô có một chút hy vọng Giang Hạo Vũ gọi đến, hy vọng anh có thể biết sự thật và giúp cô giải quyết.

Duy gọi điện đến từ một nơi rất ồn ào, có vẻ như đang ở sân bay. Không đợi cô lên tiếng, Duy lắp bắp: “Nhã Tuệ, chuyện gì xảy ra giữa cậu và Giang Hạo Vũ thế? Bây giờ Hạo Vũ muốn bay đi Anh, ai khuyên cậu ấy cũng không được. Cậu ấy dầm mưa cả chiều nay và đang bị sốt!”.

“Bọn mình chia tay rồi.” Nghe nói Giang Hạo Vũ đang bị sốt, cô cảm thấy vô cùng đau lòng, mắt tối lại nhưng cô vẫn cần nói điều phải nói.

“Chia tay? Sao lại chia tay? Cho dù các cậu chia tay hay không thì cậu hãy mau đến đây, lửa thế nào để cậu ấy ở lại cũng được, bây giờ sức khỏe cậu ấy như thế không lên máy bay được!”

“Mình không đến được.” Cô cắn mạnh đầu lưỡi mình để lấy đủ lý trí tiếp tục giả vờ lạnh lùng.

Đầu bên kia điện thoại im lặng hồi lâu. “Bây giờ trời mưa to nên chuyến bay bị hoãn, cậu...” Duy vẫn chưa nói xong thì Giang Hạo Vũ hét lên, sau đó điện thoại tắt.

Cô nghe thấy Giang Hạo Vũ hét lên trong điện thoại: “Gọi điện cho cô ấy làm gì? Suốt cuộc đời này, mình không muốn gặp lại cô ấy nữa.”

Lúc đó, lòng cô đã chết. Cô cảm thấy tuyệt vọng, như thể có một cây gậy gỗ đánh mạnh vào đầu khiến cô hoa mắt. Cô bắt đầu nôn như thể lục phủ ngũ tạng sắp rơi ra ngoài.

Anh trai cô chạy lại, đỡ lấy cô rồi hỏi: “Nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì? Không phải hôm qua em nói chúng ta sẽ không giấu nhau điều gì sao? Có việc gì em cứ nói với anh, chúng ta sẽ cùng nhau giải quyết.”

Tư duy của cô không còn rõ ràng nữa, cô chỉ cảm thấy đầu mình có muốn vòn chiếc kim đang xuyên vào, đau đến mức không nghe thấy gì nữa.

Cô tự nói với chính mình, lúc thì nói muốn tiếp tục dọn đồ đạc cho anh đi Mỹ, lúc lại nói chỉ cần chia tay với Giang Hạo Vũ, anh trai cô sẽ không bị đuổi việc nữa.

Đột nhiên, anh trai cô giơ tay tát mạnh lên mặt cô, như vậy mới khiến cho cô tỉnh táo lại.

“Vấn đề công việc của anh có liên quan đến bạn trai của em sao?”

Cô bị anh đánh nên sợ hãi rơi nước mắt và gật đầu.

“Gia đình họ không muốn các em ở bên nhau nên lấy anh để uy hiếp em sao?”

Cô lại gật đầu.

“Sao em hồ đồ thế làm như vậy có lấy lại được công việc cho anh không?” Anh trai cô hơi tức giận, trong ánh mắt hiện lên đầy vẻ đau xót.

Cô xúc động nói, “Có thể, chỉ cần em và Evan chia tay, anh sẽ được quay lại làm việc. Em đi giúp anh thu dọn đồ đạc, anh đi Mỹ rồi sẽ biết, tất cả chỉ là hiểu nhầm.”

“Em gái, sao em lại như vậy? Em yêu cậu ấy không? Vì sao yêu cậu ấy lại làm tổn thương đến cậu ấy? Lẽ nào em không thấy đau lòng sao?”

Đau lòng, đương nhiên cô đau lòng, đau đến mức sắp chết, nhưng cô không còn cách nào khác.

“Em gái, anh không cần em làm như vậy, em hiểu không? Nếu nguyên nhân thật sự là như vậy, anh không cần đi làm ở công ty đó nữa. Anh có tay có chân, làm gì cũng được, không nhất thiết phải làm trong ngành đó. Cậu ấy rất yêu em phải không? Em làm tổn thương cậu ấy như thế lẽ nào không sợ có chuyện gì xảy ra với cậu ấy sao? Nếu có chuyện gì xảy ra với cậu ấy thì em sẽ làm thế nào?”

Có thể có chuyện gì không hay xảy ra với Evan sao? Anh ấy đang bị sốt!

“Em ở nhà đợi anh, anh đi mượn xe, chúng ta sẽ ra sân bay nói chuyện rõ ràng với cậu ấy.”

“Không, không cần...”

Đáng tiếc cô chưa kịp nói dứt lời, anh cô đã chạy ra ngoài. Cô chóng mặt nên không còn đủ sức đuổi theo, đành ngồi trên nền nhà, ôm lấy hai chân và suy nghĩ mông lung.

Một lát sau, anh trai cô mượn được một chiếc xe chở hàng nhỏ của nhà hàng xóm. Anh kéo cô ra khỏi cửa, đưa cô ngồi vào xe rồi lái xe ra sân bay.

Trên đường, cô không ngừng yêu cầu anh dừng đi, càng đến gần sân bay, cô càng cảm thấy lo sợ.

Chắc chắn người thân của Giang Hạo Vũ đều có mặt ở sân bay, nếu thấy cô đến giải thích với Giang Hạo Vũ, họ sẽ rất tức giận, cô không đủ sức gánh chịu hậu quả. Cô hy vọng anh trai cô sẽ về Mỹ làm việc, hy vọng Giang Hạo Vũ sẽ chọn một cô gái tốt hơn cô, vì hai lý do đó, cô không thể đến sân bay, không thể xuất hiện trước mặt Giang Hạo Vũ.

Ngoài trời mưa không ngừng rơi, gió gào thét, tầm nhìn rất ngắn, đèn phía trước xe hầu như không còn công dụng.

Cách sân bay khoảng một cây số, cô cảm thấy hốt hoảng hơn. Cô kéo tay anh trai, khóc và nói: “Anh, chúng ta quay về được không? Chúng ta quay về coi như chưa hề có việc gì xảy ra, coi như em chưa từng có bạn trai. Anh, em sẽ đi Mỹ với anh được không? Chúng ta cùng đi Mỹ và không xa nhau nữa.”

Anh trai cô quay đầu lại nhìn cô, lắc đầu một cách dứt khoát.

Đột nhiên có tiếng sấm vang lên, sét đánh ngang bầu trời, cô sợ hãi đến mức hai tay run rẩy, bám lấy tay cầm vô lăng của anh trai, chiếc xe bắt đầu chạy xiên sang dải phân cách.

Anh trai cô hoảng mang bẻ tay lái để xe chạy về đúng làn đường, nhưng lâu rồi không lái xe nên anh hơi mạnh tay, chiếc xe chạy thành hình chữ S.

Đúng lúc đó có một chiếc xe tải chạy ngược lại, vì mưa bão nên không nhìn rõ phía trước.

Có một ánh sáng mạnh làm cô lóa mắt, cô sợ hãi hét lên, sau đó là tiếng va chạm rất mạnh, chiếc xe chở hàng bay lên và rơi xuống bên đường.

Thời gian như ngừng trôi, con đường ra sân bay trở lại yên tĩnh.

Cô không biết gì nữa, mưa nhỏ dần, gió thổi tan đi những đám mây đen u ám, ánh trăng soi sáng bầu trời đêm. Có một chiếc máy bay bay ngang qua, không biết đến vụ tai nạn đáng sợ dưới mặt đất.

Khi cô tỉnh dậy sau cơn hôn mê dài, sự việc đã trôi qua được hơn một tháng.

Bác sỹ lo tình trạng của cô chưa ổn định có thể bị shock nên giấu cô việc anh trai cô đã mất ngay tại hiện trường trong vụ tai nạn đó, chỉ nói với cô anh trai cô bị thương giống cô, đang được điều trị ở phòng bên cạnh, không hề nguy hiểm đến tính mạng nhưng không thừa khỏi giường để đến thăm cô.

Họ giấu cô không được lâu, khi cô có thể tự mình ra khỏi giường, cô phát hiện ra bác sỹ điều trị đã lừa cô.

Khi nhìn thấy hộp tro cốt của anh trai, trong đầu cô không ngừng hiện lên câu nói: Chính cô đã hại chết anh trai, chính cô đã hại chết anh trai, chính cô. Vì sao người chết đi không phải là cô? Lẽ ra phải là cô mới đúng, vì sao anh trai cô bất hạnh như thế vì sao anh lại phải chết thay cô?

Cô dường như phát điên đẩy hộp tro cốt ra, không tin đó là của anh trai cô, cô không tin anh trai cô đã chết, không tin cô không còn người thân, cô khóc, ngồi thu mình ở góc phòng, không ngừng nói nhảm, đầu óc cô không còn tỉnh táo nữa.

Tình trạng của cô rất xấu, tinh thần không ổn định, các vết thương trên người bị cô cào cho tóa máu. Lúc y tá của bệnh viện nghĩ rằng cô đã phát điên thì đột nhiên cô tỉnh táo trở lại, cảm giác đau đớn trên cơ thể khiến cô quay về hiện thực. Nhưng nghĩ đến anh trai cô lại đau đớn không sao chịu nổi.

Hơn một tuần trôi qua, cô dần dần chấp nhận việc anh trai cô đã mất, tâm trạng của cô bình tĩnh hơn rất nhiều. Nhưng khi y tá cảm thấy thờ phào nhẹ nhõm thì có chuyện xảy ra.

Cô vô cùng căm ghét bản thân mình, hận rằng vì sao mình không chết, nhân lúc y tá không để ý, cô dùng một miếng kính vỡ cửa vào động mạch cổ tay trái của mình rồi bình thần đắp chặn lại, ngủ thiếp đi.

Nhưng khi cô mơ hồ tỉnh lại, thấy mình vẫn còn sống, tinh thần cô bị kích động đến mức phải dùng thuốc mới có thể giúp cô trấn tĩnh.

Những ngày sau đó, cô còn có ý định tự sát mấy lần nữa, bác sỹ không còn cách nào khác đành mang tất cả mọi đồ vật trong phòng cô đi, đồng thời cử một y tá đặc biệt ở bên cô suốt cả ngày. Cô biết mình không còn cơ hội để tự sát nên nằm yên lặng trên giường, không nói gì, không bộc lộ bất kỳ cảm xúc nào. Chỉ có một mình cô biết, cô đang đợi, đợi đến lúc có cơ hội được chết.

Cuối cùng có một ngày, nhân viên y tá bị đau bụng, thấy cô ngủ say nên vào nhà vệ sinh một lát. Cô tranh thủ cơ hội đó, chậm chậm leo lên nóc nhà bệnh viện.

Cô ngồi trên mép trần nhà, ngẩng đầu nhìn bầu trời, tóc cô dài bay trong gió, cô nở một nụ cười mơ màng.

Cô không nghe thấy tiếng mọi người đang la hét ở phía dưới, không nghe thấy những lời nhân viên y tá lúc đó đã theo cô lên đến nơi để khuyên nhủ cô. Cô vẫn nhìn lên bầu trời và không có phản ứng gì.

Trong tâm tưởng, cô nhìn thấy bố mẹ cô đang đón cô lên thiên đường, đưa cô rời xa thế giới đau khổ này. Cô chớp mắt nhìn lên bầu trời, có ảo giác đang nhìn thấy cảnh bố mẹ cô cười mây xuống với cô.

Bỗng nhiên, cô cười rất vui vẻ, trên khuôn mặt trẻ trung nở một nụ cười trong sáng. Cô nghiêng người về phía trước, đứng dậy trong tiếng hò hét của mọi người, cô lè, chỉ cần cô bước lên một bước là có thể vĩnh biệt thế giới này.

Bệnh viện đã báo cảnh sát, phía dưới một chiếc đệm không khí được trải ra.

Mọi người lên trên nóc nhà đông dần, không chỉ có bác sỹ, y tá mà còn có rất nhiều cảnh sát. Một người cảnh sát già cẩn thận bước lại gần và bắt đầu nói chuyện với cô.

“Cô gái, cô vẫn còn trẻ, có điều gì nghĩ không thông sao?”

Cô không bộc lộ cảm xúc gì khi thấy ông bước lại gần, nhưng chắc chắn ông tiến lên một bước cô cũng sẽ tiến lên phía trước một bước. Nhân viên cảnh sát già đành đứng nguyên chỗ cũ, tiếp tục khuyên giải.

“Cô gái, cô vẫn còn có người thân phải không? Vẫn còn có bạn bè phải không? Nếu mọi người biết được cô có ý định này, họ sẽ rất buồn! Họ sẽ đau khổ, đau khổ suốt đời, vì chết không đáng sợ, chết rồi sẽ không biết gì nữa, còn người sống sẽ sống trong đau khổ. Lẽ nào cô nhẫn tâm để mọi người đau khổ vì cô? Cô nhẫn tâm sao?”

Giọng người cảnh sát già đều đều như đọc sách nhưng cô không bỏ sót chữ nào. Cô quay đầu lại nhìn ông hỏi khẽ: “Vậy sao? Người sống sẽ đau khổ sao?”

Người cảnh sát gật đầu, có vẻ như không hề có ý định lừa cô.

Cô quay người lại, sau khi leo lên nóc nhà, cô không còn đủ sức nữa, cô ngã xuống và ngất đi.

Cô không muốn làm gì, yên lặng suốt cả ngày và chấp nhận sự điều trị của bác sỹ. Thời gian trôi qua, hơn bốn tháng sau, cô hồi phục sức khỏe và về nhà.

Cô cắt tóc, đem chôn cùng tro cốt của anh trai bên cạnh mộ của bố mẹ, sau đó bán nhà để bồi thường tiền xe cho nhà hàng xóm, trả hết nợ nần. Cô tìm trong giấy tờ của mẹ để lại cách liên lạc với bác của cô, làm thủ tục di dân và về nhà bác ở Hàng Châu, Trung Quốc. Lúc đi, nhà hàng xóm hỏi cô đi đâu, cô nói đến Mỹ ở cùng anh trai.

Thật ra cô có thể ở lại Singapore nhưng cô không muốn vì ở đất nước này cô đã trải qua biết bao đau khổ, cô hy vọng có thể chọn cách nào đó để trừng phạt bản thân mình, giống như người cảnh sát già đã nói, cả cuộc đời sống trong đau khổ.

Cả cuộc đời này, cô sống tiếp là vì đau khổ, muốn dùng đau khổ chuộc lại những tội lỗi đã gây ra và có cơ hội được gặp lại người thân của cô trên thiên đường.

Đến Trung Quốc, sống nhờ ở nhà người khác, cô đổi tên thành Lâm Mặc, tiếp tục học rồi lao đầu vào đi làm, tất cả tiền kiếm được cô đều đưa cho bác, coi như đó là tiền cô ở nhờ nhà bác.

Cô luôn sống yên lặng và cô độc, không kết bạn giao lưu với ai, hàng ngày sau khi đi làm về, cô nằm trên giường, ôm chú gấu Pooh Giang Hạo Vũ tặng cô, nhớ lại những sai lầm của mình và chịu đựng cảm giác đau khổ trong lòng.

Dần dần, cô nhận ra mình có điều gì đó rất lạ. Cô cảm thấy máu trong người mình chảy một cách bất thường, tim cô như bị cào xé. Cô không khống chế được nhịp thở, không khống chế được cơ thể, thậm chí không khống chế được cảm xúc của mình. Tình trạng này xuất hiện ngày càng thường xuyên và nghiêm trọng hơn khiến cô không biết phải làm thế nào.

Cho đến một ngày, cảm thấy rất khó chịu, vô tình cô làm rơi một chiếc cốc thủy tinh xuống nền nhà, cô ngã xuống, bị những vết thủy tinh vỡ cửa vào người chảy máu. Điều kỳ lạ là vào lúc đó, cảm giác khó chịu đột nhiên biến mất.

Cô tiếp tục thử vài lần và phát hiện ra đó là một cách rất tốt để giải tỏa cảm giác khó chịu. Từ đó, mỗi lần lâm vào tình trạng như vậy, cô lại dùng dao sắc cửa lên da mình, nhìn máu chảy ra từ miệng vết thương. Khi cảm giác khó chịu hoàn toàn biến mất, cô tự bôi thuốc và băng vết thương một cách chuyên nghiệp như một bác sỹ phẫu thuật thẩm mỹ.

Đương nhiên, không phải chỗ nào trên cơ thể cô cũng có thể áp dụng cách chữa trị đó, ngoại trừ những vùng da không che đi được, trên bụng, trên lưng cô, những phần da thịt nào mà hai tay cô có thể chạm đến đều không còn lành lặn. Vết thương cũ vừa lành, vết thương mới đã xuất hiện, dần dần các vết sẹo không thể mờ đi được nữa.

Cô vẫn bình thản sống như thế nghĩ rằng có thể tiếp tục duy trì tình trạng đó mãi mãi. Trên cổ tay cô có đeo một chuỗi hạt lấy từ cửa Phật, đó là món quà bác gái tặng cho cô khi cô trở về, hy vọng cô có thể từ bỏ mọi đau thương trong lòng để dừng cảm sống tiếp. Cô không cần đến công dụng của chuỗi hạt đó, cô chỉ cần nó giúp cô che đi vết sẹo đáng sợ trên cổ tay trái của mình. Cô không thể để ai biết bí mật này, cô giấu vào tận sâu trong tim, hàng đêm nhớ lại và đau khổ, rồi tiếp tục tự hành hạ mình.

Nếu không gặp Tô Á Nam ở một cửa hàng phục vụ đồ ăn nhanh, có lẽ cô sẽ tiếp tục sống như thế cho đến khi nào cô không còn chịu đựng nổi nữa.

Lúc đầu, cô không thích làm việc cùng Tô Á Nam vì Tô Á Nam sông rất vui vẻ giống hệt cô trước đây, cô sợ cô không chịu nổi. Cô biết Tô Á Nam cũng không thích cô vì nghĩ cô xinh đẹp và kiêu ngạo nên không thêm để ý đến ai.

Tô Á Nam là một người sống nhiệt tình, thẳng thắn, quan hệ rất tốt với mọi người. Chỗ nào có cô ấy chỗ đó vang lên tiếng cười nói vui vẻ, ngược lại, cô là một người cô độc, luôn một mình thu dọn bàn ăn, mang thức ăn cho khách, rửa hàng đồng bát đĩa. Không ai giúp đỡ cô vì cô không cần ai giúp đỡ.

Trong mắt của mọi người, cô là một người đẹp lạnh lùng, đi một mình, về một mình.

Cho đến ngày hôm đó, trên đường đi làm về bước qua một ngõ nhỏ, cô thấy Tô Á Nam giúp đỡ một học sinh nữ đang bị nhóm côn đồ bắt nạt. Lúc đó cô nghĩ, Tô Á Nam sẽ gặp phiền phức vì nhóm côn đồ đó có thể lục đẳng sau nâng đỡ và bọn chúng quen biết ông chủ của một tổ chức xã hội đen.

Lúc đó cô không dừng lại, đi thẳng qua con ngõ nhỏ. Việc này không liên quan đến cô, cô không cần tham gia vào vấn đề của Tô Á Nam, ngoài bản thân mình ra cô không còn quan tâm đến người nào khác.

Nhưng hôm sau, khi thấy Tô Á Nam bị nhóm côn đồ bao vây, không kịp suy nghĩ, cô cầm một chiếc gậy gỗ ở bên đường, dùng hết sức lực đánh một tên đứng ở ngoài cùng. Đầu hắn bị cô đánh cho chảy máu khiến tất cả những người có mặt đều ngạc nhiên, Tô Á Nam nhân cơ hội đó bắt đầu đánh lại bọn chúng, một cuộc hỗn chiến xảy ra.

Kết cục rất buồn cười, những tên côn đồ dày dạn kinh nghiệm đột nhiên bị hai cô gái đánh cho không còn mặt mũi nào và bỏ chạy.

Cô cảm thấy rất lạ, hóa ra đánh nhau là một việc rất thú vị, trước đây cô chưa bao giờ làm như vậy. Cô nhận ra mình đã thay đổi, không giống con người Chung Nhã Tuệ trước kia nữa. Như thế cũng tốt, đây là kết quả mà cô mong muốn, Chung Nhã Tuệ đã chết rồi, mái tóc dài của Chung Nhã Tuệ đã được chôn cùng anh trai anh và bố mẹ, người đang sống để đền tội cho những sai lầm của cô là Lâm Mặc.

Bọn côn đồ chạy rất nhanh, thoáng chốc đã không còn thấy bóng dáng chúng đâu nữa, cô vút cây gậy rồi quay đầu bỏ đi. Lúc này, Tô Á Nam hét lên sau lưng cô: “Này, làm bạn nhé!”.

Cô quay đầu lại không nói gì, nở một nụ cười. Khi cô vẫn còn đang ngạc nhiên vì thái độ của mình thì nhận ra Tô Á Nam đã quyết định coi cô là người bạn thân suốt cả cuộc đời.

Sau đó, họ cùng nhau học tập, cùng nhau đi làm. Tô Á Nam rất thích hát, họ thường xuyên tham gia các cuộc thi để kiếm tiền, cuộc sống rất đơn giản và vui vẻ. Còn cô, mặc dù ở bên Tô Á Nam nhưng vẫn không quên mục đích sống của mình, cô không bị ảnh hưởng bởi tính cách khoáng đạt của cô ấy. Cô che giấu tất cả mọi bí mật của mình, cô nói với Tô Á Nam mình một đứa trẻ mồ côi sống cùng với bác ở Hàng Châu từ nhỏ.

Vào năm chuẩn bị tốt nghiệp, Tô Á Nam nói muốn tham gia một cuộc thi hát ở Thượng Hải. Cuộc thi này không giống các cuộc thi họ đã tham gia, người giành giải nhất sẽ được ký hợp đồng giá trị một trăm nghìn nhân dân tệ với công ty ca nhạc. Cô biết Tô Á Nam rất thích ánh đèn sân khấu nên cùng cô ấy đến Thượng Hải, thi qua rất nhiều vòng, cô vẫn nghĩ Tô Á Nam sẽ giành chiến thắng, không ai ngờ cô đứng đầu cuộc thi và giành được hợp đồng.

Cô không muốn làm nghệ sĩ, ca hát không phải là niềm đam mê quá lớn của cô, vào giây phút cô đổi tên mình thành Lâm Mặc, cô đã không còn mơ ước và sở thích nào nữa. Vì thế, cô thuyết phục tổng giám sát bộ phận âm nhạc của công ty để cô chuyển nhượng hợp đồng cho Tô Á Nam, cô sẽ làm trợ lý cho cô ấy, cùng cô ấy vượt qua mọi vất vả khó khăn trên con đường nghệ thuật để giành được ánh hào quang như mong ước.

Những ngày ở Thượng Hải, cô tình cờ quen bác sỹ tâm lý Chương Vận, biết những cảm giác khó chịu của mình là triệu chứng của bệnh trầm cảm và tìm ra được loại thuốc giúp cô không cần tự cứa lên da thịt mình nữa.

Cô không muốn Chương Vận điều trị cho cô nhưng thường xuyên đến chỗ cô ấy để có thể ngủ ngon, lấy thuốc do cô ấy kê đơn và bắt đầu một mối quan hệ không rõ tên với Chương Vận.

Vài năm trôi qua, số phận của cô bắt đầu chuyển sang một bước ngoặt mới khi gặp lại Giang Hạo Vũ. Tất cả đều do vận mệnh sắp đặt, với lòng hối lỗi, cô muốn giúp anh hoàn thành ước nguyện và có được hạnh phúc như cô mong muốn.

Đáng tiếc, cô đã thất bại, vì thế cô không cần tiếp tục tồn tại nữa.

Cô sẽ yên lặng ngủ như thế này rồi ngừng thở, không cần biết linh hồn cô sẽ bay lên thiên đường hay rơi xuống địa ngục.

Cô sẽ rời xa thế giới này, thế giới đã bị cô làm cho đảo lộn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Là Ước Nguyện Cả Đời Không Hối Tiếc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Từ bỏ

... Cô từ bỏ sinh mệnh, tri giác và tất cả; còn anh từ bỏ danh lợi, sự nghiệp để có cô.

Bỗng nhiên Lâm Mặc cảm thấy vô cùng khó chịu, máu trong người cô chuyển động nhanh lạ thường, có vật gì đó chặn trong ngực khiến cô không sao thở được. Máu trong miệng cô phun ra.

Bách Vũ Trạch ngồi sau lưng cô, giây phút nghe những lời cô nói, cậu cảm thấy trong lòng mình có thứ gì đó đang chết đi khiến cậu đau đớn.

Cậu, Tô Á Nam cũng như Secret đều không ngờ Lâm Mặc chính là Chung Nhã Tuệ, mối tình đầu mà Giang Hạo Vũ không sao quên được.

Chẳng trách họ luôn có sức hút với nhau, chẳng trách họ đều không kiềm chế được bản thân mình. Họ yêu nhau nhưng bị số phận đùa giỡn và giày vò.

Cậu đứng dậy nhưng không thể bước đi. Cậu muốn lại gần Lâm Mặc, nói với cô ấy rằng cô ấy rất ngốc khi tự đem tất cả mọi bất hạnh đổ lên đầu mình, rất ngốc khi không ngừng tự giày vò bản thân để mong giảm nhẹ được tội ác như thế. Cô là người thông minh, vì sao lại nghĩ không thông như vậy?

Bỗng nhiên cậu cảm thấy Lâm Mặc có điều gì đó không bình thường, người cô không ngừng co giật.

Cậu hoang mang chạy lại, một chất lỏng màu đen chảy xuống nền nhà, trên giường, trên người Lâm Mặc và không ngừng chảy ra từ miệng của cô.

“Lâm Mặc, Lâm Mặc, chị sao thế?” Cậu ôm lấy cô gọi lớn.

Chương Vận từ ngoài chạy vào, bật đèn, thấy chỗ nào cũng có máu thì giật mình sợ hãi, “Sao thế? Cô ấy sao thế?”

Bách Vũ Trạch hoang mang lắc đầu, nhắc cô mau gọi xe cấp cứu rồi tiếp tục gọi tên Lâm Mặc.

Lâm Mặc nghe thấy giọng nói của Bách Vũ Trạch, cố gắng mở mắt.

Cô nhìn cậu và cười. Cậu chưa bao giờ thấy cô cười như thế, một nụ cười ngây thơ và hạnh phúc, cô nói nhỏ nên cậu không thể nghe rõ.

“Mẹ nói, người có bí mật... không thể lên thiên đường, tôi đã nói ra, liệu... liệu tôi có được lên thiên đường với họ không?”

“Không, không thể, chị không thể...” chữ “chết” dừng lại trong cổ cậu, không thể thoát thành lời. Cậu rất sợ nếu cậu nói ra, điều đó sẽ trở thành hiện thực.

“Evan...” Lâm Mặc khẽ gọi một cái tên khác, đưa tay chạm lên mặt Bách Vũ Trạch.

Bách Vũ Trạch ngạc nhiên, vừa lấy điện thoại trong túi vừa nói to với cô: “Đề em gọi điện cho Giang Hạo Vũ, anh ấy yêu chị, anh ấy luôn yêu chị nên không thể để chuyện gì xảy ra với chị.”

Đáng chết, điện thoại của cậu đột nhiên hết pin.

Lâm Mặc không nghe thấy cậu nói gì nữa, cậu chỉ thấy môi cô hơi động đậy.

Lâm Mặc cảm thấy Giang Hạo Vũ đang hôn cô, anh nói: “Tuệ Nhi, anh yêu em, mãi mãi.”

Cô mỉm cười, nhắm mắt lại: “Evan, em cũng yêu anh, mãi mãi”.

Trời đã sáng hẳn, Giang Hạo Vũ và Tô Á Nam về đến Thượng Hải, lái xe hướng về nhà Lâm Mặc.

Chuông điện thoại của Giang Hạo Vũ vang lên, anh thấy hiện lên một số lạ, hồ nghi nghe máy.

Trong điện thoại có tiếng còi cấp cứu gấp gáp và giọng nói của Bách Vũ Trạch đang cố gắng nén khóc.

“Hạo Vũ, anh mau đến bệnh viện Hoa Sơn, nhanh lên, có chuyện xảy ra với Lâm Mặc rồi.”

Giống như sét đánh ngang tai, điện thoại trong tay anh rơi xuống.

Có chuyện xảy ra với Lâm Mặc rồi, đúng là có chuyện xảy ra với cô ấy rồi? Trước mắt Giang Hạo Vũ hiện lên màu đỏ của máu, linh hồn anh như lìa khỏi cơ thể.

Chiếc xe cứu thương hú còi lao nhanh đến bệnh viện, Bách Vũ Trạch trả điện thoại cho Chương Vận, cầm chặt lấy tay của Lâm Mặc.

Cậu rất sợ, nỗi sợ hãi như một bàn tay bóp chặt lấy cổ cậu khiến cậu không sao thở được.

Hai tay cậu vẫn còn máu của Lâm Mặc nôn ra, màu máu tươi như đóa hồng tuyệt đẹp đã hết sinh khí và đang dần khô lại.

Cô ấy sẽ không sao, cô ấy không thể tàn nhẫn để cho cậu có cảm giác tuyệt vọng như sắp rơi vào một cơn ác mộng một lần nữa.

“Giang Hạo Vũ đang đến, chị sắp được gặp anh ấy rồi, chị phải cố gắng, em xin chị, coi như em đang cầu xin chị.” Tiếng nói của cậu nức nện, Chương Vận ở bên cạnh khóc không thành tiếng.

Bác sĩ không ngừng tiến hành cấp cứu, nằm trên giường bệnh Lâm Mặc không có phản ứng gì, tay cô đang lạnh dần.

Lúc xe cứu thương vào đến bệnh viện, xe của Tô Á Nam cũng dừng lại ở đó.

Giang Hạo Vũ nhìn thấy hai nhân viên y tá xuống xe, lấy cang đỡ cố định lấy giường rồi chạy vội về phía phòng cấp cứu. Anh cũng nhìn thấy Bách Vũ Trạch xuống xe, theo sau có một cô gái.

Anh run rẩy không mở được cửa xe nên Tô Á Nam phải giúp anh.

Anh ra khỏi xe, lao về phía phòng cấp cứu, trên đường anh bị ngã mấy lần nhưng không cảm thấy đau, anh đứng dậy và tiếp tục chạy.

Nhưng anh đến chậm một bước, khi đến cửa phòng cấp cứu, cửa đã đóng lại.

“Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra thế? Mãi mà không liên lạc được với hai người, vì sao lại có chuyện xảy ra với Tiểu Mặc?” Tô Á Nam lo lắng hỏi Bách Vũ Trạch.

“Lâm Mặc uống Maprotiline quá liều.” Chương Vận rất ân hận, cô không phát hiện ra sự bất thường của Lâm Mặc, nếu Bách Vũ Trạch không ở cùng cô ấy thì cô đã trở thành hung thủ gián tiếp giết chết Lâm Mặc rồi.

Tô Á Nam không hiểu về thuốc, nét mặt rất hoài nghi.

Bách Vũ Trạch hít thở thật sâu rồi giải thích: “Maprotiline là thuốc chữa bệnh trầm cảm, Lâm Mặc bị bệnh trầm cảm rất nặng, đây là bác sỹ tâm lý của chị ấy”.

Tô Á Nam lặng người. Cô không thể hiểu Lâm Mặc và bệnh trầm cảm có gì liên quan đến nhau. Mặc dù tính cách của Lâm Mặc luôn lạnh lùng nhưng chưa bao giờ thấy cô ấy có phản ứng gì bất thường.

Vì biến cố đó sao? Trong một ngày, những người cô yêu nhất đều rời xa nên cô mới mắc căn bệnh tâm lý này?

Cô vẫn nghĩ mình là bạn thân nhất của Lâm Mặc, hóa ra cô không biết điều gì cả, chỉ yên tâm nhận sự chăm sóc của Lâm Mặc, thậm chí cướp cả người cô ấy yêu thương nhất. Tô Á Nam không thể chấp nhận cách giải thích này, cô không còn sức lực dựa người vào tường, nước mắt cô không ngừng chảy dài.

Giang Hạo Vũ không nghe thấy cuộc nói chuyện của họ, anh cố gắng đập cửa phòng cấp cứu để được ở bên Lâm Mặc, anh đã bỏ lỡ mười mấy năm ở bên cô, anh không thể tiếp tục chịu đựng điều này dù chỉ trong một giây.

Cửa mở ra, bác sỹ thấy dáng vẻ điên cuồng của Giang Hạo Vũ liền trách: “Làm gì thế? Người nhà đợi ở bên ngoài, lỡ việc cứu người thì làm thế nào?”.

Giang Hạo Vũ không nghe thấy gì, không nhìn thấy gì, anh chỉ cố gắng chen vào trong phòng để ở bên Lâm Mặc.

Chuong Vận và Tô Á Nam giữ anh lại nhưng vô ích, anh rất khỏe, ngay cả bác sỹ cũng sắp sửa không ngăn anh được nữa.

“Chú Triệu, xin chú để cho anh ấy vào, có anh ấy, Lâm Mặc sẽ có nhiều ý chí sống hơn.” Bách Vũ Trạch nhận ra vị bác sỹ chính là bác của bạn cậu, vội vàng xin giúp Giang Hạo Vũ.

Bác sỹ Triệu nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của Bách Vũ Trạch rồi lại nhìn dáng vẻ điên cuồng của Giang Hạo Vũ, ông tránh người sang một bên. Giang Hạo Vũ lao vào phòng cấp cứu.

Anh nhìn thấy cô, Tuệ Nhi của anh, người mà anh yêu và luôn nhớ nhưng đã chết.

Cô nằm trên giường bệnh, mặt chụp máy thở ô xy, người cô bị cắm rất nhiều ống, từng giọt từng giọt dung dịch thuốc được truyền vào mạch máu qua kim tiêm trên cánh tay cô. Sắc mặt cô trắng bệch như không hề có một giọt máu, khóe miệng vẫn đang nở một nụ cười hạnh phúc.

Anh dốc hết sức lực chạy đến, quỳ xuống đất cầm chặt lấy tay cô, sợ rằng chỉ thả lỏng tay là cô có thể đột nhiên biến mất. Bên cạnh anh là các bác sỹ và y tá căng thẳng làm việc, thấy dáng vẻ hỗn loạn phách lạc của anh thì rất ngạc nhiên nhưng vẫn không ngừng tiến hành các động tác cấp cứu.

“Huyết áp đang tụt, tim đập chậm dần...”

“Tiêm thuốc trợ tim...”

“Không được nữa, tim đã ngừng đập, huyết áp là không...”

“Chuẩn bị kích điện... Kéo anh ta ra.” Bác sỹ Triệu phụ trách việc cấp cứu chỉ vào Giang Hạo Vũ, vài bác sỹ thực tập trẻ tiến lên nhưng không thể làm cho anh bỏ tay Lâm Mặc.

“Cậu muốn cô ấy chết sao?” Bác sỹ Triệu cúi người túm lấy áo anh.

Giang Hạo Vũ run rẩy, hoang mang bỏ tay ra. Anh bị bác sỹ thực tập kéo sang một bên và áp sát người vào tường. Anh thấy bác sỹ Triệu lấy tấm kích điện áp lên ngực Lâm Mặc, mỗi lần nhấc lên, cơ thể Lâm Mặc bị kích điện giật mạnh tung lên khỏi giường rồi rơi xuống.

Huyết áp và tim không có phản ứng, trên màn hình máy đo vẫn hiện lên một đường thẳng và phát ra tiếng kêu như ốc.

Bác sỹ Triệu mạnh tay hơn, thử vài lần nhưng không thay đổi được tình hình. Ông thở dài, đưa tấm kích điện cho trợ lý, nói với y tá về tiết nước: “Ghi thời gian từ vong!”, sau đó quay người tháo khẩu trang và bước ra ngoài.

Nhân viên y tá bắt đầu tháo các loại ống trên người Lâm Mặc.

“Vì sao không cứu cô ấy? Vì sao không cứu nữa?” Giang Hạo Vũ vùng vẫy thoát khỏi tay các bác sỹ thực tập, lao đến ngăn động tác của nhân viên y tá lại.

Cô ấy không thể chết, vì sao cô ấy có thể chết được? Tuệ Nhi của anh không thể chết.

Anh ôm lấy Lâm Mặc khóc không thành tiếng.

“Anh Giang, anh đừng như vậy, cô ấy đã mất rồi, đừng để cô ấy ra đi không yên lòng.” Nhân viên y tá nhận ra anh là Giang Hạo Vũ của nhóm Secret, cẩn thận đứng bên an ủi anh, trong lòng thầm đoán quan hệ giữa hai người.

Giang Hạo Vũ nghe thấy cô ấy nói thế đột nhiên ngừng khóc, mặc dù nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống. Anh nhìn Lâm Mặc, đột nhiên mỉm cười rồi nhẹ nhàng vuốt tóc cô, dịu dàng nói với cô: “Ngoan nào, đừng sợ, anh sẽ không bao giờ rời xa em, không bao giờ, hãy đợi anh”.

Anh quay người nhìn xung quanh, thấy một con dao phẫu thuật trên bàn cấp cứu, không nghĩ gì lao đến định đâm vào tim mình.

Hành động của anh khiến mọi người hoảng hốt, một bác sỹ thực tập đang dọn đồ đứng bên cạnh giữ tay anh, mọi người chạy đến ngăn anh.

“Tim đập... Tim đập rồi, tim đập rồi.” Nhân viên y tá nhìn máy đo kêu lên.

Bác sỹ Triệu đang định đến giúp mọi người ngăn Giang Hạo Vũ liền chạy lại kiểm tra rồi dẫn nhân viên y tá nổi lại máy móc.

“Tít... Tít... Tít...” Máy đo vang lên tín hiệu báo tim Lâm Mặc đang khôi phục lại nhịp đập.

Sau khi tiến hành cấp cứu, bác sỹ Triệu thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nói với Giang Hạo Vũ lúc đó đang bị bác sỹ thực tập giữ chặt: “Cô ấy sống lại rồi”.

Giang Hạo Vũ run rẩy như vừa thoát ra khỏi một nỗi tuyệt vọng rất lớn, yên lặng đứng đó nhìn Lâm Mặc thở ô xy, chiếc dao trong tay bị lấy đi, bác sỹ thực tập thả anh ra từ lúc nào anh cũng không biết.

Anh đứng ở đó, nghe tiếng “tít, tít” phát ra, trong mắt anh chỉ có hình ảnh Lâm Mặc đang thở đều đều.

Cô ấy sống lại rồi? Cô ấy sống lại rồi sao?

Cảm giác căng thẳng của anh giảm nhẹ phần nào, anh ngã xuống đất. Mọi người vội vàng chạy đến cấp cứu cho anh.

Tô Á Nam và Bách Vũ Trạch ngồi trên ghế đợi ngoài phòng cấp cứu, lòng càng ngày càng cảm thấy lạnh lẽo khi thấy từng giây từng phút trôi qua. Nhưng hai người không muốn từ bỏ hy vọng, không ngừng tự nói với mình, Lâm Mặc sẽ không sao, chắc chắn sẽ không sao.

“Lâm Mặc chính là Chung Nhã Tuệ.” Bách Vũ Trạch nói với giọng hơi ngạt mũi.

“Tôi biết.”

Bách Vũ Trạch ngạc nhiên nhìn cô.

“Rời khỏi nhà Tiểu Mặc, tôi và Giang Hạo Vũ đã về Hàng Châu nên chúng tôi biết, hơn nữa còn hiểu được lý do vì sao năm đó họ chia tay.” Tô Á Nam bật miệng, không kìm nén được nữa khóc thành tiếng.

“Tình yêu của họ rất sâu đậm, nếu so sánh, tình cảm của chúng ta chỉ là hạt cát mà thôi.” Bách Vũ Trạch tự giễu cợt mình.

Tô Á Nam cầm tay Bách Vũ Trạch nói: “Nếu Lâm Mặc không sao, chúng ta sẽ để cho họ được hạnh phúc, được không?”.

“Đương nhiên, bởi vì chúng ta đều yêu họ, không phải vậy sao?” Hai người cũng yêu rất sâu sắc nên muốn để cho người yêu mình được hạnh phúc, mãi mãi không còn phạm sai lầm nào nữa.

Họ nhìn lên ánh đèn của phòng cấp cứu, hai tay chắp vào nhau thầm cầu nguyện.

Giang Hạo Vũ mơ một giấc mơ rất dài, trong mơ hiện lên những cảnh trong tình yêu của họ, có ngọt ngào, có vui vẻ, nhưng cuối cùng là ngày chia tay đầy đau thương.

Anh quay người chạy đi, muốn nhìn Chung Nhã Tuệ một lần cuối nhưng toàn thân cô ấy đầy máu, đứng ở phía xa với dáng vẻ đầy đau khổ và trách móc.

“Xin lỗi.” Chung Nhã Tuệ nói xong rồi bay lên. Anh cố gắng đuổi theo nhưng không được, cho dù anh chạy thế nào cũng không đuổi kịp cô ấy, cuối cùng anh bị ngã, trong mắt anh Chung Nhã Tuệ chỉ còn là một chấm đen rất nhỏ rồi biến mất.

“Tuệ Nhi...” Anh hét lên rồi tỉnh dậy.

“Anh không sao chứ?” Liễu Vân Dật đứng bên giường bệnh nhìn anh, ánh mắt đầy lo lắng.

“Tuệ Nhi đâu? Cô ấy đang ở đâu?” Giang Hạo Vũ cầm chặt cánh tay Liễu Vân Dật hỏi, ánh mắt đau khổ của anh khiến cho Liễu Vân Dật cảm thấy rất buồn.

Anh đã biết chuyện của Chung Nhã Tuệ và Giang Hạo Vũ và sự thật Lâm Mặc chính là Chung Nhã Tuệ. Anh hiểu rõ hơn ai hết tình cảm của Giang Hạo Vũ với Lâm Mặc, anh ấy có thể chết vì tình yêu giống như kết thúc của bộ phim hợp tác giữa Trung Quốc và Hàn Quốc.

Nhưng Giang Hạo Vũ sẽ phản ứng như thế nào trước tình trạng hiện tại của Lâm Mặc?

Anh thờ dài, do dự không biết có nên nói cho Giang Hạo Vũ biết tình hình của cô ấy không. Anh có thể thấy Giang Hạo Vũ đang rất yêu, tin không hay có thể khiến cho anh ấy bị shock.

Anh nên làm thế nào?

Giang Hạo Vũ thấy Liễu Vân Dật không nói gì, nghĩ rằng những gì mình nhìn thấy trước khi ngất đi chỉ là ảo giác.

Tuệ Nhi của anh đã mãi mãi rời bỏ anh, vì sao anh vẫn phải sống?

Anh bỏ tay Liễu Vân Dật ra, nằm trên giường, mắt nhìn vô định lên trần nhà. Trái tim anh tê dại đến mức không còn cảm giác đau đớn, anh đếm nhịp đập của trái tim mình, cảm thấy nó đang đập chậm dần và rồi sẽ ngừng đập giống Chung Nhã Tuệ.

Thật ra nếu rời bỏ thế giới này, cô ấy sẽ không phải chịu đựng cuộc sống khổ sở này nữa. Cô ấy có thể lên thiên đường đoàn tụ cùng bố mẹ và nở những nụ cười thuần khiết tuyệt đẹp.

Hãy để anh đau khổ hộ cô ấy, để anh thay cô ấy chịu đựng mọi trừng phạt của thế giới này.

Hãy cứ để như vậy, anh từ từ nhắm mắt lại.

Liễu Vân Dật thấy đáng về buông xuôi của anh thì vô cùng lo sợ, biết anh đã hiểu nhầm ý mình.

Anh vội vàng đỡ Giang Hạo Vũ dậy, bắt anh ấy mở mắt rồi nói giọng gấp gáp: “Lâm Mặc không sao, cô ấy vẫn sống, anh có nghe thấy không, cô ấy vẫn sống, cô ấy đã tỉnh rồi.” Chưa nói dứt lời, anh thấy Giang Hạo Vũ hỏi: “Cô ấy đâu?”

“Hạo Vũ, anh nghe tôi nói. Lâm Mặc không sao, bác sỹ nói không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa, chỉ cần điều trị là có thể khỏe hơn. Nhưng...”

Giang Hạo Vũ thở phào nhẹ nhõm rồi giật mình nghe thấy chữ “nhưng”, thần kinh anh trở nên căng thẳng: “Cô ấy làm sao?”

“Cô ấy...” Liễu Vân Dật quay đi không dám nhìn Giang Hạo Vũ, kể về tình trạng của Lâm Mặc cho anh nghe.” Lâm Mặc mắc bệnh trầm cảm, bác sỹ tâm lý của cô ấy là Chương Vận nói, bây giờ tình trạng bệnh của cô ấy rất nặng, cô ấy đã khép kín mình và không phản ứng với bất kỳ việc gì nữa. Chương Vận thôi miên cô ấy cũng không có tác dụng, trừ khi cô ấy muốn tỉnh lại, nếu không, cô ấy sẽ vô tri vô giác suốt cả đời”.

Anh cảm thấy Giang Hạo Vũ lại buông tay một lần nữa. Anh hít một hơi thật sâu, cố gắng không để nước mắt mình rơi.

Khi Giang Hạo Vũ ngủ thiếp đi, anh đến thăm Lâm Mặc. Cô đã tỉnh lại, hai mắt mở to nhìn lên trần nhà nhưng hoàn toàn trống rỗng, không bộc lộ bất kỳ cảm xúc gì, đôi mắt vốn linh hoạt giờ đây giống như một vùng nước chết không hề gợn sóng. Cô sống mà không khác gì đã chết.

Giang Hạo Vũ lật chăn bước ra khỏi giường, anh vội giữ anh ấy lại: “Bác sỹ nói anh cần phải nghỉ ngơi”.

Nhưng Giang Hạo Vũ cười, nụ cười mệt mỏi nhưng vô cùng ấm áp của anh ấy khiến anh giật mình và cảm thấy rất lạ lùng.

“Tôi khỏe rồi, tôi muốn đến ở bên cô ấy.”

Anh ấy rất kiên quyết nên anh không thể ngăn lại, đành dẫn anh ấy sang phòng bệnh bên cạnh.

Có rất nhiều người ở trong phòng, ngoài Tô Á Nam còn có Chương Vận, Trương Như, Bách Vũ Trạch. Họ thấy Giang Hạo Vũ đẩy cửa bước vào nên hoảng hốt và đứng hết dậy.

Giang Hạo Vũ không nhìn ai. Anh bước đến ngồi xuống đầu giường bệnh, dịu dàng nhìn cô và vuốt tóc cô, chạm lên gò má gầy gò của cô.

“Mọi người vất vả rồi, mau về nghỉ ngơi đi! Tôi sẽ chăm sóc cô ấy.”

“Nhưng anh...” Tô Á Nam muốn nói anh vẫn chưa khỏe và còn sốt, bác sỹ dặn anh cần phải nghỉ ngơi.

Nhưng Chương Vận ngăn cô lại.

Chương Vận làm động tác bảo tất cả mọi người ra ngoài rồi nói với Giang Hạo Vũ: “Anh nên nói chuyện nhiều với cô ấy, có lẽ chỉ có anh mới có thể làm cho cô ấy tỉnh lại”.

“Tôi biết, cảm ơn chị.”

Khi tất cả mọi người đã đi rồi, Giang Hạo Vũ cầm lấy tay của Lâm Mặc. Lâm Mặc vẫn ở trong trạng thái lúc Liễu Vân Dật đến thăm, mắt nhìn lên trần nhà nhưng không bộc lộ bất kỳ cảm xúc gì.

Giang Hạo Vũ cầm tay cô đặt lên mặt mình, nước mắt anh rơi xuống cánh tay cô.

“Tuệ Nhi, anh là Evan.”

Anh thấy cô vẫn thờ ơ nhẹ, không có bất kỳ phản ứng gì.

Mặt Giang Hạo Vũ nhạt nhòa nước mắt nhưng anh vẫn cố gắng cười: “Không sao, em không quan tâm đến anh cũng không sao, anh biết là em đang giận, giận anh không hiểu rõ tình hình đã quyết định bay về Anh nhanh như thể giận anh không biết em và người đó chỉ đang đóng kịch, giận anh ra đi để

cho em phải chịu đựng bao đau khổ, giận anh sau mười mấy năm xa cách lại xuất hiện làm rối loạn cuộc sống của em. Đứng không? Anh biết, anh biết hết. Xin lỗi em, Tuệ Nhi, anh biết có nói xin lỗi em nhiều lần hơn nữa thì cũng không có tác dụng gì, anh không thể làm lại từ đầu. Anh chỉ hy vọng em nhanh hết giận anh rồi nói với anh quyết định của em, dù như thế nào anh cũng sẽ đồng ý, được không?”.

Trong phòng bệnh chỉ có tiếng khóc của Giang Hạo Vũ.

“Bác sỹ Chương, nói thật, Tiểu Mặc có thể khỏi bệnh không?” Tất cả mọi người vẫn đứng ở ngoài phòng bệnh, yên lặng lắng nghe động tĩnh trong phòng. Mắt Tô Á Nam đỏ hoe, trong lòng hy vọng có thể nghe thấy tin tốt lành từ Chương Vận.

Chương Vận yên lặng hồi lâu, lắc đầu. Cô đã được Tô Á Nam và Bách Vũ Trạch kể cho nghe mọi chuyện, tình hình có vẻ rất nghiêm trọng.

“Trải qua nhiều biến cố như thế với tính cách đơn thuần của Lâm Mặc trước đây thì cô ấy không thể chịu đựng được, sau khi biết anh trai qua đời, tinh thần không ổn định, thậm chí muốn tự sát để kết thúc cuộc sống của mình. Đối với cô ấy, cùng lúc mất đi Giang Hạo Vũ và anh trai là một sự hủy diệt, cô ấy không còn sinh lực để tiếp tục sống nữa. Cô ấy luôn nghĩ rằng mình đã hại chết anh trai, làm tổn thương đến Giang Hạo Vũ, trong tiềm thức đã nhận mọi tội lỗi đổ lên đầu mình, khi nghe thấy có người nói người sống mới cảm thấy đau khổ, cô ấy quyết định cả cuộc đời sống trong đau khổ để tự trừng phạt bản thân. Cô ấy lao đầu vào làm việc không có thời gian để thở, không cho mình cơ hội chữa bệnh, nếu không gặp lại Giang Hạo Vũ, cô ấy sẽ mãi mãi như vậy cho đến khi kết thúc cuộc đời, mặc dù đau khổ nhưng ít nhất vẫn còn có thể sống như chúng ta. Từ khi trở thành trợ lý của Secret, gặp lại Giang Hạo Vũ, bệnh của cô ấy phát triển theo chiều hướng không tốt, nỗi đau khổ ngày càng giày vò cô ấy, số lần phát bệnh ngày càng nhiều. Giang Hạo Vũ muốn phá vỡ lớp vỏ bọc giả tạo của cô ấy, muốn biết rõ sự thật vì sao họ chia tay, tình yêu của anh ấy khiến cho Lâm Mặc không biết phải làm gì, càng không thể chấp nhận sự thật là mình vẫn còn yêu Giang Hạo Vũ vì cô ấy nghĩ là mình không còn có quyền được yêu nữa. Tất cả những điều này dẫn đến tình trạng của cô ấy hiện nay, sức khỏe của cô ấy rất yếu, trong tiềm thức có ý nghĩ không nên làm phiền đến cuộc sống của Giang Hạo Vũ nên quyết định sẽ chết để không ảnh hưởng đến mọi người. Bây giờ trong đầu cô ấy nghĩ mình đã chết rồi, cô ấy đã đến thiên đường hoặc địa ngục.”

“Thế cô ấy có thể sống như thế này trong bao lâu?” Lòng chết rồi con người còn có thể sống bao lâu nữa?

Chương Vận thở dài, “Tôi cũng không biết”.

Từng ngày một trôi qua, Giang Hạo Vũ không rời xa Lâm Mặc nửa bước, anh cầm tay cô nói chuyện nhiều đến mức mệt quá nên nằm bên giường ngủ thiếp đi. Giọng nói của anh khàn đặc, cơn sốt của anh vẫn chưa lui. Mọi người khuyên anh nên nghỉ ngơi nhưng anh không nghe, ngoài bác sỹ và y tá anh không cho ai vào phòng bệnh, dường như Lâm Mặc đã khép kín mình nên anh cũng vậy. May mà anh vẫn đồng ý được điều trị và truyền thuốc hạ sốt.

Công việc của anh dừng lại hoàn toàn. Công việc chung của ba người không bị ảnh hưởng, công ty đã thông báo tin anh bị bệnh nên hai người còn lại sẽ làm giúp anh, nhưng công việc của một mình anh thì không thể tiếp tục trì hoãn được nữa.

Trương Như rất lo lắng, vì Lâm Mặc nên cô không nỡ ép Giang Hạo Vũ quay lại làm việc nhưng không thể để tiếp diễn tình trạng như thế.

Tô Á Nam nghe thấy thế rất giận, nhân lúc y tá vào thay bình thuốc cho anh, cô lao vào và lớn tiếng nói: “Anh lý trí một chút được không? Tiểu Mặc đã như vậy rồi, đây là thực tế không phải anh ở bên cô ấy một hai ngày là có thể thay đổi. Anh còn công việc, anh còn có trách nhiệm của anh. Biết anh ở trong tình trạng như thế này Lâm Mặc có vui không? Cô ấy rất cần mẫn làm việc, vì các anh mà tốn bao nhiêu tâm huyết, không phải anh không biết, lẽ nào anh muốn Secret bị giải tán để cho tâm huyết của cô ấy đổ ra sông ra bể sao?”.

Mỗi lời trách móc của cô nghiêng vào lòng anh, anh vốn là người rất có trách nhiệm, nhưng lúc này, anh chỉ muốn có trách nhiệm với Lâm Mặc.

“Hạo Vũ, anh đừng như vậy nữa, chị Á Nam nói rất đúng, anh không thể vì Lâm Mặc mà từ bỏ mọi trách nhiệm của mình, chúng ta là một nhóm, bọn em không thể thiếu anh được. Anh bình tâm lại được không? Anh và Lâm Mặc còn có một tương lai rất dài, anh không thể ở mãi bên cô ấy mà không tiếp tục làm việc.” Bách Vũ Trạch theo Tô Á Nam đi vào thuyết phục anh nhưng không chắc Giang Hạo Vũ có thể hiểu được bao nhiêu phần.

Cậu thấy Lâm Mặc nằm bất động trên giường, thầm than thở trong lòng: Lâm Mặc, nếu chị cảm nhận được, đừng để Giang Hạo Vũ phải khổ sở như thế nữa? Thật sự anh ấy không kiên cường được như chị.

Giang Hạo Vũ yên lặng hồi lâu, ánh mắt vẫn không rời khỏi Lâm Mặc. Khi mọi người nghĩ không thể khuyên giải anh được nữa thì nghe thấy anh hỏi: “Tôi đi rồi, cô ấy sẽ ra sao?”.

“Bệnh viện có y tá chăm sóc, em sẽ nhờ bố của bạn em nói với bác sỹ một tiếng, nếu có việc gì sẽ thông báo cho anh ngay, được không?”

Giang Hạo Vũ không nói gì, có vẻ như không hài lòng với sự sắp xếp đó. Nhưng đây là cách duy nhất.

Yên lặng một lát, anh nói với Bách Vũ Trạch: “Thông báo cho chị Trương Như, sáng mai tôi sẽ về công ty”.

Suốt một thời gian dài, Giang Hạo Vũ đến công ty làm việc như bình thường, nhưng dù về muộn thế nào anh cũng đến bệnh viện thăm Lâm Mặc, lúc đi công tác xa, anh gọi điện nhờ người đến nói chuyện với cô.

Tô Á Nam cảm thấy anh đang có kế hoạch gì đó, anh không nhận công việc mới nữa mà cố gắng hoàn thành tất cả những công việc còn tồn đọng của mình. Thậm chí cô còn nghe thấy anh nói với Trương Như, anh không muốn tiếp tục ký hợp đồng, ở Thượng Hải vài năm, gặp lại Chung Nhã Tuệ, anh cảm thấy ông trời đã ban ơn cho anh. Vì thế anh muốn đưa cô ấy về Singapore để chăm sóc, công việc của làng giải trí không còn phù hợp với anh nữa.

Công ty nhiều lần khuyên giải nhưng không ngăn được quyết định của anh, tình hình của Lâm Mặc vẫn không có biến chuyển khả quan, ngay cả Chương Vận cũng đồng ý họ nên về Singapore vì ở đó có nhiều hồi ức và cũng là nơi xảy ra tất cả mọi hiểu lầm, có lẽ, môi trường đặc biệt đó có thể có tác

dụng không ngờ.

Công ty mở cuộc họp kéo dài suốt hai ngày, cuối cùng đồng ý yêu cầu của Giang Hạo Vũ, mở cuộc họp báo chính thức tuyên bố tin này.

Trong cuộc họp báo, Tô Á Nam và toàn bộ thành viên của Secret đều có mặt. Giang Hạo Vũ mặc một bộ vest đen trang trọng, thất ca vát và được hóa trang nhưng không giấu được vẻ mệt mỏi và lo lắng.

Qua ống kính máy quay, anh nói với các fan của mình: “Xin lỗi vì tôi đã thất hứa với mọi người. Tôi đã từng nói sẽ không từ bỏ các bạn nhưng tôi không có cách nào để tiếp tục giữ lời hứa của mình, bởi vì tôi đã nợ một người một lời thề từ rất lâu, tôi chỉ có thể dùng cả cuộc đời còn lại của mình để thực hiện”.

Mọi người đều yên lặng, không ngờ anh đã nói lên những lời đó, trong lòng đặt ra câu hỏi người đó là ai?

Trong mắt của giới phóng viên, Giang Hạo Vũ là một nghệ sỹ rất nghiêm túc, trừ những tin đồn trong mỗi lần tuyên truyền phim mới, không paparazzi nào có thể khai thác được thông tin gì từ anh, ngay cả tin đồn với Tô Á Nam cũng hù hực thực không ai hiểu rõ.

Bỗng nhiên, anh đưa lý do muốn rút ra khỏi nhóm Secret khiến mọi người vô cùng bất ngờ.

Lúc này, Bách Vũ Trạch cầm micro nói tiếp: “Giang Hạo Vũ muốn rời khỏi nhóm, chúng tôi xin chúc phúc cho anh ấy. Nhưng chúng tôi đã thống nhất với công ty, Giang Hạo Vũ rời đi nhưng nhóm Secret sẽ không giải tán, càng không thể thu nhận thêm thành viên mới, vị trí còn thiếu mãi mãi thuộc về anh ấy”.

“Đúng, trừ khi cả ba người chúng tôi rời khỏi làng giải trí, nếu không Secret sẽ không bao giờ giải tán. Bởi vì nhóm chúng tôi là tâm huyết của một người, chúng tôi sẽ tiếp tục phát triển theo hướng mà cô ấy đã hy vọng.”

Câu nói này khiến giới phóng viên có được manh mối. Người mà Giang Hạo Vũ nói đến chắc chắn phải có mối quan hệ thân thiết với Secret. Người bỏ toàn bộ tâm huyết của mình và còn có quan hệ thân thiết với Tô Á Nam chỉ có thể là một người, Lâm Mặc, trợ lý của Tô Á Nam và Secret.

Chẳng trách gần đây không thấy cô ấy xuất hiện, không biết đã xảy ra chuyện gì? Vì sao cô và Giang Hạo Vũ lại ở bên nhau?

Giới phóng viên bắt đầu đưa ra câu hỏi.

“Xin hỏi, người mà các anh nói có phải là trợ lý Lâm Mặc không?”

“Giang Hạo Vũ, Lâm Mặc và anh yêu nhau phải không?”

“Vi cô ấy nên anh rời khỏi làng giải trí đúng không?”

“Sau khi rời khỏi làng giải trí, hai người có kết hôn không? Tương lai anh có quay lại không?”

“Vi sao lâu rồi không thấy Lâm Mặc xuất hiện? Đã có chuyện gì xảy ra với cô ấy?”

Nhưng, không có ai trả lời.

Đột nhiên Tô Á Nam đứng dậy, cung kính cúi người nói với mọi người: “Vài ngày nữa, Giang Hạo Vũ sẽ về Singapore, tôi hy vọng các cơ quan truyền thông và fan không ra sân bay để chúng tôi có thể tạm biệt anh ấy như những người bình thường. Xin mọi người, chỉ một lần này thôi”.

Cô vừa dứt lời, các thành viên của Secret cũng đứng dậy cúi người.

Máy chụp hình liên tục lóe sáng khiến cho mọi người lóa mắt.

Mặc dù không công bố ngày Giang Hạo Vũ và Lâm Mặc rời khỏi Thượng Hải nhưng mọi người đều biết, các cơ quan truyền thông đều có thể kiên nhẫn chờ đợi, họ sẽ không giấu kín được tin này.

May mắn là trong ngày chia tay, có lẽ các cơ quan truyền thông và fan động lòng trước hành động của họ, ngoài các paparazzi thường xuyên có mặt ở đó, sân bay yên tĩnh hơn rất nhiều, không ồn ã như mỗi lần họ xuất hiện trước đây.

Giang Hạo Vũ đẩy xe lăn, Lâm Mặc yên lặng ngồi đó, mắt nhìn thẳng về phía trước.

Liễu Vân Dật không nói nhiều, anh chỉ vỗ vai Giang Hạo Vũ ra hiệu đang chúc phúc cho anh.

Bách Vũ Trạch nói với Giang Hạo Vũ: “Nếu cần gì anh cứ nói, chắc chắn mọi người sẽ giúp đỡ”.

Chương Vận đưa cho anh một chiếc danh thiếp: “Điều Lâm Mặc cần nhất là điều trị tâm lý. Đây là cách liên lạc với thầy giáo của tôi, ông là một trong những chuyên gia tâm lý giỏi nhất của Anh, tôi đã gửi mail cho ông ấy miêu tả tình hình của Lâm Mặc, đợi khi nào Lâm Mặc khỏe hơn, anh có thể đưa cô ấy đến đó thử xem sao”.

Giang Hạo Vũ nhận lấy chiếc danh thiếp, cẩn thận cất vào ba lô, “Cảm ơn chị, bác sỹ Chương”.

Tô Á Nam quỳ xuống bên xe lăn, cầm tay Lâm Mặc nói: “Tiểu Mặc, không được trừng phạt Hạo Vũ lâu quá, hãy mau tỉnh lại, cậu biết mà, Hạo Vũ đẹp trai như thế nếu cậu không giữ chặt thì sẽ bị người khác cướp mất đấy”.

“Nói linh tinh gì thế?” Liễu Vân Dật nhẹ nhàng kéo tay cô.

Cô lắc đầu phản đối: “Tôi đang trêu với cô ấy mà, biết đâu lại có hiệu quả.”.

“Sắp đến giờ lên máy bay rồi, mọi người bảo trọng, giữ gìn sức khỏe. Có cơ hội mời mọi người đến Singapore chơi.” Giang Hạo Vũ nói lời tạm biệt với mọi người.

“Anh cũng vậy, hãy chăm sóc Lâm Mặc thật tốt.”

Mọi người giơ tay chào cho đến khi bóng dáng Giang Hạo Vũ và Lâm Mặc biến mất sau cánh cửa lên máy bay.

“Họ đi rồi.” Trong lòng Tô Á Nam rất lưu luyến.

Bách Vũ Trạch ôm vai cô, “Hãy tin là họ sẽ có một sự bắt đầu mới”.

Bắt đầu rồi kết thúc, sau đó lại bắt đầu, chắc chắn họ sẽ phải hoàn thành vòng tròn luân hồi đó để có được hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Là Ước Nguyện Cả Đời Không Hối Tiếc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Chăm sóc

... Anh quyết định mãi mãi chăm sóc cô, cho dù cô không còn quan tâm đến sự tồn tại của anh.

Máy bay hạ cánh xuống sân bay Singapore, Giang Hạo Vũ nói với Lâm Mặc: “Chúng ta về nhà rồi.” Lâm Mặc có vẻ hơi mệt, ngồi trên xe lăn nhắm mắt lại.

Giang Hạo Vũ hít thở không khí của quê hương, dường như điều đó giúp anh có thêm dũng khí, anh đẩy xe đưa Lâm Mặc ra khỏi cửa.

Anh ngạc nhiên khi nhìn thấy bố anh đứng ngoài cửa.

Ông Giang nhìn Lâm Mặc ngồi trên xe lăn rồi thở dài, vỗ vai Giang Hạo Vũ: “Quay về là tốt rồi”.

Giang Hạo Vũ cười khổ sở, bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó, nói với bố: “Bố, chúng con định không về nhà ở”.

“Vì sao?”

Anh quỳ xuống vuốt nhẹ má Lâm Mặc: “Con đã nhờ bạn mua lại ngôi nhà Tuệ Nhi ở trước kia, đó là nhà cô ấy, có lẽ sống ở đó sẽ có lợi cho việc chữa bệnh”.

Ông Giang yên lặng một lát rồi gật đầu: “Vậy hãy chăm sóc cô ấy cho tốt! Bố đưa các con về”.

Quay trở về ngôi nhà nhỏ có hai tầng, tâm trạng của Giang Hạo Vũ rất phức tạp. Anh đã nhờ Duy giúp anh mua lại căn nhà, căn cứ theo trí nhớ của mình vẽ lại thiết kế rồi đưa cho Duy để cậu ấy mời người đến tu sửa, tất cả đều được trang trí giống mười mấy năm trước, mọi đồ dùng trong nhà được sắp đặt theo trí nhớ của anh, vừa bước vào, anh có cảm giác đang quay về quá khứ mười mấy năm về trước.

Anh ôm lấy Lâm Mặc, nhẹ nhàng đặt cô nằm lên giường. Lông mi Lâm Mặc hơi động đậy, mở mắt. Cô nhìn về phía Giang Hạo Vũ như đang nhìn xuyên qua anh hướng về nơi nào đó xa xăm. Bên ngoài cửa sổ, trong vườn, Giang Hạo Vũ đã dặn Duy giúp anh trồng quế, đợi đến mùa hè sẽ nở hoa.

“Thích không? Em thích nhất hoa quế anh muốn họ trồng thật nhiều, đợi đến khi hoa nở, em có tỉnh lại, có tha thứ cho anh không?” Anh cảm thấy buồn bã, mấy chữ cuối cùng nói nhỏ không thành tiếng. Đây có phải là một ước vọng quá xa xôi của anh không?

Lâm Mặc không trả lời anh, ánh mắt vẫn dừng lại ở hàng cây ngoài đó, bất động. Đối với cô, thế giới này không còn ý nghĩa gì nữa, cô đã nhốt mình ở một góc khuất để không nhìn thấy bất kỳ ai, bất kỳ việc gì.

Giang Hạo Vũ không nói gì nữa, đứng dậy sắp xếp đồ đạc. Anh mang tất cả đồ đạc mà Lâm Mặc đã mang đến Hàng Châu về đây, đặt ở các vị trí như trước kia. Khung ảnh gia đình được đặt trong phòng khách, chú gấu Pooh đang đặt bên cạnh giường của Lâm Mặc...

Từng ngày êm đềm trôi qua, Giang Hạo Vũ không đi đâu, một lòng một dạ chăm sóc Lâm Mặc.

Anh đặt thêm một chiếc giường đơn trong phòng ngủ của Lâm Mặc và ngủ ở đó, buổi tối, chỉ cần Lâm Mặc cựa mình anh cũng tỉnh giấc.

Mỗi sáng, anh thức dậy rất sớm nấu bữa sáng rồi nói chuyện với Lâm Mặc, đưa cô ra vườn phơi nắng, nhẹ nhàng xoa bóp chân tay cho cô để cô không bị tê vì thiếu vận động.

Anh đưa Lâm Mặc đi Anh, tìm đến thầy giáo của Chương Vận. Thấy giáo đã dạy anh rất nhiều cách điều trị, anh nghiêm túc thực hiện hàng ngày, ngay cả Duy cũng phải khâm phục nghị lực của anh.

Thật ra anh đang nhẫn nại, kiềm chế những khủng hoảng trong lòng mình, anh không muốn từ bỏ. Lâm Mặc đã trải qua mười mấy năm khổ sở, còn anh mới chỉ vài tháng mà thôi, không đáng để nhắc đến. Khi biết Lâm Mặc lâm vào tình trạng như thế này, anh đã tự nhắc mình, cho dù cả cuộc đời Lâm Mặc vẫn như thế, anh cũng không được bỏ cuộc. Cuộc đời này anh sẽ ở bên cô không bao giờ rời xa, đây là lời thề thứ hai của anh.

Những ngày đó, tình hình của Lâm Mặc không phải là không có biến chuyển tốt. Khi bị kích thích, có lúc cô có một chút tri giác. Cô không ngồi bất động nữa mà có thể đi lại, cử động, thu dọn đồ đạc. Nhưng cô vẫn không quan tâm đến ai, dường như trong nhà chỉ có một mình cô.

Nhưng cùng với việc có thể tự vận động, cô càng ngày càng suy nhược. Vì sau khi thoát khỏi nguy hiểm, cô không ăn gì, chỉ dựa vào việc tiêm chất dinh dưỡng để duy trì sự sống.

Đây là việc Giang Hạo Vũ lo lắng nhất, anh sợ một thời gian dài sống dựa vào tiêm chất dinh dưỡng, các cơ quan tiêu hóa của cô sẽ bị thoái hóa nên tìm mọi cách để cho cô ăn. Lúc đầu cô không có phản ứng gì, đồng ý để cho Giang Hạo Vũ bón cháo. Nhưng không biết vì vấn đề tâm lý hay chức năng tiêu hóa của cô ngừng hoạt động quá lâu, chỉ cần nuốt vào là cô bị nôn, nôn đến mức gần như ngắt đi.

Giang Hạo Vũ rất đau khổ khi thấy cô như vậy nhưng không thể dừng lại, vì bác sỹ đã dặn anh, nếu không tiếp tục kiên trì như thế các cơ quan tiêu hóa sẽ bị thoái hóa và chết.

Mỗi lần cho cô ăn cháo, anh lại cảm thấy như mình đang chết, ôm chặt lấy cô đang không ngừng run rẩy và lặng lẽ khóc.

Hoa quế đã nở và tỏa hương thơm ngát.

Lâm Mặc thích ngồi trong vườn ngắm hoa, cô ngồi đó rất lâu, Giang Hạo Vũ bế cô vào phòng, cô lại tự mình ra vườn tiếp tục ngắm hoa. Giang Hạo Vũ không còn cách nào khác, đành trông cảnh nhỏ vào chậu rồi đặt ở các phòng để Lâm Mặc có thể ngắm ở bất kỳ đâu.

Mọi người ở Thượng Hải vẫn giữ liên lạc với Giang Hạo Vũ, đặc biệt là Tô Á Nam, thỉnh thoảng cô gọi điện hỏi thăm tình hình của Lâm Mặc. Gần đây họ rất bận, biểu diễn, đóng phim, ra album mới. Tô Á Nam còn gửi đĩa sang cho anh, bên trong ghi lại những cảnh quay bị lỗi lúc cô và Secret đóng phim.

Sáng hôm đó, Giang Hạo Vũ nhận được số đĩa này, anh lấy một chiếc cho Lâm Mặc xem rồi quay vào bếp nấu cháo cho cô.

Khi mang cháo lên, anh thấy Lâm Mặc đang rất chăm chú nhìn lên màn hình, khóe miệng nở một nụ cười.

Trên màn hình là cảnh Tô Á Nam và Bách Vũ Trạch đang đấu khẩu, có thể thấy đó là chỗ MV đóng phim. Tô Á Nam mặc một bộ lễ phục màu đỏ đuôi đánh Bách Vũ Trạch lúc đó đang mặc vest trắng, thỉnh thoảng lại quay ra ống kính máy quay làm mặt hề.

Thật sự đó là một cảnh rất hài, nếu Giang Hạo Vũ xem anh cũng phải ôm bụng cười. Tiếc rằng lúc này anh đang bị lôi cuốn bởi nụ cười trên mặt Lâm Mặc, anh đứng ở đó, đầu óc trống rỗng.

Một thời gian dài trôi qua, anh đã quen với vẻ mặt vô hồn của Lâm Mặc, quen với việc cô không hề có bất kỳ cảm xúc gì, đột nhiên thấy cô cười, anh không dám tin vào mắt mình.

Anh bước lại ngồi bên Lâm Mặc, gọi tên cô “Tuệ Nhi”. Lâm Mặc vẫn nhìn lên ti vi, không phản ứng gì với anh và không cười nữa.

Quả nhiên đó là ảo giác của anh, anh quá hy vọng cô sẽ tỉnh lại nên sinh ra ảo giác.

Anh tự cười mình, nhẹ nhàng khuấy cháo, thổi cho nguội rồi đưa lên miệng Lâm Mặc.

Lúc này, Lâm Mặc lại cười, thậm chí cười thành tiếng nho nhỏ.

Giang Hạo Vũ ngạc nhiên, trong lòng vô cùng vui mừng.

Anh cầm thìa không ngừng bón cháo cho Lâm Mặc, cô há miệng ăn rồi lại tiếp tục cười. Mười mấy giây sau không thấy cô bị nôn.

Giang Hạo Vũ vội vàng bón cho cô, Lâm Mặc ăn cháo, mắt vẫn dán lên màn hình, không có phản ứng nào không tốt. Anh vội vàng làm động tác nhanh hơn, không đợi cô có phản ứng, cho cô ăn hết bát cháo.

Anh vừa khóc vừa cười, đặt bát cháo đã hết xuống rồi cầm lấy tay Lâm Mặc.

“Tuệ Nhi...”

Lâm Mặc quay sang nhìn anh, ánh mắt rất lạ lẫm, có vẻ hơi lo lắng. Cô vẫn không nói gì, nhưng sự thay đổi của cô khiến Giang Hạo Vũ vô cùng vui mừng.

Anh cầm bát vào bếp, đột ngột ngồi xuống nền nhà, bắt đầu khóc không thành tiếng. Mắt anh nhòa đi, hình ảnh Lâm Mặc lúc gần lúc xa. Anh tức giận tự cấu mình rồi ngẩng đầu nhìn, thấy Lâm Mặc bước lại gần, đứng trước mặt anh, tay cầm một tờ giấy ăn.

Nước mắt anh càng chảy xuống nhiều hơn.

Đang định đứng dậy ôm lấy Lâm Mặc, không ngờ thấy anh không cầm giấy ăn, cô lại quay người bước ra ngoài, tiếp tục ngồi trên ghế sofa xem cảnh bạn bè đang vui đùa.

Anh không thể yêu cầu quá cao, thầy giáo của Chương Vận đã nói, để có thể giải thoát bản thân, cô ấy cần cố gắng rất nhiều nên không thể vội vàng.

Anh lau sạch nước mắt, trong lòng thấy yên tâm hơn, anh tin rằng sẽ có một ngày Lâm Mặc trở lại bình thường.

Những ngày tiếp theo có một chút thay đổi, Lâm Mặc nhận thức được rất nhiều điều. Hàng ngày, cô đều ngồi trước ti vi chờ đợi, nhìn Giang Hạo Vũ, muốn anh bật đĩa cho cô xem.

Khi cô nghe thấy người trong đĩa phim gọi tên “Lâm Mặc”, cô chau mày nghĩ ngợi rồi bị cuốn hút bởi nội dung đĩa phim.

Mỗi lúc như vậy, Giang Hạo Vũ đều ở bên cho cô ăn, cô không bị nôn lặn nào nữa. Anh đưa cô đến bệnh viện kiểm tra, bác sỹ nói cô đã khôi phục lại các chức năng cơ bản.

Hai người sống chung một mái nhà nhưng có cảm giác rất kỳ lạ. Lâm Mặc khôi phục lại một phần tư duy, nhận ra sự tồn tại của Giang Hạo Vũ, cô biết anh đang chăm sóc cô nhưng không hiểu anh là ai, vì sao lại ở bên cô.

Cô không nghĩ được nhiều hơn, chỉ cảm thấy cô không nên làm như vậy, cô dần dần quen với việc lúc ăn cơm, người đàn ông đó gấp vào bát cô những món ăn ngon, quen với việc hàng ngày anh ấy nói với cô những điều cô không hiểu, quen với việc anh mở đĩa phim cho cô xem, đọc sách cho cô nghe, thậm chí lên mạng tìm rất nhiều mô hình tàu thuyền để cùng lắp ghép với cô.

Cô rất thích như vậy, mặc dù không nói ra nhưng cô chú ý đến anh nhiều hơn chính bản thân mình.

Cô là ai, cô ở đâu, những câu hỏi này không quan trọng bằng người đàn ông đó là ai.

Có một hôm, bỗng nhiên cô phát hiện ra trên màn hình xuất hiện người đó, anh với một cô gái đi đi lại lại trên màn hình, không biết đang làm gì nhưng đem đến cho cô một cảm giác rất quen thuộc. Cô nhìn lên ti vi rồi lại nhìn sang người bên cạnh cô với vẻ rất nghi ngờ.

Giang Hạo Vũ nhẹ nhàng ôm lấy cô, cùng cô xem bộ phim tình yêu mà anh và Tô Á Nam là diễn viên chính, đây là đĩa phim anh nhờ Tô Á Nam gửi cho anh để Lâm Mặc ân tượng với sự tồn tại của anh. Anh nhận ra phim ảnh là một cách giúp tư duy của Lâm Mặc có thể khôi phục khá nhanh.

Thấy cô có vẻ không hiểu, anh giải thích: “Đây là bộ phim anh và Tô Á Nam đóng, em có nhớ không? Em đã đi cùng nhóm phim và chăm sóc bọn anh rất chu đáo”.

Lâm Mặc không hiểu những lời anh nói, quay đi tiếp tục xem phim, thấy Tô Á Nam cười, cô cũng cười, thấy Tô Á Nam khóc, cô cũng khóc. Điều rất lạ là khi cô thấy cảnh Giang Hạo Vũ hôn Tô Á Nam, cô thấy căng thẳng và vô tình lại làm động tác xoa tay vào nhau.

Giang Hạo Vũ tách tay cô ra, ôm cô vào lòng rồi cúi đầu hôn cô. Cô không phản ứng, chỉ mở mắt anh, không hiểu anh đang làm gì.

Cứ như vậy cho đến hết hè rồi lại qua mùa thu, chớp mắt đã đến sinh nhật của Giang Hạo Vũ.

Buổi trưa hôm sinh nhật, Giang Hạo Vũ nấu rất nhiều thức ăn, anh còn tập làm một chiếc bánh ga tô. Anh dắt Lâm Mặc ngồi xuống trước bàn, chỉ lên các món ăn rồi nói với cô: “Đây là món anh đã ăn ở Anh, đây là món anh đã ăn ở Mỹ, đây là món ở Đài Loan, đây là món ở Hồng Kông... Anh đã đồng ý với em, ghi chép lại các món mà chúng ta chưa ăn rồi giới thiệu với em. Em cũng đã nói em rất giỏi, chỉ cần biết nguyên liệu và hương vị là em có thể làm được. Nhiều năm qua, anh đã ghi lại nhiều món đến nỗi đủ để mở một nhà hàng, nhưng bao giờ em mới nấu cho anh ăn được?”. Anh cầm quyển sổ ghi chép lại các món ăn đặt trước mặt Lâm Mặc, giờ từng trang cho cô xem hình ảnh và nội dung anh viết.

Thấy thái độ không hiểu gì của Lâm Mặc, anh cười khổ sở. “Không sao, chúng ta còn có cả cuộc đời, anh sẽ luôn chờ em. Hôm nay là sinh nhật anh, em nếm thử tài nghệ nấu nướng của anh là được rồi, mặc dù không giỏi bằng em nhưng không đến nỗi khó ăn. Đây là lần đầu tiên anh làm bánh ga tô nên không biết có vấn đề gì không?”

Anh vừa dứt lời thì thấy Lâm Mặc dùng tay quạt một ít bột đưa lên miệng, khóe miệng cô hơi nhếch lên, ngẩng đầu nhìn anh vẻ nghịch ngợm khiến anh cũng cười nhìn cô.

Hai người yên lặng ăn cơm, Giang Hạo Vũ không ngừng gấp thức ăn cho Lâm Mặc, còn Lâm Mặc cũng học theo anh gấp thức ăn vào bát anh và cười.

dịu dàng với anh.

Đối với Lâm Mặc, cô chỉ đang học theo hành động của Giang Hạo Vũ. Mặc dù chưa nhận ra anh, không biết cách biểu đạt nhưng trong lòng cô, Giang Hạo Vũ đang dần dần trở thành một người quan trọng nhất đối với cô.

Bỗng nhiên trời tối lại, mây đen kéo đến.

Sau bữa trưa, Lâm Mặc đi ngủ. Giang Hạo Vũ ở bên cô đến khi cô ngủ, sau đó mới nhẹ nhàng khép cửa phòng ra phòng khách thu dọn rồi mở máy tính xem tin tức.

Nhiều bạn bè gửi thư chúc mừng sinh nhật, trong đó có rất nhiều fan của anh nhờ Tranh Tinh gửi video chúc mừng đến hòm thư của anh. Anh mở ra xem và vô cùng cảm động. Anh không ngờ, anh rời khỏi làng giải trí đã gần một năm nhưng vẫn còn nhiều fan hâm mộ nhớ đến anh và đợi anh quay lại.

Có lẽ anh sẽ không quay lại nữa! Cho dù Lâm Mặc khỏi bệnh, anh cũng muốn ở Singapore sống một cuộc sống bình yên.

Ngoài trời tối dần, trong nhà tối lại, Giang Hạo Vũ nhìn ra rồi đóng máy tính lại.

“Đùng”, có tiếng sấm dội lên nóc nhà kèm theo ánh chớp rạch ngang bầu trời, mưa bão nổi lên.

Giang Hạo Vũ đứng dậy, đang định vào xem Lâm Mặc có tỉnh giấc không thì nghe thấy tiếng hét của cô.

Giang Hạo Vũ hoang mang chạy vào, thấy Lâm Mặc đang ngồi trên giường, hai tay bịt chặt lấy tai, toàn thân run rẩy. Anh ôm lấy cô, đặt tay lên tay cô, không ngừng an ủi: “Không sợ, không sợ, chỉ là sét đánh mà thôi”.

Không ngờ, cô cứng đờ người lại rồi cố gắng vùng vẫy thoát khỏi anh. Cô bắt đầu nói những lời rất khó hiểu, Giang Hạo Vũ nghe thấy cô nói, chưa kịp hiểu chuyện gì đã bị cô đẩy mạnh, anh đành thả lỏng tay ra.

Lâm Mặc xuống khỏi giường, bắt đầu tìm kiếm đồ đạc trong phòng rồi tự nói với mình: “Thu dọn đồ đạc... Mua vé máy bay... Vé máy bay...”.

Giang Hạo Vũ bước lại giữ lấy cô: “Tuệ Nhi, em muốn làm gì?”.

“Làm gì? Muốn làm gì? Em muốn làm gì?” Cô không biết cô muốn làm gì, chỉ nhớ lúc đó cô cần thu dọn đồ đạc và mua vé máy bay.

“Không được đi, anh, không được đi, em không muốn ra sân bay. Chỉ cần em rời xa anh ấy, anh có thể tiếp tục làm việc. Anh, em không yêu anh ấy nữa, không yêu nữa, anh ấy có thể chọn người con gái khác tốt hơn em, em chỉ làm liên lụy đến anh ấy thôi.”

Giang Hạo Vũ biết cô đang nhớ lại buổi tối đau khổ đó, cô bối rối không biết phải làm gì. Anh quỳ xuống, không dám chạm vào cô vì sợ làm cho cô hoảng hốt. Nghe thấy cô nói thế, anh vô cùng đau khổ.

Hóa ra sau khi biết gia cảnh nhà anh, cô luôn che giấu sự tự ti của mình, vì yêu anh nên cô cố gắng kìm nén cảm giác bất an và đau khổ, không nói gì với anh. Anh trai cô mất việc khiến cô sụp đổ, trong tình trạng hoảng loạn đó, cô đành lựa chọn chia tay với anh.

Giang Hạo Vũ không chịu nổi, đưa tay kéo Lâm Mặc vào lòng. Anh cố gắng không bật khóc, tiếp tục an ủi cô. Lâm Mặc không nghe thấy anh nói gì, nhưng cảm thấy yên tâm khi ở trong lòng anh, tiếng sấm bên ngoài không còn đáng sợ nữa.

Cô nhẹ nhàng đẩy anh ra, ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt cô trở nên linh hoạt rồi đột nhiên tỏ vẻ vô cùng vui mừng. Cô sà vào lòng anh, ôm lấy cổ anh rồi hỏi: “Evan, anh về rồi sao? Sao anh lại về lúc này?”.

Anh không hiểu thái độ của cô, dường như anh đang quay về những ký ức của mười mấy năm về trước khi anh vừa xin thôi học từ Anh trở về.

“Evan, sao anh không trả lời em?” Lâm Mặc thả lỏng anh ra, nét mặt vui mừng đổi sang ngạc nhiên: “Evan, vì sao... vì sao anh thay đổi nhiều thế?”. Tay cô cẩn thận chạm lên má anh, dường như không tin anh là Evan, người mà cô yêu nhất.

“Không giống sao? Mười mấy năm rồi, sao có thể không thay đổi gì được?” Giang Hạo Vũ khổ sở tự nói với mình.

“Mười mấy năm...” Lâm Mặc có vẻ không tin, đưa tay sờ lên tóc mình và cảm thấy lạ.

“Evan, vì sao tóc em ngắn thế? Em không nhớ gì là em đã cắt nó.” Cô cảm thấy sắc mặt Giang Hạo Vũ rất khó coi, căng thẳng hỏi: “Có việc gì xảy ra sao?”.

Lúc này, Giang Hạo Vũ cảm thấy rất bối rối. Rõ ràng cô đã quên mọi chuyện khiến cho cô đau khổ, nếu anh nói ra, liệu có làm cho cô phải chịu đau thương thêm một lần nữa không? Không, anh không được phép để cho cô đau khổ, anh phải giấu cô và bắt đầu lại từ đầu. Cô đã không nhớ gì nữa, anh chỉ cần nghĩ ra một câu chuyện mà thôi.

Anh không nghĩ đến việc khi hồi phục lại trí nhớ Lâm Mặc sẽ như thế nào, chỉ hy vọng lúc này có thể giúp Lâm Mặc trở lại thành Chung Nhã Tuệ đáng yêu và đơn giản như trước.

Anh xoa đầu cô, cố gắng cười một cách tự nhiên nhất và bắt đầu bịa ra một câu chuyện.

“Tuệ Nhi, tại anh không chăm sóc em chu đáo nên đã để xảy ra một tai nạn xe, mặc dù vết thương không nặng nhưng em quên hết những chuyện đã xảy ra.”

“Quên hết sao? Nhưng... Em nhớ anh mà, em nhớ anh đi du học ở Anh, em nhớ ngày sinh nhật năm đó, anh đã nhờ Duy tặng cho em một chú gấu Pooh rất to.”

“Đó là vì... vì...” Bỗng nhiên anh nhớ đến một thuật ngữ y học, cố gắng giải thích cho Lâm Mặc, “Có thể là sự mất trí nhớ có lựa chọn, đúng, đúng là theo nghĩa đó.”

“Mất trí nhớ có lựa chọn?” Lâm Mặc có vẻ không tin lắm.

“Tuệ Nhi, lẽ nào em không tin anh sao? Bây giờ đã là năm 2010 rồi, trí nhớ của em đã dừng lại từ mười mấy năm về trước, đây không phải là phần ký ức bị mất có tính lựa chọn thì là gì? Em không tin chúng ta cùng đi hỏi bác sỹ.”

“Không, Evan, em tin anh, luôn luôn tin anh.” Cô già bộ rất sợ Giang Hạo Vũ tức giận nhưng ánh mắt của cô đang cười.

Giang Hạo Vũ không giỏi nói dối nên đỏ mặt khi thấy cô tin anh như thế. Anh đỡ Lâm Mặc đứng dậy, đưa cô ngồi lên giường rồi cố gắng lấy lại bình tĩnh.

“Tự nhiên em lại quên mọi việc xảy ra trong suốt mười mấy năm, thật là không thể tin được. Evan, mười mấy năm qua có chuyện gì đặc biệt xảy ra không?” Lâm Mặc rất thích thú với những gì mình đã quên trong suốt mười mấy năm, luôn tay chạm lên mặt Giang Hạo Vũ rồi soi mình trong ánh mắt của anh.

“Không có chuyện gì đặc biệt, sau khi tốt nghiệp về đây, anh tìm được một công việc bình thường rồi chúng ta luôn luôn ở bên nhau.”

Lâm Mặc không thắc mắc gì về lời giải thích đó, cô nhớ đến anh trai của mình.

“Anh trai em thì sao? Anh trai em ở Mỹ có khỏe không? Đã kết hôn chưa? Đã có em bé chưa?” Một loạt các câu hỏi hiện lên, đột nhiên cô cảm thấy có gì đó không đúng, “Evan, vì sao em bị tai nạn xe nặng như thế mà anh trai em không về thăm em? Anh ấy không nhớ đến em sao?”

Tim Giang Hạo Vũ đập mạnh, anh quay người đi tỏ vẻ thần nhiên: “Anh trai em có về, nhưng lúc đó em bị hôn mê nên không biết. Sau đó thấy em khỏe lại, hơn nữa có anh chăm sóc em nên anh ấy... Công việc của anh ấy rất bận nên phải đi rồi”.

Xin lỗi Tuệ Nhi, vì em nên anh chỉ có thể nói dối em như vậy.

Anh nghĩ khi đã nói dối, cần phải nói dối thêm rất nhiều lần để che đậy lời nói dối ban đầu. Anh không biết anh có thể lừa dối đến lúc nào, nhưng hiện tại anh không thể để cho Lâm Mặc biết sự thật. Anh muốn biết chắc chắn Lâm Mặc đã hiểu tình yêu của anh dành cho cô, chắc chắn sức khỏe và tâm lý của cô đã ổn định trở lại.

Cũng may Lâm Mặc vẫn ngây thơ như mười mấy năm về trước nên không nghi ngờ gì câu chuyện của anh. Cô ngại ngần kéo tay Giang Hạo Vũ và hỏi: “Evan, anh có việc để làm, còn em thì sao? Mười mấy năm qua em làm việc gì?”

“Em ở nhà chăm sóc anh.”

Lâm Mặc không có gì không hài lòng với câu trả lời đó, cười và gật đầu, giống như đó là điều cô luôn hy vọng, toàn tâm toàn ý chăm sóc cho người mình yêu.

Bỗng nhiên cô nhìn lên chiếc đồng hồ trên đầu giường, trên đó có ghi ngày 10 tháng 12 năm 2010.

“Evan, hôm nay là sinh nhật của anh.”

Giang Hạo Vũ gật đầu, mỉm cười.

“Nhưng em chưa kịp chuẩn bị quà tặng anh.” Lâm Mặc hơi buồn, cô không biết mười mấy năm qua mình đã chuẩn bị sinh nhật cho Giang Hạo Vũ như thế nào, nhưng bắt đầu từ bây giờ, cô không muốn bỏ lỡ.

Giang Hạo Vũ nhẹ nhàng ôm lấy cô: “Em tỉnh lại là món quà tuyệt vời nhất dành cho anh rồi”. Anh nói với giọng rất xúc động, tất cả mọi điều trên thế giới này đều không so sánh được với việc Lâm Mặc đã thực sự tỉnh táo trở lại. Điều đáng tiếc là phần ký ức mười mấy năm đang bị đóng kín như một quả bom, không biết sẽ nổ bất kỳ lúc nào.

“Evan, không phải là anh luôn ở bên em sao? Lời anh nói rất lạ.” Lâm Mặc hơi nghi ngờ nhưng không suy xét nhiều hơn vì muốn đi làm bánh ga tô cho Giang Hạo Vũ. Anh không muốn làm cô mất vui, đành vào bếp giấu chiếc bánh mình đã làm. Khi Lâm Mặc vào bếp, anh đã mang tất cả nguyên liệu ra đặt lên bàn.

Lâm Mặc làm bếp rất điêu luyện, không vội vàng lóng ngóng như anh, anh muốn giúp cô nhưng bị cô đẩy ra phòng khách. Lâm Mặc nói, việc bếp núc là việc của phụ nữ nên không cần anh giúp.

Anh đứng trong phòng khách nhìn Lâm Mặc đang bận rộn, không biết quyết định của mình là đúng hay sai. Bỗng nhiên anh nhớ ra điều gì đó, hoang mang chạy vào phòng. Anh giấu tất cả mọi thứ có thể làm lộ bí mật để Lâm Mặc không phát hiện ra.

Rất nhanh, bánh ga tô đã được làm xong, Lâm Mặc cẩn thận đặt trước mặt Giang Hạo Vũ, giục anh mau ước nguyện.

Giang Hạo Vũ hy vọng Lâm Mặc sẽ mãi mãi vui vẻ, không phải chịu đau khổ và hạnh phúc bên anh suốt cuộc đời. Lâm Mặc ngại ngùng hôn lên má anh, chúc mừng sinh nhật anh.

Đó là ngày vui nhất của Giang Hạo Vũ suốt nhiều năm nay. Tạm thời anh quên hết mọi buồn phiền, giống như được quay lại mười mấy năm về trước, yêu Chung Nhã Tuệ với một tình yêu sâu sắc và vui vẻ. Anh muốn mãi mãi được sống trong quãng thời gian của thời thanh xuân tươi đẹp.

Bỗng nhiên anh cảm thấy rất ngưỡng mộ Lâm Mặc.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Là Ước Nguyện Cả Đời Không Hối Tiếc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Hạnh phúc

... Anh và cô, cùng nhau đau khổ, cùng nhau tuyệt vọng, liệu có thể cùng nhau hạnh phúc?

Sau khi Lâm Mặc tỉnh táo lại, Giang Hạo Vũ còn cảm thấy mệt mỏi hơn. Anh luôn luôn lo lắng Lâm Mặc sẽ phát hiện ra điều gì đó nên để ý đến tất cả mọi hành động của cô.

Lâm Mặc không hài lòng khi suốt ngày thấy anh ở nhà, cô bảo đảm mình đã khỏe rồi, không cần anh phải chăm sóc nữa. Cô đẩy anh ra khỏi cửa đi làm, giúp anh chuẩn bị mọi thứ giống hệt như một người vợ hiền thực.

Giang Hạo Vũ không yên tâm, mặc dù anh nghe lời cô ra khỏi nhà, nhưng đợi đến khi cô không để ý lại quay về nấp ở một góc khuất trong vườn, để ý đến nhất cử nhất động của cô.

“Vì sao lại lừa dối em? Em hận anh, em hận anh!”

Lâm Mặc đẩy anh ra rồi chạy vào phòng, khóa cửa lại. Đến khi Giang Hạo Vũ đuổi kịp, anh chỉ có thể đứng ngoài lo lắng gõ cửa.

Trong phòng có tiếng đồ đạc bị hất đổ xuống đất và tiếng khóc không thể kìm nén của Lâm Mặc. Cô vừa khóc vừa nói: “Anh nói anh trai em ở Mỹ, anh nói anh trai em bận công việc, anh không cho em gọi điện thoại, không cho em biết tin của anh trai. Vì sao anh lại lừa dối em như thế? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao anh trai em lại chết? Vì sao?”

Giang Hạo Vũ run rẩy, đập cửa mạnh hơn và nói lớn: “Ai nói cho em biết? Tuệ Nhi, em đừng nghe người ta nói bừa”.

“Em tận mắt nhìn thấy, bên cạnh mộ của bố mẹ là mộ của anh trai em, lẽ nào không đủ rõ ràng sao? Trên mộ của anh em còn có ghi ngày tháng, anh ấy đã mất hơn mười năm rồi, trước khi em mất đi trí nhớ. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao anh em lại mất? Vì sao em không nhớ gì cả? Vì sao?” Cô cố gắng đập lên đầu mình, hy vọng có thể lấy lại ký ức của mười mấy năm qua. Cô muốn biết chuyện gì đã xảy ra, muốn biết vì sao anh trai cô rời bỏ cô. Cô không còn người thân nữa, cô chỉ còn một mình, cô không muốn như vậy.

Ở bên ngoài Giang Hạo Vũ rất lo lắng, sợ cô có thể làm mình bị thương. Ý nghĩ đó vừa hiện lên trong đầu, anh nghe thấy có tiếng động như thể một vật nặng rơi xuống đất, tiếp theo là sự yên lặng.

Giang Hạo Vũ lao người vào đẩy cánh cửa, cánh cửa bật tung ra. Anh lao vào phòng, thấy Lâm Mặc đã bị ngã ngã xuống đất, trên người có rất nhiều mảnh thủy tinh vỡ, đầm lên da cô chảy máu.

Anh ôm lấy Lâm Mặc, gọi hai tiếng không thấy cô phản ứng gì, anh vội vàng đưa cô đến bệnh viện.

Sau khi kiểm tra, bác sỹ nói cô chỉ bị thương ngoài da, không có gì đáng lo, cô bị ngã vì quá đau khổ và sẽ nhanh chóng tỉnh lại.

Giang Hạo Vũ không biết phải đối mặt với cô như thế nào khi cô tỉnh lại, nghĩ mãi không ra cách gì, anh đành gọi điện cho thầy giáo của Chương Vận nhờ tư vấn. Nghe anh kể sự tình, ông yên lặng một lát rồi hỏi anh: “Đối với cô ấy, việc anh trai mất là điều không thể chấp nhận được phải không? Anh giấu cô ấy cũng vì nguyên nhân này”.

“Vâng.”

“VẬY HÃY NÓI TOÀN BỘ SỰ THẬT VỚI CÔ ẤY, CÔ ẤY ĐÃ BIẾT VIỆC CÔ ẤY LO SỢ NHẤT RỒI NÊN KHÔNG CẦN TIẾP TỤC GIẤU NỮA, CÓ LẼ SAU KHI BIẾT TƯỜNG TẬN MỌI CHUYỆN, CÓ ANH BÊN CẠNH, CÔ ẤY SẼ NHANH CHÓNG CHẤP NHẬN HIỆN THỰC.”

“CHÁU SỢ..ANH SỢ CÔ SẼ LẠI KHÉP KÍN MÌNH NHƯ CŨ VÀ KHÔNG MỞ LÒNG MÌNH NỮA.

“ANH PHẢI LÀM NHƯ VẬY, KHÔNG CÓ ĐƯỜNG LUI.”

TẮT ĐIỆN THOẠI, ANH NGHỈ LÂU RỒI QUYẾT ĐỊNH NGHE THEO Ý KIẾN CỦA ÔNG. ANH BƯỚC VÀO PHÒNG BỆNH, THẤY LÂM MẶC ĐÃ TỈNH LẠI, NHƯNG KHI NHÌN THẤY ANH, CÔ QUAY ĐẦU ĐI VÀ KHÔNG NGỪNG CHẢY NƯỚC MẮT.

ANH BỎI RỒI NGỒI XUỐNG CẠNH CÔ, NHẹ NHÀNG NÓI: “TUỆ NHI, EM MUỐN BIẾT VÌ SAO EM MẤT TRÍ NHỚ PHẢI KHÔNG? ANH SẼ KỂ TOÀN BỘ CHO EM NGHE”.

ĐÓ LÀ MỘT CÂU CHUYỆN RẤT DÀI, BẮT ĐẦU TỪ CHUYỆN HIỂU NHẦM HÔM ĐÓ, TIẾP THEO NHỮNG NGÀY THÁNG Ở THƯỢNG HẢI VÀ QUAY VỀ SINGAPORE. ANH VỪA NÓI VỪA KHÓC, CÓ LÚC KHÔNG NÓI ĐƯỢC THÀNH TIẾNG NHƯNG ANH VẪN CỐ GẮNG KỂ HẾT TẤT CẢ.

LÂM MẶC KHÔNG QUAY ĐẦU NHÌN ANH, THẬM CHỈ NHẮM MẮT LẠI, CHỈ CÓ NƯỚC MẮT CÔ KHÔNG NGỪNG RƠI. THEO LỜI KỂ CỦA GIANG HẠO VŨ, TRÍ NHỚ CỦA CÔ NHƯ CÁNH CỬA ĐƯỢC MỞ RA, MỌI KÝ ỨC QUAY TRỞ LẠI.

Cuối cùng cô lấy lại được trí nhớ của mình với những ký ức đau buồn.

GIANG HẠO VŨ NÓI XONG, HAI NGƯỜI ĐỀU YÊN LẶNG, GIANG HẠO VŨ NGOÀI CÀM CHẶT LẤY TAY CÔ, KHÔNG BIẾT PHẢI LÀM GÌ. ANH ĐANG ĐỢI CÔ ĐƯA RA QUYẾT ĐỊNH.

Cuối cùng cũng đến ngày này, anh không còn căng thẳng nữa. Chỉ cần Lâm Mặc vui vẻ, cho dù cô quyết định thế nào anh cũng chấp nhận. Bởi vì anh cảm thấy có nhiều lúc không cần để người ấy biết được sự quan tâm của mình. Chỉ cần yên lặng bảo vệ cô, cho dù phải rời xa cô anh cũng cam lòng.

Một giờ đồng hồ trôi qua, Lâm Mặc đột nhiên quay lại nói với anh: “Em muốn về nhà”.

GIANG HẠO VŨ KHÔNG PHẢN ĐỐI, LÀM XONG THỦ TỤC XUẤT VIỆN, ANH ĐƯA CÔ RỜI KHỎI BỆNH VIỆN.

LÂM MẶC VỀ ĐẾN NHÀ, ĐI THĂNG VÀO PHÒNG CỦA ANH TRAI RỒI ĐÓNG CỬA LẠI. CÔ MUỐN ĐƯỢC YÊN TĨNH ĐỂ SUY NGHĨ CHO RÕ RÀNG.

Phòng của anh trai cô vẫn giống hệt mười mấy năm về trước nhưng mới hơn rất nhiều, có thể thấy Giang Hạo Vũ đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết và tỉ mỉ. Từng căn phòng trong ngôi nhà của cô đều được anh lưu lại rõ ràng trong tâm trí, sau mười mấy năm anh vẫn có thể đem lại cho ngôi nhà đáng về trước đây của nó.

TÌNH YÊU CỦA ANH ĐỐI VỚI CÔ, LÒNG TỐT CỦA ANH ĐỐI VỚI CÔ, SỰ KIÊN NHẪN CHĂM SÓC CÔ CỦA ANH, SỰ CHỜ ĐỢI KHÔNG TỪ BỎ CỦA ANH... TẤT CẢ HIỆN LÊN TRONG ĐẦU CÔ. CÒN CÔ ĐÃ SỐNG THEO CẢM TÍNH QUÁ LÂU.

Cô đứng trong phòng anh trai nhìn xung quanh, bỗng nhiên phát hiện ra có đồ vật không thuộc về anh trai cô.

Cô bước lại xem, phát hiện ra đó là những vật anh cất giữ để che giấu sự thật với cô, trong đó có cuốn sổ ghi chép lại các món ăn.

Cô ngồi trên nền nhà, giờ từng trang, cuộc sống mười mấy năm của Giang Hạo Vũ hiện lên trước mắt cô. Đó là những buồn bã của anh khi phải ra nước ngoài, những đau khổ sau khi chia tay, cảm giác nhớ nhung của anh, nỗi vui mừng sau khi gặp lại và những nghi ngờ băn khoăn trong lòng anh.

MỖI BỨC ẢNH, MỖI DÒNG CHỮ ĐỀU THỂ HIỆN SỰ KHỔ SỞ MÀ ANH ĐÃ PHẢI CHỊU ĐỰNG, THẬT SỰ, TRONG NHIỀU NĂM NHƯ THẾ ANH SỐNG KHÔNG TỐT HƠN CÔ, THẬM CHỈ CÒN NGỐC NGHỀCH HƠN CÔ, RÕ RÀNG LÀ NGƯỜI BỊ TÔN THƯƠNG MÀ SỐNG VỚI TÌNH CẢM ĐÓ SUỐT MƯỜI MẤY NĂM TRỜI.

Cô biết, anh đang ở bên ngoài chờ câu trả lời của cô, hạnh phúc hay tiếp tục đau khổ là nằm trong tay cô.

Bỗng nhiên cô nhớ ra khi cô sắp từ bỏ sự sống của mình, linh hồn cô thoát ra khỏi cơ thể và nhìn thấy Giang Hạo Vũ định dùng dao phẫu thuật đâm vào tim, cô hiểu ra rằng, hóa ra từ lúc quyết định yêu nhau, họ đã cùng nhau vui vẻ, cùng nhau đau khổ, cùng nhau tuyệt vọng.

VẬY HỌ CÓ THỂ CÙNG NHAU HẠNH PHÚC KHÔNG?

KHI LÂM MẶC MỞ CỬA RA, CÔ THẤY GIANG HẠO VŨ ĐANG DỰA VÀO SOFÁ, HÌNH NHƯ ANH ĐANG NGỦ. THỰC SỰ TRONG THỜI GIAN NÀY ANH RẤT MỆT VÀ KHÔNG ĐƯỢC NGHỈ NGƠI. CÔ NHẹ NHÀNG BƯỚC LẠI NGỒI XUỐNG BÊN ANH, NGẮM NHÌN ANH.

Cô yêu anh, rất yêu anh. Anh cũng yêu cô, rất yêu cô.

Họ đã không phản bội lời thề của mình là sẽ yêu nhau, mãi mãi.

Mãi mãi là bao lâu? Đây là câu hỏi cô đã từng tự hỏi mình, nhưng giờ đây cô biết câu trả lời, đó là mãi mãi suốt cuộc đời.

Cô nhẹ nhàng gọi Giang Hạo Vũ dậy rồi nói với anh: “Evan, chúng ta kết hôn nhé!”.

Nhìn thấy nụ cười vui mừng hạnh phúc của Giang Hạo Vũ, cô có thể cảm nhận được cái ôm ấm áp của anh.

Họ ôm chặt lấy nhau, không nhận ra bố của Giang Hạo Vũ đến chơi.

Ông Giang gõ cửa không thấy có ai, đành tự mình mở cửa bước vào và nhìn thấy cảnh đó.

Ông hắng giọng ho hai tiếng để thu hút sự chú ý của Giang Hạo Vũ và Lâm Mặc.

Giang Hạo Vũ nhìn thấy bố, hơi ngại ngùng nhưng Lâm Mặc ở bên cạnh anh lại rất bình tĩnh.

“Bác.” Cô nhẹ nhàng thốt lên một tiếng.

Ông Giang gật đầu với cô rồi nói với Giang Hạo Vũ: “Con vẫn chưa giải quyết xong công việc, con phải đi một lần nữa”.

Giang Hạo Vũ ngạc nhiên: “Không phải là đã xong rồi sao?”.

“Con đi một lần nữa xem thế nào!”

Lâm Mặc biết ông Giang có chuyện muốn nói với cô nhưng không muốn để Giang Hạo Vũ biết, nên khuyên Giang Hạo Vũ đi xem có việc gì.

Đợi Giang Hạo Vũ đi khỏi, ông Giang nói với cô: “Đi cùng bác đến một nơi nhé!”.

Lâm Mặc gật đầu.

Họ đến thăm mộ của bà Giang, cách nhà Giang Hạo Vũ không xa lắm.

Lâm Mặc đặt một bó hoa bách hợp lên trước mộ, nhìn khuôn mặt hiền hậu của bà. Cô và ông Giang đều yên lặng.

“Mẹ của Hạo Vũ nói với bác, Hạo Vũ đã tìm được một cô gái rất tốt, chắc chắn tương lai sẽ hạnh phúc. Nhưng các bác không ngờ lại có sự hiểu nhầm đó, đã khiến cho cháu phải chịu nhiều đau khổ. Trước khi bà ấy ra đi, bà ấy luôn hỏi bác có phải vì bà ấy đi tìm cháu nên các cháu mới chia tay không, cuối cùng bà ấy ra đi với nỗi niềm không được giải tỏa đó. Bà ấy nói bà ấy có thể dùng cách hay hơn, có thể nói rõ ràng hơn để cháu không căng thẳng như thế đáng tiếc là bà ấy đã bỏ lỡ cơ hội. Hôm nay, trước mặt bà ấy, bác thay mặt bà ấy, thay mặt chị gái của Giang Hạo Vũ xin lỗi cháu, hy vọng cháu có thể chấp nhận.”

Lâm Mặc không ngờ ông Giang lại nói với cô những lời như thế nên cảm thấy hơi hoang mang.

“Bác, cháu chưa bao giờ trách bác gái, chuyện năm đó cũng có lỗi của cháu. Bác gái là người rất tốt, rất thân mật với cháu, chỉ vì khi đó cháu không có niềm tin vào mình, không có niềm tin vào Evan nên mới hiểu nhầm như vậy. Nếu cần nói lời xin lỗi, người đó phải là cháu mới đúng, cháu đã có lỗi với Evan.”

“Được rồi, hai đứa giờ đã ổn rồi, chuyện quá khứ không nhắc lại nữa! Con người nên hy vọng vào tương lai chứ không phải là quá khứ.”

“Vâng, thưa bác.”

“Vẫn còn gọi là bác sao?”

“Bố...”

Phía xa, Giang Hạo Vũ đang nấp sau đám cây, thấy Lâm Mặc quỳ xuống trước mộ mẹ, anh cảm thấy rất xúc động. Anh dựa vào cây rồi nhìn lên trời và nói: “Mẹ, mẹ đã thấy chưa? Hạnh phúc của con đã quay lại rồi”.

Ông Giang chọn ngày tốt để Giang Hạo Vũ và Lâm Mặc đăng ký kết hôn ở Singapore.

Họ không tổ chức đám cưới, không báo cho bạn bè ở Trung Quốc, sau khi đăng ký kết hôn về nhà ăn uống sum vầy cùng người thân.

Sau bữa cơm, hai người cầm tay nhau đi bộ về nhà.

“Evan, vì sao không chuyển về nhà ở? Anh không phải lo lắng cho em, việc gì em cũng nghe theo anh.” Lâm Mặc cảm thấy hơi áy náy, đặc biệt là lúc ông Giang mong họ về nhà họ Giang ở.

Giang Hạo Vũ ôm cô rồi cười.

“Anh muốn có không gian chỉ có hai người, ở nhà không được yên tĩnh.”

Lâm Mặc biết anh nói đến việc anh là anh trai lớn, đám trẻ em anh nhìn thấy anh là xúm lại không muốn xa anh. Giang Hạo Vũ rất có duyên với trẻ con, tương lai chắc chắn sẽ là một ông bố tốt.

“Vậy vì sao không tổ chức đám cưới?” Lâm Mặc không cần phải tổ chức đám cưới sang trọng nhưng nhà họ Giang có danh tiếng như thế không thể tổ chức đám cưới cho con trai đơn giản như vậy.

Về việc này, ông Giang không phản đối, rõ ràng là Giang Hạo Vũ đã nói chuyện với ông.

Giang Hạo Vũ dừng lại, kéo Lâm Mặc quay sang nhìn anh.

“Không nghĩ nhiều đến việc khác, trong lòng em, em muốn tổ chức đám cưới ở đâu nhất?”

Lâm Mặc yên lặng không nói gì.

“Thượng Hải, đúng không? Bởi vì ở đó có rất nhiều bạn bè thân thiết của em, vì thế em hy vọng sẽ nhận được lời chúc mừng của bạn bè khi gửi gắm mình cho anh.” Anh dừng lại rồi trang trọng tuyên bố: “Anh cũng thế anh cũng hy vọng họ sẽ chứng kiến hạnh phúc của chúng ta”.

Hóa ra không phải là không tổ chức đám cưới mà sẽ tổ chức ở Thượng Hải.

Một ông chồng hiểu vợ như vậy thật là hiếm có trên thế giới này. Lâm Mặc không kiềm chế được kiễng chân hôn lên môi anh.

“Evan, em yêu anh. Lần này để em thổ lộ trước.”

Giang Hạo Vũ dang tay ôm chặt cô vào lòng rồi hôn cô, không để ý đến người đi đường đang nhìn họ.

Ánh trăng trên bầu trời tỏa ánh sáng tuyệt đẹp bao trùm lấy hai người. Người đi đường dừng bước, ngưỡng mộ tình yêu của đôi tình nhân, trong lòng thầm chúc phúc cho họ.

Hy vọng họ sẽ hạnh phúc mãi mãi!

Ngày 1 tháng 1 là ngày kỷ niệm năm năm thành lập Secret, đồng thời cũng là ngày Tô Á Nam cùng Secret chính thức khởi quay một bộ phim mới.

Nghi thức được tổ chức ở nhà thờ lớn nhất Thượng Hải khiến cho tất cả các cơ quan truyền thông đều cảm thấy rất bất ngờ và khó hiểu. Nhưng không ai để ý nhiều vì chắc chắn tin ngày hôm nay sẽ được đăng lên trang nhất bởi trong một bộ phim xuất hiện một diễn viên nữ và hai diễn viên nam nổi tiếng của Tranh Tinh là một sự kiện hiếm có. Hơn nữa, nhân viên của Trí Thần tiết lộ, ngoài những người này còn có sự tham gia của một nhân vật bí mật và đảm nhận vai trò quan trọng nhất trong tác phẩm này.

Tất cả mọi người rất tò mò, rốt cuộc nhân vật bí ẩn đó là ai.

Hai gian của nhà thờ được sử dụng làm phòng hóa trang và nghỉ ngơi, các diễn viên phụ đang hóa trang, Tô Á Nam, Bách Vũ Trạch và Liễu Vân Dật đã chuẩn bị xong, ngồi đợi bên cạnh phòng nghỉ, bên ngoài có rất nhiều nhân viên đi qua đi lại chuẩn bị nốt những công việc cuối cùng.

Tô Á Nam và Bách Vũ Trạch không ngừng đấu khẩu, hai năm nay, dưới sự chỉ bảo của sư ti, Bách Vũ Trạch ngày càng biết ăn nói và nhiều khi thắng thế. Tô Á Nam không phục, thường xuyên gây sự với cậu, chỉ cần có mặt hai người, những người khác đều tránh đi đâu đó để không bị lôi ra làm chủ đề bàn tán.

Lần này, trong lúc ngồi đợi đến lễ công bố, họ lại bắt đầu đấu khẩu.

“Em nói với chị, chị không thể nữ tính hơn một chút sao? Thật là làm lãng phí bộ váy phù dâu đẹp đẽ như thế?”

“Này, tôi nữ tính hay không có liên quan gì đến cậu?”

“Chị mà cứ như vậy sẽ bị bạn trai ghét”.

“Cát, anh ấy dám ghét chị sao?” Tô Á Nam tức giận. Gần đây, cô vừa tuyên bố với cả thế giới tình yêu của mình, cô còn đứng cùng người yêu trả lời phỏng vấn của các tờ báo lá cải.

“Nói đi nói lại, cậu đã chia tay với cô bé đó chưa? Cậu nở ra tay với cô bé nhỏ tuổi đó sao?” Tô Á Nam phục thù, cô ấy có thể tiết lộ tin kinh thiên động địa với báo chí về đời sống riêng tư của mình, ai bảo Bách Vũ Trạch không muốn công khai bạn gái của cậu.

“Cô ấy không nhỏ tuổi, chỉ kém em ba tuổi thôi.”

“Sở thích của cậu thay đổi nhiều quá, lúc thì thích người hơn mình sáu tuổi, lúc lại tìm được bạn gái kém ba tuổi, khoảng cách tuổi tác lớn quá!”

Lần này, Bách Vũ Trạch không nói gì vì vấn đề có liên quan đến mối tình khắc cốt ghi tâm của cậu nên cậu chọn cách im lặng.

Tô Á Nam có vẻ như biết mình đã lỡ lời nhưng không chuyển chủ đề.

“Không biết Tiểu Mặc thế nào rồi, Hạo Vũ thôi, gần đây không biết bận rộn việc gì mà rất ít liên lạc với chúng ta, mỗi lần nhắc đến Tiểu Mặc đều nói rất tốt, tốt vô cùng.” Họ chỉ được Giang Hạo Vũ thông báo Lâm Mặc đã quên mọi chuyện xảy ra suốt mười mấy năm qua, ký ức dừng lại ở mười mấy năm về trước nên họ không gọi điện cho Lâm Mặc.

“Rất tốt là được rồi, chị đừng làm họ loạn thêm nữa.”

“Này, cậu có ý gì? Tôi làm loạn lúc nào? Nói rõ xem nào!”

Liễu Vân Dật đang ngồi bên cạnh họ tranh thủ ngủ bù, không chịu được tiếng ồn, tức giận mở mắt hét: “Hôm qua tôi phải thức thâu đêm làm MV, mọi người có chút nhân tính hơn được không?”

Tiếng hét làm hai người mất hứng, “hừ” một tiếng rồi lấy tạp chí trên bàn mở ra xem.

Nhưng chỉ yên tĩnh được một lát, hai người bắt đầu cúi đầu nói chuyện thì thầm.

“Trợ lý của tôi không biết chạy đi đâu để mua nước ngọt rồi, tôi nhớ Lâm Mặc quá, cô ấy luôn biết tôi thích ăn gì, uống gì. Người trợ lý này không hiểu vì sao tôi dạy thế nào cũng không được?”

“Sư ti, không phải em nói chị, chị đã nghe thấy câu: ‘*Tự mình làm, cơm no áo ấm*’ chưa? Không phải chị là người nổi tiếng thì có thể ngồi yên vị, sau này thoát ngôi thì không biết làm thế nào?”

“Tôi không như vậy, tôi...” Giọng Tô Á Nam đang ngân cao thì ngừng lại vì có một chai nước ngọt đưa lại từ phía sau.

Cô nghĩ chắc chắn là người trợ lý ngốc nghếch của cô đã mua nước ngọt về rồi, không quay đầu lại, cô đưa tay nhận lấy. Lúc này, Bách Vũ Trạch cũng được đưa một chai.

“Này, cô giỏi quá, biết tôi thích uống loại này, không tôi, không tôi, có tiến bộ.” Cô vui vẻ mở nắp, uống một hơi.

Bách Vũ Trạch cũng thấy mình đang cầm trong tay loại nước ngọt mà cậu rất thích, vui mừng nói với Tô Á Nam: “Đúng là giỏi thật, biết cả loại đồ uống mà em thích. Về phải tăng lương cho cô ấy mới được”.

Nói xong hai người đều cười vui vẻ.

Liễu Vân Dật vừa chớp mắt được một lúc, cảm thấy vô cùng tức giận. Anh mở mắt, đang định dạy cho hai người không có nhân tính này một bài học thì giật mình khi nhìn thấy người ngồi phía sau họ.

“Lâm... Lâm Mặc...” Anh không chắc chắn, không hiểu mình có bị ảo giác vì chưa tỉnh ngủ không.

Nghe đến tên Lâm Mặc, Tô Á Nam và Bách Vũ Trạch cùng quay đầu lại. Thấy Lâm Mặc đang cười rạng rỡ sau lưng họ, tay cầm một túi ni lông, bên trong có rất nhiều loại nước ngọt mà họ thích.

“Á!” Tô Á Nam hét lên một tiếng kinh thiên động địa, đứng dậy lao đến Lâm Mặc. Nhưng cô chưa kịp chạm vào Lâm Mặc, có một người chạy vào từ ngoài cửa, đỡ lấy Lâm Mặc từ phía sau.

“Á Nam, em đừng như vậy được không?” Giang Hạo Vũ tức giận trách móc Á Nam rồi cúi đầu hỏi xem Lâm Mặc có sao không.

Lâm Mặc cười và lắc đầu, bước lên cầm lấy tay Á Nam nói: “Đừng để ý đến anh ấy, anh ấy căng thẳng quá”. Nói xong, cô ôm lấy Tô Á Nam.

Bách Vũ Trạch xúc động đứng bên cạnh, thấy Tô Á Nam đang ngạc nhiên đến sững sờ, nghi ngờ hỏi Giang Hạo Vũ: “Lâm Mặc khỏe hẳn rồi sao? Không phải anh nói chị ấy đã quên rồi?”

Lâm Mặc buông Tô Á Nam ra, quay sang cười với Bách Vũ Trạch: “Khỏe rồi, hay lát nữa chúng ta đến chỗ Chương Vận khám xem sao?”.

“Tuệ Nhi...” Nghe thấy cô nói thế Giang Hạo Vũ chau mày. Anh càng ngày càng hết cách với cô, Lâm Mặc kết hợp tính cách đơn giản đáng yêu trước đây và sự lạnh lùng sắc sảo sau này nên đến giờ anh vẫn chưa quen với việc thỉnh thoảng cô lại nói đùa.

“Evan, anh lại quên rồi, chứng minh thư của em ghi tên em là Lâm Mặc.” Cô không muốn Giang Hạo Vũ gọi cô là Tuệ Nhi nhưng anh không sửa được.

Lúc này, Tô Á Nam đã bình tĩnh hơn. Cô chuẩn bị lao đến ôm Lâm Mặc nhưng lại bị Giang Hạo Vũ nhanh tay ngăn lại.

“Này, mặc dù Tiểu Mặc đến với anh rồi nhưng dù sao cũng là chị em tốt của em, anh nhỏ nhen thế làm gì?” Tô Á Nam rất tức giận, cầu tay Giang Hạo Vũ.

Giang Hạo Vũ cảm thấy bị bắt nạt, xoa cánh tay bị cấu rồi lớn tiếng phản đối: “Anh không nhỏ nhen. Em lao mạnh như thế làm cô ấy ngã thì sao? Cô ấy vừa có bầu, không chịu được sức mạnh của em”.

Mọi người ngạc nhiên khi nghe thấy lời anh vừa nói, không dám tin.

“Có bầu?” Tô Á Nam nhắc lại một lần câu nói đó rồi ngạc nhiên hỏi: “Hai người kết hôn rồi sao?”.

Lâm Mặc gật đầu, dựa người vào Giang Hạo Vũ, hạnh phúc cười.

Mọi người bắt đầu trách móc: “Này, hai người thật là quá đáng, có còn coi chúng tôi là bạn nữa không? Kết hôn là việc trọng đại như thế mà không

nói!”.

Khi mọi người đang nghĩ cách trừng trị hai người, một nhân viên ngó đầu vào giục: “Nhanh lên, sắp bắt đầu rồi”.

“Tiểu Mặc, hai người đừng đi, một lát nữa bọn mình sẽ xử lý Giang Hạo Vũ.” Lâm Mặc có bầu nên không thể xử lý được, nhưng ông xã của cô không được may mắn như thế. Dám giấu họ là một điều tuyệt đối không thể tha thứ.

Đây là suy nghĩ của tất cả mọi người, ngay cả Liễu Vân Dật lúc đó cũng đã lấy lại được tinh thần.

Lâm Mặc đã khỏi bệnh, họ được ở bên nhau, đây là điều rất đáng vui mừng.

Nhìn thấy mọi người đã rời đi, Giang Hạo Vũ nói với Lâm Mặc: “Chúng ta cũng đi thay đồ thôi!”.

Lễ khởi quay bộ phim mang tên Chiến dịch Duy Mỹ chính thức bắt đầu. Ba diễn viên chính ngồi ở hàng ghế đầu tiên, đội người dẫn chương trình nói xong sẽ mời họ lên sân khấu.

Rất lạ lùng, người dẫn trình không nhắc một tiếng nào có liên quan đến bộ phim, ngược lại giống như đang tiến hành nghi lễ kết hôn trong nhà thờ.

“Thưa các bạn có mặt tại đây, có lẽ các bạn đang cảm thấy rất tò mò vì sao Chiến dịch Duy Mỹ được tổ chức ở nhà thờ? Bây giờ tôi sẽ tiết lộ bí mật theo yêu cầu của diễn viên nam chính của chúng ta, anh hy vọng trong một ngày đặc biệt như hôm nay, mọi người có thể chứng kiến hạnh phúc của anh. Xin mọi người chú ý, đây không phải là một ý đồ đặc biệt của công ty mà là một hôn lễ thực sự. Sau đây, xin mời sự xuất hiện của nhân vật chính của chúng ta.”

Tất cả đều ngạc nhiên nhìn về phía cửa nhà thờ. Mọi người rất hưng phấn, dường như khi nghe người dẫn chương trình nói xong, họ đã đoán được nhân vật chính là ai. Hóa ra hai người không giấu họ mà muốn dành cho họ một bất ngờ thú vị.

Không cần phải nghi ngờ, Giang Hạo Vũ chính là diễn viên nam chính trong bộ phim, điều này có nghĩa là anh đã lựa chọn sẽ quay lại nhóm Secret sau hơn một năm, Lâm Mặc cũng sẽ ở Thượng Hải làm việc cùng họ.

Đây là điều đáng vui mừng thứ hai trong ngày hôm nay khiến cho ba người giận là không thể hỏi Giang Hạo Vũ và Lâm Mặc ngay lúc đó.

Trong tiếng nhạc du dương lãng mạn, cửa nhà thờ được mở ra, hai người bước vào trong ánh sáng.

Lâm Mặc mặc một bộ váy cưới giản dị, tóc được ghim bằng kẹp tóc màu trắng, trên đầu cô đội một chiếc vương miện dát đá, khoác tay Giang Hạo Vũ. Anh trong mặc một bộ lễ phục màu đen rất đẹp.

Hai người chậm chậm bước vào trong ánh đèn liên tục lóe sáng, đẹp như thiên sứ giáng trần.

Cuối cùng Tô Á Nam hiểu vì sao công ty sắp xếp cho họ mặc trang phục phù dâu phù rể, hóa ra là vì thời khắc quan trọng này. Họ đứng dậy đón đôi Kim Đồng Ngọc Nữ.

Không biết cha xứ xuất hiện trên bục từ lúc nào.

Giang Hạo Vũ và Lâm Mặc đứng trước cha xứ, ánh mắt rất thành kính.

“Các con có quyết tâm yêu thương, kính trọng lẫn nhau và cùng nhau chung sống đến hết cuộc đời không?” Cha xứ dịu dàng nhìn hai người.

“Vâng, chúng con quyết tâm.” Giang Hạo Vũ và Lâm Mặc nắm chặt lấy tay nhau.

“Mời hai con hướng về phía người bạn đời của mình và tuyên bố lời thề nguyện.”

Giang Hạo Vũ nhận lời thề nguyện từ cha xứ, quay người đối diện với Lâm Mặc, dịu dàng nhìn cô.

“Tôi, Giang Hạo Vũ xin nhận Lâm Mặc làm vợ và xin hứa, bắt đầu từ ngày hôm nay, lúc thuận lợi hay khó khăn, lúc giàu có hay nghèo khổ, lúc ốm đau cũng như lúc mạnh khỏe, tôi sẽ yêu thương và tôn trọng em đến trọn cuộc đời. Tôi xin thề những lời tôi nói mãi mãi là sự thật.”

Lâm Mặc sụt khóc, ngay cả lúc đăng ký kết hôn, họ chưa bao giờ trải qua cảm xúc thiêng liêng này. Cô nhận lời thề nguyện Giang Hạo Vũ đưa cho cô, nhìn Giang Hạo Vũ và thề: *“Tôi, Lâm Mặc xin nhận Giang Hạo Vũ làm chồng và xin hứa, bắt đầu từ ngày hôm nay, lúc thuận lợi hay khó khăn, lúc giàu có hay nghèo khổ, lúc ốm đau cũng như lúc mạnh khỏe, tôi sẽ yêu thương và tôn trọng anh đến trọn cuộc đời. Tôi xin thề những lời tôi nói mãi mãi là sự thật.”*

“Ta thay mặt Chúa tuyên bố hai con chính thức nên duyên vợ chồng.”

Nghi lễ kết thúc, cả nhà thờ ầm ĩ và huyền ảo. Tất cả mọi người đều vỗ tay mừng hạnh phúc cho hai người. Các cơ quan truyền thông hối hả chụp ảnh, lo sợ sẽ bỏ lỡ những bức hình có giá trị.

Thật bất ngờ, Giang Hạo Vũ rời khỏi làng giải trí hơn một năm đã quay trở lại như thế này, cô dâu của anh chính là người mà mọi người vẫn thầm đoán, Lâm Mặc.

Tiếp theo là thời gian trả lời phỏng vấn.

“Giang Hạo Vũ, vì sao anh nghĩ đến việc tổ chức một hôn lễ đặc biệt như thế này?” Tất cả mọi nghệ sỹ đều rất bí mật về đám cưới của mình, chưa bao giờ thấy ai tổ chức công khai rộng rãi như anh.

Giang Hạo Vũ cười nhìn Lâm Mặc ngồi bên cạnh anh rồi nói: “Tôi cảm thấy không cần phải che giấu, buổi lễ hôm nay sẽ được phát trên truyền hình đúng không? Tôi muốn nhân cơ hội này thông báo với các fan tin tôi kết hôn”.

Rất nhiều phóng viên có mặt đã từng nói chuyện với Lâm Mặc, hôm nay gặp lại cô, nhận thấy cô không còn lạnh lùng như trước nữa mà rất hạnh phúc đứng bên Giang Hạo Vũ đối mặt với tất cả.

“Chị Lâm Mặc, mọi người rất tò mò về tình cảm của chị và Giang Hạo Vũ, chị có thể tiết lộ một chút không?” Người đưa ra câu hỏi là Luru Phi, người đã giúp đỡ cô trong vụ việc với Lý Vân Thâm. Thật ra, hồi đó thấy Giang Hạo Vũ rất căng thẳng trước Lâm Mặc, cô đã cảm nhận được điều gì đó nhưng không muốn vọng ân bội nghĩa đưa tin về đời sống riêng tư của ân nhân lên trang nhất.

Đường như tất cả mọi micro đều hướng về phía Lâm Mặc, chờ đợi câu trả lời của cô.

Lâm Mặc cười: “Chuyện quá khứ không quá quan trọng, tôi nghĩ mọi người nên quan tâm đến tương lai, ví dụ như bộ phim mới lần này”.

Mọi người thất vọng, nhưng họ hiểu rõ Lâm Mặc có rất nhiều kinh nghiệm trả lời các phương tiện truyền thông, thậm chí cô còn giỏi hơn cả các nghệ sỹ, lấy được thông tin từ cô không phải là chuyện đơn giản.

Luru Phi tiếp tục hỏi dựa theo câu trả lời của cô: “Như vậy trong tương lai, Giang Hạo Vũ quyết định quay lại, chị sẽ tiếp tục làm trợ lý cho Secret hay trở thành người quản lý?”.

Lâm Mặc chưa trả lời, Giang Hạo Vũ đã cầm lấy micro nói: “Secret đã thiếu một thành viên trong hơn một năm, hy vọng bộ phim lần này có thể chứng minh với tất cả mọi người, Secret sẽ mãi mãi tồn tại. Lâm Mặc dự định tiếp tục làm các công việc của cô ấy như trước đây nhưng tình hình hiện tại không phù hợp, tôi hy vọng cô ấy có thể nghỉ ngơi thật tốt, mong mọi người không làm phiền cô ấy”.

“Không phù hợp? Lễ nào...”

Luru Phi chưa hỏi hết câu, Giang Hạo Vũ đã giải thích: “Lâm Mặc đang có bầu, hy vọng mọi người sẽ chăm sóc cô ấy nhiều hơn, cảm ơn”.

Một lần nữa, mọi người bị bất ngờ vì câu trả lời thẳng thắn của anh. Nếu tất cả các nghệ sỹ đều giống anh thì thật tuyệt, họ sẽ không cần phí sức để chạy theo một nghệ sỹ độc thân.

Nhưng bây giờ anh không còn là người độc thân nữa, không biết nên khóc hay nên cười.

Mọi công việc đã hoàn thành, Giang Hạo Vũ trả lại micro cho người dẫn chương trình, lúc này lễ khởi quay bộ phim mới chính thức bắt đầu. Khi người dẫn chương trình giới thiệu các diễn viên tham gia, Giang Hạo Vũ đưa Lâm Mặc về phòng nghỉ thay đồ rồi quay lại sân khấu.

Sự dịu dàng và quan tâm của anh làm động lòng các phóng viên nữ ở đó, họ tiếc mình không phải là người ấy của anh. Đáng tiếc, đó chỉ là ảo tưởng, họ dành thêm mắm thêm muối miêu tả ngày lễ vui mừng này.

Nghệ sỹ quay lại, nghệ sỹ kết hôn, nghệ sỹ có con, ba tin này không phải là quá bất ngờ trong làng giải trí nhưng vì đó là tuyên bố hùng hồn của Giang Hạo Vũ nên sau hơn một tháng, sự kiện này vẫn được bàn luận rầm rộ trên các báo.

Lúc đó lại có tin, Giang Hạo Vũ sẽ kinh doanh một nhà hàng ở Thượng Hải.

Làng giải trí lại bắt đầu sôi động, các phương tiện thông tin đại chúng theo sát Giang Hạo Vũ để xác nhận tin này.

Giang Hạo Vũ không thừa nhận cũng không phủ định, các bức ảnh đều được chụp vào lúc anh đang bận đóng phim, ra album mới hay quảng cáo, dường như anh dùng hành động để tuyên bố việc mở nhà hàng chỉ là tin đồn thổi mà thôi.

Tin đồn xuất phát từ Tô Á Nam. Theo cô nói, việc mở nhà hàng ở Thượng Hải là thật, chẳng qua mọi việc đều do bà xã của Giang Hạo Vũ là Lâm Mặc đảm đương mà thôi.

Sau ba tháng, các cơ quan truyền thông nhận được thiệp mời của Giang Hạo Vũ, chính thức tuyên bố thời gian khai trương nhà hàng.

Lúc này, Lâm Mặc đã có bầu được sáu tháng, bụng to hơn các bà bầu khác khá nhiều. Đến bệnh viện khám, bác sỹ thông báo cô mang song thai. Điều này khiến cho Giang Hạo Vũ rất vui nhưng luôn lo lắng cho Lâm Mặc.

“Sớm biết thế này anh đã không nghe lời em rồi, bây giờ không có cách nào ở bên em.” Tối hôm đó không có thông cáo, Giang Hạo Vũ về nhà sớm với Lâm Mặc, giúp cô mát xa hai chân đang hơi bị phù.

“Em không phải là trẻ con, hơn nữa có thím Vân ở cùng em, anh còn gì không yên tâm nữa?” Thím Vân là người giúp việc của nhà họ Giang, chăm sóc Giang Hạo Vũ từ nhỏ đến lớn. Khi biết tin Lâm Mặc có bầu, ông Giang nhờ thím Vân đến Thượng Hải chăm sóc Lâm Mặc.

Giang Hạo Vũ đột nhiên thở dài một tiếng.

“Anh sao thế?”

“Anh lo lắng, đến khi sinh rồi, em sẽ không cần anh nữa.”

Lâm Mặc chau mày nhìn Giang Hạo Vũ, cảm thấy rất buồn cười: “Không phải anh rất muốn có con sao? Năm trước đã có fan tặng anh đồ dùng cho trẻ sơ sinh rồi”. Bây giờ còn phô trương hơn, không chỉ fan của Giang Hạo Vũ tặng đồ dùng cho trẻ sơ sinh, ngay cả fan của các thành viên khác trong nhóm Secret và của Tô Á Nam cũng tặng.

Phòng họ thiết kế cho em bé đã không còn đủ chỗ để chứa quà tặng nữa.

“Anh muốn được ở một mình bên em nhiều hơn! Thời gian mình chung sống chưa đủ để bù cho khoảng thời gian mình xa nhau lâu như thế.”

“Đồ ngốc, chúng ta vẫn còn tương lai mà! Con cái không phải là vật cản giữa chúng ta.” Lâm Mặc dựa vào lòng Giang Hạo Vũ, sờ lên bụng mình và cảm thấy rõ ràng tâm trạng của người làm mẹ. “Nếu không, đợi khi bọn trẻ sinh ra, gửi chúng về Singapore là được.”

“Không được.”

Lâm Mặc bật cười.

Giang Hạo Vũ phát hiện ra mình bị lừa, lắc đầu, nắm chặt tay Lâm Mặc.

“Anh không nỡ rời xa ai, em và các con đều phải ở bên anh, mãi mãi, mãi mãi.”

“Vâng, mãi mãi, mãi mãi.”

Ba tháng sau, phóng viên Lưu Phi đăng tin trên trang nhất kèm ảnh với tựa đề: “*Giang Hạo Vũ, thành viên của nhóm Secret vui mừng được làm bố, cặp song sinh một trai một gái đều khỏe mạnh*”.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Là Ước Nguyện Cả Đời Không Hối Tiếc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.